Justin Scott

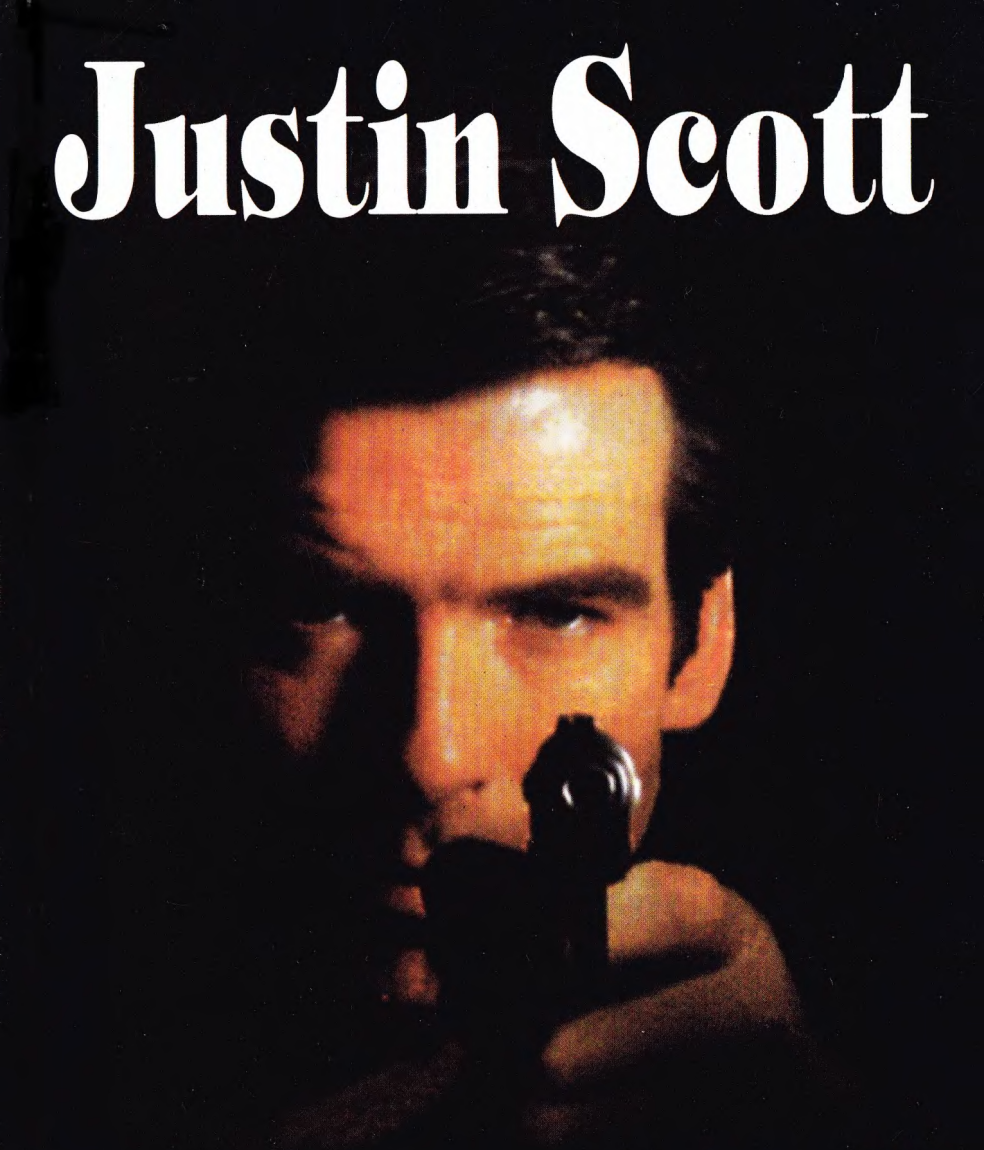

IUBIRE TRĂDATĂ

JUSTIN SCOTT

IUBIRE TRĂDATĂ

Justin Scott

IUBIRE TRĂDATĂ

Traducere:
MÂNDRILĂ ANACAONA

EDITURA LIDER

I.S.B.N. 973-8117-26-7

RAMPAGE
Copyright © by Justin Scott
Toate drepturile asupra ediției în limba română
sînt rezervate ***Trustului Editorial Superexim***
– Editura Lider –

Printed in Romania
grupul dragoprint
fed print sa O societate **Butan Gas**
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

PROLOG
CORSARUL

Martorul aflat dinaintea Comisiei Prezidențiale pentru Combaterea Crimei Organizate purta o glugă peste noul său chip, creat de chirurgia plastică. Spectatorii care pătrunseseră în rotonda cu coloane a Federal Hall din Manhattan fuseseră verificați cu detectoare de metal, iar poliția federală ridicase paravane pentru a-l feri de indiscreția camerelor video. Omul depunea mărturia prin intermediul unui dispozitiv electronic care-i modifica vocea, făcînd-o să semene cu aceea a unui țînc vesel aflat într-o cameră învecinată.

Membrii comisiei – oameni de afaceri, profesori de drept penal, congresmeni de ambe sexe și experți ai forțelor de ordine – ședeau în fața martorului la mese aranjate în șiruri, acoperite cu fețe de masă liliachii ca levănțica. În mijlocul primei mese se afla consilierul juridic care dirija tirul întrebărilor. Un judecător cărunt, bătrîn prezida ședința.

Christopher Taggart, de departe cel mai tînăr membru al comisiei, ședea în primul rînd. Emblema comisiei, aflată la vedere, avea drept moto o frază latinească al cărei înțeles era, după cum îi spuseseră avocații, „Smulge răul din rădăcini". Pentru a-și duce la bun sfîrșit însărcinarea, se înarmase cu un carnet în care-și făcea însemnări cu scrisul său citeț. La un moment dat începu să bată nerăbdător în masă cu stiloul său de aur, apoi înhăță microfonul, brusc exasperat:

– Domnule consilier? Martorul n-a prezentat nici o informaţie despre mafie pe care Jimmy Breslin să n-o fi publicat deja în *Daily News*.

Reprezentanţii presei izbucniră în rîs, iar consilierul, un fost procuror federal cu maniere rafinate, care urcase cîte două treptele ierarhice în cariera guvernamentală, arboră un zîmbet ce exprima respect şi superioritate exact în proporţiile cuvenite. Christopher Taggart părea să fi uitat din nou că el era cel care punea întrebările, în vreme ce martorii răspundeau sub ameninţarea acuzaţiei de sfidare, iar membrii comisiei ascultau politicoşi.

– Vă asigur, domnule Taggart, că acest martor este cel mai în măsură să evalueze efectele acţiunilor întreprinse de Organizaţia Federală a Strikeforce împotriva crimei organizate în rîndul mafiei.

Martorul, un bărbat îndrăzneţ aflat pe lista neagră înainte de a fi intrat în programul federal de protecţie a martorilor, se grăbi să se declare de acord cu consilierul şef. Taggart presupuse că nu-i displăceau aceste ieşiri ocazionale şi aştepta invitaţia de a continua. Pînza care-i acoperea faţa flutură în dreptul gurii; tonul vocii de copil vesel părea forţat:

– Acum doi ani eram *capo* al familiei Cirillo de aici, din New York.

– Dar anul trecut, cînd Strikeforce i-a condamnat pe toţi şefii din conducerea mafiei, te aflai deja după gratii, replică Taggart. Se pune întrebarea: cine le ia locul? Eu unul nu-i prea văd pe mafioţii din New York înghesuindu-se la birourile de plasare a forţei de muncă.

– Nici nu vă imaginaţi cîţi indivizi ar fi dispuşi să depună mărturie în schimbul imunităţii, promise mafiotul. Strikeforce e pe urmele unor „grei". Tipii sînt aşa de speriaţi că şi-au umplut nădragii – pardon de expresie, fiindcă nu ştiu cine furnizează informaţii din interior. Chiar şi familia Cirillo a băgat-o pe mînecă. Orice încearcă să facă, FBI sau Biroul de Narcotice îi aşteaptă cu o armată întreagă, pentru că au reuşit să se infiltreze în echipele de stradă. Sîntem în plin *război*, şi mafia pierde.

Taggart îl întrerupse din nou:

– Agenţii fac o treabă grozavă. Dar mafia încă mai controlează traficul de heroină, cocaină, sindicatele, şantajul, jafurile şi jocurile de noroc. Dacă Strikeforce bagă la răcoare un şef, alţi cinci îi iau locul. Cine preia controlul, domnule martor?

– Hei, nu poţi să-i termini într-un an-doi, nici chiar în zece. Dar să nu credeţi că şefilor le convine situaţia. Nu prea seamănă cu schimbarea primarului. Trebuie să se lupte unii cu alţii ca să preia conducerea.

– Ca om de afaceri, mi-ar plăcea să constat că taxele pe care le plătesc pentru forţele de ordine nu servesc doar la agitarea spiritelor în rîndul mafioţilor din *Cosa Nostra.*

– Precizez că n-am auzit cuvintele *Cosa Nostra* decît la televizor. Îi spuneam „organizaţie" pe vremea cînd eram direct implicat.

– Iar eu propun să ne oprim aici pentru azi, îl întrerupse judecătorul Katzoff. Rog şerifii să elibereze încăperea.

Doisprezece şerifi însoţiră bărbatul cu glugă neagră de la masa martorilor, acoperindu-l cu trupurile lor. Un suport pe care se afla un grafic reprezentînd conducerea crimei organizate din New York se prăbuşi cu zgomot pe pardoseala de marmură. Agenţii federali duseră imediat mîna spre armele de sub haine şi din genţi.

Taggart zîmbi. Era îmbrăcat ca un om bogat şi ocupat, care acorda aceeaşi atenţie aspectului său exterior ca o femeie cu mult bun-gust; clasicul costum bleumarin, cumpărat de la Paul Stuart, era înviorat de cămaşa elegantă care-i punea în valoare albastrul ochilor şi de o cravată italiană de mătase, asortată cu batista de la buzunarul hainei. Îşi purta părul blond tuns scurt, modern, în stilul pe care-l numea „tunsoarea agentului de bursă". Lumina puternică a reflectoarelor de televiziune dezvăluia o cicatrice abia vizibilă care-i însemna ambele buze, şi o alta pe frunte.

– Domnule Taggart, spuse preşedintele comisiei după ce reporterii, tehnicienii şi spectatorii ieşiră din sală, am un program foarte încărcat.

– Eu am patru zgîrie-nori în Manhattan pe care trebuie să-i supraveghez îndeaproape, domnule judecător. Ar fi putut chiar să se prăbuşească în timpul ăsta, că tot n-aş fi avut habar. N-am mai

fost acolo de luni, de cînd a început distracția asta vînătorească. Nu m-am oferit să particip din dorința de a-mi face publicitate; m-am alăturat acestei comisii ca să dau în vileag crima organizată și să găsesc modalități de a-i veni de hac. Dar nu facem decît să repetăm lucruri deja știute, în beneficiul televiziunii. Îi cerem caraghiosului ăstuia să ne spună lucruri unanim cunoscute cu privire la niște babalîci care-au fost deja arestați.

Bătrînul judecător, care-și cîștigase renumele arestînd manifestanți ce protestau împotriva războiului din Vietnam pe vremea cînd Taggart era încă în școala primară, roși.

– Și cu generația nouă ce facem? întrebă Taggart. Știți cît de deștepți devin de la o zi la alta? Noaptea trecută, băieții din Strikeforce a statului New York au arestat o gardă de corp a familiei Cirillo, care avea asupra sa mai multe echipamente de depistare și bruiere a dispozitivelor de supraveghere decît un agent KGB. Tipii sînt dotați cu aceleași receptoare sofisticate pentru supraveghere, detectoare de microfoane și aparate de analizare a convorbirilor telefonice ca și guvernul. Se naște o nouă generație, la fel de periculoasă ca și cea veche, dar mai bine echipată și tot mai greu de prins. Pe ăștia nu-i poți dibui punînd un microfon în chiloții prietenei lor.

– O să dau instrucțiuni consilierului juridic ca să convoace un martor specialist în probleme tehnice.

– Aș vrea să aflu cîte ceva despre scurgerea de informații în afacerea aceea siciliană.

– *Ce scurgere de informații?!*

Katzoff se uită la membrii echipei, care se adunaseră în jurul lui, la mijlocul ultimei mese. Aceștia se priveau perplecși unii pe alții.

– De la cine a aflat presa că Strikeforce a cerut Pazei de Coastă să supravegheze un cargou grecesc? Întîmplător, că vasul transporta heroină din Sicilia, pe care traficanții au transferat-o pe o altă navă în momentul publicării articolului.

– Pot să vă explic, domnule judecător, spuse anchetatorul șef al comisiei, un newyorkez isteț de origine irlandeză, trecut de treizeci de ani, care fusese detașat temporar de la Biroul de Narcotice.

Ocoli paravanul după care stătuse martorul, clătinînd din cap şi privindu-l pe Taggart.

– Domnule judecător, cineva de la Departamentul de Finanţe a vrut să se asigure că agenţiei sale nu-i vor fi contestate meritele în această problemă. A fost o încurcătură birocratică stupidă, dar se mai întîmplă. Eu vreau însă să ştiu cum naiba a aflat domnul Taggart? Partea cu drogurile n-a apărut în ziare.

– Sînt un elev conştiincios, replică Taggart. Se întoarse şi-i privi pe colegii săi din comisie. Am să vă fac o mărturisire. Cînd i-am cerut prietenului meu, guvernatorul Costanza – sau ar trebui să spun „prietenul tatălui meu"?... se corectă el după o scurtă ezitare, şi în acel moment, persoanele care-l cunoşteau mai bine să uitară în altă parte – cînd l-am rugat pe guvernatorul Costanza: „Fă în aşa fel încît să intru în această comisie, convinge-l pe preşedinte să mă numească", am acţionat din convingerea că mafia, sau organizaţia, sau cum naiba vreţi să-i spuneţi, ameninţă pe fiecare cetăţean al acestei ţări. Eu construiesc imobile şi văd în fiecare zi lucrătura mafiei. Va ajunge să bage în groapă construcţiile, aşa cum a nenorocit portul New York. Investigaţia aceasta care s-a soldat cu un eşec ar fi reprezentat cea mai puternică lovitură dată familiei Cirillo de la arestarea ultimului lor adjunct. Ce recomandări poate face comisia noastră pentru a împiedica repetarea unor asemenea porcării? Aţi remarcat, sper, că, spre deosebire de martorul nostru domesticit, nu-mi cer scuze pentru maniera de exprimare.

– Ajunge, spuse judecătorul. E ora pauzei de prînz.

Taggart băgă în servietă comunicatele de presă din acea dimineaţă şi-l strigă pe anchetatorul şef.

– Hei, Barney, ce zici, mergem la masă?

– Faci cinste?

– Sigur. E rîndul meu. Ce părere ai despre Windows on the World?

– Ultima oară am fost la Blarney Stone.

Şi ce dacă? Bucură-te de viaţă.

– Serios, Chris. De unde naiba ai ştiut despre scurgerea de informaţii? Ţi-a spus fratele tău?

Zîmbetul din ochii lui Taggart se stinse; răspunse pe un ton glacial:

– Ştii al dracului de bine că Tony nu vinde niciodată informaţii de serviciu. Mai ales mie.

– N-am vrut să spun asta, se grăbi Barney să se scuze.

Taggart îl cuprinse pe după umeri, îi zîmbi insolent şi făcu un gest obscen, dar prietenesc.

– Hei, nu-s decît un om de afaceri.

– Ştiu, ştiu. Şi auzi tot felul de lucruri.

– De la tipi ca tine care vorbesc prea mult. Mardeiaşi, poliţişti – totuna: sînteţi incapabili să vă ţineţi pliscul.

În restaurantul de la ultimul etaj al World Trade Center, Taggart alese o masă cu vedere spre centrul oraşului. Era o zi de mai înnorată, umedă, iar orizontul părea neclar şi depărtat. Cu toate acestea, privirea lui Taggart se aţintise într-acolo, iar în lumina puternică Barney observă manichiura impecabilă cu unghiile lustruite.

– Ce simţi cînd te uiţi pe fereastră şi-ţi vezi propriile clădiri?

Ochii sclipitori ai lui Taggart, nasul puternic de italian şi gura senzuală compuseră împreună unul din zîmbetele sale contagioase, amintindu-i lui Barney că abia dacă împlinise treizeci de ani.

– Mi se pare la fel de distractiv să fii poliţist.

La al doilea rînd de martini, Taggart întrebă pe un ton neutru:

– Şi chiar au aflat de unde s-au scurs informaţiile?

– Nu numai atît. Au găsit drogurile.

– Bună treabă. Cum?

– Informaţii din interior.

Taggart rîse.

– Cu alte cuvinte, caraghioşilor, cineva v-a vîndut un pont.

– Ia te uită. Cine-i ăsta?

Jack Warner, un poliţist masiv detaşat la Strikeforce deschise un ochi auzind şoapta în întuneric. Apoi se auzi declicul aparatului de fotografiat, aşa că deschise şi celălalt ochi şi se ridică de pe scaunul unde moţăise cînd şi cînd pe parcursul nopţii lungi. O altă

mașină se apropia de garajul abandonat pe care îl supraveghea, împreună cu trei agenți federali, dintr-un fost atelier de fierărie aflat de cealaltă parte a străzii Forty-fifth. Cele douăsprezece kilograme de heroină siciliană cărora Strikeforce le pierduse urma ceva mai devreme reapăruseră în acel garaj – cel puțin așa susținea cel care le vînduse pontul.

Agentul FBI care conducea operațiunea mai făcu cîteva fotografii, apoi se dădu la o parte cedîndu-i locul partenerului său de la Biroul de Narcotice. Telescopul era îndreptat spre o gaură pe care o făcuseră în metalul ușii. Lumina unui bec de pe stradă pătrundea printre scîndurile ce acopereau fereastra și împrăștia întrucîtva umbrele din încăpere.

– Nu-l știu, spuse agentul de la Narcotice.

Warner așteptă să-i vină rîndul; un anchetator de la Fisc se aplecă spre telescop și reglă focalizarea. Clătină și el din cap.

– Nu l-am mai văzut pînă acum.

– Mai mult ca sigur că Jack îl cunoaște, spuse omul de la FBI. Warner, mișcă-ți fundul încoace. Cine-i ăsta?

Bineînțeles că Jack știe. La treizeci și opt de ani, după optsprezece ani de activitate în cadrul poliției din New York, dintre care paisprezece în Departamentul de control al crimei organizate, Jack Warner știe despre mafie mai mult ca oricine. Îi cunoaște pe „băieții duri" mai bine decît mamele lor. Dar, mai mult decît atît, știe cît de fierbinte e pontul din seara asta pentru că el însuși l-a strecurat, telefonic.

Warner reglă telescopul ca să compenseze miopia celui de la Fisc. Se contură imaginea unei mașini – un Chevrolet Caprice negru, an de fabricație 1986, cu număr de înmatriculare newyorkez, 801-BD. Șoferul, văzut din profil, cu nas mare și părul pieptănat peste cap, scruta împrejurimile. Ușa mare a clădirii presupus abandonate se ridică și mașina se cufundă în beznă. La ora patru dimineața, strada era atît de liniștită încît se auzi clănțănitul metalic al ușii glisante.

– Îl știi? întrebă agentul FBI.

Warner căscă.

– E un cuțitar al familiei Cirillo care se ocupă de securitatea tranzacțiilor de narcotice. În ultima vreme a avansat. A început să se învîrtă prin cluburile lor.

„Colegii" săi din Strikeforce, cum îi plăcea lui Warner să-i numească, schimbară priviri iritate.

– Există vreun gangster în New York pe care să *nu-l* cunoşti?

– Pentru asta există poliția locală.

Se mîndrea că îl recunoscuse pe cuțitar din primul moment, fără să recurgă la vreun pont, slavă Domnului. Avea avantajul de a şti mai multe despre mafie decît agenții FBI. El trăia practic cu „băieții duri", mereu cu un pas înaintea mafiei şi cu doi paşi înaintea poliției. La fel ca fratele său, un preot care se plîngea că slujeşte doi stăpîni, pe Dumnezeu şi pe episcop, detectivul Warner avea şi el doi şefi: poliția oraşului New York şi un altul, care plătea mai bine.

– Să ştii că arăți ca unul dintre ei, bombăni tipul de la Fisc. Cum plăteşti pentru afurisitele alea de haine pe care le porți?

Bună întrebare, îşi spuse Warner, şi, dacă hainele mele ți-au atras atenția, contul meu din Elveția te-ar scoate din minți. Era o noapte fierbinte şi umedă, şi Warner îşi scosese haina de la costum, lăsînd să se vadă, pe lîngă pistolul de la centură, o cămaşă din bumbac fin croită pe măsurile lui, o pereche de butoni de aur şi un ceas nou-nouț marca Baum&Mercier. Pantofii, lucrați manual în Italia, îl costaseră trei sute de dolari bucata.

– Sînt de optsprezece ani polițist, aşa că am un salariu decent. Cu excepția unei camere închiriate la un preț scăzut, n-am pe ce să-mi cheltuiesc banii. Dar nu-ți face griji, Internele mă iau la puricat de cîte ori invit o fată să cinăm în oraş, aşa că dacă am să calc strîmb vreodată, ei vor fi primii care or să te anunțe.

Bun răspuns, îşi zise.

– Întotdeauna hainele astea par suspecte pe un polițist care se învîrte în preajma drogurilor.

– Dar cel puțin nu arăt a polițist, răspunse calm Warner. Jumătate din băieții duri din oraş îşi închipuie că-s de partea lor. Lor le place să vorbească, iar eu ascult.

– Nici eu nu par polițist.

Warner cuprinse cu o privire rapidă părul crescut prea mult deasupra urechilor, cravata demodată și pantofii cu pielea crăpată.

– Nu; ai mutra unui individ care plătește facturi pentru o nevastă și trei copii, în suburbia orașului. Bună acoperire. Ți se potrivește de minune. Aruncă o privire ferită prin crăpătura din ușa metalică, dar strada era pustie. Ce tîmpenie, să scoți din sărite pe cineva care, într-o zi, ar putea să fie în posesia unei informații utile. Hei, continuă el, de parcă ar fi vrut să se scuze, cînd îți iubești orașul, vrei să-l stăpînești, să-l *deții!* Să-l ții în palmă. Oamenii încearcă asta pe căi diferite. Politicienii candidează pentru postul de primar. Actrițele vor să-și vadă numele pe Broadway. Marii antreprenori din construcții, ca Trump și Taggart, modifică înfățișarea cerului. Dar pentru un polițist, singura cale de a stăpîni orașul e să-l *cunoască*. Avînd atît de multe informații despre oameni am ajuns să simt că New York-ul îmi aparține.

Telefonul sună. Cei doi tresăriră. Agentul FBI ridică receptorul, apoi îl acoperi și-l privi pe Warner:

– Vrei să vii puțin, Jack?

Un procuror adjunct federal, unul din membrii Strikeforce, completa mandatele pentru descindere. Warner îi dictă puștiului datele generale, numele de stradă și adresele de acasă ale traficanților de heroină pe care îi văzuseră intrînd în garaj.

– Porți un computer cu tine? întrebă avocatul.

– Mda. L-am căpătat de la FBI. Încape în tocul de la pantof.

Potrivit uneia din axiomele comerțului cu narcotice, schimbul și traficanții întîrzie întotdeauna. Dar sosirea unei gărzi implicate în securitatea tranzacțiilor îi sugera lui Warner apropierea deznodămîntului, așa că se oferi să-l înlocuiască pe omul care supraveghea telescopul. Știa, firește, în linii mari, ce se petrece, dar ar fi fost imposibil să cunoască toate detaliile, pentru că în ultima vreme se petreceau lucruri ciudate în lumea crimei organizate, și o mulțime de oameni din ambele tabere păreau să-și ia tălpășița.

Telefonul sună din nou. Era șeful agentului FBI, care-și pistona

omul să formuleze o previziune. Warner îi făcu semn agentului să acopere receptorul.

– Îl îngrijorează perspectiva de a ține aici o grămadă de agenți în week-end, nu-i așa?

– Pentru un pont nesigur.

– Mda; păi, cred că și mafia o să vrea să-și ia liber la sfîrșit de săptămînă. Spune-i că treaba se poate urni în orice clipă.

– Ești *sigur?*

– Am arestat așa de mulți furnizori încît chițăie după marfă. N-au să aștepte prea mult.

Agentul îi promise superiorului său o arestare iminentă și puse cu grijă receptorul în furcă.

– Iisuse, sper să ai dreptate.

– Ia te uită! Începe dansul.

O dubă urcă pe trotuar; claxonă și ușa mare se deschise. Warner se dădu la o parte pentru ca agenții FBI să poată privi prin telescop.

– Ăsta-i laboratorul despre care v-am vorbit.

Strikeforce parcase o camionetă pentru transportul recuzitei pe aleea dinspre Forty-fourth Street aparținînd garajului, unde nu făcea notă discordantă, deși fusese parcată neglijent, aflîndu-se chiar peste drum de *New* Dramatists Guild și The Actors Studio.

Pe Forty-fifth, agenții blocară una din ușile garajului cu o camionetă purtînd însemnele unei companii de lucrări publice, iar pe cea de-a doua cu baricade în spatele cărora începură să spargă asfaltul străzii. În dube ședeau ghemuiți patruzeci de agenți echipați cu veste antiglonț și ustensile pentru pătrunderea forțată în clădire: unelte pentru tăiat și rângi. După ce poliția acoperi în întregime laturile dinspre Ninth și Tenth Avenue ale ambelor clădiri, agentul FBI din atelierul de fierărie începu să dea ordine; Jack Warner privea peste umărul lui.

Ambele dube raportară că se află pe poziție, la fel și echipele de poliție.

– Bine, hai să... începu agentul FBI.

Dar Jack Warner înșfăcă receptoorul. Un Buick albastru se îndrepta spre garaj.

– Stați așa! Îl vrem pe tipul ăsta.

– Cine-i?

– E maşina lui Nino Vetere, dar nu poate fi el înăuntru. Una din gorilele lui, asta în cazul cînd cineva trebuie s-o încaseze.

Buick-ul claxonă în faţa baricadelor. Şoferul strigă să nu blocheze intrarea, iar agenţii echipaţi cu cizme de lucru şi căşti galbene de protecţie pe care scria Con Ed mutară, îndatoritori, baricadele.

– Lăsaţi-l cîteva minute, atît cît să verifice marfa, îi preveni Warner. Poate-i prindem pe ticăloşi asupra faptului.

Apoi, spre stupoarea lui Warner, o agentă de la Narcotice cu constituţie atletică a fost coborîtă de pe acoperiş, cinci etaje mai jos. În momentul în care ajunse la elevatorul pentru maşini prinse între coapsele sale puternice capul gangsterului care păzea intrarea, îi puse pistolul la ureche şi-i ceru să apese butonul care ridica uşa. Douăzeci de agenţi intrară în clădire în vreme ce distribuitorii de droguri erau ocupaţi cu testele chimice, în duba lor.

Părea o operaţiune lină.

Pe neaşteptate, Buick-ul albastru apăru în viteză, din beznă, împrăştie agenţii din uşă şi o lovi pe agenta cea tînără, care se rostogoli peste capotă. Maşina derapă în scrîşnet de cauciucuri la intrarea pe Forty-fifth Street şi porni în goană spre Tenth Avenue. Warner, care de obicei nu participa direct la operaţiuni ca să nu se deconspire, porni în urmărire. Cine se afla în maşina aceea era ori prea prost, ori prea disperat, şi voia să afle cum stăteau lucrurile.

Buick-ul urcă pe trotuar cînd ajunse la autobuzul Departamentului corecţional, care bloca intersecţia. Un poliţist de la circulaţie cu prezenţă de spirit blocă spaţiul rămas cu maşina sa de patrulare, iar Buick-ul se izbi de ea, apoi de un zid şi pe urmă se opri.

În clipa următoare, poliţişti cu bastoane de cauciuc înconjurară maşina avariată din care scoaseră o siluetă însîngerată cu cătuşe la mîini. Warner constată uluit că era însuşi Nino Vetere. În calitatea sa de şef aflat în subordinea familiei Cirillo, poate chiar în postul cel mai important, Vetere îi dădea raportul directorului adjunct

Nicholas, fiul cel mai mare şi moştenitorul lui Don Richard, capul clanului.

Uluiţi, agenţii se holbau la el cu gura căscată. Nu prea găseai mafioţi importanţi pe străzi. Aşa se explica şi tentativa lui disperată de a fugi. Vetere se afla deja în faţa unui proces federal cu acuzaţii de implicare în activităţi ilegale. Acum, arestat în toiul unei tranzacţii cu heroină, risca să-şi petreacă tot restul vieţii în puşcărie, iar procurorii aveau să-l strîngă cu uşa ca să-i smulgă declaraţii compromiţătoare.

Warner ştia că depoziţia lui Vetere va fi o adevărată mană cerească, întrucît cunoştea situaţia eşalonului de conducere al familiei Cirillo. Dacă reuşeau să-l condamne pe Nicholas pe baza depoziţiei lui Vetere, bătrînului Don Richard, care avea de gînd să se pensioneze, nu-i mai rămînea decît să lase controlul clanului pe mîinile lui Mikey Nebunul, fiul său cel mic, care-şi căpătase porecla pe bună dreptate.

Warner se adresă unui agent FBI pe care-l cunoştea bine:

– Dacă n-o să asiguraţi protecţia familiei lui, n-o să coopereze.

– Ţi-am luat-o demult înainte, Jack. Şerifii se îndreaptă într-acolo.

– Grozav. Şi amanta?

– Ce?!

– Amanta. Nu ajunge să-i protejezi nevasta şi copiii. N-o să depună mărturie dacă viaţa amantei lui va fi pusă în pericol.

– Nu ştiam că are amantă.

Warner scrise pe o bucată de hîrtie numele şi adresa femeii.

Dar era consternat: ce naiba căuta Vetere la o tranzacţie cu heroină? Mafioţii cu poziţia lui păstrau de obicei distanţa. În mîna lor ajungeau bani care fuseseră deja de două ori spălaţi – şi nici pe aceia nu-i *atingeau* efectiv.

Cineva i-a întins o cursă; şi Warner avea senzaţia că ştie despre cine e vorba.

Umbrele albăstrui ale înserării învăluiau oraşul. La baza uriaşului Taggart Spire, un bec ardea deja în ghereta de la intrare, ca şi în clădirile din preajmă, dar imensul zgîrie-nori parţial construit era

atît de înalt încît partea superioară încă mai reflecta lumina roşu-auriu a soarelui.

În absenţa muncitorilor, la sfîrşitul zilei de muncă, în şantier domnea liniştea. Împrejmuirea înaltă din placaj înăbuşea zgomotele traficului şi clinchetul plăcut al tocurilor înalte pe trotuar. Locul ar fi fost complet pustiu dacă n-ar fi existat paznicul de noapte şi cîinele său lup, care închise ochii liniştit după ce-l recunoscu pe Jack Warner ce se năpustise, transpirat, pe uşă.

– Ce zici de vremea asta?

– La radio au anunţat că la noapte se mai răcoreşte.

– Zău? Ar fi şi cazul; e Ziua Eroilor, abia sîntem în luna mai. Dă-mi o cască de protecţie.

Warner ştia că paznicul e un şofer de betonieră pensionat. Bătrînul îl credea probabil vreun superintendent de la Taggart Constructions sau şef de sindicat, sau poate chiar unul din pistolarii mafioţi care treceau cînd şi cînd pe-acolo ca să-şi încaseze mita.

Liftul se ridică zgomotos prin cochilia imensă a holului principal, zece etaje de spaţiu pustiu – un „du-te naibii" apăsat spus de Taggart la adresa preţului pe metrul pătrat de construcţie în centrul Manhattan-ului şi a principalilor săi competitori, clădirile mai mici, Trump şi Olympia, de pe Fifth Avenue, clădirile IBM şi AT&T de pe Madison şi complexul Citicorp spre est. Zidurile interioare ale Turnului prindeau contur la primele etaje destinate birourilor. Mai sus, etajele nu aveau decît învelişul exterior de sticlă. Între etajul cincizeci şi etajul şaptezeci nu fuseseră încă aplicate panourile de sticlă, în vreme ce ultimele etaje, destinate a adăposti apartamente, nu erau decît o dantelărie de oţel deschisă din toate părţile, prin care vîntul bătea în voie; de acolo se profilau pe cer trei macarale ca nişte V-uri imense.

Pe traversa cea mai de sus aştepta o siluetă, la trei sute de metri deasupra Manhattan-ului. Bîrna de oţel îngustă, prinsă la un capăt de coloanele care o susţineau, se avînta nouă metri în gol. El se legăna la capăt, chiar pe margine, aplecîndu-se în vînt.

Christopher Taggart îşi întoarse faţa dinspre apusul soarelui, cu chipul luminat doar pe jumătate.

– Vino lîngă mine.

Warner se cutremură. Se uită în jos şi-n aceeaşi clipă regretă că o făcuse. Acea parte a clădirii se afla exact deasupra trotuarului, şi din cauza înălţimii nu se puteau distinge siluetele oamenilor în lumina amurgului. Taxiurile semănau cu nişte licurici care vînează raze de lumină.

– Ce-ar fi să ne întîlnim la jumătate, domnule Taggart?

– Fricos ca un pui de găină?

– Dac-aş fi pui de găină, măcar aş avea aripi.

Taggart rîse amuzat şi porni spre el. Pasul lui uşor, sprinten, umerii largi şi mijlocul îngust îi dădeau alura unui boxer. Warner se îndreptă spre un stîlp, şi cînd ajunse să se prindă, recunoscător, cu degetele de bîrna verticală, descoperi că Taggart se sprijină nepăsător de partea cealaltă.

– Nu te mişca!

Taggart trecu de cealaltă parte a stîlpului şi pipăi cu gesturi de expert pieptul, spatele şi picioarele lui Warner, apoi în jurul mijlocului, să se asigure că nu are un minicasetofon ascuns sub centură. Warner, care folosea aceleaşi mijloace de precauţie cu contactele sale, se supuse fără să protesteze.

– Cum dracu' rezişti aici, sus?

– Odată, cînd fratele meu şi cu mine am început să ne dăm mari şi tari, tata ne-a angajat ca muncitori, la punerea armăturilor. Făceam pe noi de frică, dar mai abitir ne înspăimînta bătaia pe care am fi încasat-o dacă n-am fi avut bărbăţia să ducem treaba asta la bun sfîrşit.

– Şi taică-meu mă bătea de vedeam stele verzi, spuse Warner. Cred că abia pe la şaptesprezece ani am îndrăznit să-i dau şi eu una ticălosului... Aş fi preferat, totuşi, să ne întîlnim în altă parte.

– În altă parte? Ce zici de una din mesele alea de la braserie la care Strikeforce pune microfoane?

– Ştii la ce mă refer.

Taggart se întoarse şi-l privi pe Warner în ochi.

– Eu ştiu că ăsta e cel mai sigur loc din New York, detectiv Warner. Vorbeşte!

– Am stat toată ziua cu procurorii descosîndu-l pe Nino Vetere. Nino spunea că a vrut să dea marea lovitură ca să le asigure copiilor viitorul înainte să fie condamnat pe baza acuzațiilor RICO.

Se referea la Raketeer Influenced Corrupt Organization Act, o lege care reglementa tot ce ținea de crima organizată și activitățile ilegale desfășurate de membrii acesteia; o acuzație RICO însemna cel puțin douăzeci de ani la închisoare, iar avocații care lucrau pentru Strikeforce recitau legea în fiecare dimineață în timp ce se bărbiereau.

– Pe Nino îl păștea condamnarea pe viață sau ceva foarte asemănător, așa că s-a pus pe cîntat și și-a turnat echipele. „Nu merge, găinarule, nu e de-ajuns. Dă-ne mai mult. Dă-ni-l pe tipul care conduce clanul Cirillo. Dă-ni-l pe Nicholas Cirillo." În cele din urmă, a spus „În regulă, scoate-ți-mă din rahatul ăsta și-o să vă spun cum conduce bătrînul Don Cirillo familia și acum, prin intermediul lui Nicholas."

Warner se uită la Taggart ca să vadă cum reacționează; Taggart privea prin el.

– Știu aproape toate astea de la radio. Restul pot să ghicesc.

Ia ghicește și asta, își spuse Warner, urmărindu-i în continuare reacțiile.

– Nimeni nu știe de unde-au venit drogurile. Marfa siciliană originală a fost trimisă în sud atunci cînd tipii de la FBI s-au trezit vorbind. Pe străzi se spune că s-ar fi vîndut în Florida. Ceea ce ar însemna că cineva a adus altă marfă și a dat-o familiei Cirillo, pretinzînd că e marfa pentru care au plătit ei. Cine naiba renunță la heroină în valoare de cinci milioane de dolari?

– Cui îi pasă? se răsti Taggart nerăbdător. Vetere și Nicky Cirillo sînt deja un banc răsuflat. Ce-ai aflat despre familia Rizzolo?

– Membrii familiei Rizzolo sînt la fel de ciudați ca de obicei.

Taggart manifesta un interes deosebit pentru familia Rizzolo, pe care Warner nu reușise încă să-l înțeleagă. Aceasta era o familie mică din Brooklyn, oarecum izolată, cea mai mică dintre grupările crimei organizate din New York – poate o sută de membri „plini" și patru sute de „soldați" – și, de asemenea, cea mai unită,

şi foarte independentă. Se desprinseseră de clanul Cirillo, iar cînd aceştia i-au atacat, a izbucnit aşa-numitul Război Rizzolo, care a ajuns atît de sîngeros încît familia Cirillo a renunţat pînă la urmă şi i-a lăsat în pace. Reacţiile lor faţă de Strikeforce fuseseră la fel de imprevizibile.

– Strikeforce a făcut descinderi la agenţiile lor de pariuri, dar n-a găsit pe nimeni. Pur şi simplu trăseseră obloanele – vitrine goale, nici măcar un petic de hîrtie. Au scos pînă şi prizele telefonice. La fel s-a întîmplat şi cu jocurile de noroc. Aşa că Strikeforce s-a ocupat de operaţiunea aia importantă cu cocaină despre care ţi-am spus că Eddie Rizzolo le-o suflase columbienilor. *Nada*. Ca şi cum executanţii lor de pe stradă n-ar fi decît şoferi de autobuz şi chelneri, punct. Sigur, nu pot să-şi lichideze afacerile.

Privind soarele care apunea, Taggart întrebă:

– Ai aflat cine conduce clanul Rizzolo?

Warner ridică din umeri, jenat de idee şi-n acelaşi timp impresionat de consistenţa dovezilor.

– Cred că ai presupus corect. S-ar putea ca sora să fie adevăratul şef. Eddie „Poliţistul" şi Frank nu sînt decît nişte tăntălăi de duzină. Aşa cum spuneai, de cînd Strikeforce l-a băgat la răcoare pe bătrînul Don Eddie, cineva conduce clanul Rizzolo cît se poate de bine.

– Pare a fi o femeie interesantă.

– Să-ţi spun ceva, domnule Taggart.

Jack începea să se obişnuiască cu înălţimea, aşa cum se întîmpla de fiecare dată. Atîta timp cît putea să se ţină de un obiect solid. Taggart întoarse capul, sesizînd inflexiunea nouă din vocea lui Warner.

– Ce?

Warner trase adînc aer în piept.

– Lucrurile merg bine în ceea ce mă priveşte.

– Şi-atunci care-i problema?

– Lucrurile stau cam aşa, domnule Taggart: cred că am fost alături de dumneata de la început, nu?

– De la bun început.

– Şi cred că eşti de acord că am făcut tot ce mi s-a cerut, şi încă ceva pe deasupra. Tot ce ştii despre mafie, ai aflat de la mine. Am jucat rolul de expert. Am fost omul din teren, contactul dumitale. Am...

– Vrei o medalie, Jack?

Warner inspiră adînc.

– Ştiu ce pui la cale.

Taggart aşteptă.

– Descinderea de azi-dimineaţă a fost o înscenare, spuse Warner.

– Şi ce-i cu asta?

– Ce-ar fi să lăsăm mascarada la o parte? Ştiu ce se petrece. Foloseşti informaţiile mele ca să-i dai pe capi pe mîna poliţiei.

– Informaţiile *tale?* Eşti poliţist. Dacă ai surse aşa de bune, de ce nu-i arestezi chiar tu?

– Primeşti informaţii şi de la alţi oameni. Comisia pentru combaterea crimei organizate, alţi poliţişti cu care eşti prieten, agenţi federali, tipi din mafie cu care întreţii relaţii strînse – mda, ştiu despre asta – şi tipi din construcţii cu care faci afaceri. Poate chiar şi de la fratele dumitale.

– Nu fratele meu! spuse Taggart tăios. Tony e sută la sută cinstit. A fost şi va fi întotdeauna cinstit.

– Dar de la ceilalţi, da.

– Ce vrei?

Warner era uimit; întrebarea lui Taggart echivala cu o mărturisire.

– Vreau să intru în joc.

– În joc?

– Partener. Să primesc o parte din beneficii.

Răspunsul lui Taggart veni cu o blîndeţe înşelătoare, dar Warner nu se lăsă păcălit. Tot corpul constructorului părea rigid din cauza încordării; aproape că-i simţea contractarea musculară prin stîlp.

– Şi dacă ţi-aş spune că n-o fac pentru bani?

Warner ridică din umeri.

– Eşti aşa de bogat ca să nu mai vrei bani? În cazul acesta nu te-ar deranja să împarţi profiturile.

– Şi dacă nu există profituri?

– Pe cine vrei să păcăleşti? Crima organizată aduce bani, omule. Mulţi bani. Cred că jumătate ar fi corect. Hm, ce zici?

Taggart privi spre rîul Hudson vreme de un minut. Soarele intră într-o pătură de nori, iar cerul se aprinse dincolo de dealurile din New Jersey. Warner privea în jur neliniştit. Aerul se limpezea pe măsură ce căldura umedă se potolea. Spre răsărit, stelele apăreau peste Long Island. Spre sud-est, luminile unui cargou izolat se reflectau pe întinderea întunecată a Oceanului Atlantic. Vîntul se înteţea, uscat şi răcoros. Simţi brusc răceala cămăşii umezite de transpiraţie.

– Jack, mai ai agrafa aceea pentru bancnote pe care ţi-am dat-o?

– Ce? Agrafa pentru bancnote? Mda.

– S-o văd.

Warner scoase din buzunarul pantalonilor o agrafă din aur de la Tiffany. Iniţialele sale, incrustate cu diamante, demonstrau cît de bine cîştigase de-a lungul anilor vînzîndu-i informaţii lui Christopher Taggart. Taggart scoase la rîndul său din buzunar agrafa sa pentru bancnote şi transferă în cea a lui Warner cinci bancnote de o sută.

– Bani de taxi, spuse cu un zîmbet încifrat. Să-ţi văd portofelul.

Warner îi întinse şi portofelul din piele de porc şi profită de ocazie ca să-l deschidă o clipă şi să dea la iveală insigna – un avertisment direct să nu încerce să-l subestimeze. După optsprezece ani de activitate în poliţie, încă mai simţea aceeaşi emoţie: o insignă a poliţiei din New York constituia o întrebare convingătoare – chiar vrei să te pui rău cu unul care are douăzeci de mii de parteneri?

Taggart bagă în buzunar portofelul, cu tot cu insignă.

– De ce...?

– Ca să nu le scapi.

Un braţ lung răsări ca din cer cînd Taggart înconjură stîlpul, iar mîna lui căzu ca un ciocan. Lovitura îl prinse pe Warner în plină faţă, iar cele nouăzeci de kilograme ale posesorului acelui pumn îl făcu să zboare prin aer.

Warner simți cum stîlpul de care se ținea îi scapă din strînsoare. Apoi n-a mai fost decît căderea. Cerul nopții se transformă într-un vîrtej de lumini ale străzilor, vîrfuri de clădiri, ferestre luminate. Strada părea o panglică întunecată, iar între ea și trupul său aflat în cădere nu exista nimic. Urlă.

Se opri brusc, atîrnat cu capul în jos, și își simți piciorul prins ca într-o menghină. Warner privi în sus și văzu mîna imensă a lui Taggart încleștată pe propria-i gleznă. Ochii albaștri ai acestuia deveniseră aproape negri din cauza furiei.

– *Niciodată să nu mai îndrăznești să-mi ceri bani în felul ăsta!*

– Te rog.

– Ai înțeles?

– Te rog, domnule Taggart.

– Spune „da".

– Da. Da, da, da.

– Să știi că într-adevăr faci o treabă bună, Jack. Dar nu suficient de bună ca să mă șantajezi.

Îl trase în sus spre grindă. Warner se întinse și-n cele din urmă atinse cu vîrful degetelor oțelul încălzit de soare. Dar Taggart îl smuci, fără să-l lase să se prindă cu mîna.

– Jack, poate ar trebui să-ți dau drumul.

– Nu!

– Uite-așa.

Deși nu-i venea să creadă, Warner simți cum Taggart îi dă drumul. Căzu, urlînd. Căderea păru că durează o veșnicie. Dar Taggart îl prinse din nou și începu să-l legene, un pendul uman. Warner simțea că-i plesnește capul din cauza afluxului de sînge; inima îi bubuia de groază. Știa că, într-un fel sau altul, Taggart a aflat de dosarele lui. Dacă nu recunoștea că le are, Taggart îl va lăsa să cadă.

– Am niște hîrtii, țipă el.

– Șantaj?

– Nu, nu. Nu le-aș folosi în nici un caz. Nu-s decît informațiile mele.

– Unde?

– În camera mea.

– Unde anume în camera ta?

– În zid, în spatele frigiderului. N-aveam de gînd să le folosesc. Pe cuvînt.

Văzută de jos în sus, în lumina roşiatică a asfinţitului, faţa lui Taggart cu trăsături parcă dăltuite în piatră păru să se înmoaie, exprimînd compasiune. Legănatul încetini, iar arcul cumplit descris de trupul lui Warner se micşoră.

– Ştiu, Jack, ştiu. Voiai doar mai mulţi bani. Nu-ţi face griji, voi cumpăra o mulţime de informaţii. Îmi dai hîrtiile?

– Dumnezeule, sigur că da.

Simţi că este ridicat prin aer şi apoi aterizează, moale ca o cîrpă, pe grinda de oţel. Îşi încolăci amîndouă braţele în jurul grinzii şi gemu de uşurare. Taggart îngenunche lîngă el, clătinînd din cap.

– Nătărăule, spuse el cu oarecare bunăvoinţă, te-ai scăpat în pantaloni.

Cînd se convinse că se poate ţine pe picioare, Taggart îl ajută să coboare de pe grindă şi-l conduse grijuliu spre lift. Warner nu se putea opri din tremurat. Îşi simţea creierul clocotind din cauza afluxului de sînge şi a fricii.

– Am crezut că-s mort, şopti el.

Taggart rîse.

– Jack, cum aş fi putut să arunc un poliţist newyorkez de pe acoperişul propriei clădiri?

Îl bătu pe Warner pe umăr şi-i restitui portofelul, insigna şi agrafa pentru bancnote.

– Du-te acasă şi adu-mi însemnările alea. Şi, Jack... să ştii că nu acord o a doua şansă.

Warner consideră afirmaţia drept un avertisment corect care-l făcu să renunţe să mai dea glas întrebării ce-l chinuia în continuare: Dacă Christopher Taggart nu era interesat să cîştige bani, ce mama dracului avea cu mafia?

CARTEA I

SFINȚI UCIȘI (1976–1984)

1

Trecutul... Christopher Taglione va asocia totdeauna ziua aceea cu aerul proaspăt, începutul de arşiţă şi promisiunile pe care părea să le aducă cu sine. Avea impresia că nimic n-o să-i meargă prost vreodată cînd sări agil din groapa enormă pe care o excavau între două clădiri din centrul Manhattan-ului, ajunse pe trotuar şi o luă la fugă, făcînd semne următoarei betoniere. Pe pieptul său gol sclipeau broboane de transpiraţie care se prelingeau apoi printre stropii de ciment care-l pătau, făcîndu-l să semene cu un leopard cenuşiu. Purta părul lung pe atunci şi de sub casca de protecţie ieşeau şuviţe aurii. O femeie frumoasă zîmbi văzîndu-i exuberanţa, iar el îi răspunse tot cu un zîmbet – era o adevărată stea în ascensiune, avea douăzeci şi unu de ani şi perspectiva de a deveni partener al firmei *Taglione Concrete and Construction.*

Camioanele tatălui său umpleau Fifty-sixth Street – betoniere imense care dominau cu statura lor taxiurile ce se tîrîiau pe stradă şi bubuiau în urechile pietonilor trecînd în grabă printre roţile lor impunătoare, de o parte, şi împrejmuirea din placaj care mărginea locul construcţiei, de cealaltă parte. Era vara bicentenarului Statelor Unite şi, ca un adevărat patriot, Mike Taglione îşi vopsise vehiculele în cinstea aniversării. Dungi roşii şi albe îmbrăcau caroseriile, iar stelele albe smălţuiau betonierele albastre, un adevărat văzduh rotitor cînd uriaşele cuve începeau să descrie semirotaţii ca să facă betonul să curgă.

Tony Taglione, fratele brun şi suplu al lui Chris, care avea cu doi ani mai mult şi douăzeci şi cinci de kilograme mai puţin, apăru în goană pe rampă, pe urmele lui Chris. Tony avea părul negru-tăciune, lung ca al lui Chris şi ca al celorlalţi bărbaţi tineri de pe şantier, şi purta pe frunte o banderolă improvizată dintr-un tricou, ca să împiedice şuviţele rebele să-i vină în ochi; dimineaţă, banderola fusese albă, dar acum era la fel de cenuşie ca şi jeanşii, cizmele solide de lucru, mănuşile uzate şi pieptul slăbuţ. Munceau umăr la umăr şi, ca de obicei, se luau la întrecere.

– Ăsta-i camionul meu.

– Îl iei pe următorul.

Femeia care admirase mai înainte exuberanţa tinerească a lui Chris se opri şi-l privi îndelung pe Tony cel cu ochi negri, cu un interes vădit. Tony îşi încetini goana ca să-i răspundă cu un zîmbet îndelung exersat, iar Chris ieşi în stradă, agitînd pumnul şi reafirmîndu-şi pretenţia la betoniera din fruntea şirului. Şoferul tocmai se apleca pe geam ca să urmărească cu o privire admirativă o altă tînără doamnă înveşmîntată într-o rochie vaporoasă de vară.

– *Frankie! Mişcă maşina aia încoace!*

Gigantul coti cu băgare de seamă, urcă pe trotuar, frîngînd cîteva din scîndurile care formau împrejmuirea terenului la curbă şi porni gemînd în jos, pe rampa înclinată de pămînt, cu frînele scrîşnind din pricina greutăţii. Chris îl mînă în groapă, strigînd îndemnuri şoferului şi lovind nerăbdător bara de protecţie masivă.

Pe poarta rampei erau lipite afişe cu clădirea verde ca smaraldul, care urma să adăpostească birouri, prinzînd viaţă: Taglione Tower, Treizeci de etaje; Proprietar şi constructor – Michael Taglione. În josul rampei, oameni şi maşini adînceau groapa şi ridicau cofraje de lemn pentru fundaţia din beton. Un ferăstrău electric ţiuia zgomotos, sunetul fiind mai potrivit într-o pădure, mai puţin între zidurile oraşului, care trimiteau înapoi ecouri ascuţite.

– Du-te, du-te! Aşa, e bine. Hai, dă-i drumul!

Tatăl lui experimenta o nouă modalitate de construcţie, mai rapidă, în care etapele construcţiei erau suprapuse pentru a economisi timp. Astfel, Chris şi Tony turnau fundaţiile de beton în

mijlocul gropii, în vreme ce pe margini continuau excavațiile. Alături de rampă, un picamer ciocănea cu limba sa lungă de oțel o lespede de granit, spărgînd piatra în bucăți cu un *bang-bang* rapid. Cupele excavatoarelor culegeau bucățile de granit, resturi de ziduri vechi de pivniță și țevi ruginite din fosta clădire care ocupase acel loc, și le încărcau în camioane ce părăseau groapa clătinîndu-se sub povara încărcăturii. La distanță de jumătate de cvartal se auzi sirena de avertizare a echipei de demolări; pămîntul se zgudui în urma exploziei și structurile de oțel tresăriră ca niște cîini speriați.

Chris îndrumă mastodontul spre locul unde era nevoie de el și sări să potrivească jgheabul, în vreme ce șoferul se dădu jos din cabină și porni betoniera, care prinse să se învîrtească. Mașina imensă mugi; betonul șuieră, învîrtit înăuntrul cuvei, iar stelele pictate pe rezervor deveniră o ceață rotitoare. Chris îndreptă jgheabul spre pîntecele întunecat al gropii săpate pentru un pilon al fundației. Cofrajele care mărgineau groapa aveau să rămînă acolo pînă cînd betonul, acum ud, se va întări, formînd astfel baza pe care urmau să fie ridicați pilonii din oțel ai clădirii.

La zece metri mai încolo, Tony îmboldea furios o altă betonieră spre următorul pilon.

– Înapoi, Rocco. Dă cu spatele. Înapoi, înapoi. Hai odată!

Chris zîmbi larg, amuzat de expresia întipărită pe chipul fratelui său, în timp ce Tony se uita cum Rocco, un ins cu gîtul ca de taur și țeasta rasă, cobora cu băgare de seamă din cabină, urmele vizibile ale unei mahmureli zdravene dîndu-i un aer amenințător. Rocco mîji ochii ca să se apere de soarele puternic, își masă tîmplele, rîgîi și se îndreptă spre spatele vehiculului, unde se aflau comenzile pentru amestecarea betonului și maneta care înclina cuva, permițînd curgerea betonului. Tony așteptă, exasperat, iar cînd Rocco se opri din nou ca să-și reaprindă țigara ieftină, trecu pe lîngă el și reglă singur supapa de admisie.

– Vezi să nu te doboare atîta muncă, Rocco.

– Ai grijă cum vorbești, puștiule.

– Mișcă-ți fundul leneș de-aici dacă nu vrei să mă auzi. Avem niște termene de respectat.

– Frankie, continuă tu, zise Chris repede şi o rupse la fugă.

Rocco se înroşi pînă la scalpul acoperit de un început ţepos de păr; se îndreptă spre Tony, care se întorsese cu spatele ca să se ocupe de maşină. Chiar în clipa cînd ajunse la el, simţi o mînă căzîndu-i pe umăr şi trăgîndu-l cu fermitate. Christopher Taglione îl îndepărtă de betonieră, întrebîndu-l prietenos:

– Ia spune, Rocco, te însori ori ba?

Rocco se uită la tînărul solid, dar suplu, care-l cuprinsese pe după umeri cu un braţ cît un cablu de macara. Chris, care ajunsese la înălţimea unui adult încă de la paisprezece ani, părea să mai fi crescut cîţiva centimetri buni în ultimul an petrecut la colegiu.

– Să ştii că, într-o bună zi, Tony o să se trezească cu dinţii în batistă.

– Nu, replică Chris, păstrînd strînsoarea fermă pe umărul lui Rocco, îndepărtîndu-l în continuare de fratele lui şi cu zîmbetul neclintit pe chip. Mă are pe *mine* ca să-i port de grijă. Pentru asta există fraţii. Nu eşti de aceeaşi părere?

– Mda, da' poate că o să se ia la rîcă cu cine nu trebuie cînd tu n-ai să fii în preajmă, şi-o s-o încaseze.

Nimic nu se schimbă în atitudinea lui Chris, observă Rocco. Strînsoarea mîinii lui era hotărîtă, zîmbetul prietenos. Se părea că ochii lui căpătaseră o nuanţă cenuşie, dar ar fi putut să fie efectul luminii puternice a soarelui. Chris îl privi cu hotărîre:

– Dacă se va întîmpla vreodată să dai peste acel „cine nu trebuie", Rocco, spune-i din partea mea că o să aibă nişte belele pe care n-o să le uite niciodată.

Rocco fu surprins să constate că-i dă crezare lui Chris. Îşi dorea să fi putut evita acea situaţie. Se părea că a făcut ceva mai mult decît să-l ameninţe pe fratele lui Chris: pătrunsese pe un teritoriu extrem de periculos.

– Hai s-o lăsăm baltă. Mă doare îngrozitor capul.

Ochii lui Chris, redeveniţi albaştri, străluciră în lumina soarelui.

– Un motiv în plus ca să te însori: termini cu mahmurelile. Îţi scot eu camionul imediat. Fă o pauză.

Rocco se așează pe un cofraj, mormăind că, dacă tatăl lui ar fi fost proprietarul firmei de construcții, el personal ar fi stat la plajă la ora aceea. Chris alergă să-l ajute pe Tony cu jgheabul.

– Pot să mă descurc și singur cînd intru în conflict cu cineva, frățioare.

– Știu că poți. Mă îngrijorează însă cine învinge.

– Sînt în stare să-i vin de hac.

– Serios, Godzilla? Și după-aia, cine mai conduce betoniera? Dă-i drumul!

Tony fugi la maneta care înclina cuva; Chris îi adresă un zîmbet triumfător în vreme ce doisprezece metri cubi de ciment, pietriș, nisip și apă porniră din cuvă. Tony îi aruncă o lopată cu care să împingă compoziția mai repede. Betonul alunecă pe jgheab și căzu în cascadă cincisprezece metri spre inima Manhattan-ului.

– Nu-i prea rău, pentru niște studenți.

– Tată! Hei, ce bine arăți! Tony, ia uită-te ce țoale și-a pus!

Tony privi peste jgheab.

– Se potrivesc de minune cu casca aia.

Mike Taglione ocoli o baltă de beton ud care-i stropise fiii, puse mîinile în șold și privi radios scena. Era gătit cu costumul lui albastru „de ședință", un costum vechi, dar de calitate, din gabardină, ale cărui revere late redeveniseră la modă prin 1970 și care, de obicei, era dezgropat din dulap doar pentru momente importante precum semnări de contracte și obținerea autorizațiilor de construcție. Chris observă o cravată nouă de mătase, modernă, cumpărată probabil de secretara tatălui său, care îl iubea în taină, o batistă albă elegantă în buzunarul de la piept, din aceeași sursă, și un iz din loțiunea după bărbierit întrebuințată la frizeria de la Waldorf. Ba mai mult, avea la mînă și ceasul de aur; ultima oară, Chris și Tony îl văzuseră purtînd acel ceas la înmormîntarea mamei lor.

– Unde naiba te duci?

Mike Taglione scoase o batistă roșie, veche, din ascunzătoarea buzunarului de la spate și se prefăcu a-și șterge de praf pantofii.

– În vreme ce voi, studenți geniali, turnați betoane, babacu' vostru, care-a cărat la viața lui cărămizi cu spatele, a fost invitat

să depună mărturie în fața unui comitet de construcții al Congresului.

– Ai fost acuzat? întrebă Chris, ferindu-se fără succes de mîna tatălui său, iute ca fulgerul, care-l pocni zdravăn în casca de protecție.

– O să te acuz pe tine, istețule. M-a sunat domnul Costanza, membru al Congresului. „Puteți, vă rog, să luați primul avion spre Washington, să ne dați mai multe amănunte despre betonul acela nou?"

– S-ar părea că toate acele „contribuții" și-au făcut efectul, remarcă Tony calm.

Mîndru și emoționat pentru tatăl lui, Chris se întinse să-l îmbrățișeze.

– Felicitări.

– Jos labele de pe costumul meu curat, macaronar îngălat ce ești! Doamne, dacă Irish ar putea să mă vadă acum... Irish fusese numele de alint al mamei lor, Kathleen Taggart. Mă întorc mîine. Arnie supraveghează șantierul, așa că voi, băieți, fiți cu ochii pe Arnie.

– S-a făcut, tată. Secretara știe la ce hotel o să stai?

– Mda, păi, ăă... Sylvia vine cu mine, ca să...

Chris rîse.

– Să ia notițe? Era și timpul, tată. Trei ani.

– Mda, ei, nu-i așa mare scofală.

Chipul lui Tony se întunecă; Chris îl avertiză cu o privire intensă. Cînd fratele lui devenea critic vizavi de un subiect sau altul, așa cum se întîmpla și în acea clipă, ochii lui negri, inteligenți ardeau sub fruntea înaltă și palidă, cu hotărîrea și severitatea unui preot iezuit.

– Distracție plăcută!

Chris îi aruncă o a doua privire de avertizare lui Tony, care îl imită, spunînd printre dinți:

– Sigur, tată, distrează-te.

Mike rînji vesel și privi satisfăcut șantierul fremătînd de viață. Apoi, brusc, expresia de pe chipul lui se schimbă.

– Uite-l pe jegosul de Rendini.

Chris îl văzu pe Joey Rendini, un bărbat solid îmbrăcat într-un costum sobru, stînd chiar lîngă poartă. Privi în jur, îi zări şi porni pe rampă în jos cu un aer arogant. Chris ştia că Joey Rendini e implicat în crima organizată. Controla un local al şoferilor de camion şi avea legături cu familia Cirillo, cea mai mare dintre familiile mafiote din New York. Era, după cum Chris îl auzise adeseori pe tatăl lui strigînd, un porc cînd venea vorba de şantaj, căci abuza cu neruşinare de puterea pe care i-o conferea relaţia sa cu familia Cirillo.

– Jegosul umblă de parcă şantierul meu i-ar aparţine.

În vocabularul adaptat la Brooklyn al lui Mike Taglione, „macaronari" erau conaţionalii săi, italieni sau sicilieni respectabili, în vreme ce tagma „jegoşilor" se compunea din indivizi lacomi şi duri, indiferent de naţionalitate, care încercau să se infiltreze în activitatea oamenilor de afaceri oneşti.

– Dacă nu spui „nu", ai să-l plăteşti o veşnicie.

Molipsit de mînia tatălui său şi frustrat fiindcă nu putea să facă nimic, Chris se descărcă pe frate-său:

– Cînd o să te maturizezi! Puţină şpagă e o investiţie de bun-simţ. Îi impulsionează pe oameni să muncească bine.

Tony, care părea să fi moştenit morala catolică – şi irlandeză – strictă de la mama lor, spuse sec:

– E ilegal.

– Există şi o cale de mijloc, interveni Mike Taglione. Din nefericire, Rendini e aşa de lacom încît transformă şpaga în şantaj.

– Nu, tată. E ca în cazul Watergate. Ori eşti curat, ori eşti corupt. Nu există cale de mijloc.

În momentul în care tatăl lor se întoarse cu spatele şi plecă de lîngă ei, Chris îi luă apărarea.

– Vorbeşti foarte bine pentru un viitor om al legii. Dar tata şi cu mine trebuie să ţinem seama de faptul că Rendini poate să ne lase fără oameni pentru oricare proiect pe care l-am contracta.

Alarmat de roşeaţa care întuneca chipul furibund al tatălui său, renunţă să se mai contrazică cu Tony şi i se adresă acestuia:

– Nu te enerva, tată.

Rendini înainta pe pământul bătucit uitîndu-se cu atenţie unde calcă şi strîmbîndu-se din cauza prafului şi a stropilor de ciment. Era un bărbat chipeş, cu ten măsliniu, trecut de treizeci de ani, supraponderal, ceea ce-l făcea să transpire din abundenţă. Îşi şterse faţa dolofană cu mîneca şi strigă:

– Hei, Mike, aveam programată o întîlnire.

– A intervenit ceva neprevăzut. Ce vrei?

– Trebuie să vorbim.

Mafiotul privi spre Chris şi Tony. Chris înclină capul într-un salut rece, dar Tony se mulţumi să-l privească mînios. Mike Taglione se uită spre Rocco, care spăla cu un furtun jgheabul betonierei.

– Scoate maşina asta de-aici.

Aşteptă în tăcere pînă cînd Rocco strînse în grabă furtunul şi plecă cu betoniera.

– Aşa. Dă-i drumul. Băieţii mei şi cu mine n-avem secrete unii faţă de alţii. Chris o să lucreze cu mine după ce termină colegiul, iar Tony o să fie avocatul meu.

– Păi, se pare că greva asta spontană ia amploare.

– În traducere liberă, e momentul pentru o nouă şpagă?

– Poţi să traduci cum îţi place, Mike. Ştii care-s regulile.

Mike Taglione clătină din cap.

– Regulile se mai schimbă. De data asta e clădirea *mea*. Treizeci de ani am turnat fundaţii şi-am contractat construcţii. Dar acum eu sînt proiectantul, iar clădirea asta o să fie toată Taglione, începînd de la clanţele din WC-uri şi pînă la ţiglele de pe acoperiş.

– Mike, de ce eşti aşa de agresiv? E mai bine că avansezi în carieră. Felicitări.

– Ştii unde mă duc chiar acuma? Sînt convocat la Camera Reprezentanţilor din Parlamentul american, la Washington, D.C.

– Şi?

– Şi cred că am cîştigat dreptul să-ţi spun „du-te-n mă-ta".

– Nu fi prost, Mike. Nu ştiu dacă-mi pot controla şoferii.

– Rendini, dacă le spui nenorociţilor ălora să facă-n izmene, singurul lucru pe care pot să-l întrebe e „de cîte ori?".

– Şoferii mei...

– Stai aşa! Sînt membrii *sindicatului tău*, pentru că n-au de ales, dar sînt şoferii *mei*.

Rendini ridică din umeri.

– Nu-mi pasă dacă te duci la Washington. N-ai decît să iei cina şi cu preşedintele Gerald T. Ford în carne şi oase. Ştii care-s regulile. Vrei să joci, plăteşti.

Chris aruncă o privire spre Tony, care se uita la Rendini cu o ură nedisimulată, părînd să nu observe că tatăl lor se ridică pe vîrful picioarelor, gest care preceda o izbucnire violentă. Vocea lui rămase totuşi calmă şi atît de detaşată încît Chris se întrebă dacă nu cumva reuşise să se convingă singur că, în sfîrşit, s-a ridicat deasupra laturii murdare a muncii sale.

– Dacă retragi un singur şofer de pe şantierul meu, mă duc direct la procurorul federal.

– Te-ai ţicnit? izbucni Rendini.-

Chris îl privea perplex. Industria cimentului în New York era una a înţelegerilor tainice, licitaţiile fiind adesea controlate de cele cîteva firme puternice care-o conduceau. Materialele de calitate se livrau la termen, dar procurorul federal exprimase în repetate rînduri dorinţa guvernului de a afla cum se stabileau preţurile; oricine i-ar fi intrat în birou, avea şansa să plece de-acolo cu cătuşe la mîini.

– Te-ai ţicnit? repetă Rendini cu gura căscată.

Chris se întreba ce naiba are taică-său de gînd. Mike Taglione rîse, dintr-o dată bine dispus, şi-i adresă un zîmbet larg lui Tony.

– Poate c-am să urmez sfatul fiului numărul unu, aici de faţă, şi-am să cer imunitate. Poate c-am să răspund la toate întrebările pe care o să le scornească procurorul.

Tony îl bătu amical pe spate, lăsîndu-i pe haină amprenta cenuşie a mîinii sale.

– Bine spus, tată.

Speriat, Chris încercă să-l avertizeze:

– Tată...

Rendini îl întrerupse pe un ton calm, dar ameninţător:

– Dacă tot eşti la capitolul ăsta, Mike, ai face bine să ceri şi

protecție. S-ar putea să aveți nevoie de așa ceva, tu și copiii tăi.

Pumnul drept al lui Mike descrise un croșeu fulgerător, atît de rapid încît Chris abia zări mișcarea înainte să audă impactul. Rendini zbură prin aer și ateriză în noroi pe spate, cu nasul însîngerat. Mike Taglione înaintă spre el, cu pumnii încă strînși.

– *Dispari de pe șantierul meu.*

Mai mulți oameni sosiră în fugă. Chris și Tony înaintară umăr la umăr, Chris în poziția de box învățată de la tatăl său, iar Tony înarmat cu o vergea de armătură. Dar disputa se încheiase. Un șofer, unul din oamenii lui Rendini, îl ajută pe șeful de sindicat să se ridice; acesta se depărtă clătinîndu-se, cu o mînă pe față. Taglione îi urmări cu privirea, frecîndu-și mîna cu care lovise, pînă dispărură dincolo de împrejmuirea de la stradă, la capătul rampei.

– N-a fost o idee prea strălucită, spuse Chris.

Tony interveni:

– Tată, n-am vrut să te împing să...

– Nimeni nu m-a împins. Rendini a primit ce merita. Ar fi trebuit s-o fac cu ani în urmă. Se uită la oamenii adunați în preajmă. Gata, flăcăi, spectacolul s-a încheiat.

Chipul lui Tony exprima un amestec de admirație și uimire.

– Tată, unde-ai învățat să lovești așa?

Mike Taglione îi făcu cu ochiul lui Chris, gest care avea să-i încălzească sufletul în anii grei ce-aveau să vină, și explică blînd:

– Nimeni nu mi-a *dăruit* afacerea cu beton, Tony.

Apoi rîse, și rîsul lui îl însoți pe Chris vreme îndelungată, ca un ecou într-o încăpere goală.

– Cred că îmbătrînesc, mă doare mîna. Fir-ar să fie, doare ca naiba. Hei, ce-i cu voi?

– Ce-ar fi să venim cu tine pînă la aeroport? întrebă Chris.

– Gardă de corp? Asta-mi lipsea. De data asta îi făcu cu ochiul lui Tony. Dacă pocnești vreo gorilă cu pumnul *ăla*, Tony are să-și consacre întreaga carieră de avocat apărării tale pentru acuzația de omor. Nu. Pe voi vă plătesc ca să turnați betoane. La muncă.

– Tată, te rog.

– Mă descurc. Voi doi, fiți atenți. Mergeți acasă împreună.

Luați cu voi cîțiva prieteni. Încet-încet, treaba o să fie dată uitării. Am să-i cer congresmanului Costanza să vorbească cu cine trebuie. Nu vă faceți griji, bine?

Își aranjă ceasul și se pregăti să traverseze groapa fundației cu capul sus și umerii drepți, ca un matador în arenă.

– Uită-te la el, spuse Chris. Ai zice că tocmai a avut parte de-o strălucită partidă de sex.

Ajuns la capătul rampei, Mike Taglione se întoarse spre ei și le făcu semn. Apoi duse mîinile la gură și strigă cît putu de tare, ca să se facă auzit peste clănțănitul picamerului:

– Fiți cu ochii pe Arnie. Îi trebuie doar o zi ca să dea totul peste cap pentru o săptămînă întreagă.

O betonieră apăru la curbă și prinse viteză în josul rampei.

– Unde naiba se duce? Tată, *pleacă de-acolo!* strigă Chris.

Fără control, cu motorul oprit, fără frîne, betoniera prinse iute în josul rampei, împinsă de încărcătura imensă, patruzeci de kilometri pe oră în spațiul mic dintre stradă și picamerul de la baza gropii.

– Tată!

Chris țîșni spre el, urlînd și fluturînd brațele. Mike Taglione se răsuci; văzu primejdia. Avea reflexe splendide: își făcu vînt, se răsuci pe loc și sări într-o parte, într-o singură mișcare fluidă, uluitoare. Chris își spuse că tatăl său a reușit să scape cu bine, și într-adevăr, dacă acesta ar fi purtat cizmele de lucru obișnuite în locul pantofilor „de orășean", cum îi numea, ar fi fost salvat. Dar tocurile netede alunecară pe rampa de pămînt și el se împiedică. Bara de protecție a mașinii uriașe îl izbi în piept, capul îi fu smucit înapoi violent, casca de protecție îi zbură și dispăru sub roți cu o trosnitură puternică.

Căzu în noroi, se rostogoli puțin, întinse mîna să-l avertizeze pe Chris, care fugea mîncînd pămîntul. Acesta înhăță mîna întinsă și degetele celor doi se încleștară strîns. Chris făcu un efort să-și oprească plonjeul, se înțepeni pe călcîie și trase. Simți șocurile transmițîndu-se prin brațele lor încordate cînd mașina zdrobi trupul tatălui său sub roți.

2

Pe parcursul îndelungatei slujbe de îngropăciune, Christopher Taglione îşi fixă privirea asupra unui vitraliu pe care mama sa îl dăruise bisericii. Era o reproducere a picturii lui Giotto „Jelirea lui Hristos"; discipolii înlăcrămaţi şi îngerii ce pluteau într-un văzduh cenuşiu se jeluiau lîngă trupul gol, însîngerat al Mîntuitorului. Înainte ca tatăl lui să fie omorît, Chris fusese de părere că vitraliul, cu stigmatele supliciului puţin prea evidente, era cam naiv. Acum i se părea fals. Nici unul din chipurile înconjurate de aureolă ale celor care jeleau nu exprima mînie. Unde era furia lor? Propria sa furie îl sufoca.

În vreme ce preotul continua slujba pe un ton monoton, soarele ieşi dintre nori, străbătu sticla colorată şi învălui ca într-un giulgiu albastru sicriul tatălui său. Cele două jumătăţi ale familiei şedeau separat, ca la o nuntă: constructorii italieni de o parte, poliţiştii irlandezi de cealaltă. Toţi cei din neamul Taglione se aflau pe partea stîngă. Pe dreapta erau cei din familia Taggart, avîndu-l în frunte pe unchiul Eamon în uniforma de gală a căpitanilor de poliţie.

Chris respira anevoie. Mînia îl ardea ca un foc devorator, scăpărînd fulgere care-i secau aerul din plămîni, dar continua să caute cu ferocitate combustibilul necesar. Simţea că urăşte biserica aceea. Furia sa explodă în timpul predicii. Preotul irlandez pronunţă greşit numele lor, Taglion*i* şi nu Taglione, iar Chris îl simţi pe Tony

foindu-se lîngă el. Apoi parohul amplifică insulta adăugînd că Mike Taglioni a murit prematur, în floarea vîrstei.

– Mike Taglione n-a murit, replică Chris din prima strană. N-a *murit*. A fost ucis.

O femeie începu să ţipe: era mătuşa Marie, care dădu frîu liber durerii. Strigătul ei declanşă un torent de jale: surorile lui Mike prinseră toate să ţipe strident, bocind faptul că familia fusese jefuită, căci în ochii acestor femei moartea era un hoţ. Bărbaţii lor şedeau tăcuţi, aşa cum făcuseră de secole întregi, cu feţele întunecate, împietrite şi inimile întărite în faţa toanelor unei sorţi capricioase.

Un bărbat în vîrstă privea din cînd în cînd spre Chris şi Tony cu curiozitate, căci în fosta lui lume dispărută fiii îşi răzbunau taţii. Nu se aştepta la o *vendetta* în America anului 1976 şi, cu siguranţă, nu din partea unor studenţi, dar ideile vechi continuau să dăinuiască în memoria sa, aşa cum parfumul străvechi al pămîntului arid sub soarele fierbinte al Siciliei îi stăruia în nări.

Chris se uită la Eamon Taggart, fratele mamei sale, aflat în celălalt rînd de strane: un irlandez chipeş, cu umeri largi, grizonat, cu ochi de un albastru-deschis şi privirea calmă a unuia care ştie cum să-şi croiască drum în viaţă. Unchiul Eamon înclină scurt capul, şi Chris interpretă gestul ca o promisiune din partea prietenilor lui Mike Taglione din rîndurile poliţiei, care nu vor privi cu nepăsare uciderea acestuia.

Apoi Chris, Tony, unchiul Eamon, unchiul Vinnie, Arnie Markowitz şi cei trei fraţi ai lui Mike, Pete, Johhny şi Tom duseră în cimitir sicriul lui Mike, la un mormînt aflat alături de cel al soţiei lui. Deşi se afla doar la un cvartal distanţă de Queens Boulevard, cimitirul era adăpostit de biserică, de casa parohială şi de un zid înalt din piatră roşiatică – un loc paşnic care părea să n-aibă nimic comun cu oraşul. Chris îi luă mîna lui Tony şi-l simţi tremurînd. Cu excepţia unei declaraţii limpezi făcute poliţiei, fratele său nu mai scosese un cuvînt după asasinat. Totuşi, în timp ce coborîră sicriul lui Mike în groapă, vocea lui Tony se ridică, puternică, alături de vocile celorlalţi pentru a rosti rugăciunile.

Unchiul Vinnie, cumnatul favorit al lui Mike, plecă spre casă

împreună cu Chris şi Tony, în prima maşină. Uneori rivalul lui Mike, adesea partenerul lui, Vinnie era un bărbat gras, prosper şi cel mai „italian-italian" din toată familia. El a plecat ultimul din cartierul italian unde ocupase un apartament relativ modest, la cîţiva ani după ce toţi ceilalţi au abandonat Brooklyn-ul şi Manhattan-ul în favoarea locuinţelor confortabile din cartiere mai aerisite din Queens şi Long Island. Chris căutase întotdeauna la unchiul Vinnie o legătură cît de slabă cu trecutul etnic, care părea a fi mai viu în filme decît în casa părinţilor săi. Chipul lui cu fălci pronunţate semăna cu aluatul de gogoşi.

În faţa casei, strada începu să se umple cu maşini, ultimele modele de Lincoln şi Cadillac pentru oamenii de afaceri, vechituri de Chevrolet şi Plymouth pentru slujitorii legii. La praznic avea să participe o mulţime de oameni şi, pe moment, Chris nu credea să poată face faţă situaţiei.

– Tony, fă în aşa fel încît să nu mi se observe absenţa.

– Unde te duci?

– Pe şantier.

Unchiul Vinnie interveni:

– Chris, n-ar trebui să pleci. Vor veni foarte mulţi oameni.

– Nu-ţi face griji, unchiule Vinnie, interveni Tony. De oameni o să ne ocupăm noi.

Credea că picamerele, buldozerele şi excavatoarele în acţiune, şirul nesfîrşit de betoniere duduind ar putea conferi un caracter mai puţin definitiv „plecării" tatălui său, cum se exprimase eufemistic părintele Frye. Dar cînd ajunse la şantier înţelese de ce încercase unchiul Vinnie să-l oprească. Groapa fundaţiei era pustie.

Chris ţîşni din limuzină şi-o luă la fugă. Dincolo de poarta rampei zări un paznic şi pe Arnie Markowitz, care era de foarte mult timp şeful de şantier al tatălui său; acesta venise direct de la înmormîntare şi acum stătea pe rampă, privind abătut pămîntul reavăn pe care tatăl lui Chris îşi dăduse ultima suflare. Pe şantier domnea o tăcere încremenită, mormîntală pe care nici măcar zumzetul marelui oraş n-o putea străpunge.

– Ce s-a întîmplat?

– Banca s-a retras.

– De ce naiba?

– Tatăl tău voia să facă totul de unul singur. Ce mai reprezintă *Taglione Concrete and Construction* fără Mike Taglione?

– Dar eu sînt aici. Eu şi cu Tony.

– Tony se întoarce la şcoală. La fel ar trebui să faci şi tu. Hei! Unde te duci?

Chris se răsuci pe călcîie; furia sa abia controlată se îndrepta acum spre o ţintă anume.

– La nenorocita aia de bancă. Am să termin clădirea tatălui meu.

– Las-o baltă. Cei de la bancă nu te cunosc. Au să te pună să completezi formulare. Arnie îl prinse de braţ. Ce-ar fi să vorbeşti cu prietenii tatălui tău? Le-a făcut o mulţime de servicii. Hai să mergem la tine acasă să mîncăm ceva.

Chris stătea ţeapăn pe rampă.

– Vino, Chris.

– Urcă-te în maşină. Vin şi eu imediat. Vreau să fiu singur cîteva clipe. Arnie se îndreptă spre maşină, iar Chris privi utilajele tăcute. Un bărbat îmbrăcat într-un costum sobru se apropie dinspre trotuar.

– Chris, îmi pare foarte rău pentru tatăl tău. Am discutat cu el pe vremea cînd se străduia să înceapă construcţia asta. Dacă ai vreo problemă, dă-mi un telefon. Mi-ar face plăcere să-ţi pot fi de folos.

Îi oferi cartea sa de vizită.

– Ca, de pildă?

– Am auzit ce s-a întîmplat cu banca. Pot să-ţi ofer un împrumut pe termen scurt pînă cînd îţi rezolvi finanţarea obişnuită.

– Ce procent?

– Pe termen scurt, cam douăzeci şi patru la sută. Dar ar trebui ca un flăcău de-al meu să stea pe lîngă tine şi să vadă cum merg lucrurile.

– *Du-te dracului!*

Chris se întoarse cu spatele – în caz contrar l-ar fi pocnit pe individ – şi trînti uşa limuzinei cu senzaţia stranie că retrăieşte începutul lansării în afaceri a tatălui său, cînd Mike Taglione stabilise regulile sale de fier pentru supravieţuire. Fără cămătari. Fără parteneri din umbră.

– Ce tupeu poate să aibă individul ăsta! i se adresă el lui Arnie. Cămătarul dracului, se dă la mine chiar în ziua înmormîntării.

– E un ticălos. Te aşteptai la maniere elegante din partea lui?

Capetele de miel încheiară praznicul. În dimineaţa aceea, unchiul Vinnie le cumpărase de la piaţă, iar acum, fierbinţi şi apetisante, abureau pe masa de servit alături de castroanele cu burtă de vită şi paste. Masa din sufragerie fusese lungită la maximum pentru a face loc tuturor îndoliaţilor, unul din capete ajungînd pînă în salon, unde un al doilea grup stătea cu farfuriile pe genunchi. Casa pulsa însufleţită de voci numeroase, aşa cum îi plăcea tatălui său.

Unchiul Pete, de meserie profesor, îl întîmpină înlăcrimat pe Chris.

– Există unii oameni care te fac să te simţi părtaş la ceva important. Cînd ei dispar, ajungi să te întrebi ce mai rămîne.

Chris se întreba care din bărbaţii aplecaţi deasupra farfuriilor l-ar putea ajuta să obţină un credit pentru construcţie. Legăturile unora cu Mike erau puternice. Alţi unchi îl zăriră, îl sărutară pe obraji şi-l conduseră spre capul mesei. Tony, ignorînd o farfurie plină şi surd la linguşirile mătuşilor, era adîncit în conversaţie cu unchiul Eamon. Căpitanul de poliţie sări de pe scaun, parcă uşurat de întrerupere:

– Poftim, băiete. Ia scaunul meu.

Femeile îi aduseră lui Chris o farfurie. Unchiul Eamon făcu o grimasă la vederea mîncărurilor şi se retrase spre barul improvizat în salon, lăsîndu-i pe Chris şi Tony în grija unchiului Vinnie, care îşi umplu din nou paharul şi se strecură între cei doi fraţi.

– Mănîncă!

Chris luă o îmbucătură, se chinui să înghită şi împinse farfuria deoparte.

– Nenorocita de bancă ne-a oprit finanţarea.

– Era de aşteptat.

– Ce să fac?

– Grea întrebare, Chris.

– Poţi să mă ajuţi să găsesc bani?

– Bani murdari.

– Deviza tatei era „fără cămătari". Deja i-am spus unuia să facă paşi. Îi arătă lui Vinnie cartea de vizită. Îl cunoşti?

– Da, fir-ar să fie. Lucrează pentru familia Cirillo.

– Zicea că l-a cunoscut pe tata.

– L-a cunoscut pe *tata?* întrebă Tony.

– Ştii cum se întîmplă, răspunse unchiul Vinnie. Mafioţii se dau bine pe lîngă oamenii de afaceri cinstiţi. Se uită împrejur şi coborî vocea. Ăştia ştiu că nu fac doi bani; de aceea speră ca oamenii importanţi să le spună contrariul. Dar să nu uitaţi că, în plus, mai vor şi o bucăţică din afacerea voastră. Acum vreo doi ani, pe cînd tatăl vostru se pregătea să înceapă construcţia clădirii din Manhattan, oriunde se ducea, tipul ăsta se arăta şi el, tot numai lapte şi miere.

– Şi cum a reacţionat tata? întrebă Tony.

– Ce putea să facă? L-a ignorat, cît mai politicos cu putinţă. Nimeni nu-şi doreşte să ofenseze un asemenea individ. Probabil că l-a invitat pe tatăl vostru la un pahar de băutură, şi-acum pretinde că au fost prieteni la cataramă. Ai avut dreptate să nu te încurci cu el.

– Aşa s-ar părea, dar tot trebuie să fac rost de bani.

– Eşti sigur că vrei să te implici? De ce nu te asociezi cu mine?

Chris surprinse sclipirea din ochii lui Tony. Fratele lui nu ştia nimic despre afaceri, dar era destul de isteţ ca să-l avertizeze că oferta unchiului Vinnie, din partea aşa-numitei *famiglia* – apărarea intereselor familiei – era, de asemenea, genul de acţiune brutală, rece practicată de supravieţuitorii din industria cimentului din New York.

– Dacă nu termin clădirea tatei, o să le dau satisfacţie ticăloşilor, spuse Chris.

– De cei de teapa lor ai să te împiedici întotdeauna, ripostă unchiul Vinnie.

– Nu la nesfîrşit, remarcă Tony.

– Mafia se află printre noi de multă vreme, replică unchiul Vinnie cu asprime. Mestecă o îmbucătură şi-l întrebă pe Chris: N-ai de gînd să termini colegiul?

– Dă-l dracului de colegiu. Crezi că am să studiez ca să pot obţine o slujbă şi să muncesc pentru altul? Avem deja o afacere. Sînt norocos: tatăl meu a construit o afacere.

Îi dădură lacrimile; unchiul Vinnie se uită în altă parte.

– O să încerc să vorbesc cu cîţiva oameni.

Ceva mai tîrziu, îl conduse pe Chris în sufragerie, unde un bancher încărunţit, cu aer patrician, aştepta lîngă Arnie. Atît bancherul, cît şi şeful şantierului Taglione păreau stînjeniţi.

– Chris, el este Pete Stock. Răspunde de proiectele imobiliare la bancă.

– Ne cunoaştem. Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Stock.

– Cum era să nu vin? Am lucrat cu tatăl tău ani de zile, pentru proiectele lui din Queens. Îmi pare rău că banca a fost nevoită să retragă creditul pentru imobilul cel mare.

– Am de gînd să termin clădirea tatălui meu.

Stock clătină din cap.

– Chris, te arunci cu capul înainte pe o piaţă frămîntată de tulburări profunde. În Manhattan a început să se construiască prea mult.

– Avem precontracte de închiriere. Iar Aetna s-a angajat să cumpere clădirea în decurs de doi ani.

– Ceea ce-i foarte bine pentru Aetna. Ei nu riscă nici un sfanţ înainte ca voi să terminaţi clădirea şi s-o umpleţi cu locatari.

– Dar avem precontracte de închiriere. Locatari există.

– Aveţi *semnăturile* posibililor locatari, şi în felul ăsta tatăl tău i-a convins pe cei de la Aetna. Dar mai rămîne să-i aduceţi în clădire. Prin urmare, banca ar trebui să-şi asume riscuri în privinţa capacităţii *tale* – acum că tatăl tău s-a prăpădit – de a respecta

planificarea şi de a ţine în frîu costurile şi muncitorii. E o sarcină serioasă pentru un student.

– Pot s-o duc la bun sfîrşit. Lucrez cu tatăl meu de la paisprezece ani. Aveam planuri mari, voiam să implicăm Taglione Construction în proiectele de urbanistică din Manhattan.

Stock învîrti cuburile de gheaţă din pahar.

– Chris, pe piaţa imobiliară din Manhattan concurenţa e încă şi mai acerbă decît în industria cimentului. De zeci de ani e controlată de cîţiva antreprenori; oameni care pot să se plimbe pe Fifth Avenue, sau Second Avenue, sau Eight Avenue şi să-ţi spună povestea fiecărei clădiri de pe stradă, începînd din ziua cînd s-au făcut măsurătorile terenului – cine a construit-o, cine a finanţat-o, cine a cumpărat-o şi cine a vîndut-o, cine a închiriat-o, cine a renovat-o şi cine a dărîmat-o ca să construiască o alta... Sper că înţelegi încercarea mea disperată de a te descuraja.

– Şi noi putem fi ca ei. Aveţi posibilitatea să-mi acordaţi creditul?

– Vom aduce pe cineva care să controleze şantierul.

– *Nu.* În cazul ăsta n-ar mai fi şantierul nostru. În nici un caz. Pot s-o fac singur. Presupun că tata v-a împărtăşit intenţia lui de a mă face partener.

– Mi-a spus asta de cel puţin cincizeci de ori. Stock părea îndurerat. Uite ce, prietenii tatălui tău fac mari presiuni asupra mea. Dar dacă insişti să conduci afacerea singur...

– Insist.

– Atunci, tot ce pot face e să conving banca să extindă o finanţare temporară pentru două luni. Dacă pînă atunci nu demonstrezi că poţi duce lucrurile la bun sfîrşit, s-a terminat.

– De acord.

– Dar trebuie să accepţi ipoteca pe utilaje.

– Pe utilaje? repetă Chris amărît. Deja ne-am ipotecat tot ce avem.

Stock oftă, evident stînjenit de condiţiile pe care le punea.

– Asta vor cere şefii mei. Îmi pare rău. Dacă nu te răzgîndeşti pînă luni, vino la birou să facem actele. Dar aş vrea să asculţi părerea şefului de şantier al tatălui tău.

– N-o face, spuse Arnie. Fără maşini nu mai ai nimic.

– Da, ştiu, dar...

– Maşinile tatălui tău. Asta e tot ce ai.

Chris le văzu cu ochii minţii, parcate în şiruri, la fabrica lor din East River, într-un număr uluitor de mare. La vîrsta cînd învăţase să numere, erau deja suficiente pentru a constitui un parc de maşini.

– Trebuie să mă gîndesc, domnule Stock.

– Chiar asta şi vreau să faci. La revedere. Noroc. Şi, încă o dată, îmi pare rău pentru tatăl tău.

– Te conduc eu, spuse Arnie.

Chris rămase pe loc, năpădit de un milion de gînduri. Un bătrîn mititel îl trase de mînecă. El se uită în jos şi-l văzu pe Alphonse Castellone, care-i adresă un zîmbet ştirb.

– Închiriază utilajele.

Alphonse Castellone era foarte bătrîn, lipsit de orice educaţie şi la fel de primitiv ca un văcar sicilian. Dar el fusese iniţiatorul închirierii de utilaje grele în New York, cîştigînd o avere uriaşă în felul acesta, ceea ce Chris şi toţi ceilalţi din încăpere respectau profund. Mătuşile şi unchii lui urmăreau deja cu uşurare şi bucurie conversaţia dintre fiul îndoliat şi bătrînul înţelept.

– Sînt maşinile tatălui meu, Alphonse.

Acesta răspunse cu francheţea pe care i-o permitea vîrsta:

– Taică-tău era ultimul prostovan din oraş care mai deţinea utilaje grele. Ce dacă pierzi camioanele? Eu le cumpăr de la bancă şi ţi le închiriez înapoi. Îţi închiriez orice. Excavatoare, pluguri, ditamai afurisitele de macarale. Dar nu pot să-ţi închiriez *relaţii*. Nu pot să-ţi închiriez informaţii. Ca să vinzi ciment trebuie să ştii multe lucruri despre oameni şi despre afaceri. Asta ai aflat deja de la taică-tău. Se uită împrejur, dădu din cap spre oamenii care priveau cu respect şi încheie: Dă dracului maşinile.

Lui Chris îi înflori pe buze primul zîmbet din ultimele trei zile. Bătrînul avea dreptate. Arnie nu-şi dădea seama că relaţiile tatălui său constituiau adevărata valoare a firmei Taglione. Alphonse îl bătu uşurel pe braţ.

– Ai făcut o înmormîntare frumoasă. Lui taică-tău i-ar fi plăcut. Acuma s-a terminat. Apucă-te de afaceri.

Chris țîșni ca din pușcă pe urmele lui Stock și-l prinse în hol. Discutară detaliile cîteva minute, iar bancherul își onoră, șovăitor, oferta. Apoi Stock plecă, în mijlocul unui exod general al partenerilor de afaceri și al prietenilor. La scurt timp după aceea își luară rămas-bun și rudele, mai întîi cei cîțiva irlandezi, apoi verii italieni și în cele din urmă mătușile înlăcrimate și unchii cu chipuri triste. Femeile îi lăsară instrucțiuni lui Chris cum să încălzească mîncarea rămasă în frigider, iar bărbații îi îmbrățișară pe cei doi frați.

Unchiul Vinnie plecă ultimul. O trimise pe mătușa Marie înainte la mașina parcată la curbă, pe aleea scurtă.

– Dacă aveți nevoie de ceva, absolut orice, sunați-ne. Am să trec pe la șantier luni, Chris.

– Luni am treabă la bancă.

– Atunci te duc eu cu mașina. Ne vedem dimineață devreme. La revedere, Tony. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, da?

– Mulțumesc, unchiule Vinnie.

Chris rămase alături de Tony în fața ușii de la intrare. Unchiul Vinnie se prinse cu mîna de balustrada din fier și coborî scările. Îi auzi pantofii bocănind pe alee. Tăcerea de pe stradă era tulburată doar de bîzîitul cîtorva insecte nocturne de prin copaci; becurile de pe stradă iluminau blînd trotuarul și răspîndeau pete mari de lumină filtrată printre frunze. În depărtare se auzea zgomotul unei autostrăzi, ca un rîu învolburat.

Cadillac-ul unchiului Vinnie se lăsă pe arcuri cînd acesta urcă pe locul șoferului. Portiera se trînti cu zgomot și se închise, o dată cu ea stingîndu-se și plafonierele slabe de interior care luminaseră preț de cîteva clipe chipul nefericit al mătușii Marie. Unchiul ambală motorul și aprinse farurile. Mașina porni încet și coti; luminile de poziție clipiră printre arbuștii ce formau gardul viu al vecinului. Tony intră în casă, iar Chris îl urmă, ținînd ușa deschisă o clipă în plus înainte s-o încuie.

Rămaseseră singuri.

*

– Ia te uită ce curăţenie au făcut! Nici n-ai zice că a fost atîta lume.

– Mătuşa Marie a dat cu aspiratorul.

Rămaseră în picioare, privind în jurul lor în salonul pustiu, apoi unul la altul.

– Vrei să bei ceva?

– Mda.

Tony se îndreptă spre barul improvizat şi puse în două pahare whisky Johnny Walker Black. Vasul cu gheaţă, un recipient din plastic auriu, avînd forma unei cuve de betonieră, era gol. Se duseră în bucătărie. La prima vedere, nici acolo nu mai rămăsese pic de gheaţă. În cele din urmă, Chris găsi o tavă veche cu gheaţă în congelator. Răsturnă cuburile în chiuvetă, apoi puse cîteva în fiecare pahar şi se îndreptă spre salon.

– Nu vrei să mergem jos?

La parter era un salon lambrisat, intim, doar al familiei, unde, de la moartea mamei lor, obişnuiau să ia cina împreună cu tatăl lor, uitîndu-se la televizor cu tăvile în braţe. Tony se întinse să stingă luminile în urma lor.

– Lasă-le aprinse.

Chris se aşeză pe o canapea cu perne moi, bej ca şi covorul, tapiţată cu material lucios. Aceasta fusese camera preferată a mamei lor. Încăperea era mobilată cu o măsuţă de cafea acoperită cu sticlă, canapele şi fotolii flancate de lămpi enorme cu picior. Cu puţin timp înainte să moară, agăţase un tablou al Papei deasupra şemineului.

Pînă să se îmbolnăvească fusese mare amatoare de petreceri, iar tatăl lor dărîmase un perete, aşa încît salonul se continua cu sufrageria, ca în casele elegante din suburbii. Pianul ei cel mare ocupa celălalt capăt al încăperii; instrumentul rămăsese neatins de ani întregi, deşi Tony luase cîndva lecţii de pian. Capacul maroniu lustruit era închis, iar pe el se afla o machetă reuşită a clădirii de pe Fifty-sixth Street aşa cum avea să arate în faza finală – cu

etajele inferioare îmbrăcate în sticlă de un verde cald, iar scheletul de oţel în mare parte ridicat. Deasupra se afla o macara mică susţinînd o bară de oţel de la un camion în miniatură, pe care scria „Taglione".

– Ţii minte cînd a primit macheta?

– Ăla a fost un arhitect deştept. Jucăria asta l-a făcut părtaş la afacerea tatei pentru toată viaţa...

Tăcură; privirile lor rătăceau prin cameră.

– Pentru toată viaţa... repetă Tony cu amărăciune. Şi la moartea mamei am spus lucruri la fel de tîmpite.

– Ştii ce n-am înţeles nici pînă acum? întrebă Chris. El ne-a protejat la moartea ei; dar *el* cînd a plîns?

– Întreab-o pe Sylvia.

– *Termină cu prostiile*. Relaţia lor abia acum s-a înfiripat.

– Chris, eşti aşa de naiv! Tata i-o trăgea de ani de zile.

– Nicidecum, replică Chris cu tărie. Ea a avut pe cineva pînă după moartea mamei. Mi-a spus o dată. Eram amîndoi singuri.

Tony se înmuie brusc.

– Pe cinstea mea, e o femeie frumoasă. Tata a avut mare noroc s-o întîlnească.

– Fiindcă veni vorba de frumuseţe, ce zici de verişoara noastră Mary Jane?

Tony rînji.

– Îmi venea să sar pe ea în biserică. Ţii minte cînd am cunoscut-o la unchiul Eamon acasă? Cîţi ani să fi avut, şase? Eu aveam opt. Tu împliniseşi şase. Ne-am bătut de ne-au mers fulgii în maşină, în drum spre casă.

– Tata ne-a zis că sîntem nişte măgari în călduri. Am crezut atunci că mama o să crape... La naiba, acum am făcut-o eu de oaie!

– Ţii minte cînd ne-a prins tata la unchiul Vinnie acasă?

– Toată lumea era la masă în bucătărie, mîncînd spaghetti.

– Numai noi eram într-o cameră cu... Cum o chema?

– Nu mai ştiu. Cred că nu i-a spus mamei niciodată.

Chris se duse lîngă pian şi luă de după machetă o fotografie într-o ramă veche de argint.

– Cînd l-a cunoscut mama pe tata. Nu-i aşa că Mary Jane seamănă cu ea?

Tony luă fotografia şi-o studie.

– Partea lui Mick e dinamită curată.

– Nici cu partea Taglione nu mi-e ruşine. Ai observat-o pe Lucille?

– *Elefantul?!*

– Nu, nu Lucille a unchiului Vinnie. *Micuţa* Lucille Taglione.

Fiecare ramură a familiei Taglione avea o Lucille, botezată cu numele străbunicii lor, un personaj mitic din ţara lor de baştină, care murise cu un an în urmă, la vîrsta de o sută de ani. Micuţa Lucille era fata unchiului Pete.

– Ce faci, te interesează copiii de la grădiniţă? Abia are cincisprezece ani.

– Nu spun să *sari* pe ea, dar peste vreo doi ani o să facă o mulţime de victime.

– Are fundul niţel cam mare.

– Grăsime de copil. O să dispară după ce va începe viaţa sexuală.

– Serios? întrebă Tony uitîndu-se lung la el. Pe naiba, vorbeşti tîmpenii. Şi te-am mai şi crezut.

– Ţii minte cînd l-ai întrebat pe tata dacă-i adevărat că libelulele se regulează în zbor?

– Mi-a tras o bătaie zdravănă pentru c-am spus „se regulează"...

– Pentru un frate mai mare, erai cam naiv.

– Nu ştiam ce cuvînt să folosesc. Şi după aia ne-a dus la iaz. Ţii minte?

Iazul era în nordul statului, în Catskills, unde îşi petreceau verile împreună cu mama lor. Mike venea şi el la sfîrşit de săptămînă: Chris şi Tony îl duceau, desculţ ca şi ei, prin iarba înaltă şi udă din jurul iazului, sîmbăta dimineaţa, ca să-i arate ouăle de broască, şerpii şi peştii mici pe care-i descoperiseră pe parcursul săptămînii.

Chris își amintea cum plescăia apa printre degetele de la picioarele tatălui său, felul în care își sufleca pantalonii și cît de albe erau picioarele lui, în vreme ce ale lor deveniseră ciocolatii după zile întregi de joacă în bătaia soarelui.

Tony își lăsă capul pe spate și fixă plafonul cu privirea, ca și cum ar fi văzut cerul înalt de la munte.

– Libelulele dansau împreună în aer, cîte două și cîte trei, unele chiar treceau serios la treabă, apoi depuneau ouă în apă, și-n general se distrau de minune. Tata le-a privit vreo zece minute, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă s-a uitat la tine – foarte serios, cu sprîncenele împreunate; după ce mi-a aruncat și mie o privire, a spus: „Libelulele dansează".

– Ne-am întors în casă și am auzit-o pe mama rîzînd. Doamne, cum aș vrea...

– Ce-a spus unchiul Vinnie despre construcție?

– Mi-a făcut trampa cu un tip de la bancă. Vor să garantăm cu utilajele.

Tony ridică din umeri.

– Și ai s-o faci?

– Vrei să fii asociatul meu?

– Eu am de gînd să urmez Facultatea de Drept.

Chris se duse înapoi lîngă pian și privi îndelung macheta clădirii tatălui său. Își împleti degetele printre firele care reprezentau cablurile de ancoraj. Arhitectul care realizase macheta era un maniac al amănuntelor; redase pînă și suportul în cruce din vîrful macaralei, unde se adunau cablurile de ancoraj.

Întîmplările de peste zi începură să-i năvălească în memorie: vitraliul, preotul care-i displăcea, cămătarul și utilajele încremenite. Degetele i se încleștară și un cablu se rupse. Puse paharul jos și încercă să-l lege, dar din cauza băuturii își pierduse îndemînarea, iar epuizarea îl făcea să tremure, astfel că mai rupse un cablu. Macaraua începu să se încline; nu reuși să evite ruperea încă unui fir, din pricina greutății.

– Ce faci cu macheta tatei?

– Nimic. Chris renunţă; desfăcu al patrulea şi al cincilea cablu, puse macaraua cu grijă culcată pe o parte şi se hotărî s-o repare cînd va fi cu mintea limpede. Ce-a zis unchiul Eamon?

– Se fac cercetări.

– Asta spune poliţia unor oameni străini.

– El va avea grijă ca ancheta să meargă mai departe.

– Îmi pare rău că nu l-am oprit pe tata... Am văzut că s-a înfuriat. Ar fi trebuit să-l temperez. Aş fi putut să mă bag între ei.

– Era prea tîrziu. Totul s-a petrecut într-o clipă.

– Nu m-am gîndit.

Tony traversă camera şi desfăcu mîna lui Chris de pe machetă.

– Tata era prea rapid. Nici măcar n-am văzut pumnul acela. Tu l-ai observat?

– L-am văzut ridicîndu-se pe vîrfuri. În acel moment ar fi trebuit să ştiu ce urmează. Era al naibii de rapid.

– Mi-ar fi plăcut să mă înveţe să boxez, spuse Tony cu tristeţe. Spunea mereu că sînt prea slăbuţ, că trebuie să aştept pînă mă mai întremez. Se temea să nu mă rănească. Nu m-a învăţat. Tu erai mai mic ca vîrstă, şi totuşi pe tine te-a învăţat.

– Aveam greutatea necesară, spuse Chris încet. Ştia că, dacă îi scapă mîna, risc să încasez un pumn.

– A aşteptat prea mult.

– Ce facem cu Rendini?

– Ce vrei să spui?

– L-a ucis pe tata.

– Ţi-am zis, unchiul Eamon...

– Nu e normal ca fiii să-şi răzbune taţii?

– Să-i răzbune? Tony se uită la el de parcă ar fi fost sărit de pe fix. Poate fiii care dorm cu oile în staul, în Sicilia. Nu americanii.

Fratele său îi dădu drumul la mînă şi brusc Chris se simţi atît de singur că începu să plîngă.

– Ar fi trebuit să-l opresc.

– N-aveai cum.

– Dacă m-aş fi mişcat cu o clipă mai devreme, l-aş fi tras din calea maşinii.

– Ai ajuns acolo înaintea mea.

Chris se cutremură; încă mai simțea cum degetele tatălui său își slăbesc strînsoarea și devin inerte în mîna lui.

Tony spuse:

– Mă duc la culcare.

– Te rog, mai rămîi.

– Nu pot. Simt că mă prăbușesc.

Chris privi cum fratele lui urcă scările; Tony era o fire autonomă, un pachet mic, compact, ca un motor electric sigilat, mereu bine uns, mereu în funcțiune. Rîse; Tony se întoarse.

– Ce-i?

– Ultimul lucru pe care mi l-a spus tata a fost să am grijă de tine.

– Știi ceva, frățioare? Și mie mi-a spus același lucru: să am grijă de tine. Noapte bună.

– Cînd trebuie să te întorci la școală?

– De mîine nu mai vin la șantier.

– *Cum?* Credeam că mai ai două luni.

– Costanza, congresmanul, a trecut pe aici înainte să te întorci tu.

– Da? Un gest într-adevăr frumos.

– Și-a exprimat regretul că n-a ajuns la înmormîntare, a întrebat de tine, ne-a transmis condoleanțe. I-am cerut o slujbă.

– Ce fel de slujbă? Am nevoie de tine măcar pentru vara asta.

– O să mă recomande ca angajat temporar la secția penală a procuraturii federale. Mîine mă duc la interviu.

– Mîine e sîmbătă.

– La ei, ziua săptămînii nu contează. Îmi pare rău că am ales un moment atît de prost, Chris, dar e o mare șansă. Dacă ajung în procuratură încă de-acum, la absolvirea școlii o să am un mare avantaj.

– Dar era vorba să devii avocatul tatei. Nu să lucrezi pentru stat.

– Asta a fost ideea tatei, nu a mea. Noapte bună.

– Iisuse, Tony. Noi am crezut întotdeauna...

– *Tu* şi cu *el* aţi crezut totdeauna. Pe mine nu m-aţi întrebat.

– E firma noastră. Tata a făcut-o să fie importantă.

– Nu mă interesează să fac bani. Eu vreau să fiu de folos.

– De folos? Cui dracu'? Fii de folos firmei noastre.

– Am de gînd să servesc legea. Vreau să fac parte din justiţie. Nu doar să găsesc modalităţi deştepte s-o evit.

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Parc-ai fi un afurisit de popă.

– Îmi pare rău, Chris. Asta e o dispută pe care ar fi trebuit s-o am cu tata peste doi ani. Noapte bună.

Uluit, Chris se ridică şi trase o duşcă de scotch direct din sticlă. Lichidul îl arse pe gît. Deşurubă capacul sticlei încă o dată, dar renunţă să mai bea. Ştia că nu se poate îmbăta mai tare în seara aceea, în schimb se va alege cu o durere de cap a doua zi dimineaţa. Stinse luminile şi urcă la etaj. Uşa lui Tony era închisă. Chris îşi lăsase patul nefăcut, dar o mătuşă se îngrijise şi de asta. Se aruncă pe pat şi rămase cu ochii în tavan o vreme. Se ridică şi se duse la capătul coridorului, în camera părinţilor lui, unde privi îndelung patul ce le aparţinuse. Apoi făcu un duş şi se băgă în aşternut.

Rămase multă vreme treaz în întuneric. Gîndurile îi zburară la Greenpoint – contactul pe care el şi Tony îl avuseseră cu lumea străzii la sfîrşitul primului său an de liceu, cîteva luni după moartea mamei lor. Frecventau un grup ce deţinea un apartament în Greenpoint – un „cuibuşor de nebunii" în lexicul de atunci al lumii americanilor consumatori de droguri din clasa de mijloc, care ajunsese în cele din urmă să-i molipsească pe italienii şi irlandezii din Queens, chiar în momentul cînd iniţiatorii începuseră să se tundă şi să se întoarcă la şcoală. Marihuana, LSD şi tot felul de halucinogene alimentau acea lume, plus cocaină sau preparate cu procaine care treceau drept cocaină, ba chiar şi ceva heroină cînd şi cînd. Cuplurile se uneau, se despărţeau şi se reuneau, ca libelulele. Încercînd să nege realitatea morţii mamei lor, Chris şi Tony se cufundaseră în această lume libertină unde timpul nu mai avea importanţă şi unde drogurile făceau totul posibil.

Nu i-a trebuit prea mult timp tatălui lor îndoliat să-şi dea seama că ceva e în neregulă. Reacţia lui a fost una tipică pentru Mike Taglione. S-a dus în Greenpoint într-o dimineaţă devreme şi şi-a înşfăcat de guler fiii care se prăbuşiseră pe o saltea cu o fată din Bronx între ei.

– Vreţi să plutiţi? Vă dau eu „plutit".

Ţinîndu-i pe amîndoi de ceafă cu mîinile sale imense, i-a tîrît pe scări în jos, i-a azvîrlit în maşină şi i-a dus pe Wall Street, unde un prieten de-al lui era şef de proiect pentru o clădire cu şaizeci de etaje. A scos din portbagaj unelte şi echipament, obiecte strălucitoare, noi, atunci cumpărate.

– Astea-s căştile voastre de protecţie, chei fixe, geanta pentru bolţuri, mănuşi şi cizme. Puneţi-le pe voi. Apoi îi înmînă prietenului său actele de la Sindicatul muncitorilor constructori. Astea-s permisele lor. Băieţi, el e şeful vostru. Vin să vă iau la sfîrşitul programului.

– Dar, tată... protestă Tony.

– Dacă vreţi să mergeţi la facultate, o să vă cîştigaţi banii pentru studii. Puteţi să vă întîlniţi cu prietenii la sfîrşit de săptămînă. Pînă una-alta, o mulţime de oameni mi-au făcut favoruri pentru slujbele voastre, aşa că să nu mă faceţi de rîsul lumii.

Chris vru şi el să se împotrivească, dar fu surprins să descopere teama întipărită pe chipul tatălui lor, în ochi şi-n muşchii încordaţi ai obrazului. Legătura specială care existase întotdeauna între ei îl ajută să înţeleagă că Mike Taglione era singur şi neajutorat, şi încerca, cu disperare, singurul lucru pe care ştia să-l facă. Aşa că-i şopti fratelui său să-şi ţină gura.

Şeful de şantier arătă spre un loc sus, pe cer, la o sută cincizeci de metri înălţime.

– Maistrul vostru se numeşte Dougherty. E şeful echipei care ridică armăturile. Luaţi cu voi un butoiaş cu bolţuri.

„Butoiaşul" cîntărea optzeci de kilograme. Îl duseră pînă sus, în vîrful clădirii, unde Dougherty, un veteran încărunţit, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decît Chris, îi puse să care bîrne mici pentru o echipă de muncitori. Acesta fusese un moment de

răscruce, cînd oile rătăcite pe care „Irish" Kathleen Taggart Taglione le lăsase singure s-au unit şi au alcătuit o nouă familie. Munca dură, bărbătească a ajuns să-i captiveze, iar spre sfîrşitul verii se mîndreau cu musculatura lor proeminentă şi cu faptul că fuseseră promovaţi în munca de instalare definitivă a bolţurilor, acolo unde grinzile metalice orizontale şi verticale se uneau deasupra oraşului. Vara următoare au trecut la fixarea armăturilor. Numai în anul acela reveniseră la betoane şi la turnat fundaţii, pentru că aceea era clădirea specială a tatălui lor.

Iar în Greenpoint, se gîndi Chris înainte să adoarmă, majoritatea tinerilor din acel grup încă se mai întîlneau, ca înainte. Cîţiva muriseră de pe urma supradozelor, iar unul fusese împuşcat în Harlem pe cînd cumpăra droguri.

Dormea cînd a sunat telefonul. Se ridică buimac, pipăi duşumeaua în căutarea aparatului, pe care-l găsi sub o pernă. Ceasul fosforescent arăta ora trei.

– Chris?

– Da.

– Unchiul Eamon. Te-ai trezit?

– Ce s-a întîmplat?

– A trebuit să te sun înainte să citeşti în ziar.

Chris se ridică în capul oaselor.

– Despre ce e vorba?

– Am găsit şoferul într-o ladă de gunoi.

– Mort?

– Tu cam ce crezi?

– Şi Rendini? El e cel care i-a spus şoferului ce să facă.

– N-au fost martori care să confirme lucrul acesta. Aşa că, şoferul fiind mort, jigodia a scăpat basma curată.

Eamon Taggart şi Mike Taglione s-au cunoscut în Coreea. După război, Eamon i l-a prezentat pe Mike surorii sale. În ignoranţa absolută a bigotismului său, nu şi-a închipuit niciodată că blonda Kathleen s-ar putea simţi atrasă de italianul brun, cu piept lat, camaradul lui de arme, şi a fost uimit, ba chiar s-a simţit trădat

cînd Mike şi „Irish" s-au căsătorit. Dar au rămas într-un fel prieteni, iar la moartea ei, Eamon a fost cel care a venit la Mike cu o sticlă de tărie şi a stat cu el toată noaptea.

Acum, aşezat în fotoliul tatălui lor, cu cascheta de căpitan pe genunchi, încerca să le explice de ce poliţia nu poate să-l aresteze pe ucigaşul lui Mike Taglione. Tony asculta în tăcere. Chris îl bombarda cu întrebări la care nu putea să răspundă.

– Cum e posibil ca şoferul să fi rămas fără frîna de motor?

– El susţinea că aşa s-a întîmplat. Cînd ai noştri au verificat vehiculul, frînele nu funcţionau.

– În jurul maşinii ăleia se învîrteau vreo cincizeci de oameni! Tipii lui Rendini au avut timp suficient ca să taie legăturile.

– *Tu* ştii asta. Şi *eu* ştiu. Dar nu putem *dovedi*.

– Dar şoferul era unul din oamenii lui Rendini. N-ai spus că are cazier?

– E *mort*. Nu putem oferi imunitate unui mort. Mi-ar plăcea să-l aducem pe Rendini în faţa instanţei. Dar lucrul acesta e imposibil, oricît de mult am vrea. Va trece însă mult timp pînă să se întoarcă pentru o altă şpagă, asta îţi garantez.

– Dar Rendini avea motiv să-l ucidă pe tata.

Unchiul Eamon oftă.

– Chris, Tony, între noi fie vorba, nu cred că Rendini a acţionat de capul lui. Probabil că un şef de bandă din clanul Cirillo îl aştepta în maşină. S-ar putea ca el să fi aprobat uciderea tatălui tău. Dar pariez că pînă şi el a sunat mai „sus", la vreun locotenent al clanului, pe telefonul mobil.

– Clanul Cirillo a dat ordin să fie ucis tatăl meu, *pe o frecvenţă radio civilă?!*

– Tipii ăştia nu vorbesc chiar aşa, în termeni neechivoci.

– Nu pot să cred că au spus-o aşa, să poată auzi oricine, protestă Chris împotrivindu-se ideii că crima a pornit de deasupra lui Rendini.

Era prea complicat. Cîte nume şi chipuri putea să urască?

– Chris, oamenii ăştia au grijă cum vorbesc.

Chris îi aruncă o privire încăpăţînată şi Eamon oftă din nou.

– Gîndeşte-te, cînd tatăl tău şi unchiul Vinnie se întîlnesc – *se*

întîlneau ca să vîndă ciment, oare vorbeau pe şleau şi spuneau: „Eu cer preţul ăsta, şi tu ceri cu atît mai puţin"? Nu. Vorbeau pe ocolite.

Chris încercă să protesteze la auzul acelei comparaţii ofensatoare, dar Eamon îl ignoră.

– La fel şi în cazul ăsta, continuă el cu blîndeţe. Înţelegi ce vreau să spun. Crede-mă pe cuvînt, Rendini e doar o mică verigă într-un lanţ foarte, foarte lung. Te-ai cruci dac-ai vedea graficele ierarhice pe care le-a făcut echipa specializată în crimă organizată. Arată exact ca acelea ale unei corporaţii.

– Arată-ni-le, ceru Tony.

– Poftim?!

– Vrem să le vedem.

Eamon îi duse la sediul principal al poliţiei. Graficele înfăţişînd ierarhia din clanurile mafiote, realizate de Biroul de Control al Crimei Organizate erau aşezate pe trepiede, ca nişte planuri arhitecturale, ceea ce-i aminti lui Chris că tatăl lui aproape că dansase de nerăbdare la prima prezentare a proiectelor clădirii sale din Manhattan. Un poliţist tînăr, solid îl aştepta pe Eamon.

– Flăcăul ăsta ştie mai mult ca oricine, nu-i aşa, Jack? Faceţi cunoştinţă: Jack Warner, nepoţii mei, Tony şi Chris Taglione. Arată-le cu ce te îndeletniceşti tu aici.

– Da, domnule căpitan.

Warner nu pomeni numele tatălui lor, dar, ţinînd seama de graficul pe care-l alese să-l prezinte, era clar că ştie ce s-a petrecut.

– Ăsta e clanul Cirillo, cel mai mare dintre clanurile din New York. Familia din care face parte Joey Rendini. Rendini e aici, destul de sus în ierarhie pentru că localul acela al sindicatului e o adevărată fabrică de bani. Sînt aproape sigur că e un soldat, un membru „dinăuntru", dar poate să fie un simplu asociat. Tipii ăştia poartă denumirea de *capo;* generaţia tînără le spune şefi de echipă. Deasupra lor sînt şefii adjuncţi. Ăsta, Salvatore Ponte, poreclit Sally Deşteptul, este *consigliere*, consilier al şefului cel mare, bătrînul Cirillo. El se prezintă „Don Richard", dar înainte i se spunea „micul Richie", pentru că era un simplu trepăduş.

Tony arată spre două nume trecute în casete alături de acela al lui Don Richard.

– Ăştia doi cine-s?

– Michael, „Mikey Nebunul", e fiul cel mic al lui Don Richard şi şeful tuturor „oamenilor de ordine". E cuţitarul personal al tatălui său. Mikey Nebunul îşi iubeşte meseria. Poartă la gît o linguriţă pentru cocaină în formă de puşcă cu ţevile retezate – într-un fel, insigna lui. Nicholas e fratele lui mai mare, cel cu „creierul". Cei doi sînt moştenitorii lui Don Richard. După retragerea lui, ei îl vor moşteni cu condiţia să-i poată ţine în frîu pe şefii adjuncţi. Dar vă atrag atenţia că graficul ăsta e doar pe jumătate corect.

– De ce?

– Voi sînteţi pe jumătate italieni, răspunse unchiul Eamon. Ştiţi cît de unite sînt familiile italiene. Cum să ne infiltrăm? Chiar şi folosirea poliţiştilor italieni e dificilă. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Şi asta datează de pe vremea vechilor cartiere italiene.

– Pari să insinuezi că toţi italienii sînt potenţiali infractori, Eamon, îl întrerupse Chris.

Nu era pentru prima dată cînd ramura irlandeză a familiei adopta o asemenea atitudine. În plus, voia să-i dea de înţeles lui Eamon că nu-i scăpase lovitura indirectă în privinţa aranjării licitaţiilor.

– Cei din neamul vostru sînt foarte uniţi, continuă Eamon cu blîndeţe. Ştiu cu toţii cine a intrat la răcoare, cine s-a înrolat în armată, cine a mers la facultate, cine-a rămas acasă, cine a intrat în poliţie. Nu-i aşa, Jack?

Chris observă că Jack Warner evită cu tact întrebarea lui Eamon.

– În plus, balanţa puterii e în permanentă mişcare. Cînd ajungem să ne infiltrăm sau găsim un informator, constatăm adesea că am luat legătura cu oameni care au ieşit deja din sfera de putere. Clanul Cirillo devine tot mai puternic, prin alianţe şi preluări de ştafetă.

Sună telefonul; Warner răspunse, se scuză şi părăsi imediat încăperea.

– E un lanţ lung, spuse unchiul Eamon. Şi justiţiei îi e greu să-l rupă.

– Justiția e o porcărie.

– De cele mai multe ori, fu de acord Eamon.

– Aș vrea să-i omor cu mîinile mele.

– E o reacție firească.

– Vorbesc serios. Îmi vine să tai țevile unei puști...

– Controlează-ți cuvintele, Chris.

Lui Chris îi zbură gîndul la o armă veche, neînregistrată, pe care o cumpărase într-un tîrg de țară. În atelierul de lucru al tatălui său de la cabana din Catskills exista o menghină puternică; putea să taie țevile cu bomfaierul, apoi să arunce pînzele folosite, să curețe resturile metalice cu un aspirator, să arunce sacul acestuia... Își privi unchiul drept în ochi și luă o hotărîre conștient de faptul că era cea mai atent cîntărită din viața lui.

– Îmi pare rău, Eamon. Dar nu-mi pot reprima furia.

– Mi se pare firească dorința ta de răzbunare.

Tony studia cu atenție graficul, urmărind numele cu degetul.

– Același lucru prostesc l-a făcut și Rendini, interveni el. Ar fi putut pur și simplu să-l dea pe tata în judecată pentru un pumn în nas.

– Poftim?!

Văzînd că întîmpină o nouă rezistență – din partea propriului frate –, Chris simți că-și pierde stăpînirea de sine, o furie copleșitoare îi ardea gîtul.

– Răzbunarea e o prostie, răspunse Tony cu răceală. Pentru asta există tribunalele. Justiția e singura cale civilizată să-ți iei revanșa.

Chris își descărcă furia pe fratele său:

– N-ai auzit ce spunea unchiul Eamon, că justiția nu se poate atinge de ei?

– E și o cale practică, în același timp. Nu doar civilizată. Dacă te răzbuni pe un ucigaș, prietenii lui se răzbună apoi pe tine, și tot așa, la nesfîrșit. Dar cînd *justiția* prinde un criminal, întregul lanț nenorocit se rupe.

– Parc-ai citi dintr-o carte de școală, Tony. Iisuse, vorbesc despre *tata!*

– Şi eu.

Unchiul Eamon interveni:

– Tony are dreptate. Trebuie să mergi mai departe. Să-ţi vezi de viaţa ta, să uiţi.

– *N-am să uit niciodată.*

Cei doi fraţi se priviră, ochii albaştri-cenuşii şi cei negri exprimînd aceeaşi hotărîre sumbră. Vorbiseră amîndoi într-un glas.

Chris ipotecă utilajele în vederea unui împrumut temporar pentru şaizeci de zile. Dar, chiar în timp ce semna actele la biroul lui Pete Stock, văzu cu claritate viitorul într-o fracţiune de secundă: admiţînd că va reuşi să termine clădirea tatălui său, furia nu-l va părăsi niciodată.

Banca îi dădu un avans de două milioane de dolari, urmînd ca el să convingă muncitorii şi furnizorii să reia activitatea pe şantier. Costurile totale ale construcţiei se ridicau la peste douăzeci de milioane. Obţinuse doar un scurt răgaz, dar rechinii adulmecaseră deja sîngele din apă. Un alt cămătar din clanul Cirillo îl sună cu aceeaşi ofertă de împrumut pe termen scurt cu douăzeci şi patru la sută dobîndă.

Contabilul care se afla la cîrma financiară a firmei Taglione, încercînd să navigheze prin apele noroioase ale perioadei de probă hotărîtă de bancă, se ralie părerii lui Arnie şi-l sfătui să abandoneze proiectul.

– Vrei să-ţi spun ceva, Chris? Nici *tatăl tău* n-ar fi trebuit să se apuce de afurisita aia de clădire. Se anunţă o nouă recesiune, şi încă n-am ieşit bine din cea anterioară. Imobiliarele sînt o fundătură.

– Imobiliarele urcă şi coboară în cicluri.

– La distanţă de trei cvartale, porcăria aia de clădire de pe Fifty-seventh Street stă de şase luni pe jumătate construită. Peste tot în Manhattan se închid şantiere.

– Nu şi al nostru.

– Cum ai de gînd să plăteşti?

– Încă nu ştiu.

Se simţea prea furios ca să-şi facă griji. Prin minte îi treceau

gînduri mult mai sumbre. Afacerea şi visurile plăsmuite cu tatăl lui erau una, dar crima reprezenta cu totul altceva.

Chris convocă o şedinţă cu angajaţii. Arnie, Ed, contabilul şef, celălalt contabil care ţinea facturile şi registrele, maistrul de la fabrica de betoane şi Sylvia Marx intrară mohorîţi în biroul tatălui său. Chipurile lor şi tăcerea pe care-o păstrau reflectau îndoiala că firma Taglione mai poate exista cu adevărat fără Mike la cîrmă. Chris trebui să recunoască cum că se simte întrucîtva caraghios stînd la biroul metalic zgîriat.

– Registrele noastre cam lasă de dorit, anunţă contabilul. Tatăl tău ţinea multe date în capul lui.

Chris ştia că tatăl său condusese firma de unul singur. Se simţea marcat de stilul secretos folosit în afaceri de Mike Taglione, însă din memorie începeau să-i apară la suprafaţă instincte a căror existenţă nici măcar n-o bănuise. În primul şi-n primul rînd, tatăl lui avea întotdeauna un răspuns. Se ridică, băgă mîinile în buzunar, se aşeză cu fundul pe birou şi spuse contabilului cu o mină întristată:

– Deschideţi registre noi.

Ed schimbă o privire nedumerită cu celălalt contabil.

– Cumpăraţi un minicomputer. Aveam unul la şcoală, la cursul de management. Costă vreo treizeci de miare şi sînt grozave cînd e vorba de alcătuirea unor situaţii clare.

– Să *cumpărăm* un computer? Cu ce? Mulţi dintre clienţii tatălui tău îşi închipuie că acum, de vreme ce el a murit, nu mai trebuie să se grăbească să-şi plătească facturile. Aproape că nu mai dispunem de lichidităţi. Nici nu ştiu dacă avem destul ca să plătim salariile.

– Vindeţi un utilaj.

– Le-ai ipotecat.

– Maşinile numărul treizeci şi patru, treizeci şi şapte, optzeci şi şase şi o sută paisprezece erau în revizie. Am uitat să le spun celor de la bancă, de fapt, că le deţinem şi pe astea.

Contabilul zîmbi.

– Vindeţi-l bătrînului Alphonse. *Închiriaţi* un computer. Introduceţi în el avizele de livrare din ultimele şase luni. Pînă la

sfîrşitul săptămînii să-mi aduceţi o listă cu cei care ne datorează bani şi sumele aferente.

Oamenii ieşiră din birou; Sylvia Marx rămase în urmă. Secretara tatălui său era o blondă în vîrstă de cincizeci de ani, de o frumuseţe statuară, cu nişte picioare superbe ce trădau fosta dansatoare profesionistă. La înmormîntare stătuse deoparte, nefiind sigură care-i e locul. Durerea îi marcase chipul frumos cu nişte cute aspre.

– Ai să-mi spui ceva, Sylvia?

– Îi cunosc pe clienţii care ne datorează cele mai mari sume.

Chris se confruntă cu cea mai proastă situaţie posibilă pe un şantier din districtul financiar. Armăturile de oţel se ridicau deja spre cer pînă la jumătate din înălţimea finală a clădirii, ceea ce însemna că plata pentru turnarea fundaţiei era mult întîrziată. Chris intră în rulota cu birourile principale şi-i spuse şefului de proiect cine este.

– Condoleanţele mele, fiule. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

– Am început deja să încasez facturile restante.

– Şi pariez că noi sîntem în mare întîrziere, aşa-i?

– Da.

– Şi ai mare nevoie de lichidităţi?

Chris răspunse afirmativ.

– Ei bine, îmi dau seama prin ce treci, pentru că şi eu sînt în aceeaşi situaţie... Vrei să rezolvăm lucrurile? Am putea încerca să strîng cam, să zicem, patruzeci de cenţi la dolar.

– Patruzeci de cenţi? Dar...

– Ajută-mă ca să te ajut.

– Îmi pare rău. Suma asta nu acoperă nici măcar costurile.

– E tot ce pot să-ţi ofer.

– Patruzeci de cenţi e ridicol. Îmi datorezi o plată cinstită pentru o muncă cinstită.

Şefului de proiect îi pieri zîmbetul de pe buze.

– În cazul acesta îţi propun treizeci şi cinci.

Înfrînt, Chris se întoarse la birou şi-i povesti Sylviei întîmplarea.

– Tunde-te.

– Părul lung nu mai e o problemă, Sylvia.

– Aşa-i. Toţi puştii constructorilor arată ca tine.

– Şi?

– Nu-ţi poţi permite să fii luat drept un puşti. Chestie de imagine. Trebuie să adopţi înfăţişarea potrivită rolului pe care-l ai.

– Dar tata nu şi-a datorat succesul aspectului său exterior.

– Tatăl tău s-a născut cu un rol al lui. Oricine se uita la Mike Taglione ştia că e un om dur, inteligent şi corect. Cine te priveşte vede un student simpatic cu plete. Eşti solid, dar pari prea copilăros ca să se creadă că eşti în stare să dai un pumn.

– În privinţa asta se pot înşela.

Sylvia îi aruncă o privire maliţioasă.

– Poate.

– Nici măcar nu cunosc vreun frizer. Pe mine mă tund colegele.

– Aici chiar te cred. Ce-ar fi să-ţi fac o programare la frizerul tatălui tău? Şi după aceea ne întîlnim la magazinul Paul Stuart.

Chris îşi privea înfăţişarea schimbîndu-se în oglinda frizeriei de la Waldorf-Astoria pe măsură ce părul lui aluneca pe cearşaful mătăsos de frizerie ca nişte paie aurii. Propriul chip îi părea puţin cam străin, dar semăna foarte mult cu tatăl său. Nasul era parcă mai mare, iar fruntea mai largă şi mai înaltă. Nemaifiind umbriţi de şuviţele lungi de păr, ochii albaştri, strălucitori deveniră cea mai pronunţată trăsătură a feţei sale.

Se duse la sticlele colorate din faţa oglinzi şi începu să le deschidă, una după alta, mirosind conţinutul.

– Asta.

– E cea care-i plăcea tatălui dumitale.

– Exact.

– Foarte frumos, spuse Sylvia cînd Chris intră în magazinul Paul Stuart, unde aveau întîlnire.

Îl luă de braţ şi-l conduse spre etajul al doilea.

– Oamenii se holbează la mine.

– Îşi închipuie că-mi eşti gigolo.

– Doamne sfinte, Sylvia!

– Îmi place să-mi însoţesc prietenii la tîrguieli, dar tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, refuza cu străşnicie să-şi cumpere vreo haină.

Chris se opri asupra unui costum, iar Sylvia alese şase cămăşi cu cravate asortate.

– Ştiţi, doamnă, manşetele pentru butoni nu sînt potrivite în timpul zilei, remarcă vînzătorul.

Sylvia nu-l băgă în seamă, iar mai tîrziu îi dezvălui motivul pentru care insistase asupra acestui detaliu.

– I-am cumpărat ca să-i dăruiesc tatălui tău, de ziua lui. Aş vrea să ţi-i dau ţie.

Chris deschise cutia simplă. Doi butoni de cămaşă mari aruncau sclipiri incandescente pe catifeaua neagră.

– Sînt diamante?

– Nu-ţi face probleme, cunosc un tip care-mi face reducere. Sylvia potrivi butonii pe manşetele cămăşii. Cam ţipători, dar tatălui tău i-ar fi plăcut. Se dădu înapoi şi admiră efectul. Probabil că ai să-ţi schimbi gusturile şi ai să devii mai conservator cînd o să ajungi un mare om de afaceri. Acuma du-te şi pune-i cu botul pe labe!

Chris vizită următorul şantier de pe lista debitorilor, găsi biroul şefului de şantier într-o clădire de pe cealaltă parte a străzii şi-i prezentă factura.

– Ai mare nevoie de bani gheaţă, hm?

– Vreau doar să pun la punct nişte probleme nerezolvate înainte să încep o nouă construcţie.

– Ce construcţie?

Chris aranjă o manşetă, dînd la iveală diamantul.

– Încă nu pot vorbi despre asta. Partenerii tatălui meu sînt foarte nervoşi, se tem că, dacă se află, riscăm ca alţii să ne sufle afacerea de sub nas. Acum v-aş ruga să-mi completaţi un cec.

– E aceeaşi clădire pe care a început-o tatăl dumitale?

– O alta, ţesu el minciuna mai departe. Aş vrea să închei conturile cu dumneata.

Tipul se scărpină în creştet.

– E o cifră cam mare...

Chris ridică din umeri.

– N-am de gînd să te strîng cu uşa. Accept să-mi dai jumătate acum şi jumătate luna viitoare.

Cu sufletul la gură, se aşează comod pe scaunul cu spetează, cu aerul că n-are nimic altceva de făcut toată ziua, şi-l privi pe tip cum completează cecul. Cu un gest studiat, îşi aranjă şi cealaltă manşetă în loc să înşface peticul de hîrtie.

– Te invit la cină, îi spuse Sylviei. Ca să sărbătorim şi să-ţi mulţumesc.

Alese Palm pentru că-şi amintea numele de la tatăl lui, dar era unul din restaurantele în care fusese cu Mike, aşa că seara deveni sumbră. Fiecare dintre ei îi simţea acut lipsa. Sylvia se îmbătă, dar nu lăsă să se vadă lucrul acesta decît în taxi, unde izbucni în plîns. Chris îi împărtăşi dorinţa sa de a-i ucide pe ticăloşi. La uşa casei ei, Sylvia îl sărută pe obraz şi-i spuse:

– Termină clădirea tatălui tău. E cea mai bună răzbunare.

– Ţi-a mai rămas doar o lună şi nu mai ai cum să strîngi alţi bani, iar Arnie e deja în urmă cu lucrările.

Contabilul şef îi trase un ghiont celuilalt contabil, care încuviinţă cu o mină gravă.

– Dar te-ai descurcat de minune cu recuperarea plăţilor restante, iar acum facturile ne sînt onorate la timp. În condiţiile astea n-ai nevoie de bănci. N-ai mai avea nici un fel de probleme dacă ai renunţa la afurisita aia de clădire.

Două probleme, şi amîndouă legate de Arnie. Vechiul şef de proiect al tatălui său nu mai făcea faţă. Şi, mai rău decît atît, cei de la bancă ştiau lucrul ăsta. Se duse din nou la şantiere de unde avusese bani de recuperat, de data asta ca să stea de vorbă cu şefii de proiect, ce se ocupau de construcţie din birouri, şi cu supraveghetorii, care conduceau efectiv şantierul. Ben Riley a fost primul cu care s-a înţeles de la început. Acesta era un

supraveghetor între două vîrste, cu un stil direct, care-i amintea puțin de tatăl său. Încîntat de abordarea impetuoasă a lui Chris, Riley a acceptat invitația la un bar, unde a comandat lapte pentru ulcerul său – o afecțiune obișnuită în rîndul supraveghetorilor de șantier. După ce-și aprinse o țigară îi oferi și lui Chris una. Din cauza nervozității, Chris o scăpă pe jos. Riley o zdrobi sub talpa cizmei și-i mai oferi una.

– Construcțiile înseamnă licitații și respectarea termenelor. Tu nu știi nimic despre licitații, aprovizionarea cu materiale și problema sindicatelor. Cum îți închipui că banca o să împrumute bani cuiva care nu poate să garanteze respectarea termenelor?

– Știu o grămadă de lucruri despre construcții. Sînt convins că sindicatele vor încerca să mă tragă-n piept, că furnizorii de materiale vor face orice ca să mă fure, închipuindu-și că le stă în putință lucrul ăsta. Cred că am învățat de la tatăl meu cum să-i controlez, dar banca nu mă crede, așa că am nevoie de ajutor.

– Fără doar și poate.

– Îți dau cu zece la sută mai mult decît caraghioșii ăștia, plus o bonificație pe loc, echivalentul salariului pe două luni, în numerar.

– Glumești?

– Sînt prea tînăr ca să-mi permit așa ceva. Mîine dimineață o să fiu pe șantier.

Continuă să umble pe la șantierele concurenților, pînă cînd angajă patru manageri dintre cei mai buni ca să ducă la bun sfîrșit treaba pe care tatăl său și cu Arnie o făcuseră singuri – doi oameni de primă mînă pe șantier și doi în birouri.

– Frumoasă vitrină pentru firmă, bombăni Arnie. Au ajuns să se împiedice directorii unii de alții. Ai destui șefi pe statul de plată ca să te apuci de construit piramide.

– Praf în ochii băncii, îl asigură Chris. Văzîndu-mă înconjurat de toți specialiștii ăștia, cei de la bancă nu vor mai obiecta că firma Taglione e condusă de un puștan. Acuma e rîndul tău să-mi îmbunătățești imaginea: apucă-te să pregătești betoanele.

– Hei, stai o clipă...

– Arnie, ai întîrziat cu o săptămînă față de termenul planificat.

Mută sediul firmei din Brooklyn în rulote, chiar pe șantier, ca să poată supraveghea personal proiectul. Cînd angajații începură să se plîngă că tatăl lui nu i-a pus niciodată să muncească în condiții atît de grele, Chris manifestă bunăvoința moștenită de la Mike:

– Cu cît terminăm mai repede clădirea, cu atît ne întoarcem mai repede în birourile noastre. În plus, cum pot învăța din Brooklyn să construiesc zgîrie-nori în Manhattan?

La expirarea termenului acordat de bancă, managerii săi reușiseră să toarne fundația înainte de termen, iar armăturile de oțel se ridicau deja din groapă. Chris se îmbrăcă cu costumul cel nou și se duse la bancă mîndru de faptul că balanța contabilă pe care-o avea în buzunar demonstra că a reușit să aducă fabrica de betoane Taglione pe linia de plutire. Nu observă că secretara lui Pete Stock golea conținutul sertarelor de la birou într-o geantă.

– Sînt Chris Taglione, aș vrea să vorbesc cu Pete Stock.

– Domnul Stock nu mai lucrează la bancă.

– *Poftim?!* Unde s-a dus?

Ea îi aruncă o privire îndurerată.

– Unde crezi? În șomaj.

– Concediat? Iisuse... Ăă, pot să-l văd pe șeful lui? Cine-i șeful lui? Sphunt?

– Și Sphunt e concediat. *Toți* sîntem concediați.

Chris se uită în jur și observă, cu întîrziere, că pretutindeni domnea dezordinea: tablourile fuseseră date jos de pe pereți, pe pardoseală se aflau cutii de carton.

– Cine e noul șef?

– Domnul Bunker.

Ușa era deschisă și Chris văzu un bărbat aproximativ de vîrsta lui scoțînd niște obiecte dintr-o cutie de carton. Purta cămașă cu mîneci scurte, o cravată îngustă, lărgită la gît și ochelari cu ramă subțire. Chris bătu în tocul ușii și intră.

– Ai întîrziat, spuse Bunker.

– N-am întîrziat.

– Ești de la Wharton.

– De la Taglione Construction.

– Îl aştept pe asistentul meu.

– Eu am venit pentru prelungirea unui credit. Taglione Constructions. Banca îmi susţine construcţia de pe Fifty-sixth Street.

– Era unul din contractele lui Stock?

– Desigur. Tatăl meu a lucrat cu domnul Stock vreme de cincisprezece ani.

– La revedere.

Bunker scoase din cutie o diplomă înrămată şi-o prinse într-unul din numeroasele cuie rămase în perete de la Stock. Diploma atesta faptul că Bunker a absolvit comerţul la Harvard cu trei luni în urmă.

– Eşti atît de amabil să-mi spui şi mie ce se întîmplă?

– Banca a acordat prea multe credite, răspunse Bunker îndreptînd diploma. Mai precis, credite în valoare de două sute de milioane de dolari. Acum se face curăţenie. I-au concediat pe toţi angajaţii departamentului imobiliar şi m-au angajat pe mine să găsesc o soluţie.

Chris alunecă pe un scaun şi îl privi perplex.

– De ce trebuia să mi se întîmple asta tocmai acum?

– A, e evident că deţii o calitate absolut necesară unui constructor: egoismul absolut. Toate băncile sînt în aceeaşi situaţie.

– Poftim?!

– Fiecare bancă din New York a concediat – adică astăzi – sau va concedia – adică mîine – întreg departamentul imobiliar. Se pare că între angajaţii de la imobiliar şi antreprenori s-au stabilit nişte relaţii foarte apropiate.

– Cum dracu' crezi că se construiesc clădirile?

– Asta-i problema: aţi construit prea multe. Nimeni nu a zis „stop". Aşa că acum aveţi optsprezece milioane de metri pătraţi de spaţiu nefolosit, neocupat şi nerentabil.

– Am încheiat precontracte de închiriere pentru clădirea mea.

– Se apropie o nouă recesiune. Eşti sigur că chiriaşii dumitale îşi vor putea permite să se mute în acele spaţii?

– Trebuie să mergem mai departe. Am promis să dăm în folosinţă aceste spaţii.

Bunker băgă mîna în cutie şi scoase o ceaşcă pentru cafea.

– Acum îmi dau seama de ce-a fost nevoie să urmez şcoala. Tipii ca tine şi Stock ajung aşa de apropiaţi că nimeni nu pune întrebările cu adevărat importante.

Chris se uită lung la el.

– Aşadar, ai de gînd să conduci un departament fără să stabileşti relaţii apropiate cu beneficiarii?

– Exact. Nimeni n-o să mă păcălească să acord împrumuturi prosteşti în virtutea relaţiilor de prietenie dintre noi.

Bunker scoase ultimul articol din cutie, un computer Hewlett-Packard şi-l puse lîngă ceaşcă.

– Pot să te întreb ceva?

– Întreabă-mă, că după aia va trebui să mă apuc de treabă.

– De unde ai să ştii cine e cinstit?

– Am să ţin seama de recomandări.

– Şi cine e de cuvînt?

– Pentru asta există registrele.

– Toate acestea sînt de domeniul trecutului. Registrele şi recomandările pot să-ţi spună doar ce s-a întîmplat *deja*. Relaţiile apropiate te ajută să actualizezi toate aceste informaţii.

Frînturile de conversaţii auzite din întîmplare în copilărie şi adolescenţă, la cină, în familie, şi în rulotele-birouri de pe şantiere i se perindeau cu repeziciune prin minte.

– De unde ştii cine e pe punctul să intre în conflict cu vreun inspector din construcţii? Şi pe cine îl pîndeşte o executare silită pentru că nu şi-a plătit angajaţii? Cine a închiriat mai mult spaţiu decît există în realitate? Cine nu dispune de capital suficient? Cine are necazuri cu sindicatele? Cine nu mai poate ţine lucrurile în frîu? Cine e în pragul falimentului? Relaţiile apropiate asigură avantaje de ambele părţi. Trebuie să rămîi în contact cu piaţa. Altfel ajungi să pierzi afacerile bune, şi să menţii legătura doar cu oamenii pe care-i evită toţi ceilalţi. Eu îţi asigur o afacere bună. Am precontracte de închirire, slavă Domnului, şi sînt în avans faţă de termenele stabilite. Încetinirea ritmului în construcţii îmi va asigura reduceri considerabile. Iar clădirea mea e suficient de mică

încît, chiar dacă unii din chiriaşii mei se vor răzgîndi, nu-mi vor cauza pierderi prea mari.

– Şi care-i problema?

– Am nevoie de bani. Tatăl meu a fost... a murit, şi toţi cred că sînt un puştan fără minte. Nu cer decît banii pe care banca acceptase să-i împrumute tatălui meu.

Bunker îl studie în tăcere vreme de jumătate de minut. Chris îi susţinu privirea. Oare nu se vedea cu ochiul liber că are dreptate?

– Precontracte de închiriere?

– Pentru tot spaţiul.

– Stai să-ţi găsesc dosarul.

Bunker se întoarse cu un dosar gros, al cărui conţinut îl întinse pe birou şi-l citi vreme de cinci minute. Apoi ridică privirea.

– E al naibii de greu.

– Nu datorez chiar aşa mulţi bani, protestă Chris.

– Tocmai asta e problema. Nu ne datorezi destui bani ca să tragem vreun folos de pe urma dumitale.

– Poftim?!

– Azi-dimineaţă am anunţat un antreprenor că ne datorează patruzeci şi şase de milioane de dolari. Mi-a spus că ştie. L-am întrebat cînd are de gînd să-i achite. „Imediat ce se redresează piaţa", mi-a răspuns el. I-am zis că nu ne convine. „Atunci luaţi-mi clădirea, şi duceţi-vă dracului!" a replicat tipul şi mi-a închis telefonul. Pentru că el ştie la fel de bine ca şi mine că banca n-are ce face cu o clădire pe jumătate construită şi fără viitori locatari.

– Dar îţi va plăti cu siguranţă, zise Chris. Dacă ai avea curajul, i-ai împrumuta bani să-şi termine clădirea.

– Dumneata spui „curaj", iar eu mă gîndesc la cele optsprezece milioane de metri pătraţi nefolosiţi.

– Tipul nu e în pragul falimentului, ci doar într-un impas de moment. Ca şi mine, de altfel.

– Din păcate pentru dumneata, domnule Taglione, nu ne datorezi nici pe departe patruzeci şi şase de milioane de dolari. Aşa că impasul dumitale nu este şi al băncii.

– Dar am contractele de închiriere, trebuie doar să termin construcţia.

Bunker bătu cu creionul în dosar şi reîncepu să calculeze.

– Adevărul e că tatăl dumitale pare într-adevăr să fi redus riscurile la minimum. Este un sistem financiar foarte creativ.

– Destul de bun pentru un zidar.

– Poftim?

– Era una din replicile lui obişnuite.

– Cred că îl interesa mai mult să construiască clădirea decît să obţină un profit mare.

– Voia să pătrundă pe piaţă.

– Da, se vede. E şi într-o zonă bună. Numai nenorocita asta de piaţă mă îngrijorează... Te deranjează dacă te întreb cum a murit tatăl dumitale?

Toate instinctele lui Chris îl avertizau că acest prezbiterian mieros n-ar împrumuta bani cuiva implicat într-un război cu mafia. Bunker îl privea, aşteptînd.

– Un accident de muncă, murmură Chris, simţind cum minciuna îi arde buzele. Un camion. Nici măcar n-a ştiut ce i se întîmplă.

O altă minciună, menită să-l liniştească de tot pe Bunker. Poate că dac-ar fi fost aşa, nu s-ar fi simţit năpădit de o asemenea ură. Dar Mike Taglione ştiuse foarte bine ce i se întîmplă şi de ce.

Bunker îşi scoase ochelarii, îşi acoperi faţa cu palmele şi-l privi printre degete.

– Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva, dar dacă tot ce ai spus se confirmă, îţi onorăm facturile vreme de încă şaizeci de zile şi-ţi extindem creditul.

– E chiar atît de simplu?

– De ce nu? Eu reprezint întreg departamentul imobiliar, cu excepţia asistentului meu de la Wharton, care, după toate aparenţele, nu reuşeşte să găsească clădirea.

Chris avu senzaţia că a deschis uşa unei încăperi inundate de soare. Întinse mîna peste birou:

– Mulţumesc. N-am să uit niciodată.

Bunker dădu mîna cu el în mod mecanic, ca şi cum la facultate i s-ar fi atras atenţia că trebuie să accepte obiceiurile aborigenilor.

3

Cei doi fraţi ieşiră în oraş pentru a lua o cină de rămas-bun într-o seară răcoroasă de septembrie, în ajunul întoarcerii lui Tony la Cambridge unde avea să înceapă primul an la Facultatea de drept Harvard. Chris sugeră să meargă undeva în centru, dar Tony optă pentru localul său preferat, La Abatelli, un restaurant italian aflat pe Woodhaven Boulevard. Tony conducea maşina Lincoln a tatălui lor, iar Chris se uita posomorît pe geam; pe trotuar, copiii ieşiţi din magazinele de cartier fugeau spre casă cu pîini rotunde, lapte şi ziarul de seară. Îl îngrozea gîndul de a trăi singur în casa goală, fără fratele său. Ştia deja că cele mai multe nopţi şi le va petrece pe canapeaua din rulota ce-i servea drept birou.

– De ce crezi că a procedat tata aşa? De ce i-a spus lui Rendini să se ducă dracului, după ce l-a mituit ani în şir?

– Nu vreau să vorbesc despre tata.

– Bine, dar de ce? Trebuie să ştiu motivul.

Tony suspină.

– De ce a trecut dintr-o dată de la blocuri de locuinţe în Queens la o clădire administrativă în Manhattan?

– Cred că tata a greşit refuzînd să plătească.

– Nu, n-a greşit. Vrei să termini cu asta?

– Vorbeşti serios? N-a făcut o greşeală?

– A procedat aşa cum trebuia. Singura lui greşeală e că a întîrziat atît de mult.

Chris tăcu, meditînd la spusele fratelui său. Tony rîse încet.

– Ştii, în sfîrşit schimbăm rolurile. Iată-mă: am douăzeci şi patru de ani, încep Facultatea de Drept şi devin în sfîrşit fratele cel mare, în vreme ce tu eşti puştiul cel nătîng.

– Ţi-a trebuit cam mult, piciule.

Restaurantul era mai mult lung decît lat; avea trei şiruri lungi de mese aşternute cu feţe de masă albe, deasupra cărora se aflau lămpi în stilul celor de la Tiffany. Joe Abatelli îi primi ca pe nişte clienţi vechi, căci Tony insistase să ia masa acolo de cel puţin două-trei ori pe săptămînă, dar în seara aceea expresia de pe faţa lui pătrată, cărnoasă era reţinută, iar urarea lui de bun venit avea ceva fals.

– Tony nu vrea să ia masa în altă parte, iar tata spunea întotdeauna că aici un macaronar simpatic poate să mănînce mai bine decît oriunde în oraş.

Joe îi aşeză la o masă din fundul sălii, pe Tony cu faţa la uşă, iar pe Chris orientat spre bar. Chemă un chelner şi plecă grăbit.

– Ce-o fi cu el?

– Poate vreo bătaie cu cuţitele în bucătărie.

Băură repede cîte un pahar de whisky, în vreme ce restaurantul începea să se umple, iar Chris se relaxă. Îl căuta din priviri pe chelnerul lor ca să le umple paharele cînd, din întîmplare, privi spre uşa de la intrare exact în clipa cînd o fată brunetă, senzuală, intră graţioasă, în fruntea unei familii numeroase.

Simţi un nod în gît şi gura i se uscă. Timp de o clipă, o singură clipă, uită de tatăl său, de şantier, de tot. Fata nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani; era suplă, cu picioare frumoase şi sîni mici, rotunzi. Avea buze pline şi ochi mari, cu o privire fixă. Pielea ei uşor măslinie parcă lumina totul în jur, iar părul lung părea o fîşie mătăsoasă din cerul nopţii.

Tony ridică privirea de pe meniu.

– Ia te uită!

– Eu am văzut-o primul, e a mea!

Tony, intrigat de tonul lui aspru, îşi privi fratele, apoi zîmbi.

– Mai vedem.

– Nu glumesc, frăţioare. De data asta ai să-ţi ţii labele acasă; dacă nu, îţi rup gîtul.

– Nu zău? replică Tony cu un alt zîmbet glumeţ. S-ar putea să fii nevoit să aştepţi la rînd. Ia uită-te la frate-său mai mare. Arată ca o maimuţă bine bărbierită. Iisuse, are doi fraţi! Ce zici de babacu'!

Tatăl era mai scund decît cei doi băieţi, dar la fel de lat în umeri, şi Chris rîse, în ciuda temerii că Tony ar putea să-i sufle cucerirea:

– Alphonse ar trebui să-i închirieze pe tipii ăştia ca să mestece pietriş între dinţi. Ei, maică-sa e drăguţă.

– Seamănă oarecum cu Sylvia.

Avea înfăţişarea îngrijită a Sylviei, dar era minionă, ca fiica sa.

– Ce gene trebuie să fi avut mama, ca să le ţină în frîu pe ale tatei! Cred că e cea mai frumoasă fată din Queens. Hai să facem schimb de locuri.

– Nu ţi-aş ceda locul nici pentru trei sute de dolari. Întoarce-te şi nu te mai holba aşa!

Joe Abatelli plasă familia la o masă în partea din faţă a restaurantului. Părinţii o încadrară de-o parte şi de cealaltă pe fiica lor, iar fraţii se aşezară cu spatele la Chris şi Tony.

Tony arboră zîmbetul său cel mai strălucitor.

– Pentru ce-ai făcut asta?

– Ea s-a uitat la mine.

Chris se uită peste umăr. Ochii ei imenşi aveau culoarea violetelor.

– Sînt îndrăgostit pînă peste cap.

– N-are mai mult de cincisprezece ani.

– O să dorm în garajul ei pînă face optsprezece.

Joe, proprietarul restaurantului, trecu pe lîngă ei strigîndu-i ordine barmanului, şi Chris îl opri.

– Hei, Joe, ce ştii despre oamenii ăia?

– Care oameni?

– Fata aceea extraordinară cu tipii ăia uriaşi şi urîţi.

Joe se îndepărtă puţin.

– Am auzit că el e proprietarul unei firme de transport, Blue Bus Line, spuse el cu răceală.

– Ea e fiica lui?

– Nu-i cunosc. Sînt din Brooklyn.

– Dar ce fac aici?

– Ce, eşti detectiv? Au venit la restaurantul meu. Prezenţa lor mă onorează. Am auzit că şi ei au restaurante. În Canarsie.

Chris zîmbi cu gura pînă la urechi. Se simţea ca-n transă, dintr-o dată fericit, de parcă i s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. Ca şi cum în seara aceea ar fi fost un puştan de douăzeci şi unu de ani, şi nu afaceristul anului.

– Îţi dau opt sute de dolari pentru numărul ei de telefon.

– Sînt ocupat. Joe plecă grăbit.

– Ce naiba are?

Tony ridică din umeri.

– Ce zici de încă un pahar?

– Ea se uită încoace?

– La mine. Ce vrei să mănînci?

– Plăcintă cu brînză de pe sînii ei.

Tony făcu semn chelnerului.

– Salut. Antricot de viţel pentru Chris. Friptură pentru mine. Facem o salată Caesar pe din două?

– Una mare. Şi stridii. Vrei să mîncăm mai întîi stridii?

– Începem cu stridiile, spuse Tony. Şi încă un rînd de scotch.

– Dublu.

Chelnerul notă şi plecă.

– Ea ce face?

– Au mai venit cîţiva indivizi la masa lor.

– Cine?

Chris nu voia să se uite în direcţia lor, atunci cînd ea nu era atentă, mai ales că nu putea să se întoarcă prea des.

– Cine a venit? insistă el.

– Nu-s sigur.

Tony avea o expresie încordată, ca un cîine de vînătoare care adulmecă vîntul.

– Ce se petrece?

– Am spus că nu sînt sigur.

– O să aflu. Mă duc să iau nişte ţigări.

– Nu! Stai aici. Ia de la mine. Îţi povestesc eu ce se întîmplă.

– Cine a mai venit?

– O altă familie. O să-ţi spun eu cînd să te uiţi. Tatăl, mama şi un tip cam de vîrsta noastră. Joe a pus mesele cap la cap. Dau mîna unii cu alţii. Acum!

Chris se prefăcu că face semn chelnerului. Nou-sosiţii erau şi ei italieni, dar păreau a nu fi din oraş. Tatăl purta un costum lejer şi mai multe bijuterii de aur; femeia, cu piele bronzată, de culoarea mahonului, avea o pereche de pantaloni roz şi o bluză înflorată, foarte strîmte. Fiul, un băiat liniştit cu ochi temători, salută timid fata cea frumoasă, care îi răspunse fără să zîmbească.

Chelnerul lor se întoarse cu băuturile.

– Cine sînt cei care au sosit acum? întrebă Tony.

– Nu-i cunosc.

– Joe ştia de sosirea lor. Ce scrie pe biletul lor de rezervare?

– Nu ştiu, omule, răspunse chelnerul şi plecă repede.

– Ce face Miss Univers? se interesă Chris.

– Citeşte meniul.

– Ce crezi, ne-ar vinde-o pe fiica lor?

– Mai bine ne-ar închiria-o.

– Am putea spune că suntem doi orfani care au nevoie de o soră pentru a-şi întemeia o nouă familie.

– Amuzant.

Chelnerul lor se întoarse cu stridii crude şi pîine caldă. Chris se pregătea să se întoarcă din nou, dar Tony îl opri:

– Mă uit eu la masa lor, tu spune-mi cum merge treaba la şantier.

Chris îl puse la curent în cîteva cuvinte în privinţa împrumutului convenit cu Bunker şi a celor mai recente victorii în materie de respectarea termenelor, victorii obţinute de managerii pe care îi

angajase pentru a obține credibilitate. Ochii negri ai lui Tony se îndreptau mereu spre partea din față a restaurantului.

– S-ar zice că știi ce faci.

– Nu sînt sigur. Dar nimeni altcineva nu pare să știe. Așa că o țin drept înainte, iar ceilalți mă urmează. Partea nostimă e că exact așa proceda și tata. Părea întotdeauna că știe ce face, dar de fapt lucrul acesta nu era posibil. Ca și cum ai urmări o țintă mișcătoare. Ești sigur că nu vrei să-mi fii partener?

– Ți-am spus, am de gînd să devin procuror.

Chris privi peste umăr. Fata se uita în jos, la mîinile mici pe care le ținea cuminți în poală; chipul îi era acoperit de pletele lungi, lucioase. A doua oară cînd îi aruncă o privire, o văzu ciugulind distrată dintr-o farfurie cu aperitive. Pe masă se aflau mai multe platouri mari cu aperitive calde, iar grupul părea grăbit să spargă gheața. A treia oară cînd se uită, tatăl fetei spuse ceva, iar frații ei se întoarseră și-l priviră pe Chris încruntați. Chelnerul îl salvă din situația neplăcută punîndu-i în față antricotul zdravăn de vițel, care acoperea aproape toată suprafața farfuriei.

Mai tîrziu, după ce ajunse la jumătatea porției de friptură, Tony spuse:

– Nu pricep.

– Ce?

– E un fel de întrunire.

Chris se întoarse din nou. Ea ridică ochii și-l privi țintă; ochii violeți străluceau sfidător. Apoi, spre surprinderea lui, îi zîmbi ușor, iar el îi răspunse la rîndul său cu un surîs. Fratele ei observă, iar Chris se întoarse ca să nu-i provoace fetei necazuri.

– Ea e motivul întrunirii, spuse Chris. Ai ei pun la cale căsătoria celor doi tineri.

– Ce?!

– Și ea se împotrivește.

– Nimeni nu mai face tîmpenii dintr-astea. Comandă niște vin. Eu trebuie să dau un telefon.

Tony lipsi multă vreme. Chris ronțăi crochete cu unt, ciuguli din salată și din cînd în cînd mai trase cu ochiul la fată. La un moment dat, ea se ridică, lăsînd impresia că vrea să meargă la toaletă. În

aceeaşi direcţie dispăruse şi Tony, îşi spuse el cu invidie. Fata lipsi şi ea o vreme, iar cînd se întoarse, îi adresă lui Chris un zîmbet drogat, şi băiatul îşi dădu seama că pentru asta se dusese la toaletă: ca să fumeze o ţigară cu marihuana. Tony reveni şi el la masă. Chris îl întrebă:

– A trecut pe lîngă telefon?

– Mda. O să-şi petreacă week-end-ul cu mine la cabană, iar după ce-o s-o învăţ ce trebuie să ştie, o să se mărite cu tine.

– Nici măcar nu v-aţi salutat.

– La drept vorbind, eram prea absorbit de discuţia cu băieţii de la birou.

Tony ciocni cu Chris şi-i spuse zîmbind pe sub mustaţă:

– Într-adevăr, la masa aceea are loc o întrunire. Cele două familii sînt legate una de alta.

– Prostii. Mafioţii nu-şi iau nevestele la întruniri.

– Mi s-a părut familiară chestia cu Blue Bus Line. Tatăl lui Miss Univers e Eddie Rizzolo. El controlează zona de sud din Brooklyn şi cîteva părţi din Queens. În principal, jocuri de noroc, pariuri, loterie, şi pe lîngă asta şi-a băgat coada în transportul de mărfuri de pe Kennedy şi La Guardia. Colateral, ceva jafuri. A încheiat un fel de parteneriat, nu foarte strict, cu clanul Cirillo. Am tot auzit că ăsta e un local al mafiei; acum am ajuns să-i vedem pe ticăloşi de aproape.

– La dracu', răbufni Chris, tulburat de aceleaşi sentimente care-l chinuiseră toată vara. De ce ai ţinut să mergem într-un local mafiot?

– Voiam să-i văd pe nenorociţi cu ochii mei. Hei, da' ăsta cine o fi?

Un bărbat scund, trecut de şaizeci de ani, intră grăbit şi se îndreptă spre cele două mese alăturate, cerîndu-şi insistent scuze cu o voce răsunătoare încă de la intrare:

– Îmi pare extrem de rău. Chestiuni de afaceri. N-am reuşit să scap mai devreme.

Părul rar al bărbatului părea vopsit. Avea un costum prea larg, iar pielea pe faţă îi atîrna de parcă ar fi slăbit de curînd; însă mişcările sale erau rapide, nervoase, energice. Văzîndu-l, Chris îşi aminti de

un şoricel pe care-l observase la ţară, în vreme ce se arunca asupra unor gîndaci uriaşi, sfîşiindu-i cu dinţii şi ghearele.

Bărbaţii ţîşniră în picioare, susţinînd că şi ei abia au sosit. Femeile dădură energic din cap şi zîmbiră aprobator. Fata privea cu un aer grav, complet nemişcată. Joe apăru în fugă şi-l conduse pe nou-venit spre capul mesei, plin de solicitudine.

– Staţi jos, staţi jos.

Bărbatul cel micuţ le zîmbi, iar ei se prăvăliră pe scaune ca nişte bolovani.

– Vreun barosan, spuse Tony, deşi nu mai era nevoie. Apoi adăugă, mai la obiect: *Întoarce-te, Chris!*

Chris se întoarse, cu inima bătînd nebuneşte. Îl văzu pe Joe, care se îndrepta în grabă spre bar, cerînd încă o sticlă de Pinot Gris.

– Hei, Joe! Cine-i tipul care a sosit acum?

– Nu ştiu.

Joe trecu din nou pe lîngă masa lor, cu sticla de vin în mînă. În vreme ce el se chinuia cu tirbuşonul, chelnerul puse nota de plată pe masa celor doi fraţi.

– Ce-i asta? Încă n-am terminat masa. Voiam să comandăm desertul.

– Joe a zis să achitaţi consumaţia.

– Ce tot vorbeşti?

– I-aţi împuiat capul cu toate întrebările voastre. E o seară importantă, şi el n-are timp de voi. Băuturile sînt din partea casei.

– Ce-i tam-tam-ul ăsta? N-am făcut decît să mă interesez de o fată...

Chelnerul se aplecă spre ei.

– Trebuie să-ţi ţii gura, Chris. Ai idee cine a intrat adineauri în local? Ai auzit vreodată de Don Richard Cirillo?

– Aiurea, zise Tony. Bătrînul nu iese niciodată din bîrlog.

– Ei bine, a făcut-o în seara asta. Uite-l, chiar acolo. Aşa că aţi face bine să vă ţineţi gura, amîndoi.

Chris se întoarse de-a binelea spre masa cu pricina şi se uită îndelung la omul care controla cea mai mare parte a crimei organizate din New York: narcotice, jocuri de noroc, şantaj şi mai

multe sindicate cu care tatăl lui, şi acum el însuşi, trebuia să aibă de-a face. Şi mai ales un sindicat anume, condus de Joey Rendini.

Tony îi prinse mîna cu fermitate:

– Nu.

– Îl omor pe ticălos.

Chelnerul făcu un pas înapoi:

– Iisuse, ce v-am spus?

Joe Abatelli apăru imediat la masa lor.

– Te rog, Chris. Nu-mi face necazuri.

Chris dădu să se ridice; Tony îl prinse de braţ cu ambele mîini şi-i spuse printre dinţi lui Joe:

– Ştii doar ce s-a întîmplat cu tatăl meu. De ce dracu' nu ne-ai spus nimic cînd am sosit?

Proprietarul de restaurant părea înnebunit de spaimă.

– N-am ştiut. Mi se spusese doar că oamenii ăştia urmează să se întîlnească aici. Teritoriu neutru sau un rahat de genul ăsta. N-am ştiut că *el* a aranjat totul. Te rog, Chris, nu provoca un scandal.

– Plecăm, zise Tony. Nu vreau să stau sub acelaşi acoperiş cu ticăloşii aceia.

– Mulţumesc, Tony. Îţi mulţumesc din suflet. Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa, Chris.

– Pentru ce s-au întîlnit? întrebă Chris.

– Ei, las-o baltă!

Tony se întoarse spre Abatelli şi-i spuse cu asprime:

– Joe, acum o clipă îmi mulţumeai. Îmi eşti dator. Răspunde-i lui Chris. Care-i scopul întîlnirii?

Acesta era principiul tatălui lor: nu primi nimic dacă nu oferi ceva în schimb. Să nu faci nici o ofertă dacă nu primeşti nimic în schimb. Joe răspunse în şoaptă:

– Cred că cele două familii au fost în război una împotriva celeilalte. Don Richard a reuşit să le împace. V-aş fi recunoscător dacă aţi pleca chiar acum.

– Vreau să mănînc desertul, spuse Chris.

– Chris, Tony, vă rog. Poftim, mă ocup eu de asta, spuse Joe

înşfăcînd nota de plată de pe masă şi mototolind-o. Voi aveţi grijă doar de bacşişul chelnerului.

Chris îşi repetă cererea cu tonul ferm, dar politicos pe care-l folosea pe şantier, şi dintr-o dată patronul îşi dădu seama că nu mai avea de-a face cu un puştan de douăzeci şi unu de ani care putea fi scos afară dintr-un restaurant.

– Vreau desertul. Tatăl meu lua masa aici. Tony şi cu mine venim aici de două-trei ori pe săptămînă. E localul nostru. Nu ne poţi da afară pentru nişte mafioţi.

Joe se albi la faţă.

– Daţi-i ce vrea.

Chelnerul dădu fuga şi aduse căruciorul cu dulciuri la masa lor; tacîmurile de argint pentru servit zdrăngăneau pe farfurii. Chris se uită lung la feluritele prăjituri, cu cremă de ciocolată, de lămîie, cu frişcă, şi simţi că dacă ar muşca dintr-una, i-ar rămîne în gît.

– Nu-mi mai trebuie. Hai să plecăm de-aici.

– Prea tîrziu, murmură Tony.

Grupul lui Cirillo se uita lung în direcţia lor, în vreme ce Don Richard se ridică şi se îndreptă spre ei. Apucă un scaun în mîinile sale uscăţive, cu pete maronii, îl puse între Chris şi Tony şi se aşeză. Se uită ţintă la Chris cu ochi opaci ca doi cărbuni.

– Mi s-a spus că ai sîcîit fata.

– Nici unul din noi n-a sîcîit-o, spuse Tony.

Don Richard îl ignoră.

– Acum mă deranjezi pe mine, îi spuse el lui Chris.

– Ştii cine sînt ? întrebă Chris, controlîndu-şi impulsul de a-l pocni doar fiindcă era atît de mic, şi suficient de bătrîn ca să-i fie bunic.

– Nu ştiu. Vreau să te porţi cuviincios în acest restaurant, sau dacă nu eşti în stare, te rog să pleci.

– *Cuviincios? Dumneata* ne spui *nouă* să ne purtăm cuviincios? Oamenii dumitale...

– N-am venit să stăm la discuţii. Am venit să vă cer, cu frumosul, să nu mai deranjaţi o petrecere în familie.

– Oamenii dumitale...

Don Richard îl întrerupse cu un gest brutal:

– Afară!

Chris țîșni în picioare.

– Să mergem!

– Vă ajung din urmă, spuse Tony și se îndreptă repede spre toaletă.

Capul clanului Cirillo se opri la masa lui.

– Mă scuzați un minut.

Chris merse fără să se oprească; privirea neclintită a fetei pătrundea ca lumina dură a unui diamant prin ceața roșiatică a furiei care înghițise tot ce-l înconjura. Trecu prin foaier, ieși pe strada întunecoasă și se întoarse ca să-l înfrunte pe Cirillo, care tocmai ieșea pe ușă.

– Oamenii dumitale...

– Puștiule, nu știu care-i problema ta, dar îți cer cu frumosul să ne lași în pace.

– Tu-mi spui să mă port *frumos?* Gangsterii tăi mi-au *ucis* tatăl.

– Poftim?!

Bătrînelul își puse mîinile pe șoldurile osoase și se uită la Chris cu un aer nevinovat.

– Ce tot spui acolo? Cine-i tatăl tău?

– Mike Taglione.

– N-am auzit în viața mea de el.

– Joey Rendini l-a ucis.

– Cine?

– Lucrează pentru tine și a acționat la ordinele tale.

– Fiule, ultima oară cînd am omorît pe cineva, tu încă nu făcuseși ochi pe lumea asta. Nu mă mai ocup de așa ceva.

– Nu, acum plătești pe alții...

– Hei! Eu mă port frumos, iar tu mă ataci. Du-te dracului!

Cirillo făcu un semn cu mîna; dintr-o mașină apărură imediat doi bărbați solizi.

– Tipul ăsta nu mai are voie să intre în restaurant.

Apoi Cirillo se răsuci pe călcîie și intră în local.

– Pleacă de-aici, puștiule, spuse unul din cei doi indivizi.

Chris încetă să mai raționeze. Nu-i trecu prin minte nici o clipă că i s-a urcat băutura la cap, că Tony a dispărut, nici măcar că

lupta cu oricare dintre cele două gorile ar fi putut deveni crîncenă. Erau la fel de înalți ca și el, cu musculatură puternică și cu opt-zece ani mai în vîrstă; firma de neon a restaurantului arunca lumini roșii și verzi, scoțînd la iveală cicatricele care le crestau fețele de luptători de „categorie grea".

– Duce-ți-vă dracului!

Se întoarse spre restaurant. Cei doi se uitară în susul și în josul bulevardului pustiu, calculară distanța pînă la cei mai apropiați pietoni și se puseră în mișcare, cu agilitate și în sincronizare perfectă. Unul păși ușor în spatele lui. Celălalt îl lovi scurt în față. Turbat de furie, Chris pară, simulă o lovitură cu dreapta și lansă un croșeu puternic cu stînga, prima combinație învățată de la Mike.

Bătăușul lovi asfaltul cu un mormăit surprins, clătină din cap și se ridică imediat ca un Hopa-Mitică.

– Zdravene mîini, puștiule.

Partenerul lui îl lovi pe Chris în ceafă, apoi îi aplică un pumn zdravăn în rinichi. Chris se împletici de durere. Îi suciră mîinile la spate și-l duseră după colț, unde copacii deși opreau lumina becurilor de pe stradă. Un bărbat înalt, suplu ieși din mașină închizînd și deschizînd pumnii, și se luă după ei.

– Ne descurcăm singuri, spuse unul din cei care-l țineau pe Chris.

Partenerul lui adăugă respectuos:

– Situația e sub control, Mikey. Poate ar fi mai bine să te întorci în mașină.

– Ține-ți gura!

Bărbatul căruia-i spuneau Mikey se apropie mai mult, jucîndu-se cu o linguriță pentru cocaină, din aur, avînd forma unei puști miniaturale cu țevile tăiate. Chris nu-i vedea chipul în întuneric, dar pieptănătura și jacheta de piele moale ar fi putut să aparțină unui tînăr burlac italo-american care face noaptea turul discotecilor – unul din tinerii întreprinzători care a extins probabil magazinul de legume și fructe sau restaurantul părinților, transformîndu-l într-un local *fast-food* cu profituri mari. Într-un tîrziu, zări lingurița fin lucrată ce atîrna de un lanț din aur. Mikey. Mikey *Nebunul?* Fiul lui Don Richard Cirillo, ucigașul.

Un pumn osos cu nenumărate inele țîșni din noapte și-i zdrobi gura. Chris se sprijini de cei care-l țineau și lovi cu piciorul. Mikey evită aproape toate loviturile și atacă precum un vîrtej, cu pumnii și picioarele. Chris încercă să-și apere vintrele și-și încordă mușchii abdominali întăriți de muncă pentru ca să primească mai ușor loviturile. Apoi Mikey schimbă tactica, și toată munca grea din lume nu mai însemna nimic în fața torentului de pumni care-i sfîșiară lui Chris obrazul, îi învineți ochii și buzele.

Amețit de durere, simți că Mikey se oprește, se înțepenește pe picioare și înțelese că adversarul își aduna toate puterile pentru o lovitură puternică, cu care să-i fractureze nasul. Pumnul țîșni din umbră ca un bolovan. Chris reuși să se ferească puțin, dar recepționă lovitura în obraz și ureche. Apoi Mikey îl pocni în stomac. Aerul îi ieși cu zgomot din plămîni și rămase atîrnînd neputincios între cei doi care-l susțineau. Mikey luă din buzunar un set de inele cromate, le scoase pe cele de aur și le înlocui cu celelalte, mai potrivite pentru ce avea de gînd.

– Chris! răcni Tony din stradă.

– *Fugi de-aici!*

Tony apăru în goană de după colț, sări și-l lovi pe Mikey din aer, trăgîndu-l după el pe asfalt. Se ridicară amîndoi, și Tony se răsuci cu o viteză uluitoare. Mikey îi aplică un pumn în stomac care-l făcu să se chircească de durere, apoi se întoarse spre Chris, care izbea cu picioarele încercînd inutil să se elibereze din strînsoarea celor doi. Brusc, se auzi țipătul unei sirene a poliției, tot mai aproape. Lumina luci pe inelele cromate. Metalul rece îi sfîșie fața. Cei trei îl trîntiră pe caldarîm și fugiră.

Chris se tîrî spre Tony. În clipa în care văzu lumina becurilor de pe stradă printre ramurile copacilor își dădu seama că Tony l-a întors pe spate. Apoi luminile roșietice se apropiară, și vocea calmă a lui Tony anunță:

– Sînt Tony Taglione. Eu l-am chemat pe căpitanul Taggart.

În mașină, întorcîndu-se de la spital, Eamon spuse:

– Ești arogant, ăsta e defectul tău.

– Mi-a ucis tatăl, articulă Chris cu greutate.

Fuseseră necesare zece copci ca să-i închidă o tăietură care-i cresta buza, şi altele trei la ochi. Îl dureau toate, iar dinţii de pe partea stîngă păreau să se clatine.

– Lasă justiţia să-şi facă datoria, fără nici un „dar"! replică Eamon furios. Nu-mi pasă cine-i tipul, sau cine crezi tu că e; are aceleaşi drepturi ca oricine altcineva. Singura persoană care avea voie să-l deranjeze de la cină era un poliţist cu mandat de arestare.

– Dar nici un poliţist nu face asta. Cirillo e liber.

– Vrei să faci pe eroul? îl întrerupse Tony dispreţuitor. Să fii „tipul care l-a trimis pe lumea ailaltă pe şeful mafiot"? Rahat. Mafia e un sistem întreg. Nu este reprezentată de un singur individ. Iar justiţia e sistemul care poate să-i vină de hac.

– Ăluia care m-a pocnit îi spuneau Mikey. Nu-i fiul lui Cirillo? Aşa-numitul Mikey Nebunul? Eamon, n-am văzut mare lucru din mutra lui, dar avea o linguriţă pentru cocaină în formă de puşcă. Ţii minte? Arată-mi fotografiile.

– Du-te la culcare, spuse Eamon. După un somn bun o să-ţi limpezeşti minţile.

– Nu sînt beat!

– În cazul ăsta, n-ai nici o scuză.

Chris îşi jură să nu se mai angajeze niciodată într-o luptă dacă n-are sorţi de izbîndă.

Iar după alte zece săptămîni, îl testară.

Sindicalistul care îl reprezenta pe Joey Rendini îi ceru să se întîlnească între patru ochi. În ciuda asigurărilor date de unchiul Eamon, Chris ştia că clanul Cirillo era pe punctul de a pune capăt perioadei autoimpuse de respiro din respect pentru persoana celui mort. Aşezat la birou, încercă să-şi controleze expresia feţei cînd sindicalistul intră în subiect.

– Avem o problemă cu şoferii de betoniere, Chris.

– Cît de gravă?

– Se vorbeşte de grevă spontană.

Chris luă un pix şi încercui încet data din calendar. Trecuseră patru luni şi jumătate de la uciderea tatălui său. Aşteptase acest moment, întrebîndu-se cînd vor intra în scenă adversarii şi care-i va fi propria reacţie.

4

Alegerea datei la care adversarii urmau să atace nu avea nimic misterios. Clădirea lui atinsese exact şaisprezece etaje, înălţimea la care trebuia să înceapă turnarea planşeelor de beton pentru a întări structura de oţel. Fără această „diafragmă" menită să fixeze structura, construcţia ar fi început să se clatine şi să se deformeze pe măsură ce se înălţa.

Betonul îl producea el însuşi, dar n-ar fi putut să-l transporte dacă mafia i-ar fi asmuţit pe şoferi împotriva lui. Îşi ascunse mîinile sub birou; învăţase să-şi controleze expresia feţei şi reuşea acest lucru aproape fără efort, dar nu se putea abţine să nu-şi strîngă pumnii. Simţea dorinţa să rupă braţele sindicalistului, dar îşi auzi propria voce calmă, mărind lista de opţiuni şi refuzînd să lupte atîta vreme cît ştia că nu poate să învingă.

Din seara de la Abatelli, pe măsura trecerii timpului, fu surprins să constate răceala reţinută a furiei sale. Încă mai simţea aceeaşi furie nebună cotropindu-i fiinţa, precum trăsnetele unei furtuni electrice, dar încet-încet, în mintea lui prinse contur un fel de transformator care-i canaliza furia, o modifica în energie folositoare şi-l proteja de consecinţele ei.

– Ce-ar fi să alcătuieşti o listă cu revendicările oamenilor tăi? întrebă calm, perpetuînd şarada relaţiilor cu sindicatele. Apoi gîndeşte-te care sînt nevoile tale (mituirea). Iar eu am să discut

cu partenerii mei (avertismentul să nu devină prea lacom). Şi te mai caut eu (al doilea avertisment, cu privire la eventualitatea de a nu plăti).

Apoi o sună pe Sylvia şi lansă o ameninţare fără acoperire:

– Sylvia, dă-i un telefon lui Riley. Spune-i să aducă aici camionul acela cu cabluri pe care-l avem în Long Island City.

Ideea era să-i dea de înţeles sindicalistului că, dacă situaţia devine critică, el va putea înainta cu lucrarea folosind cabluri pentru ancorarea scheletului de oţel, pînă cînd va obţine betonul necesar. Muncitorii lui urmau să ridice în continuare structura de oţel, şi chiar să pregătească turnarea planşeelor, pînă cînd greva avea să ia sfîrşit. Asta nu însemna că ar fi vrut să procedeze astfel; ancorarea cu cabluri presupunea un imens consum de timp şi energie şi era doar o soluţie temporară. Dar astfel îi amintea sindicalistului că se află cu toţii în aceeaşi oală. Îl expediase scurt spunîndu-i să-l mai caute, după care se lăsase moale pe scaun, simţind un rău fizic.

Ca să joci, trebuie să plăteşti. Îşi spuse mohorît că acum înţelegea de ce-şi pierduse tatăl lui cumpătul în faţa lui Rendini: pur şi simplu nu mai suportase ideea de a mitui la nesfîrşit. Termeni ca „investiţie cu cap" şi „stimulare" erau o tîmpenie menită să ascundă suferinţa celui silit să renunţe la munca sa fără a obţine aproape nimic în schimb.

Încă mai tremura de nervi în acea după-amiază, cînd îl conduse pe Tony la Aeroportul Kennedy; fratele lui se întorcea la facultate după vacanţa de Thanksgiving – o vacanţă nu prea reuşită.

– Jur că, dacă ar fi venit chiar Rendini, l-aş fi omorît.

– Expediază-i o dată pentru totdeauna.

– Chestia asta ar fi posibilă la Harvard, puştiule. Dar eu trebuie să mă descurc cu tipii ăştia.

– Faci aceeaşi greşeală ca şi tata.

– Trebuie să-mi urmez instinctul. Iar instinctul l-am moştenit de la tata.

– Nu faci decît să perpetuezi sistemul care l-a ucis, replică Tony cu răceală.

– Iar tu te dai mare şi tare pe un teritoriu pe care nu-l înţelegi şi unde n-ai lucrat niciodată. Problema nu se rezumă doar la cursele făcute în vîrful unei clădiri cu o cheie fixă în mînă. Eu vorbesc despre menţinerea şantierului în stare de funcţiune.

– Poate că de la distanţă lucrurile se văd mai limpede. Motivele şi scuzele nu sînt totdeauna vizibile de la distanţă mare. S-ar putea să fii prea implicat ca să înţelegi ce ne faci nouă, celorlalţi.

– Care ceilalţi?

– Întreg oraşul. Ţara. Democraţia e fragilă. Tu o subminezi plătind mită în dreapta şi-n stînga.

– Eu vorbeam despre afacerea noastră.

– Afacere? Uită-te la golf!

Maşina lor se afla pe Belt Parkway, o şosea care mărginea partea sudică a golfului. Un remorcher se îndrepta spre larg, iar cîteva cargouri ruginite stăteau la ancoră. În rest, golful larg, albastru era la fel de pustiu ca oceanul.

– Ce-i cu golful?

– Unde au dispărut navele?

– Care nave?

– Ţii minte cînd eram mici şi tata ne ducea pe chei, să ne arate vapoarele? Era plin de vase. Ţii minte Portul Erie, Portul Atlantic, întreaga zonă de vest? Acum toate au dispărut. Sindicatele navale ale mafioţilor au distrus totul. Cel mai bun port din lume e pustiu. Ţi-ar plăcea să vezi acelaşi lucru întîmplîndu-se în construcţii?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Spun că, dacă nu ţi se par întemeiate motivele morale pentru a fi cinstit şi responsabil, ar fi de-ajuns să priveşti latura practică a lucrurilor.

– Eu îmi *asum* responsabilitatea. Încerc să salvez firma tatei.

– Umblînd ţanţoş într-un costum scump? Nu faci decît să reiei lucrurile de unde le-a lăsat tata. Un compromis.

– Îl învinuieşti pe tata pentru ce s-a întîmplat?

– Tata a hrănit mafia, aşa cum faci şi tu. Banii primiţi ca mită înseamnă putere. Oamenii ca tine şi ca tata consolidează forţa mafiei. Ea se dezvoltă pe seama celor ca tine şi ca tata.

– Am să-ți sparg capul ăla nenorocit, dacă nu încetezi să mai vorbești așa despre tata.

– Ce-ar fi să oprești mașina și să încerci, replică Tony. Dar asta n-ar schimba lucrurile. Dacă-i plătești pe ticăloși, se cheamă că ai trecut peste un prag și n-ai să te întorci niciodată. O să le aparții pentru totdeauna. Iar noi doi o să ajungem în tabere opuse.

– Prin venele noastre curge același sînge.

– Nu-mi veni cu prostii dintr-astea. Scuza asta a folosit-o și tata mereu! Și pînă la urmă s-a trezit omorît, nu? Și ne-a lăsat baltă...

Tony izbi portiera cu pumnul și, pentru o clipă, Chris văzu, dincolo de propria furie, suferința căreia Tony îi permitea în sfîrșit să iasă la suprafață.

– Nu înțelegi, continuă el cu buzele tremurînd, că singurul lucru care ne dă siguranța zilei de mîine în țara asta e faptul că cetățenii sînt mai importanți decît rudele de sînge?

– Chiar și decît frații?

– Mai ales decît frații. Oamenii care pot să aleagă, așa cum sîntem noi doi, au datoria să îndrepte lucrurile, nu să le strice și mai tare.

– Ce-i cu tine? Nu judeci decît din punctul *tău* de vedere. Cine dracu' te-a pus să discerni binele de rău?

– Nu trebuie să mă pună cineva, răspunse Tony cu răceală. E de-ajuns doar să vrei.

– Poate că ar trebui să existe niște cerințe mai stricte pentru o astfel de slujbă. Să manifești ceva mai multă înțelegere față de oamenii obișnuiți.

– Oamenii obișnuiți au aceleași responsabilități ca și noi. Sinceritate, onestitate, verticalitate.

– Cum naiba de-ai ajuns așa de căpos?

– Văzîndu-te cum îi pupi în fund pe cei care mi-au omorît tatăl.

Chris lovi cu putere – o lovitură cu dosul palmei în care se concentră toată mînia lui. Tony se feri cu repeziciune, dar totuși inelul lui Chris reuși să-i taie obrazul. Chris îi văzu sîngele pe față și îngheță; încleștă mîinile pe volan și simți că se disprețuiește.

– Îmi pare rău, spuse el, arzînd de dorința de a-l ucide pe Rendini, și pe șefii lui Rendini, și pe șefii șefilor, pînă la Don Richard – să-i facă să piardă ce pierduse și el.

– Îți curge sînge... doare?

– Du-mă la avion, și să nu mai vorbim.

Tony găsi un șervețel de hîrtie în torpedo și-l apăsă pe rană.

– Îmi pare rău că te-am lovit.

– Mda, știu.

– N-ar fi trebuit să rostești cuvintele alea.

– Te supără adevărul?

Chris conduse încet ultimii doi kilometri; trecu de parcare. Remarcă un Boeing 747 traversînd pasajul pe sub care trecură ei, dar Tony nu spuse nimic. Chris trecu pe lîngă ultima parcare și se îndreptă direct spre intrarea sectorului „plecări".

– Nu parchezi mașina?

– Dacă mai ai să-mi spui ceva, trimite-mi o scrisoare.

Pe chipul lui Tony se citea suferință, dar aceasta se transformă imediat în mînie:

– Hai să lămurim un lucru. Eu intru în slujba justiției. Dacă comiți vreo ilegalitate, ai să-mi creezi probleme.

– Nu fac decît să calc pe urmele tatei.

Tony coborî din mașină și trecu printre ușile automate ale terminalului. Chris îi privi silueta, tot mai estompată în mulțimea de umbre grăbite de dincolo de sticlă. Alergă în clădire și-l găsi pe Tony așteptînd la controlul pașapoartelor.

– Hei, nu ne avem decît unul pe altul... Vreau să te îmbrățișez de rămas-bun.

Tony se sili să zîmbească.

– Jos labele, macaronarule! Vrei să creadă tovarășele mele de călătorie că-s homosexual?

Chris îl cuprinse în brațe, surprins de fragilitatea fratelui său.

– Să iei note bune.

– Iar tu, să-ți îndrepți comportamentul.

– Poate că o să-mi schimb numele.

– Cu asta i-ai păcăli pe toți, nu însă și pe mine.

Chris se depărtă.

– Ne vedem de Crăciun?

Aștepta un semn care să-i arate că relația lor are mai multă importanță decît o discuție în contradictoriu despre mită, dar Tony se mulțumi să-l privească fix și-i dădu un răspuns vag:

– Sigur, de Crăciun.

Rănit și supărat, dar în același timp măcinat de remușcări, Chris se duse la cimitir. Se așeză lîngă peticul de iarbă rară care acoperea mormîntul proaspăt și mîngîie iarba deasă de pe cel al mamei sale. Se întrebă dacă durerea pe care-o simțea pentru moartea tatălui se va stinge treptat, așa cum se întîmplase după dispariția mamei. Dar pe ea nu o omorîse nimeni; singurii pe care putea să dea vina erau Dumnezeu și boala; mînia lui nu avea țintă.

– Tată, ce să fac?

Ce întrebare prostească! Tata obișnuia să spună: „Plătește-i pe nemernici, dacă n-ai încotro".

Cînd sindicalistul se întinse să ia teancul de bancnote uzate de douăzeci de dolari, Chris îl prinse de încheietura mîinii:

– Spune celor îndrituiți să știe: fără exagerări. O să respect regulile, dacă și voi procedați la fel. Dar dacă cereți prea mult, ori dacă mă amenințați, pe mine sau pe fratele meu, o să vă treziți că ați omorît găina care făcea ouă de aur.

– Hei, Chris, cred că...

– Transmite șefilor tăi ce ți-am zis. Deja mi-au omorît tatăl. N-am nimic de pierdut.

Aerul părea neclintit între zidurile cimitirului, răcoros și avînd un iz ușor de lemn ars, ce venea dinspre casa parohială. Pe frunzele uscate lucea roua. Chris se oprise la cimitir în drum spre șantier, așa cum făcea adesea dimineața. Îngenunche și mătură cu palma frunzele de pe mormînt, încercînd să simtă prezența tatălui său.

– Cum îți mai merge, Chris?

Tresări. Părintele Frye, preotul mamei sale, se furişase afară din casa parohială şi stătea lîngă el. Chris rămase cu capul plecat şi continuă să mătură frunzele cu mîna.

– Tony şi-a reluat studiile, părinte. Eu am renunţat la şcoală, ca să mă ocup de firmă.

– Sînt sigur că tatăl tău ar fi mulţumit. Am auzit că clădirea voastră face progrese frumoase.

Aburii respiraţiei lui rămîneau plutind în aer, ca-n benzile desenate.

– Construcţia avansează conform planului.

– Probabil că eşti cel mai tînăr antreprenor din New York.

Fusese o toamnă uscată, şi iarba nouă creştea încet. Chris nu voia să angajeze un grădinar. Prefera să lase natura să-şi urmeze cursul firesc.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, părinte? Aş prefera să rămîn singur.

– Aveam de gînd să te vizitez cît de curînd. Ar trebui să stăm de vorbă.

– Despre ce?

– Poate nu ştii, dar mama ta a fost un stîlp de nădejde al bisericii noastre în anii de dinaintea morţii ei.

– Ştiu că, spre sfîrşitul vieţii ei, a donat sume de bani pentru diverse cauze irlandeze.

– Sume enorme.

– Penitenţă, spuse Chris. Pentru că n-a reuşit să-l determine pe tatăl meu să ia biserica voastră în serios.

Mama sa îmbrăţişase religia catolică în maniera irlandezo-americană, nutrind credinţa că există o legătură directă de la preot la papă şi de la acesta la Dumnezeu; pe patul de moarte, această convingere devenise de nestrămutat. Tatăl lui Chris se plasase la polul opus: moştenise tradiţia ţăranilor din sudul Italiei, care consfinţea importanţa familiei mai presus de orice altă autoritate din afara ei, indiferent că era vorba de guvern sau de Biserica Catolică. El avusese prea puţină înţelegere şi o nedisimulată lipsă de respect faţă de preoţi şi episcopi.

Părintele Frye nu luă în seamă replica provocatoare.

– Mi s-a cerut să transmit condoleanțe din partea anumitor grupuri. Acești oameni înțeleg faptul că banii pe care-i dona mama ta aparțineau de fapt tatălui tău și își exprimă recunoștința.

– Mama era pe moarte. Cum ar fi putut tata să se opună?

– Poate că i s-a părut mai ușor să fie de acord cu donațiile făcute de ea decît să accepte biserica în sine. Preotul zîmbi. Pînă la urmă, tot răul e spre bine.

– Prin „anumite grupuri" te referi la IRA, nu? Terorişti. Cînd mama era în spital, au vizitat-o niște tipi cam ciudați. Cu banii mamei mele s-au cumpărat arme, nu-i așa?

– Mama ta credea în... atingerea țelului.

– Mama era înnebunită de durere și frică. Ar fi putut la fel de bine să lase jumătate din averea ei unei pisici.

– Știa foarte bine ce face.

– Nu-i adevărat. Dar probabil că acești oameni se întreabă acum dacă banii vor continua să susțină cauza, din aceeași sursă.

– Îmi închipui că le-a trecut și așa ceva prin minte, recunoscu părintele Frye cu un alt zîmbet ironic. În definitiv, ești executorul testamentar al părinților tăi.

Chris nu renunțase nici o clipă la ideea răzbunării; spera ca, într-un fel sau altul, să-l distrugă pe Rendini. Gîndindu-se în taină la acest lucru, chiar repetînd mental etapele acțiunii, făcea ca răzbunarea să pară reală.

Dar experiența pe care o dobîndea ocupîndu-se de afacerea familiei îi demonstra fără putință de tăgadă că *metoda* imaginată de el era stupidă. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci el însuși, ar fi ridicat întreg aparatul poliției împotriva sa: oameni răbdători cu zeci de ani de experiență, ca unchiul Eamon. Sigur că ar fi putut să-și pună mintea la contribuție și să prevadă fiecare amănunt, dar chiar și în acest caz, șansele ar fi fost de partea poliției.

Se uită la preot și dintr-o dată simți că se mișcă pe un teren cunoscut. De ce să nu tocmească un ucigaș profesionist, exact așa cum angaja șefi de șantier, manageri, avocați? Ba chiar și

specialiste în decoraţiuni interioare, îşi spuse cu un zîmbet subţire care-i provocă preotului o tresărire. Un profesionist din afara crimei organizate din America? Vocea lui Chris trăda cel mai insultător dispreţ atunci cînd îl întrebă pe preot:

– Şi de unde ştiu că banii mei chiar vor ajunge la IRA?

– Vrei să insinuezi că...

– Ai putea foarte bine să arborezi steagul Irlandei ca să-i storci de bani pe moştenitorii orfani ai celor care au făcut înainte donaţii.

Părintele Frye se simţi atins, dar îşi păstră controlul, ca un om dispus să treacă peste orice insultă cînd e vorba de cauza pe care o serveşte.

– Dacă o să vii la biserică, enoriaşii mei te vor lămuri în privinţa devotamentului meu faţă de Irlanda.

– Vreau o *dovadă*.

– Dovadă?

Chris trase aer în piept, conştient că se află într-un moment de răscruce.

– Adu-mi o dovadă.

– La ce te referi?

– Adu-mi pe cineva convingător.

Preotul se îmbăţoşă, sugerîndu-i lui Chris să se gîndească la un băieţel răutăcios care se joacă de-a soldatul.

– Vrei să te convingi? Foarte bine, Chris. Nu-i nici o problemă.

John Ryan, un bărbat de vîrstă mijlocie cu voce calmă şi înfăţişare absolut obişnuită, cu excepţia ochilor albaştri glaciali, intrase în ţară ilegal. Aşa cum promisese preotul, se întîlni cu Chris într-un bar irlandez de pe Second Avenue, unde sticlele de băutură de provenienţă engleză aveau o dungă roşie diagonală cu inscripţia „interzis". Chris îl duse la un meci de baseball şi petrecu împreună cu el după-amiaza, urmată de o cină prelungită în încercarea de a-şi da seama ce fel de om este. Seara tîrziu, îl conduse înapoi la casa parohială, încă nesigur cum să evalueze un criminal.

– Cauţi ceva anume, spuse Ryan.

– Poate.

– Părintele Frye mi-a povestit ce ţi s-a întîmplat. Cred că pot ghici.

– Vino mîine să luăm prînzul la Charley O.

Pe urmă Chris se duse pe şantier, se căţără în cabina de comandă a unei macarale şi stătu acolo toată noaptea încercînd să ghicească ce fel de om era John Ryan. În zori, cînd maşinile de la salubritate ieşiră la lucru, tot nu se hotărîse; în schimb îşi dădu seama că în ultima vreme aloca mai puţin timp şi problemelor legate de înălţarea clădirii tatălui său.

La prînz îi arătă lui John Ryan fotografia lui Joey Rendini.

– Locuieşte în Brooklyn. Cînd ziarele îi vor anunţa moartea, IRA va primi cinci mii de dolari.

Ucigaşul plătit îşi trecu degetele butucănoase peste chipul din fotografie. Trei zile mai tîrziu, pe prima pagină a *New York Post* apărea imaginea lui Rendini, împuşcat de două ori în genunchi şi o dată în ceafă.

Bînd alene dintr-o cafea irlandeză în barul încălzit şi plin de fum de la Charley O, Christopher Taglione aştepta, cu o atitudine fermă şi privirea aţintită într-un punct imaginar. Părea gînditor şi mai în vîrstă decît era în realitate, dar de fapt se simţea derutat.

O privire aruncată celor cîţiva clienţi obişnuiţi care ocupau barul în intervalul dintre prînz şi cină îi stîrni o îngrijorare trecătoare: ar fi trebuit să fie mai atent în privinţa locului ales pentru a-l plăti pe Ryan. Dar teama şi viclenia nu-şi găseau locul printre gîndurile lui din acel moment; Chris se întreba de ce, oare, nu se simţea satisfăcut că a îndreptat o greşeală teribilă.

Se cutremură şi mai luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte şi dulce. Trebuia să recunoască cum că era mai mult scîrbit decît triumfător. Da, e adevărat că voise să-l şteargă pe Joey Rendini de pe suprafaţa pămîntului, dar împuşcăturile în genunchi însemnau tortură, iar în visurile lui de răzbunare, în care ţevile retezate ale puştii cădeau cu clinchet pe duşumeaua atelierului, iar faţa lui Rendini dispărea într-un torent de gloanţe, nu luase în calcul durerea. Îşi dădea seama prea tîrziu că, de fapt, nici nu voise ca

Rendini să moară, ci să sufere de pe urma unei pierderi la fel de dureroase ca a lui.

În cele din urmă sosi şi Ryan, cu obrajii înroşiţi de ger. Suflînd în pumnii mari de muncitor ca să se încălzească, dădu din cap în semn de salut în direcţia cîtorva muşterii ai localului. Barmanul îi aduse imediat un pahar de scotch Murphy's, fără gheaţă, ceea ce-l făcu pe Chris să se întrebe încă o dată dacă nu cumva această asociere putea risca să devină periculoasă. Totuşi, Ryan nu era un ageamiu. La început se prefăcu a nu-l observa pe Chris, iar după aceea i se adresă pe ton obişnuit de conversaţie:

-- Salut, tinere, ce mai faci?

Apoi îl ghidă, la fel de neutru, spre un colţ unde nu se afla nimeni. Chris scoase plicul cu cincizeci de bancnote de o sută de dolari din buzunarul de la piept şi i-l dădu pe sub masă. Oare ce să-i spun? se întrebă el. Felicitări?

Ryan se duse la toaletă, probabil ca să numere banii. Chris aşteptă, cuprins de acelaşi zbucium. Ucigaşul tatălui său era mort. Ce-i rău în asta? Ryan păru surprins să-l vadă tot acolo cînd se întoarse de la toaletă.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, ceru Chris.

– Tipul m-a implorat să-i cruţ viaţa. A jurat că n-a vrut decît să-l bată zdravăn pe tatăl tău. Susţinea că ordinul de a-l ucide venise chiar de sus.

– De sus, de la cine? întrebă Chris, şi îndoielile de dinainte cedară locul furiei. Cine a dat ordinul?

Se putea ca Ryan să înflorească lucrurile. Dar unchiul Eamon avansase exact aceeaşi posibilitate. O crimă comisă de mafie nu era un lanţ nesfîrşit de fărădelegi?

– N-a vrut să spună, răspunse John Ryan, adăugînd simplu: Cred că se temea.

Firma Taglione Construction arboră în vîrful clădirii lui Mike Taglione drapelul american pe care acesta îl cumpărase cu un an înainte să fie ucis. Cînd Tony veni de la facultate pentru petrecerea dulce-amăruie care încununa ridicarea ultimului etaj, Chris îi arătă

articolul din ziar despre moartea lui Rendini şi aşteptă încordat ca Tony să citească relatarea. Simţea dorinţa să-şi împărtăşească răzbunarea cu cineva.

– Da, am auzit. Păcat.

– Ce vrei să spui?

Tony oftă.

– Poate că o să ţi se pară ciudat, dar îmi plăcea să visez că, după terminarea facultăţii, o să-l aduc pe Rendini în faţa instanţei. Cred că va trebui să mă mulţumesc cu şefii lui, adăugă cu un zîmbet ironic.

– Nu te bucuri de moartea lui?

– Aş fi preferat să fie în închisoare.

– Asta nu s-ar fi întîmplat niciodată.

– Acum nu mai avem cum să ştim.

Chris se agăţă de caracterul justiţiar al eforturilor lui, chiar dacă deocamdată erau insuficiente:

– Cel puţin tata poate să se odihnească în pace.

Chipul lui Tony era o mască de gheaţă, iar ochii săi aveau din nou acea privire sfredelitoare de la aeroport:

– Nu crezi că tata merită ceva mai mult decît o reglare de conturi între două canalii?

5

Rand, se prezentă poliţistul englez.

Chris se aşeză, îngrijorat, la biroul vechi al tatălui său. Potrivit datelor înscrise în legitimaţia pe care Chris începu s-o învîrtă între degete, inspectorul Reginald Rand părea să fi trecut de patruzeci de ani. Părul lui negru începea să încărunţească pe la tîmple; purta mustaţă tunsă cu grijă, şi ea căruntă, şi un costum de comandă. Deşi suplu, avea o strîngere de mînă puternică. Ochii săi semănau cu adîncul unor fîntîni, neclintiţi şi opaci.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Secţiunea Specială a Scotland Yard a omorît un terorist din IRA.

– Şi?

Rand scoase o cutie de chibrituri cu sigla restaurantului Charley O. Chris împinse spre el o scrumieră. Poliţistul zîmbi distant, deschise cutia de chibrituri şi-i arătă interiorul. Mai rămăseseră două beţe. Încă două ţigări aprinse, şi John Ryan ar fi aruncat cutia, împreună cu numărul de telefon al lui Chris notat la repezeală cu creionul.

Chris puse palmele pe birou, încercînd să găsească acolo, în obiectul ce aparţinuse tatălui său, puterea de care avea nevoie. Simţea în degete pulsul clădirii, imprimat de macaraua care turna planşee de beton la etajele superioare.

– Poate că era în căutarea unui loc de muncă.

Rand privi cu îndoială telefonul cu şase butoane aşezat deasupra planului clădirii de douăzeci şi cinci de etaje.

– În mod normal, muncitorii dumneavoastră vă contactează direct, domnule Taglione?

– Taggart.

– Poftim?

– Intenționez să-mi schimb numele în Taggart. E posibil ca fratele meu să intre în politică, iar construcțiile riscă să devină uneori o afacere mai puțin curată.

– Foarte bine, domnule... Taggart. Vă întreb încă o dată, muncitorii dumneavoastră vă contactează de obicei în mod direct?

– Nu ştiu dacă aţi muncit vreodată cu propriile mîini, inspectore, dar adevărul este că muncitorii se anunță între ei dacă află de vreun post liber. Poate că numele meu a ajuns în gura celor care împrăştie zvonuri.

– A, sînt sigur că aşa s-a întîmplat, spuse Rand cu un zîmbet. Întrebarea e, *ce fel* de zvonuri.

Zîmbetul lui Rand se stinse ca un bec. Acesta era, categoric, semnalul că renunță să se poarte cu mănuşi; Chris se simți cuprins de un al doilea val de panică.

– Înțelegeți, domnule *Taggart*, că interesul meu nu e de natură mondenă. *Trebuie* să ştiu ce făcea în această țară. Şi voi afla înainte să plec de aici.

Chris încercă să protesteze, dar Rand i-o reteză:

– Domnule, tatăl dumneavoastră a fost omorît într-un „accident rutier" – să-l numim dubios? După aceea, un şef de sindicat cu care s-a certat tatăl dumneavoastră a fost împuşcat în genunchi şi-apoi în ceafă. Acum găsesc numărul dumneavoastră de telefon asupra unui terorist irlandez.

Lui Chris îi treceau prin minte gînduri nebuneşti, inclusiv ideea să-l ucidă pe poliţist şi apoi să fugă, sau să nege totul. Redeveni un puşti speriat, teribil de prost şi, mai presus de toate, simţea fierbinţeala panicii străbătîndu-i trupul şi lăsînd în urma ei totul răvăşit. Rand ridică mîna de parcă ar fi încercat să pareze o lovitură:

– Vă dați seama că mă aflu aici în mod neoficial. Abia am coborît din avion, am luat un taxi și am venit în Manhattan. Dacă abordez problema oficial, va trebui să colaborez cu tot felul de agenți americani de la Imigrări, de la FBI, din poliție și ce mai aveți voi...

Oare am auzit bine? Christopher Taggart privi întrebător în ochii opaci ai englezului, încercînd să găsească în ei răspunsul. Se ridică nesigur și se duse la seiful de oțel în care ținea banii pentru mită. Cînd se întoarse, așeză pe biroul tatălui său cinci mii de dolari; cincizeci de bancnote de o sută de dolari folosite.

Rand se uită îndelung la bani. Ridică două degete. Chris dublă suma, cu un zîmbet ușurat. Rand se apropie de birou, îi atinse suprafața, desenă cu degetul pătrate în jurul teancului de bancnote. Dar nu-l atinse.

– Încă nu sînt sigur dacă asta mi-ar servi cel mai bine interesele. Vedeți, știu că mama dumneavoastră a donat sume generoase de bani pentru IRA, dar *dumneavoastră* n-ați făcut-o. Trag nădejde că mă veți sprijini să-mi duc la bun sfîrșit însărcinarea de a proteja populația engleză de terorismul irlandez. Dacă așa stau lucrurile, putem da mîna ca să pecetluim această tranzacție și să ne despărțim ca doi gentlemeni.

Chris dădu din cap; se înțelegeau de minune. Rand îi dădea de înțeles: „Convinge-mă că nu ești un susținător al IRA; în cazul ăsta, pentru zece mii de dolari, voi uita că ai plătit un terorist să-l ucidă pe individul care ți-a omorît tatăl".

– Tipul a făcut o treabă pentru mine, recunoscu el. Ceva personal. Nimic politic. Nimic care să aibă de-a face cu Anglia sau Irlanda.

– O problemă absolut personală? Să știți că voi cerceta în continuare.

– A fost exact așa cum ați presupus.

Rand îl studie cu o privire dură, pătrunzătoare, după care dădu aprobator din cap:

– Excelent. Firește, eram îngrijorat că IRA pregătește atentate politice în SUA. Oamenii au dorințe, spuse zîmbind în direcția

banilor, dar au şi obligaţii. Ei bine, cred că situaţia de faţă s-a rezolvat cît se poate de bine, nu-i aşa?

– A mai făcut şi altcineva legătura?

– Poliţia voastră, în nici un caz. Iar sursele mele indică faptul că nici mafia n-a mirosit nimic.

– Ce fel de surse are un poliţist englez în America?

– Acelaşi gen de tipi duri pe care-i cultiv în Europa, Africa şi Asia, răspunse Rand cu un zîmbet modest.

– Înseamnă că sînt curat?

Rand băgă banii în buzunarul trenciului.

– Pe deplin.

Dintr-un impuls, Chris întinse mîna.

– Mă cheamă Chris.

Rand ezită, dar în cele din urmă acceptă mîna întinsă.

– Reggie. Îmi dai voie să-ţi spun ceva, Chris?

– Sigur. Asta a fost cea mai elegantă „tranzacţie" pe care am făcut-o vreodată.

– Mulţumesc. Totuşi, să ştii că ai făcut o mare prostie. Data viitoare cînd vei avea nevoie de un astfel de ajutor, fii mai circumspect. Fă aranjamente printr-o terţă persoană. Ai avut un noroc chior că l-am omorît pe pistolarul tău, să ştii. Dacă l-aş fi arestat, te-ar fi vîndut într-o clipită ca să-şi salveze pielea.

– La asta nu mă gîndisem.

Privirea lui Reggie îşi pierdu puţin din răceala distantă; părea sincer îngrijorat.

– Iar acum ai încredere în *mine!* Şi dacă aş avea un microfon? Pentru numele lui Dumnezeu, dac-aş fi un detectiv de la Omucideri cu accent englezesc prefăcut?

– Ce te face să crezi că în biroul meu nu există un microfon? De unde ştii că tîrgul nostru nu e deja înregistrat pe bandă?

Reggie scoase de sub centură un mic dispozitiv.

– Vezi chestia asta? Începe să pulseze dacă detectează vreun microfon.

Chris privi îndelung jucăria electronică, încîntat în sinea lui de bărbatul mai în vîrstă. Succesul său spectaculos în branşa

construcțiilor îi pusese la respect pe prietenii tatălui său; chiar și bancherii se înmuiaseră. Nimeni nu îndrăznea să ofere sfaturi unui om a cărui putere părea magică. Nu-și dăduse seama pînă atunci cît de singur ajunsese, nici cît de tînăr se simțea uneori.

– Cred c-am fost un prost, recunoscu el.

Reggie îl privi îndelung, cu duritate, evaluîndu-l. Chris se înfioră, simțind că în lumea lui Reggie, magia lui nu înseamnă nimic.

– Nu ești prost, ci foarte tînăr și, te rog să mă ierți, înfiorător de arogant. Dacă continui să te porți de parcă ai putea să mergi pe apă, ai să sfîrșești ori în pușcărie, ori mort.

– Vrei o slujbă? întrebă Chris.

– Nu, mulțumesc. Am deja una.

– Ce-ai zice să luăm cina împreună?

Rand clătină din cap.

– Ar trebui să mă întorc acasă înainte să mi se observe absența.

– Te duc cu mașina la aeroport. E un restaurant bun la ultimul etaj la International Building.

Reggie părea nehotărît, dar acceptă să fie dus la aeroport. Avea bilet la cursa de la ora opt a liniei British Airways, dar se anunță o întîrziere de două ore din cauza unor probleme cu lucrătorii de la bagaje de pe aeroportul Heathrow. În aceste condiții acceptă invitația lui Chris de a lua masa împreună. În drum spre restaurant, Chris îl iscodi despre meseria sa, dar nu află mai nimic. La cină, Reggie îi puse întrebări despre construcții și se arătă intrigat. În cele din urmă, la cafea, Chris izbucni:

– Aș vrea să-i omor pe toți.

– Imposibil.

Chris clipi nedumerit. În contrast cu predicile polițiste ale unchiului Eamon, replica lui Reggie Rand era un simplu comentariu practic.

– Aș vrea să le vin de hac tuturor, repetă Chris.

– Să-i împuști nu e o soluție. „Ei", cum le spui tu, formează un sistem. O societate. Un guvern-fantomă.

– Și cum ajungi să formezi o societate?

Reggie chemă chelnerul.

– Nu, nu, eşti invitatul meu, protestă Chris.

– Mulţumesc. M-am gîndit să beau un pahar de porto. Preferi un coniac?

– Nu. Am să încerc porto. N-am mai băut niciodată.

Reggie îl întrebă pe chelner ce mărci de porto are la dispoziţie.

– Sandeman, Harvey's...

– Croft?

– Posibil.

– Excelent; alb pentru mine, roşu pentru domnul. Pentru început, o să-ţi placă mai mult cel roşu.

Băuturile sosiră; Chris gustă şi remarcă:

– Seamănă cu Marsala.

– Da, seamănă destul de bine... Te-ai întrebat vreodată cum se face că porto şi sherry vin din Portugalia şi Spania, şi totuşi au nume englezeşti?

– Nu m-am gîndit niciodată, spuse Chris, nerăbdător să revină la subiectul răzbunării.

– Rezultatul ciocnirii între două sisteme. În secolul al optsprezecelea, negustorii englezi de vinuri au început să cumpere produsele spaniole şi portugheze în cantităţi mari. Iniţial, un mic procent din producţia unei zone viticole; anul următor mai mult, pe măsură ce în Anglia creştea apetitul pentru produsele respective, şi pe urmă tot mai mult, plătind preţul cerut de producător. În cele din urmă au ajuns să cumpere întreaga cantitate produsă. Negoţul a continuat aşa timp de cîţiva ani. Apoi, brusc, negustorii au refuzat să mai plătească preţul cerut de producători. Aceştia nu mai aveau cui să vîndă, pentru că negustorii de vinuri acaparaseră întreaga piaţă.

– Şi de ce şi-au schimbat numele?

– Negustorii şi-au însurat feciorii cu frumoasele fiice ale spaniolilor. Pur şi simplu i-au asimilat pe aceştia din urmă. Reggie ridică paharul, se uită prin el spre pistele marcate de lumini albastre ale aeroportului şi-i zîmbi lui Chris. Desigur, nu au fost decît nişte afaceri absolut legale. Ambele părţi nu au avut decît de cîştigat... Spre deosebire de ele, societatea pe care-ţi propui s-o ataci este

malefică. Şi are puterea răului, acea putere izvorîtă din certitudinea că nu dă socoteală nimănui.

– Trebuie să existe o cale de a-i învinge.

– *Există* căi, spuse Reggie blînd. Mussolini a făcut acelaşi lucru în Sicilia. Dar eşti dispus să faci rău ca să înfrîngi răul?

– Sînt în stare de orice.

– În cazul ăsta ar trebui să te gîndeşti foarte serios să nu faci nimic.

Furia lui creştea mereu, o furie rece şi intensă ca un laser. Încă se mai aştepta ca realizările profesionale să-i ofere pe deplin satisfacţie, dar asta nu se întîmpla niciodată. De fiecare dată cînd dădea mită, plătea sistemul mafiot care-i ucisese tatăl. Căci centrul existenţei sale continua să fie tatăl lui, cel zdrobit sub roţile propriului camion; minutele petrecute ţinînd mîna tatălui său în propria mînă, simţind cum viaţa îl părăseşte încet-încet erau sursa furiei lui, iar lacrimile lui Mike Taglione reprezentau combustibilul care alimenta hotărîrea de nestrămutat a lui Chris de a găsi o răzbunare cumplită.

Într-o seară, pe terasa clădirii tatălui său, îi trecu prin minte că mafia se aseamănă cu o macara ce continuă să lucreze noaptea, în taină, şterpelind materiale de pe stradă şi transformîndu-le într-o construcţie, clădită chiar în jurul ei, macaraua însăşi făcînd parte din construcţie. Cablurile ancorau braţul macarale, şi fiecare cablu semăna cu o familie a mafiei newyorkeze. Dacă tai suficient de multe cabluri, macaraua ajunge să se năruie.

La şase luni după ce Reggie Rand i-a refuzat oferta, şi aproape un an de la moartea tatălui său, contabilul său veni în birou pe cînd el urmărea ştirile de seară la televizor. Contabilul avea o listă de motive pentru care Taggart Construction n-ar trebui să participe la licitaţia pentru contractarea construirii unei noi clădiri pe Madison Avenue, clădire destinată să adăpostească birouri pentru mai multe corporaţii; lucrarea urma să înceapă aproape imediat după ce ei aveau să termine clădirea lui Mike.

– Ştiu că tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, ar fi fost foarte mîndru de tine, Chris, dar de data asta totul s-ar putea duce naibii.

Arhitectul a înnebunit cu totul şi clientul ştie asta, astfel că penalizările pentru întîrziere sînt de-a dreptul usturătoare.

– E un proiect de mare clasă, replică Chris obosit. Dacă reuşesc, am să atrag clienţi de primă mînă.

Adevărul era că imobilul tatălui său era aproape terminat, iar el nu mai ştia ce să facă în continuare. Deşi trecuse un an întreg de la asasinarea lui Mike, mintea lui încă mai relua acele secvenţe cu tot atîta acuitate, de parcă s-ar fi întîmplat chiar în acea dimineaţă.

– Dacă nu reuşeşti, o să ajungem să vindem cărţi poştale pe stradă.

Brusc, Chris îi făcu semn să tacă.

Între ştirile din acea seară, se dădea multă atenţie unui scandal din Belfast. Un inspector al Secţiunii Speciale era acuzat de uciderea unui prizonier irlandez, şi Chris îl recunoscu pe Reggie Rand păşind într-o tăcere solemnă printre nenumăraţii reporteri adunaţi în faţa sediului Scotland Yard-ului.

Chris cumpără ziare englezeşti şi urmări povestea. Reggie surprinsese doi membri IRA într-o cabană izolată din împrejurimile localităţii Londonderry şi, în lupta care a urmat, i-a împuşcat pe amîndoi. Ulterior, un al treilea irlandez care se ascundea sub acoperiş a susţinut, după arestare, că l-a văzut pe Reggie împuşcînd mortal un om care se predase deja. Ziarul londonez *Times* era imparţial, ziarul de largă circulaţie *Sun* propunea să i se acorde o medalie ofiţerului în cauză, dar publicaţia moderată *Guardian* adoptase ceea ce constituia probabil atitudinea guvernului, lăudînd „aptitudinile şi curajul ofiţerului, însuşiri care însă nu dau nimănui dreptul de a se substitui legii".

Chris anunţă că-şi ia o vacanţă. Contabilul clipi nedumerit:

– Poftim?

– Sînt obosit. Trebuie să plec.

– Era şi timpul. A fost un an al dracu' de greu.

Chris dădu din cap, absent.

– Mda. Vezi să nu faci vreo prostie în lipsa mea.

Îl sună pe Tony să-l întrebe dacă poate să supravegheze şantierul

în locul lui, dar Tony fusese invitat şi în vara aceea să lucreze la procuratura generală.

– Unde pleci?

– La Londra.

Îl găsi pe Reggie Rand într-un local de pe Victoria Street, lîngă sediul Scotland Yard-ului. La fel ca în cazul primei lor întîlniri, acţionară în perfectă concordanţă unul cu altul. Chris plecă din local după ce Reggie îl zări, se îndreptă spre malul Tamisei şi lăsă un bilet de tren către Cambridge în cabina unui telefon public.

În după-amiaza următoare se afla într-o berărie studenţească din Cambridge, aşezat în faţa unei halbe de bere la una din mesele zgîriate din lemn. Localul era plin de studenţi americani veniţi la cursurile de vară. Sala cu tavan scund răsuna de conversaţii amestecate, aerul era îmbibat de fum de ţigară, iar duşumeaua mirosea a bere. Studenţii îi păreau nişte stafii; avea impresia că a trecut mai mult de un an de cînd trăise şi el exact ca ei, vorbind, bînd, fumînd prea mult şi notînd gînduri care acum nu mai prezentau nici o importanţă pentru el.

Reggie mergea agale prin mulţime cu o bere neagră Newcastle în mînă. Se îmbrăcase conform rolului, cu pantaloni de catifea reiată şifonaţi şi o cravată croşetată, arătînd ca unul ieşit să „agaţe" o studentă cu care să împartă patul.

– Mulţumesc că ai venit.

– Pari la tine acasă aici.

Chris netezi tricoul decolorat cu inscripţia „Fordham" pe care-l purta.

– Şcoala e şcoală. Am văzut la televizor că ai necazuri. Ia loc.

Reggie se aşeză şi turnă încet berea din sticlă în pahar.

– Frumos din partea ta că ţi-ai amintit de mine.

– Lucrurile se întorc împotriva ta. Ce-ai de gînd să faci?

– Nu-ţi face griji. Cei din Scotland Yard ar fi încîntaţi să-mi dea pensia cuvenită, dacă aş accepta să mă retrag. Nişte prieteni mi-au făcut oferta de a mă ocupa de nişte activităţi interesante legate de armament.

– Să vinzi arme?

– Cam aşa ceva.

– Tot mai ai sursele acelea „dure"?

– N-au nici o legătură cu guvernul Maiestăţii sale, dacă la asta te referi.

– Îţi ofer ceva mai mult decît ţi-au dat ceilalţi.

– Aşa?

– Sînt în căutarea „terţei persoane".

– Tot mai vrei răzbunare?

– N-am încotro. Justiţia nu poate face nimic.

Reggie lăsă pe masă berea neatinsă. Cineva începu să zdrăngăne la o chitară şi el se aplecă spre Chris ca să se facă auzit.

– Ieri am făcut nişte cercetări. Afacerea ta e înfloritoare. Eşti pe cale să devii un om bogat şi influent. De ce să vrei să te implici în aceste „activităţi întunecate"? Duşmanii tăi sînt înnămoliţi în subterane. Cerul îţi aparţine. Faptul că ai terminat clădirea tatălui tău nu e o răzbunare suficient de mare?

– Nu, pentru că tatăl meu nu poate s-o vadă.

Reggie clătină din cap şi spuse cu blîndeţe:

– Mă tem că sînt întrucîtva supracalificat ca să fiu ucigaş plătit. Nu, Chris. Ai plănuit întîlnirea asta foarte bine. De fapt, îţi admir flerul pentru lucruri clandestine; ţi-ai făcut bine temele. Deşi eu unul aş fi ales o cămaşă mai puţin ţipătoare. Dar slujba pe care mi-o propui nu mă interesează.

– Crezi că e sub demnitatea ta?

– E ca şi cum eu aş angaja Taggart Construction ca să-mi construiască un chioşc în grădină.

– Nu, nu, nu. Eu nu caut doar un ucigaş plătit.

– Fii mai explicit!

Reggie privi alene prin fereastra deschisă, dincolo de care fluviul puţin adînc plescăia la baza terasei berăriei. Duse paharul la buze.

– Întemeiez o organizaţie.

– Ce fel de organizaţie?

– Una care să distrugă mafia.

– Nu mai spune?!

– N-am parcurs cinci mii de kilometri ca să spun bancuri, se răsti Chris furios. Îți fac o propunere corectă.

Reggie încercă să domolească mînia lui Chris cu o scuză blîndă.

– Îmi pare extrem de rău. Dar mafia are vreo treisprezece mii de oameni în America – majoritatea în cele cinci așa-numite familii din New York –, iar puterea sa a crescut vreme de patru generații.

– Nouă mii de asociați în New York, spuse Chris, și mai puțin de nouă sute de membri „aleși". Nu-s atît de puternici pe cît par, nici prea bine organizați. Au tot atîta bătaie de cap ca să se înțeleagă între ei cît au și cu poliția. Dar adevărata lor slăbiciune rezidă în faptul că sînt odraslele orașului, luptători de stradă, și nu soldați. Capii lor sînt vulnerabili față de violența teroristă obișnuită în restul lumii – mașini-capcană, bombe, arme automate.

– Exercită controlul asupra străzilor din teritoriul lor.

– Ascultă, anul trecut m-am bătut cu gorilele lui Cirillo. Eram prea furios ca să mă sperie o luptă inegală cu doi adversari, dar am reușit să-l dobor pe unul din ei chiar de la început. Ei au mai chemat unul, ca să fie trei contra unu, și m-au bătut de mi-a sunat apa-n cap. Așa își intimidează mafia victimele și se apără de concurenți, dar mai departe de atît nu merge. Mafioții depind de protecția oferită de o societate liberă. Comisarilor de poliție nu li se permite să ia niște tancuri și să le facă locuințele una cu pămîntul sau să-i spînzure de felinare, așa cum a făcut Mussolini. El i-a învins pentru că nu erau soldați. Uite ce-am făcut cu ajutorul unui singur om din IRA.

– Hai să zicem că reușești să-i identifici și să-i omori pe conducătorii lor. Vor apărea alții în loc. Și asta nu înseamnă nici pe departe distrugerea mafiei.

– Știu! De asta am venit la tine.

– S-ar putea să-mi supraestimezi talentele.

– Am un plan, Reggie.

– Și bănuiesc că vrei să mi-l spui.

– Dacă încerci să mă scoți din pepeni, să știi că te descurci foarte bine. Vrei să taci din gură și să asculți?

Adîncul ca de fîntînă al ochilor lui Reggie păru că se acoperă de o pojghiță de gheață.

– Într-o singură propoziție, tinere, care-i planul tău?

– Să sprijin o familie mafiotă într-un război de preluare a puterii împotriva celorlalte patru.

Reggie se uită la el; ochii începură să-i sclipească.

– Și să le distrugi astfel pe toate cinci?

– Exact.

– Care-ți sînt armele?

– Trei: mercenari din afară; droguri; justiția.

– Ce vrei de la mine?

– În primul rînd, mercenari. Vreau să angajezi soldați pe care să-i putem aduce în taină în New York și apoi să-i scoatem tot în secret, nu mai mult de o dată pentru fiecare: soldați ai IRA, palestinieni specialiști în bombe, mercenari francezi, luptători profesioniști, teroriști.

– O mafie în umbră?

Lui Chris îi plăcu expresia.

– Exact. O mafie în umbră care s-o distrugă pe cea adevărată. Apoi, am nevoie de droguri. Drogurile sînt moneda de schimb a mafiei. Trebuie să am o sursă consistentă și permanentă de heroină, ca să mă pot infiltra în rețelele lor. Au mare nevoie de heroină. Sînt la fel de dependenți ca aceia care și-o injectează. Vreau să devin singurul lor furnizor, și apoi să le tai aprovizionarea.

– Precum negustorii de vinuri? Și a treia armă?

– Justiția. Tu te ocupi de partea externă. Interpol și alte organizații. Eu o să controlez New York-ul. Am de gînd să le fac înscenări și să-i torn la poliție. Și o să folosesc sistemul juridic ca să obțin informații. Am să pun niște polițiști de la Controlul crimei organizate pe statul *meu* de plată și-am să obțin informații.

– Să nu ai niciodată încredere într-un polițist corupt, spuse Reggie și zîmbi.

– În tine am încredere. Fiecare om are prețul lui cu care poate fi cumpărat.

– Să nu uiți niciodată că are și niște limite. Există o cifră magică,

o anumită sumă după obținerea căreia va înceta să mai lucreze pentru tine. Ăsta e un alt lucru pe care nu trebuie să-l scapi din vedere cînd stabilești legături riscante.

Taggart zîmbi și el.

– Exact genul de cunoștințe pe care le vreau de la tine. Alături de mercenari, droguri și legături riscante.

– Recrutezi o familie mafiotă. Preiei controlul asupra mafiei. Distrugi mafia. Și după aia?

– Las rămășițele în grija poliției.

– Rămășițele fiind familia pe care o stîrnești împotriva celorlalte?

– Ce mai rămîne din ea.

– Și apoi închizi prăvălia și pleci?

– Firește.

Reggie zîmbi, iar privirea-i redeveni opacă fiindcă știa ceva în plus. Dădu să spună ceva, dar se opri și-și cîntări bine cuvintele. Obsedat de răzbunare, Taggart părea puțin cam naiv în privința finalului. Reggie se abținu să aducă acest aspect în discuție, mărginindu-se să sublinieze un fapt evident.

– Va fi nevoie de mai mulți ani.

– Am mulți ani la dispoziție, se răsti Taggart. Toți îmi atrag atenția asupra tinereții mele. Așa că am foarte mult timp.

– Și bani.

– Am început să fac bani.

– Și, desigur, medită Reggie, la un moment dat operațiunea ta va începe să producă, la rîndul ei, bani.

– Poate că da. Așa cred.

Reggie se simți încă o dată surprins de aparenta orbire a lui Taggart în această privință. Chiar nu lua în calcul profiturile amețitoare, milioanele ce vor lua locul zecilor de mii investite, pe care le va aduce o contrabandă reușită cu heroină în cantități mari? Părea să nu-și dea seama, căci privea cu hotărîre drept înainte, ca un tanc care-și stabilește punctele de reper mai la înălțime și nu la nivelul solului, pentru a găsi un drum cît mai direct spre țintă.

– Dar am nevoie de „durii" tăi din toată lumea, Reggie. Mă refer la luptătorii tăi, la contrabandiști, informatori, hoți...

– Ucigaşi.

Chris îl privi pe Reggie în ochi. Păreau din nou opaci şi-şi simţea propria privire reflectată de ei.

– Oamenii pe care-i vînez eu sînt nişte criminali. Nimeni nu ştie asta mai bine ca tine.

– Sorţii sînt împotriva ta. Într-o mare măsură.

– Am să-i întorc în favoarea mea.

– Într-o foarte mare măsură.

– Chiar şi aşa. Mi-au răpit tatăl. Eu am să-i las fără acel lucru la care ţin cel mai mult – puterea.

– Dar nu l-au omorît şi pe tatăl *meu*. Nu te supăra dacă te întreb care-i cîştigul meu.

– Exact ceea ce îţi doreşti.

Englezul ridică imediat din sprîncene:

– Şi despre ce anume ar fi vorba?

– Pe calea spre care te îndrepţi – comerciant de arme, expert în probleme de securitate – o să te plictiseşti aşa de tare că o să-ţi tragi un glonţ în cap. Am citit despre tine. Le-ai încercat pe toate. Ai fost în zone fierbinţi toată viaţa. Eşti cel mai bun. Eu îţi ofer şansa să...

– Ce anume crezi că vreau?

Vocea joasă a lui Reggie coborî şi mai mult, devenind şi mai calmă, dar ameninţătoare. Dînd pe faţă nişte cărţi inspirate care au avut darul să fisureze masca rezervată a englezului, Chris eliberase şi nişte demoni. Demoni care l-au convins că Reggie era omul potrivit să-i conducă războiul.

– Vrei să cutreieri lumea. Să-ţi scrii singur regulile.

Reggie păru amuzat:

– Un corsar?

– Cu toată libertatea din lume. Fără să dai socoteală nimănui... doar mie.

– Asta ar însemna că tu eşti corsarul, iar eu, un simplu executant.

– Reggie, hai să nu ne mai jucăm de-a baba-oarba.

– Dă-mi voie să te întreb: de ce să nu te mulţumeşti să angajezi un ucigaş competent care să-i elimine pe capii mafioţi?

– Pentru că tu ai avut dreptate. E vorba de un sistem, nu de

oameni izolați. .

Ironia soarții făcuse ca diatribele fratelui său împotriva răzbunării să-l convingă în cele din urmă, deşi intenţiile lui Tony fuseseră cu totul altele.

– Vor apărea noi grupări criminale. Şi vor mai fi şi rămăşiţele celor vechi.

– Dar nu instituții. Noile grupări vor fi slabe şi justiția le va înfrînge.

Reggie dădu aprobator din cap.

– Mi s-a spus că FBI-ul vostru se pregăteşte pentru o campanie de proporții împotriva crimei organizate.

– Mă bucur să aud asta, rînji Taggart. Accept orice fel de ajutor. Nimeni n-a spus că va fi uşor.

– Vor ajunge şi în spinarea ta, dacă nu ai destulă grijă.

– Dar o să am grijă. Angajez doar pe cei mai buni. Bine ai venit în echipă, Reggie.

Acesta oftă.

– Un milion de dolari pe an.

– *Poftim?!*

– Prețul meu. În numerar.

– Un milion...

– N-am de gînd să mă tîrguiesc cu un om de afaceri. Ăsta e prețul meu. Din suma asta voi acoperi cheltuielile inițiale. Să ştii că şi „durii" se aşteaptă să fie plătiți pentru serviciile lor.

– Stai o clipă. Nu spun că nu valorezi atît. Dar nu am banii ăştia acum. O să-ți plătesc, dar în viitor. Lasă-mi un răgaz de, să spunem, cinci ani. Sînt o grămadă de bani pe care trebuie să-i fac să dispară dintr-o afacere legală.

– Obține-i din contrabanda cu droguri pe care o plănuieşti, replică Reggie, dintr-o dată sarcastic.

– Îți plătesc o sută de mii de dolari pe an, contraatacă Chris întrebîndu-se de unde Dumnezeu va scoate banii aceştia. Şi restul îi primeşti după ce treaba începe să se mişte.

– Pierzi din vedere un lucru, partenere. Mă îndoiesc foarte tare că vei mai avea ideea asta nebunească în cap la vremea cînd ai să cîştigi atîția bani.

Reggie se ridică de la masă; berea îi rămase neatinsă. Clătină din cap neîncrezător:

– Presupun că ar trebui să mă simt onorat fiindcă te-ai gîndit la mine.

– Nu e o idee nebunească. Va funcționa, sînt sigur. Imaginează-ți o macara de construcții în vîrful unei clădiri. Clădirea e societatea, da? Acum imaginează-ți-o noaptea. Toți s-au dus acasă, dar macaraua continuă să lucreze cînd n-o vede nimeni, ca mafia, șterpelind lucruri din stradă și încorporîndu-le într-o construcție în care se integrează și macaraua; toate acestea fac parte din clădirea inițială, din societate. Brațul macaralei e ancorat de cabluri. Fiecare cablu care susține brațul este o familie mafiotă din New York. Să zicem, cinci cabluri, cinci familii. Noi o să retezăm cablu după cablu, și cînd îl vom tăia pe ultimul, macaraua o să se prăbușească în stradă.

– Eu unul n-am de gînd să mă aflu dedesubt cînd o să cadă.

– Noi vom fi în vîrful clădirii și ne vom uita de sus.

– Dacă o să mai gîndești la fel cînd o să-ți poți permite să mă angajezi, mai vorbim, replică Reggie sec.

Uluit, Chris îl privi cum iese din local. Dezamăgirea lui se transformă iute în mînie; porni în grabă spre stația de metrou, de unde voia să se îndrepte spre Londra și spre aeroport, fierbînd de furie că englezul l-a tratat ca pe un țicnit. Reggie se afla deja pe peron, așteptînd același tren. Taggart interpretă faptul ca pe un semn prevestitor. Se duse direct la el și-i promise:

– Am să mă întorc, ticălosule. Și atunci chiar vom sta de vorbă – dacă ai să fii și atunci cel mai bun.

Reggie oftă.

– Pentru o sută de mii de dolari, sînt sigur că pot găsi pe cineva care să-l împuște pe Don Richard și încă vreo cîțiva.

– *Nu.* Vreau să le iau mai mult decît viața. Am de gînd să le răpesc *încrederea* în propriile forțe. Vreau să fac în așa fel încît să le fie prea greu s-o ia de la capăt, prea greu să mai fie membri ai mafiei. Prea periculos, prea riscant și prea înspăimîntător. O să fac tot posibilul ca acești oameni să nu mai existe.

6

Chris calculă costurile acțiunii pe care o plănuia, cu ajutorul computerului din birou, ca și cum ar fi estimat ce ofertă trebuia să facă pentru o clădire, și descoperi existența unei logici în spatele cererii lui Reggie; poate că onorariul cerut de acesta nu era deplasat. Se părea că milionul de dolari pe an pretins de Reggie Rand va fi doar o mică parte a costurilor presupuse de răzbunarea împotriva mafiei. Iar între obținerea acestor bani și crearea unei mafii în umbră vor trece mai mulți ani, poate un deceniu. Printr-un salt brusc, imaginar, în viitor – o perspectivă sumbră în sine, dar incitantă prin faptul că putea într-adevăr s-o întrevadă – înțelese că s-ar putea foarte bine să treacă treizeci de ani înainte ca tatăl lui să-și găsească odihna deplină.

Singura cale prin care putea să strîngă imensele sume de bani necesare, pe care trebuia să le ascundă de fisc, pînă la ultimul bănuț era să devină unul din principalii constructori de succes, la o scară la care tatăl lui nu îndrăznise niciodată să viseze. Trebuia să construiască multe clădiri, nu doar cîte una, pe rînd, și de asemenea era necesar să obțină un profit mult mai mare decît ar permite o bancă finanțatoare. Soluția era parteneriatul. Dar ca să atragă parteneri care să investească în construcțiile lui, trebuia mai întîi să-și cîștige un renume construind cîteva clădiri mari pe baza unor credite bancare. Stabili o întîlnire cu cel ce reprezenta cea mai

serioasă şansă a sa, şi probabil unica, Henry Bunker, care, îndărătul atitudinii distante şi dificile, era un om precaut.

Henry Bunker îl primi pe Chris în biroul său şi, după ce-şi scoase ochelarii cu ramă subţire, îi aruncă o privire acră, dezaprobatoare:

– Ţi-ai luat vacanţă.

– Din felul în care o spui s-ar zice că vacanţa e ca o boală ruşinoasă.

– Clădirea ta avansează conform planificării?

– Nu.

– Poftim?!

– Avem un *avans* de două săptămîni, şi nu te mai purta de parcă micii tăi spioni nu ţi-ar fi dat raportul. Dacă Pittsburgh n-ar fi încurcat lucrurile, am fi avut un avans de trei săptămîni. Unde să semnez?

Bunker spuse secretarei să aducă hîrtiile şi-şi şterse ochelarii în vreme ce Chris le semna. În momentul în care ea plecă să facă copiile după acte, Chris se aşeză comod şi zîmbi.

– Hai să trecem la adevăratul motiv al vizitei mele de azi.

Bunker îşi puse înapoi ochelarii pe nas.

– Ce vrei să spui cu „motivul adevărat"? Credeam că încerci să termini clădirea tatălui tău.

– Am prea mulţi oameni în sectorul de management.

– Concediază-i.

– Ar însemna să dezmembrez o echipă grozavă. Ce-ar fi să facem o înţelegere cu cei care au ipoteca asupra clădirii aceleia de pe Fifty-seventh Street?

Bancherul rămase cu gura căscată.

– Chris, cînd ai venit aici, încercai să salvezi clădirea tatălui tău în mijlocul celei mai cumplite crize imobiliare din cîte au existat, şi acuma ai de gînd să începi alta?

– O ştii pe cea la care mă refer?

– Da. Stă acolo ca o piatră funerară pe jumătate construită.

– Hai s-o terminăm.

– Ai vreo idee cît de mulţi bani ni se datorează pentru ea?

Se pare că *el* ştia foarte bine, pentru că începu să scrie cifre pe o hîrtie şi să apese tastele computerului.

– Dacă ai rămîne cu ipoteca, ţi-ai vinde şi sora ca să scapi de clădire, răspunse Chris.

– Nu mi-aş vinde sora în timpul unei recesiuni, replică sec bancherul. Şi e cît se poate de clar că ne aflăm în pragul unei recesiuni.

– *Constructorii acelei clădiri* se află în pragul unei recesiuni. Ei sînt cei care au dat-o în bară cu construcţia. Dar eu am oameni de prima mînă care să conducă proiectul aşa cum se cuvine. Putem s-o terminăm pînă la începutul iernii şi să începem închirierile în primăvară. Tu ai banii necesari. Putem s-o cumpărăm pe mai nimic.

– Nu ai cui s-o închiriezi după ce o terminaţi, obiectă Bunker. Cine să locuiască acolo?

– Dacă n-o putem închiria, o s-o vindem.

– Nu sînt deloc sigur că e momentul potrivit pentru investiţii serioase în afaceri imobiliare în Manhattan.

– Piaţa imobiliară evoluează în cicluri, oscilează: cînd sus, cînd jos. Acum e undeva jos, şi tocmai de aceea e momentul să ne întărim poziţia, înainte să reînceapă să urce.

– Teoriile astea ale ciclurilor au fost născocite ca să întreţină speranţa în detrimentul raţiunii.

Chris se năpusti spre uşă, iar Bunker se făcu mic văzîndu-i statura impunătoare pusă brusc în mişcare.

– Vino cu mine, se răsti Chris, avînd în minte vocea tatălui său. Hai să facem o plimbare.

– Acum?

– O să-ţi arăt următorul ciclu.

– Cîţi ani ai, Chris?

– Vrei să vii cu mine? Te rog.

– Te întreb pentru că eu unul sînt prea tînăr ca să mă aflu aici, şi ceva îmi spune că tu eşti şi mai tînăr decît mine.

– Doar o plimbare de jumătate de oră. Te invit la masă.

– Nu-ţi poţi permite.

Pînă la urmă se declară de acord să-l însoţească pe Chris într-un

tur pe Sixth Avenue. Era o zi de vară senină, proaspătă, şi strada forfotea de oameni ce se plimbau în pauza de prînz.

– Ce-ar trebui să văd?

– Chipuri şi clădiri. Uită-te la toţi aceşti tineri manageri. Băieţi şi fete ca noi. La toate clădirile acestea cu birouri, abia terminate.

– Şi pe jumătate goale.

– Ajung imediat şi la asta. Dar toţi oamenii ăştia călătoresc ore întregi ca să ajungă aici.

– Din suburbii.

– Tu ai vrea să trăieşti într-o suburbie?

Bunker se cutremură.

– Nici ei nu vor. Preferă să trăiască aici şi să poată străbate pe jos distanţa pînă la serviciu.

– N-ai cum să ştergi suburbiile de pe hartă.

– Nici n-am nevoie. Au făcut-o alţii pentru mine. Suburbiile şi-au atins punctul de dezvoltare maximă şi nu se mai pot extinde. Drumurile sînt supraaglomerate. E tot mai greu să găseşti teren de construcţie, iar costurile caselor individuale au ajuns la sume astronomice. Dar, în acelaşi timp, populaţia acestor zone creşte. În clasa mea de la Fordham erau de două ori mai mulţi studenţi ca acum zece ani. Odraslele generaţiei exploziei demografice ajung la maturitate. Vor invada oraşul ăsta, şi au nevoie de locuinţe, şi primul pe listă e blocul acela de pe Fifty-seventh Street.

– Eşti sigur că e destul de încăpător? întrebă Bunker cu sarcasm.

– De îndată ce-l terminăm, ne îndreptăm spre Columbus Avenue. Zona aceea abia aşteaptă venirea constructorilor.

– Dacă Lincoln Center n-a fost în stare să rezolve problema terenurilor virane, nici o altă organizaţie nu va reuşi.

– Sixth Avenue o va rezolva, promise Chris. Oamenii ăştia trebuie să locuiască undeva.

– Chris, teoria ta depinde de succesul închirierii spaţiilor ăstora pentru birouri, iar în clipa de faţă pare mai probabil să vedem cerbi în Times Square.

– Nu. Banii se îndreaptă încoace.

– Asta-i o noutate pentru banca mea.

– Lumea întreagă a luat-o razna. Jumătate se află sub dictaturi şubrede, iar cealaltă jumătate e deja cuprinsă de revoluţii, eşti de acord?

– În esenţă, da.

– Dar chiar şi în cele mai nenorocite ţări există oameni cu bani. Unde au să-i depună?

– Hong Kong.

– Ca să poată pune mîna pe ei comuniştii chinezi?

– Beirut.

– Care-o să sară în aer dacă se înrăutăţeşte situaţia în Israel?

– Londra.

– Unde se naţionalizează tot ce nu poartă salopetă de lucru?

– Geneva.

– Seifuri elveţiene pe care să le dinamiteze inflaţia? Categoric, nu. Oamenii trebuie să-şi înmulţească banii într-un loc care să le inspire siguranţă. Pe listă rămîne singura ţară cu democraţie stabilă al cărei guvern are un respect sănătos pentru bani: Statele Unite. Şi unde îşi vor cumpăra aceşti oameni apartamente, unde-şi vor deschide afaceri şi vor închiria birouri? În capitala financiară a celei mai sigure ţări din lume – *New York*. Aşa că, dă-mi voie să te întreb...

– Ce-ai studiat la colegiu? îl întrerupse Bunker.

– Tatăl meu mi-a spus că pot studia orice, atîta vreme cît citesc ziarele. Vreau să te întreb ceva.

– Întreabă-mă.

– De ce să nu ne asigurăm noi doi o poziţie stabilă pe piaţa imobiliară înainte să revină cei care vor totul mură-n gură?

– La naiba, cîţi ani ai?

– La naiba, douăzeci şi doi. Tu?

– Douăzeci şi trei.

– Batem palma?

În serile de joi, poliţiştii care-şi completau studiile în campusul Furdham din Manhattan se adunau după ore la Jimmy Armstrong's Saloon de pe Ninth Avenue. Acolo puteai întîlni toată gama poliţiei

newyorkeze, de la sergenți care sperau să devină locotenenți și locotenenți care țînteau spre gradul de căpitan, pînă la detectivi de la omucideri și din controlul crimei organizate. În ultima vreme, Christopher Taggart obișnuia să-i aștepte, cam pe la zece seara, cu un pahar de Murphy's în mînă, din care bea cu înghițituri mici.

Fiindcă petrecuse destul timp în compania unchiului Eamon, se simțea la largul lui printre polițiști și știa de asemenea cum să le inducă aceeași stare. Unul din trucuri era să respecți partenerii și să-l tratezi pe polițistul acru, mohorît, neprietenos cu tot atîta politețe ca și pe camaradul lui vesel și expansiv. Un altul presupunea evitarea întrebărilor. Dar cea mai bună tactică era să pari atît de bogat și de puternic încît să n-ai nevoie de nimic de la ei.

La întrebarea „Cu ce te ocupi?", răspunsul „Ridic o clădire pe Fifty-sixth" a făcut minuni.

– Clădire administrativă?

Chris ridică din umeri.

– Treizeci de etaje.

– Și fratele meu lucrează în construcții. Electrician.

– E bun?

– Muncește cît cinci.

– Dacă are vreodată nevoie de o slujbă, trimite-l la mine. Numele meu e Chris Taggart.

Dădu mîna cu cei doi ofițeri.

– Nick Pomodoro. Partenerul meu, Charley Dobson.

Dobson îi aruncă o privire morocănoasă.

– Chris construiește o clădire pe Fifty-sixth.

– Serios? Și cînd se va face ceva cu aia de pe Fifty-seventh? Dacă bate vîntul, riști să te trezești cu o scîndură în cap.

– Tocmai am preluat-o.

– Nu, zău?

– O termin pînă-n toamnă. Voi cu ce vă îndeletniciți?

– Omucideri.

Acea parte a poliției era lipsită de importanță din perspectiva obținerii de informații despre mafie, dar constituia un început în contactarea altor polițiști.

– O meserie de maximă însemnătate.

– Aşa-i, aprobă Nick.

Pînă şi Dobson păru ceva mai interesat.

– E o afurisită de industrie în plină creştere.

Taggart reveni în fiecare seară de joi, pînă cînd deveni unul de-al lor. Un sectorist avea nevoie de un împrumut pe termen scurt ca să-şi achite integral casa nouă înainte s-o vîndă pe cea veche; Taggart i-l oferi. Un sergent din poliţia călare simpatizat de toată lumea a fost obligat să se pensioneze la şaizeci şi cinci de ani; firma de materiale de construcţii Taglione l-a angajat împreună cu calul său, încredinţîndu-i supravegherea pazei de la fabrica din East River.

Miercurea se ducea cu regularitate într-un bar al poliţiştilor din spatele noului sediu din centru al poliţiei. Marţea frecventa un restaurant care servea spaghetti, în apropiere de Secţia de poliţie. Vinerea îl însoţea de fiecare dată pe unchiul Eamon care se ducea să bea un pahar cu camarazii săi. Iar în serile de luni, la Armstrong's Saloon pentru a se întîlni cu căpitanii care urmau cursurile Colegiului de drept penal John Jay.

În vara aceea, chiar înainte de terminarea cursurilor serale, Taggart Construction a făcut o donaţie pentru fondul văduvelor din cadrul Asociaţiei Patrulelor de Poliţie. Apoi Taggart a închiriat proprietatea de la Catskills a familiei Taglione mai multor echipe de cercetaşi susţinute de Liga de atletism a poliţiei. În toamna aceluiaşi an, a creat Fundaţia Mike Taglione, care a cumpărat o mie de veste antiglonţ pentru poliţia newyorkeză.

Sub influenţa Sylviei, expertă în materie de viaţă mondenă, Chris s-a hotărît să investească bani frumoşi în imaginea sa de om de afaceri. A cochetat cu ideea de a cumpăra o maşină elegantă, un Rolls-Royce de exemplu, dar pînă la urmă s-a decis pentru un birou „care să-i dea gata pe toţi", după cum l-a descris decoratoarelor, în clădirea parţial terminată de pe Fifty-seventh Street. Din păcate, n-a specificat ce gen de oameni voia să

impresioneze, aşa că la sfîrşit s-a văzut nevoit să arunce totul la gunoi şi să încerce să le mai explice o dată.

– Taică-meu a condus toată viaţa un Lincoln Continental alb.

– Şi ce-i cu asta?

Chryl Chamberlain trase fermoarul mapei cu un gest răutăcios. Într-un acces de furie partenera ei, Victoria Matthews, înşfăcase o şuviţă din părul său roşcat de parcă ar fi vrut s-o smulgă. Absolviseră de un an Institutul de design Pratt şi erau absolut revoltate că o echipă de demolări a lui Taggart arunca la gunoi prima lor lucrare în materie de decoraţiuni interioare.

– Cred, în continuare, că sînteţi cele mai bune. Încerc doar să vă explic ce vreau.

– Nu foarte clar, răspunse Chryl pe un ton glacial.

Taggart se întreba dacă nu cumva se abţinea să le dea pe uşă afară datorită faptului că erau două din cele mai frumoase fete pe care le văzuse vreodată – femei, de fapt, de aproape treizeci de ani, care renunţaseră la cariera de fotomodel şi studiaseră arhitectura. Cu excepţia culorii părului – Chryl era blondă – le-ai fi putut lua drept surori; amîndouă aveau un chip atrăgător, fin, cu nas drept şi un trup suplu care părea să se armonizeze cu piesele de mobilier create parcă anume spre a-l pune în valoare. Taggart remarcase la ele un gest care i se păruse fermecător: una din ele o atingea pe cealaltă uşor cu dosul palmei, dădeau amîndouă din cap şi schimbau în treacăt un cuvînt, o privire sau un rîs fugar. În ziua aceea însă nu le ardea de rîs.

– Tata obişnuia să spună: „Majoritatea ălora care împing o tărăboanţă cred că-s mai deştepţi ca şeful lor. Maşina mea îi face să se întrebe dacă-i chiar aşa."

– Dar tocmai ai aruncat jumătate din munca noastră într-un nenorocit de coş de gunoi.

– Şi v-am dat un cec pentru întreaga lucrare.

– Nu-i vorba numai de bani.

– Aşa-i. Eu unul nu zîmbesc dacă gluma nu mă amuză. Înţelegeţi ce vă spuneam despre maşina tatălui meu? Lăsaţi gustul deoparte.

Ceea ce aţi făcut voi arăta grozav, minunat. Şic, în stil Soho, adăugă cu un zîmbet ştrengăresc ca să le enerveze.

– Nesimţitule!

– Dar nu de asta am nevoie. În momentul de faţă trebuie să mă bizui pe impact. Să devin credibil în ochii oamenilor cu bani. Am idei grozave, dar toţi mă consideră un puştan. Trebuie să le captez atenţia înainte să încep să le vorbesc. Puteţi să-mi aranjaţi un birou care să facă un investitor să se scarpine în căpăţîna lui cea tare şi să-şi spună „n-ar strica să fiu mai amabil cu puştiul ăsta"?

– Un investitor?

– Da, un tip care manipulează sute de milioane de dolari, cum ar fi bunurile unei companii de asigurări. Un tip pe care trebuie să-l conving să mă susţină într-un proiect nou.

– Cîţi ani ai?

– Destui ca să vă pot lua acasă pe amîndouă şi să v-o trag pînă uitaţi cum vă cheamă.

– Asta-i o insultă.

– Insultă e şi să mă întrebi cîţi ani am. Tocmai v-am *plătit* pentru un proiect care nu mi-a plăcut. Acuma vă dau un cec în alb pentru cea mai mare lucrare care vi s-a comandat de la absolvirea şcolii. Şi voi tot mă mai iscodiţi cîţi ani am? Exact ca investitorii.

– Asta nu-ţi dă dreptul să te porţi ca un tîmpit.

– Şi, fiindcă veni vorba de inteligenţă, nu v-ar trebui prea multă ca să vă daţi seama că, dacă biroul proiectat de voi îmi va aduce mai multe clădiri de construit, voi o să obţineţi comenzi pentru holuri, piaţete, birouri şi aşa mai departe. Nici asta nu-mi dă dreptul să mă port ca un tîmpit, dar întrevăd o distracţie pe cinste. Am putea face nişte clădiri grozave împreună.

Victoria atinse umărul lui Chryl şi cele două schimbară o privire cu subînţeles. Aveau mînţile atît de fin acordate încît Taggart nu izbutea să le descifreze.

– Fie, am douăzeci şi doi de ani.

– Suficient pentru mine, spuse Chryl. O să ne punem mintea la contribuţie să găsim ceva care să se potrivească fanteziei unui băieţandru.

– Şi încă ceva.

– Ce?

– Trebuie să fie demontabil. Sînt constructor, şi vreau ca biroul meu să se afle acolo unde mă găsesc şi eu.

– O să-ţi facem unul nou.

– Nu. Vreau ca imaginea să mă însoţească. Ştiţi cum se mutau regii de la un castel la altul ca să-şi supravegheze supuşii?

– Ducîndu-şi cu ei tapiţeriile, spuse Victoria. În regulă, o să găsim ceva potrivit fanteziei *regeşti* a unui băieţandru.

Chryl o atinse cu degetele:

– Să-i spunem Maiestate?

– Merge şi Tîmpitul, zise Chris, şi-n clipa aceea deveniră prieteni.

Spre norocul său, cunoscu un agent FBI care avea să-i fie de folos mulţi ani. Un adjunct din sindicatul muncitorilor din industria materialelor de construcţii îl vizită pe Arnie Markowitz la fabrica din East River ca să-i smulgă o mită, iar Arnie a simţit că e ceva în neregulă şi l-a trimis pe tip la Chris. Sindicalistul vorbea în doi peri, încercînd să-l facă pe Chris să termine propoziţiile în locul lui.

– Nu pricep, îl întrerupse Chris în cele din urmă. Am sau nu o problemă cu sindicatul?

– Cred că se poate rezolva.

În mod normal, acesta ar fi fost momentul oportun pentru a scoate banii pe masă. Dar avertismentul lui Arnie şi simţurile tot mai fine pe care Chris începuse să şi le cultive în timp ce-şi plănuia răzbunarea îi spuneau că la mijloc e ceva necurat.

– Atunci n-ai decît s-o rezolvi.

Frustrat, sindicalistul plecă în grabă. Chris coborî scările în urma lui şi-l urmări după colţ. Pe Eighth Avenue era parcată o berlină cu antene radio lungi. Înăuntru se afla un om, abia vizibil prin sticla fumurie a geamului. Sindicalistul trecu pe lîngă maşină şi clătină din cap. Taggart se sprijini de maşină şi ciocăni în geam pînă cînd acesta fu coborît doi centimetri.

– Nenorocitul ăla avea microfon?

– Poftim?

– Sînt Chris Taggart. Aţi încercat să mă prindeţi cu dare de mită. De unde eşti, FBI?

Agentul încercă să-şi compună o mină serioasă.

– Dacă asta-i destinaţia dată impozitelor mele, aş prefera să cumpăr un portavion.

– Discută cu fiscul. Unde-am greşit?

– N-ai ales bine tipul pe care mi l-ai trimis pe cap. Tăntălăul habar n-avea să disimuleze. De fiecare dată cînd deschidea gura, repeta scenariul pe care i l-ai spus, şi după aia se aştepta ca şi eu să reacţionez în conformitate cu acelaşi scenariu. Dacă schimbam un cuvînt, aproape că-i pica proteza. Cu ce-l ai la mînă?

– Nu te priveşte.

– Hei, eu te ajut să-ţi faci treaba mai bine data viitoare, şi tu ţipi la mine. Să-ţi mai spun ceva. Îţi pierzi timpul. Eu nu dau mită.

– Pot să te citez?

– O să semnez o declaraţie.

– Mai bine ai discuta chestia asta cu avocatul tău.

– O să-l întreb pe frate-meu. Lucrează peste vară la procuratura generală. Şi-acum, dacă tot ne-am stricat după-amiaza, ce zici de o bere?

– Închide ochii.

O mînă cu degete lungi, parfumate îi acoperi ochii. Chryl îl luă de o mînă, Victoria de cealaltă, şi împreună îl conduseră în noul lui birou. Auzi uşa închizîndu-se cu fermitate.

– Gata? Deschide ochii.

– Măi să fie!

– Nu ne-am putut hotărî cum să-i spunem stilului. Ce zici?

– Îmi place la nebunie.

– Aşa ne-am închipuit şi noi.

Combinaseră aparatură electronică japoneză cu antichităţi europene vizibil scumpe. Un perete întreg era ocupat de ultimele cuceriri ale tehnicii pe care te aştepţi să le găseşti într-un birou de director: combină muzicală stereo, un panou TV cu mai multe monitoare şi jocuri video. În mijloc, o canapea turcească îmbrăcată

în piele. Mobilierul era completat cu cîteva rafturi din lemn de nuc masiv cu cărți și un birou în stilul *art-nouveau* cu linii fluide.

– Covorul dă eleganță, spuse Chryl, în vreme ce Victoria demonstra cum funcționează draperiile acționate prin comenzi electrice și corpurile de iluminat cu intensitate reglabilă. John D. Rockefeller l-a cumpărat la mîna a doua.

Victoria apăsă un alt buton. Rafturile cu cărți se dădură la o parte și, cu un oftat, din perete se desprinse un pat uriaș.

– Îmi place la nebunie, repetă Chris jucîndu-se cu panourile cu comenzi electronice și plimbîndu-se de colo-colo. Cu cărțile mele ce s-a întîmplat?

– Pentru că ai insistat să pui pe rafturi cărțile tale personale, le-am legat în piele. Cînd o să-ți cumperi altele noi, secretara ta le va duce la legătorie. Inclusiv romanele alea ieftine și vulgare.

Primul om care dădu cu ochii de biroul lui a fost reprezentantul unei firme de instalații electrice.

– Nu-i de mirare că mă jupoi ca un jidan. Cît a costat tărășenia asta?

– Cineva trebuie să plătească și pentru așa ceva.

Un vicepreședinte de la Morgan Guaranty pe care i-l prezentă Bunker spuse:

– Am văzut piesa asta la Christie, luna trecută. M-am întrebat ce diavol norocos o să pună mîna pe ea. Foarte frumos, Chris. Foarte, foarte frumos.

Chiar și Bunker cel imperturbabil a fost impresionat.

– Un motiv în plus să te îmbogățești cît mai curînd.

Chris le anunță pe Chryl și Victoria că stratagema lui funcționează.

– Cu ajutorul biroului ăluia de zece mii de dolari, l-am convins pe unul să discute despre finanțarea unei clădiri cu apartamente în valoare de șaizeci de milioane de dolari. Trebuie să le inspiri oamenilor credibilitate.

– Te-a întrebat cîți ani ai?

Chris îi atinse buzele.

– I-am spus că puteți garanta voi două pentru mine.

Victoria se lungi pe canapeaua de piele şi presără trei dungi de cocaină în şanţurile unei tabachere Dunhill din aur, pe care i-o întinse lui Chris. El clătină din cap.

– Voi, fetelor, aţi încercat vreodată sex fără droguri?

Chryl îşi scoase blugii, apoi chiloţii şi apăsă un buton care trăgea draperiile şi în acelaşi timp cobora patul.

– Chris, faci cinste sexului masculin, dar parcă ai trăi pe altă lume. Ceva îţi ocupă gîndurile. Aşa că... le ocupăm şi noi pe ale noastre.

– Ce vrei să spui?

Menajul lor data din seara în care au sărbătorit încheierea lucrărilor la birou. Într-un fel, cele două puseseră un fel de stăpînire pe el, ca şi cum ar fi fost un cadou de Crăciun reciproc, şi anii în plus pe care-i aveau faţă de el îl făceau adesea să se simtă puştan. O privi pe Victoria unduindu-şi trupul ca să scape de pantaloni şi încercă să se concentreze:

– Îmi pare rău. Îmi place de voi cu adevărat. Sînt pe jumătate îndrăgostit de amîndouă.

Chryl apăsă un alt buton; lumina deveni aurie şi-i contură picioarele frumoase în timp ce traversa covorul pentru a se întinde pe canapea, cu un tub subţire din argint în mînă.

– Uneori nici nu ştiu unde se termină una şi de unde începe cealaltă.

Victoria zîmbi peste umăr.

– Să nu crezi că ne plîngem. Sîntem în stare să umplem golurile. Şi tu ne eşti foarte drag.

– Cînd sînt cu voi, nu mai ştiu de nimic altceva.

Victoria deveni neobişnuit de gravă şi spuse încet:

– Aş vrea să fie aşa, Chris. Am face din tine un bigam. Dar sufletul tău e în altă parte.

Alături de ele, timpul dispărea în vîlvătaia pasiunii, iar amintirile se dizolvau. În prima noapte petrecută împreună, el rămăsese treaz, epuizat, nefiind în stare să-şi amintească motivul pentru care mersese în Anglia. Dar a doua zi, cînd fetele îşi invitară părinţii să vadă biroul, se simţise sfîşiat de dorinţa ca aceşti străini bine îmbrăcaţi să-l fi putut cunoaşte pe tatăl lui.

7

Pentru Chris, munca redeveni o desfătare; acționa din nou cu siguranță și abilitate, la fel ca atunci cînd preluase proiectul clădirii tatălui său, fiind impulsionat de țelul său final. Tot ce făcea servea scopului unic de a crea bogăția și puterea menite să-l ajute să distrugă mafia.

Unchiul Vinnie se oferi să-i fie partener pentru contractul de construire a unei piste noi la aeroportul Newmark, dacă Chris accepta să furnizeze materialele necesare proiectului. Chris bănuia că unchiul Vinnie are legături cu o persoană din administrația aeroportului care cunoștea dinainte ofertele, dar nu întrebă nimic pentru că avea nevoie de banii pe care acest proiect putea să-i aducă. Licită așa cum îl sfătuise Vinnie; firma de materiale de construcții Taglione învinse concurența și primi contractul.

Salvă încă o clădire pe jumătate construită și abandonată de pe Broadway, pe un preț de nimic, și continuă să vîneze terenuri pe Columbus Avenue între Lincoln Center și Seventy-second Street. Atunci cînd și contabilul său împărtăși opinia bancherului, potrivit căreia zona e o adevărată pustietate, își extinse căutările pînă la Eighty-sixth Street.

În ziua cînd Chris se duse la Henry Bunker ca să-i ceară un nou credit, acesta i se plînse:

– Am auzit că singurul restaurant mai acătării dincolo de Seventy-second Street ține la dispoziția clienților săi o mașină blindată.

– Ce zici de o plimbare?

După o plimbare de douăzeci de minute de la biroul lui Bunker de pe Sixth Avenue și o masă excelentă, Chris îi arătă nota de plată:

– Restaurantele scumpe înseamnă apartamente scumpe. Chelnerița spunea că mașina blindată e în service pentru revizie, dar vreau să-ți arăt ceva.

Îl conduse pe Bunker pe lîngă niște blocuri de locuințe cu înfățișare sumbră de pe Columbus, la un bar pe care-l descoperise la subsolul unei clădiri de pe Eighty-sixth Street. Barul se numea Strykers, iar în seara aceea cînta Chico Hamilton. Bunker, care regreta că-i împărtășise lui Chris marea sa slăbiciune față de jazz, acceptă să rămînă la o bere. După trei rînduri de beri se plînse de ora la care trebuia să se trezească a doua zi dimineața, dar în aceeași clipă pe scenă apăru Chet Baker împreună cu trompeta lui.

Baker interpretă „The Thrill is gone". Apoi puse trompeta deoparte și reluă melodia vocal. După ce-și șterse ochii, chipurile din cauza fumului de țigară, Henry Bunker promise să revizuiască propunerea firmei Taggart Construction referitoare la imobilul cu apartamente de pe Columbus Avenue.

La ieșirea din bar, s-au întîlnit cu o femeie-sergent de culoare de la narcotice pe care Chris o cunoștea și care i-a invitat la o petrecere cu droguri într-o mansardă din Village. În taxiul care-i ducea spre petrecere, polițista a împărțit cu ei o sticlă de whisky pe care o avea în poșetă, așa că au ajuns cherchelițibine pe Washington Street, la ora două dimineața. Mansarda era plină de polițiști de toate felurile, din toate secțiile. Taggart îi făcu cunoștință lui Bunker cu unii din prietenii săi. La un moment dat se opri și se uită lung la un grup care rîdea zgomotos.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Bunker.

– Vrei să-l cunoști pe fratele meu?

Tony avea în mînă o sticlă de bere, iar chipul îi era luminat de un zîmbet larg. Spuse ceva, şi patru poliţişti izbucniră în rîsete puternice. Cînd îl văzu pe Chris lîngă el, zîmbetul i se stinse; părea la fel de uluit ca şi fratele său.

– Ce naiba cauţi aici?

– Dar tu?

– Sînt unul din invitaţii doamnei de acolo. El e Bunker, bancherul meu. Bunker, ţi-l prezint pe Tony Taglione, procuror de primă mînă în devenire şi cel mai grozav frate.

Mai tîrziu, cînd rămaseră singuri într-o cafenea cu program permanent de pe West Fourth, îl întrebă pe Tony:

– Lucrezi la vreun caz cu tipii ăia?

– Poliţiştii prezintă anchetele în curs de derulare procurorilor cu care vor să colaboreze. Eu îmi fac prieteni.

– Droguri?

– Drogurile constituie cele mai bune cazuri. Isteţii înnebunesc în preajma banilor. Şi se sperie al naibii de tare de anii de puşcărie.

Din seara cînd s-au surprins unul pe celălalt curtînd forţele de ordine, Christopher Taggart a început să urmărească, cu o fascinaţie amestecată cu îngrijorare, cariera juridică a fratelui său. Se părea că Tony transpune, în plan juridic, planurile de răzbunare nutrite de Chris. Congresmanul Costanza îl ajutase să lucreze pe parcursul vacanţei de vară la biroul procurorului Districtului de Sud, după care Tony primi propunerea de a se întoarce şi vara următoare. Între timp, s-a transferat de la Harvard la Columbia, susţinînd că vrea să fie mai aproape de cîmpul de luptă din New York. În vacanţa următoare a lucrat pentru procurorul federal din Manhattan; a obţinut note suficient de bune pentru a lucra ca funcţionar al unui judecător federal, un fost cruciat al luptei împotriva crimei organizate, apoi a luat examenul pentru Baroul din New York, şi în cele din urmă a primit un post la Departamentul de Justiţie din Washington.

Vreme de doi ani, cei doi fraţi s-au văzut de Crăciun, la nunţi şi la înmormîntări. Brusc într-una din zile, Tony l-a sunat din Wash-

ington, mai emoţionat decît îl auzise Chris vreodată, şi l-a anunţat că se întoarce la New York.

– Vii să lucrezi pentru mine, frăţioare?

– În nici un caz! Am primit un post la Secţia penală a Districtului de Sud. Vreau să vii la depunerea jurămîntului.

Taggart reuşi să rostească nişte felicitări bîlbîite, dar cînd închise telefonul, inima îi bătea nebuneşte. Se duse la fereastră. Ca de obicei, Chryl şi Victoria îi mutaseră biroul în clădirea pe care o ridica în acel moment. Madison Avenue se întindea, cenuşie, în faţa lui. Inima continua să-i bată nebuneşte. Întrezărea o posibilitate periculoasă, extrem de riscantă, dar prea promiţătoare ca să n-o ia în calcul.

Îşi simţea conştiinţa curată în privinţa propulsării lui Tony în procuratura federală, ştiind că niciodată nu l-a împins în acea direcţie; încă de la început fratele său reacţionase în cunoştinţă de cauză. Dar îi promisese tatălui lor că va avea grijă de el. Aşa că, în dimineaţa depunerii jurămîntului, îi spuse:

– Înainte să te sacrifici pe altarul legii, te mai rog o dată să mi te alături, în postura de consilier general şi partener egal la Taggart Construction.

Tony îl sfredeli cu privirea.

– Patru sute de mii pe an, insistă Taggart. Secretare pe alese. Am face o echipă grozavă.

– Nu! Mi-ai mai propus asta, şi ţi-am răspuns categoric. Nu vreau să lucrez pentru o firmă. Sînt procuror.

– Încă mai vînezi mafia?

– Nu mă mai întreba niciodată.

– Promit, spuse Taggart.

Chris îşi cuprinse fratele pe după umeri şi împreună merseră la etajul birourilor executive, ca să facă fotografii cu procurorul federal.

Taggart îl cunoscuse pe Arthur Finch la ultimul dineu oferit de Al Smith şi fusese profund impresionat. Vlăstar al unei vechi familii newyorkeze bogate, Finch nu manifestase nici un interes pentru

cariera de director de fundații, cea în Foreign Service sau cea academică în Yvy League, preferate în mod tradițional de moștenitorii unor averi uriașe. Și, cu toate că avea aerul unui membru de club select și exclusivist, cu costumele sale sobre și cravate pe măsură, și felul în care vorbea trăda faptul că urmase școli elitiste, avansase în cariera guvernamentală cu o hotărîre tot atît de fermă ca a oricărui italian sau irlandez dornic de afirmare. Tînărul procuror se considera păstrătorul tradiției biroului său, veche de optzeci de ani, de administrare dezinteresată a dreptății. Era renumit pentru accesele sale de furie în fața incompetenței, leneviei sau a oricărui indiciu, cît de mic, că un proces ar putea fi măsluit din considerente politice. De asemenea, mai circula zvonul că va candida pentru postul de guvernator al statului New York.

Tony prestă jurămîntul în fața a o sută de spectatori adunați în biblioteca procuraturii. Taggart simți cum i se umplu ochii de lacrimi auzindu-l pe Tony care se angaja să respecte Constituția Statelor Unite și legile țării. Adunarea neoficială a procurorilor veniți să-i ureze bun venit unui nou membru al grupului lor era ciudat de impresionantă, dar sursa emoției lui Chris o constituia de fapt imaginea care i-a apărut brusc în minte, cea a tatălui său alături de el, purtînd costumul bleumarin de afaceri, cu un zîmbet larg, „șoptind", așa încît toată lumea să audă, că de-aici înainte va trebui să fie al dracu' de atenți ce fel de afaceri or să discute la micul dejun.

Finch anunță că Tony se va specializa în extorcările întreprinse de organizațiile criminale, apoi, făcîndu-i cu ochiul lui Taggart, spuse în glumă că orice plan de a transforma St. Andrews Square din fața sediului procuraturii federale într-un zgîrie-nori cu apartamente de lux va trebui să obțină aprobare de la Washington.

Chris văzu cum chipul lui Tony se crispează, iar urma pe care inelul lui i-o lăsase pe obraz devine purpurie. Trecuse mult timp de cînd Tony îi încredințase partea sa de moștenire spre administrare, așa cum se cerea celor din serviciul public, dar Christopher Taggart ajunsese un personaj mult prea pitoresc în domeniul construcțiilor newyorkeze pentru ca, în urma schimbării numelui, lumea să facă

apropierea între Taggart Construction şi Tony Taglione. Nu întîmplător, încă din momentul cînd Tony a fost angajat la Departamentul de Justiţie, tot mai puţini isteţi s-au aventurat să ceară mită de la fratele acestuia.

Cei doi se duseră apoi în noul birou al lui Tony. În încăpere erau îngrămădite cutii cu cărţi, rucsacul lui Tony şi biroul, scaunele şi telefonul fostului posesor al acelui spaţiu. Tony îi spuse asistentului său că ar avea nevoie de o maşină de scris înainte de prînz, apoi se întoarse spre Chris.

– Nu putem lua prînzul împreună. Trebuie să mă apuc de treabă.

Taggart îi întinse un pachet cu ambalaj auriu pe care-l lăsase la recepţie înainte de ceremonie.

– Felicitări pentru noul serviciu.

– Din moment ce sînt plătit din banii contribuabililor, trebuie să fiu mai circumspect cu oamenii de afaceri bogaţi.

Părea a fi o glumă, aşa că Chris îi răspunse pe acelaşi ton:

– Dacă ai să treci cadoul în lista de venituri, o să-ţi crească impozitul pe profit. Hai, deschide-l.

Şovăitor, Tony scoase ambalajul şi deschise cutia, dînd la iveală o servietă din piele cu colţurile din aur masiv. O întoarse încet pe toate părţile.

– Mi-am zis că e timpul să nu mai umbli cu rucsăcelul acela, spuse Chris.

Îi arătă încuietorile cu cifru şi iniţialele lui Tony, A. M. T., gravate în aur.

– Balamalele sînt oribile, dar pot fi schimbate la Saks. Îţi place?

Tony aşează servieta pe birou, încrucişă braţele şi o privi îndelung.

– O să arăt ca un avocat al apărării.

– Uită-te înăuntru.

– Cheri şi Vicky au ales-o?

– *Eu* am ales-o.

– Pare mai curînd stilul lor.

– Hei, ce-ai cu Chryl şi Victoria? întrebă Taggart lezat.

– Nimic.

– Ai făcut curte fiecărei fete pe care am cunoscut-o, încă de cînd aveam doisprezece ani, zise Chris. Cu ele de ce nu vrei nici măcar să vorbeşti?

– Nu mai fac chestii din astea, replică Tony cu seriozitate. Crede-mă, Chris, nu mai sînt la fel de nebun ca înainte.

– Dacă există vreun nebun în familie, acela-s eu.

– Chris, toţi mă consideră fără pată, dar tu ştii că nu-i chiar aşa. Că am călcat şi eu strîmb.

Era cel mai prietenesc schimb de replici pe care-l aveau după seara zilei cînd fusese înmormîntat tatăl lor, şi Chris clătină neîncrezător din cap. Tony se dovedea un naiv dacă îşi închipuia că escapada lor din Greenpoint şi ieşirile ocazionale la agăţat pe Queens Boulevard constituie păcate dintre cele mai grele.

– Dar am depăşit faza asta, continuă Tony cu sinceritate. Acum, dacă vreau să-mi dovedesc ceva mie însumi, o fac chiar aici, la biroul ăsta, sau în tribunalul de peste drum. Să „prăjesc" infractori e o chestie mult mai tare decît să-i suflu prietenele fratelui meu mai mic.

Tony interpretă stupoarea fratelui său drept o formă de protest.

– Frăţioare, acum nu mai contează că eşti mai puternic decît mine, sau că tata te îndrăgea mai mult, sau că n-am vrut să intru în afacerea familiei. Da? Acum avem fiecare o viaţă proprie.

– Tata nu...

– Las-o baltă. Te rog. Tata nu e aici ca să se apere, şi tu nu poţi vorbi în numele lui.

– Bine. Dar îmi faci o favoare?

– Ce favoare?

– Încearcă să te porţi frumos cu Chryl şi Victoria. Orice ai crede, sînt nişte femei deosebite şi ocupă un rol, foarte important în viaţa mea. Atît de important încît, spre exemplu, mi-ar fi plăcut să le aduc azi cu mine.

Tony zîmbi cu aerul că vrea să-l tachineze, ceea ce le aduse aminte de anii copilăriei.

– Spune-mi, schimbă între ele rolurile de mamă şi parteneră de hîrjoană? Ca să fiu mai explicit, cine pregăteşte micul dejun şi cine rămîne în pat?

– Oare violarea unui tînăr procuror federal contravine vreunei legi federale sau locale?

– Contravine legii lui Dumnezeu. Tony aruncă o privire spre ceas. Ştii, e o servietă foarte frumoasă, dar acum trebuie să mă apuc de treabă.

Chris închise uşa biroului şi-o încuie.

– Încă nu. Deschide servieta, frăţioare. Uită-te înăuntru.

Tony îl privi nedumerit şi ridică din umeri. Încuietorile servietei se deschiseră cu un clic slab.

– Piele de viţel, aşa că împachetează-ţi sandvişurile în plastic. Vînzătorul zicea că v-a învăţat în facultate ce să puneţi în fiecare despărţitură. Vezi compartimentul secret?

Tony urmări cu degetul o cusătură care mărginea interiorul capacului şi se opri fără şovăială la butonul mascat de eticheta producătorului, apăsă şi compartimentul secret se deschise.

– Cum naiba ţi-ai dat seama?

– Sînt un tip şmecher. Ce-i asta? întrebă Tony scoţînd din despărţitură un plic cafeniu.

– Adevăratul tău cadou. Uită-te.

Tony scoase plicul şi întinse pe birou şase coli de hîrtie bătute la maşină.

– Ce-i asta?!

– Primul tău caz.

– Ce tot spui?

– Nume.

– Asta văd şi eu.

– Cu adrese şi numere de telefon.

– Cine-s ăştia?

– Tipi din două sindicate din construcţii, care au năravul de a cere mită constructorilor, şi antreprenori care mituiesc ca să obţină contracte.

– De unde le ai?

– În plus, deturnează sume din fondurile de pensie ale sindicatelor.

– Te-am întrebat de unde le ai.

– Sînt în branşă. Aud tot felul de lucruri.

– Zvonuri.

– Mai mult decît zvonuri. Aud o chestie, apoi îmi ajunge la ureche alta. Pun cîteva fragmente unul lîngă altul. Uneori se potrivesc.

Ridică ultima foaie de hîrtie.

– Vezi asta?

– Ce conţine?

– Coduri.

– Pentru ce?

– Nu ştiu. Dar mi s-a spus că tipul ăsta importă heroină.

– Aici spune că e vorba de sardele.

– Ia uită-te cui vinde sardelele.

Tony întoarse pagina.

– Vitelli Pasta 'n' Things. Atlantic Avenue.

– Local al cărui proprietar, din cîte am auzit, e Eddie Rizzolo.

Tony întinse mîna spre telefon.

– Hai să vorbim cu şeful meu.

– Nu.

– Cum adică, nu?

– Nu mă amesteca în treaba asta.

– Nu pot să iau informaţiile aşa, pur şi simplu.

– De ce?

– Trebuie să-i spun şefului Secţiei Penale de unde le obţin.

– Nu e nevoie.

– Tu-mi spui mie care-s regulile?

– Stai un pic. Aşteaptă doar o clipă.

Chiar dacă şeful Secţiei Penale nu-l azvîrlea pe uşă afară, planul lui de a da pe mîna procuraturii anumiţi mafioţi presupunea genul de discreţie pe care numai Tony i-l putea oferi.

– Şi dac-aş fi un trepăduş de-al mafiei pe care l-a apucat limbarița? Ce-ai face dac-aş spune „Nu vorbesc cu nici un şef"?

Trebuie să ai vreo metodă prin care să protejezi un informator confidențial.

– Omul din umbră, recunoscu Tony. Fără cerințe, fără depoziții.

– Atunci spune că sînt omul tău din umbră. Dacă mai aud și altceva, o să te informez, dar numai pe tine. Între timp, sper să tragi un folos din hîrtiile astea. Mai știi, poate că ți se va acorda permisiunea de a pune niște microfoane.

– Pari familiarizat cu rutina meseriei, observă Tony.

Taggart își dădu seama că-l abordase exact la momentul potrivit. După alți doi ani în procuratură, fratele său ar fi devenit prea circumspect ca să accepte acest joc.

– E ca și cum un agent ți-ar aduce un caz. Nu trebuie să întrebi decît „Cum pot folosi informațiile astea pentru instrumentarea unui caz?"

Tony se uită spre ușă.

– Chris.

– Care-i problema? Sînt o sursă legală. Poți să garantezi pentru mine, dacă ți se cere. Spune-le că mă cunoști de o viață. Sînt sigur că există mulți alți oameni care, fără să fie infractori, transmit informații biroului tău.

– Dar, de obicei, există un motiv. De pildă, vor să-și ia revanșa ori să elimine un concurent. Sau jinduiesc după un lucru aflat în posesia altcuiva.

– Niște ticăloși ca ăștia l-au omorît pe tata.

– Îmi amintesc.

– Așa că mă răzbun. Ce-i rău în asta?

Tony împărți hîrtiile în două teancuri, încrucișă brațele și le privi cu aceeași expresie cu care se uitase și la servietă.

– Îți spun eu care-i problema. Activitatea în construcții e una. Îmi închipui că ți se cer bani ca să n-ai probleme. Mă rog lui Dumnezeu să nu plătești. Dar știi probabil cine e corupt și cine nu.

– Așa e, aprobă Taggart zîmbind.

– Dar chestia asta cu drogurile, continuă Tony luînd în mînă o foaie de hîrtie, arată ca raportul unui agent. De unde știi tu așa ceva?

– Sînt prin preajmă.

– În preajma criminalilor?

– Oamenii vorbesc. Eu ascult.

– Prin ce medii te învîrți?

– Ce-i asta, interogatoriu?

Tony îl privi cu gravitate.

– Cam așa ar trebui să te gîndești.

– Hei, nu-s decît un simplu om de afaceri.

– Oamenii de afaceri nu vin la procuratură să denunțe tranzacții cu narcotice.

– Aiurea. Oamenilor cu bani li se fac mereu oferte.

– Nu și celor corecți.

– Stai o clipă. Sînt un simplu om de afaceri. Dar am două reputații prin oraș: una de om cinstit, și alta de individ discret care nu se amestecă în treburile altora. Împreună palmele, cu degetele arătătoare lipite unul de altul, și le ațintì spre Tony. Dar noi doi știm că mafia ne e datoare.

– Îi e datoare justiției.

– În cazul nostru e același lucru.

– Unde ai auzit lucrurile astea?

– Într-o seară eram într-un bar, și cineva a început să spună în gura mare că știe un tip care cunoaște un altul, și acesta a deschis cutia cu sardele care nu trebuia, drept care aproape că s-a trezit împușcat de clanul Rizzolo... Numele ăsta nu-ți spune nimic?

– Cum să nu! Eddie Rizzolo conduce partea de sud din Brooklyn. Înainte avea legături cu clanul Cirillo.

– Și altceva? Nu-ți mai amintești? Blue Bus Line?

– Mda, sînt proprietarii unei companii legale de transport urban, care le aduce suficient profit ca să plătească niște impozite.

– Restaurante? Canarsie? Ții minte păpușica de la Abatelli?

– Miss Univers. Seara cînd ai fost bătut măr.

– Despre tatăl ei e vorba. Cînd am auzit numele, am făcut legătura dintre Eddie Rizzolo și Don Cirillo, așa că am început să ciulesc urechea. Am plătit unuia pentru codurile pe care le-a auzit din greșeală în restaurantul familiei Rizzolo. Și acum, ori de cîte ori

îmi ajunge ceva la urechi, ascult. Cu mare atenţie. Cînd ajung acasă, pun totul pe hîrtie. Scriu numele tipului care mi-a furnizat informaţia, porecla, „Gîndacul", sau „Fiara", sau „Eddie poliţistul", mă rog, oricare ar fi ea. Menţionez de unde se trage şi cu care familie a şoptit cineva că are legături. Am un angajat la birou care verifică informaţiile. Secretara mea caută adresele şi firmele. Apoi vorbesc cu prietenii mei din poliţie. Uneori ceea ce spun ei se potriveşte cu ceea ce am auzit eu în altă parte. Cînd obţin acelaşi zvon din două surse, coroborez datele şi ajung să ştiu mai mult decît fiecare din surse luate separat.

– Cum l-ai găsit pe tipul care ţi-a vîndut codurile?

– De ce mă baţi la cap?

– Cum l-ai găsit?

– L-au omorît pe tata, ce naiba, am dreptul.

– Cum l-ai găsit pe cel care ţi-a vîndut codurile?

Chris îşi impuse o mină spăşită. Se întoarse spre fereastră şi privi o vreme la podul Brooklyn; într-un tîrziu recunoscu încet:

– Am angajat detectivi.

– Detectivi? întrebă Tony cu dispreţ. Eşti nebun? Cine te crezi, vînător de mafioţi aşa, de unul singur?

– Ştii ce, îmi cheltuiesc banii aşa cum cred de cuviinţă! N-am încălcat nici o lege cu asta.

– Bine, bine. Era rîndul lui Tony să studieze podul. În cele din urmă întrebă: Şi ce-ar trebui să fac? Apari aici cu un nume şi te aştepţi să autorizez FBI-ul să-l aresteze pe respectivul individ?

– Tony, amîndoi ştim că FBI-ul a iniţiat nenumărate investigaţii legate de crima organizată. La fel şi Narcoticele, poliţia locală, cea statală, Departamentul Muncii, fiscul, vama. Agenţii şi poliţiştii seamănă, iar procurorii adună recolta. Eu nu fac decît să-ţi atrag atenţia asupra vreunui isteţ de care s-ar putea să nu fi aflat. Dacă informaţiile pe care ţi le furnizez par să configureze un caz, foloseşte-le.

– N-ai vrea să-mi spui de ce nu te-ai dus cu informaţiile la poliţie?

– La poliție? De ce să le ofer unor străini cînd fratele meu face parte din Secția Penală a Biroului Procuraturii Federale pentru Districtul de sud?

– Unchiul Eamon...

– O să se pensioneze în curînd. În plus, polițiștii n-au influența pe care-o are biroul tău. Care-i problema, frățioare? Să înțeleg că n-ar trebui să mă amestec în cariera ta?

– Accept orice sursă de informații, răspunse Tony repede. Dar abia am fost numit pe post; am nevoie de timp, așa cum și tu ai avut nevoie ca să pui asta cap la cap.

Taggart rîse.

– Te-am așteptat pe tine. Am avut încredere că ai să ajungi acolo unde vrei. Tony, ce-ai de pierdut? Cine știe, poate că, dacă-l bagi pe Rizzolo la răcoare, au să te coopteze în Strikeforce.

După ce a mai construit trei clădiri administrative, un hotel central și un centru comercial în Westchester, Christopher Taggart s-a întors în Anglia. A ales hotelul Savoy, deoarece Chryl și Victoria i-au dat asigurări că are să-i placă. A făcut o vizită la Ministerul de Externe pentru a discuta despre construirea unui nou consulat englez în Manhattan. S-a întîlnit cu managerii proprietăților imobiliare ale familiei regale ca să examineze posibilitatea construirii unui mare hotel pe unul din terenurile valoroase și prea puțin folosite pe care le deținea în centrul Manhattan-ului. I-a scris lui Tony o carte poștală: „Afacerile merg bine la Londra. S-ar putea s-o cumpăr. Felicitări pentru intrarea în Strikeforce. Semnat: Omul din umbră."

Cu toate că împlinise douăzeci și nouă de ani, cînd ieși din hotel în ultima zi a ședерii la Londra, cu o geantă pe umăr, semăna mai mult a student decît a constructorul pe care revista *New York* îl numise, citînd un rival din Manhattan, „Cel mai tare dintre nou-sosiții în tîrg".

Se îndreptă spre sud-estul Londrei, către un local provincial de lîngă Maidstone, unde Reggie Rand obișnuia să ia prînzul în rarele ocazii cînd se afla în Anglia. Barul era plin de tineri antrenați în

rețeaua de vînzări auto și asigurări, dar fostul agent Scotland Yard ședea singur la o masă de lîngă fereastră, citind un ziar în lumina cenușie a amiezii ploioase și fumînd un trabuc scump. Alături de el, pe masă, se afla o farfurie cu brînzeturi și ceapă murată și o halbă de bere brună Newcastle, ambele neatinse.

Avea un aer înfloritor; pardesiul de calitate împăturit pe banchetă lîngă el era nou, iar costumul albastru semăna cu cel pe care Chryl și Victoria îl convinseseră pe Chris să-l comande la Kilgour, French și Stanbury și-l costase o mie două sute de dolari. Mașina englezului, un Jaguar verde parcat în fața localului, era înregistrată, după cum aflase Chris, pe numele comerciantului de arme pentru care lucra.

Trecuseră șapte ani de cînd Chris îi împărtășise lui Reggie planul său în berăria studențească de la Cambridge, dar, spre ușurarea lui, englezul nu părea să fi îmbătrînit. Poate că avea ceva mai mult păr cărunt, dar era încă subțire ca trestia și părea fie distant, fie periculos, în funcție de felul cum îi cădea lumina pe față.

Chris aruncă geanta peste pardesiul lui Reggie.

– Mă mai ții minte?

– Cu siguranță. Ce-i asta?

– Deschide-o.

Reggie desfăcu fermoarul, întoarse gura genții spre lumină, apoi o închise la loc.

– Par să fie bani.

– Salariul tău pe primul an. Un milion de dolari. Numerar.

Reggie îl privi, iar adîncurile ca de fîntînă ale ochilor săi se învolburară ușor. Ridică un colț al mustății și clătină din cap cu un zîmbet ironic.

– Sînt surprins. Ai trecut micul meu test.

– Hai să lămurim o treabă, Reg. Din momentul în care devii angajatul meu, nu eu trec testele tale. Tu trebuie să te ridici la nivelul așteptărilor mele.

Reggie Rand nu se putu abține să nu zîmbească în fața sincerității temerare a lui Christopher Taggart.

– Cîți ani au trecut de cînd a murit tatăl tău? Opt?

– Opt ani de cînd mafia l-a ucis pe Mike Taglione.

„Ce tînăr ciudat", îşi spuse Reggie; „şi sentimentele lui sînt la fel de ciudate." Rămas văduv de zeci de ani, din cauza ultimei bombe germane V-2 care a căzut în Londra, învăţase să se bucure de viaţa sa de om singur şi de relaţiile trecătoare care o agrementau. Dar în ultima vreme, după ce trecuse de cincizeci de ani, începuse să observe copiii în jurul lui, şi uneori îşi dorea să fi avut un fiu.

Apoi l-a întîlnit pe acest american hotărît, răzbunător, înspăimîntător de inteligent, şi orfan pe deasupra. Era prea bizar.

– Nu ţi-am promis că voi lucra pentru tine.

– Ai nevoie de o slujbă.

– Eşti prost informat.

Arătă cu un gest de proprietar spre fereastră, indicînd o multitudine de oportunităţi dinspre est şi sud – Africa, ţărmurile Mediteranei, Orientul în fierbere.

– Avem o lume plină de popoare furioase, multe dintre ele violente. Iar eu mă descurc foarte bine înarmîndu-le.

– Pe cartea ta de vizită scrie Hovercraft, dar de fapt eşti principalul reprezentant al firmei Breech Arms Limited.

Reggie îngustă ochii aproape imperceptibil.

– N-ar trebui să ştii lucrul acesta.

– Tocmai am cumpărat o parte din Breech.

– Poftim?!

– Sînt director, prin intermediul unui holding din Luxemburg. Mi-am zis că ar putea servi la întocmirea de documente pentru cumpărarea de arme. Şi am de gînd să te concediez. Aşa că, după cum spuneam, Reggie, ai nevoie de o slujbă.

– Ce-am făcut ca să-ţi merit mărinimia?

– Există patru oameni în lume pe care aş fi putut să-i angajez, dar fiecare dintre ei mi-a spus că tu eşti cel mai bun. Iar noi îi vrem pe cei mai buni.

– Noi?

– Am stabilit deja nişte contacte grozave în poliţie, şi deţin ample informaţii despre starea actuală a mafiei. FBI-ul începe să le sară

în cîrcă. Noi o să încheiem procesul. Sînt aproape gata pentru durii tăi. Dar înainte de asta trebuie să ne ocupăm de problema drogurilor. Pe piaţa americană intră circa patru tone de heroină pură anual. Noi avem nevoie de o tonă, ca momeală.

– O mie de kilograme de heroină? Să zicem că aş avea posibilitatea să mă îmbogăţesc introducînd heroină în America; de ce aş face-o pentru tine?

– *Poţi* să duci treaba asta la bun sfîrşit. Am verificat. Prin vînzarea de arme, contactele tale au devenit chiar mai bune decît pe vremea cînd erai poliţist. Ai legături strînse cu oameni de la un capăt la altul al lumii. Cunoşti triadele chineze şi bancherii elveţieni, companiile navale şi cele aeriene care transportă drogurile şi banii. Dar nu te-ai ocupat niciodată de droguri. Ţii minte, cînd ne-am cunoscut în biroul meu ai spus: „Oamenii au dorinţe, dar şi obligaţii". Tu pari să te ghidezi după un cod propriu, Reggie.

– Şi tot mai eşti dispus să iroseşti alte milioane şi alţi ani ca să te răzbuni?

– Cred că o să avem nevoie de trei ani. Doi ca să ne pregătim, şi unul pentru luptă.

Reggie îşi bău berea cu înghiţituri mici. Scoase o batistă de bumbac şi-şi şterse mustaţa, care era perfect uscată. Apoi zîmbi ca unul care a privit în viitor şi i-a plăcut ce vede.

– Se pare că te-ai maturizat, domnule Taggart.

Între ziua cînd Taggart l-a angajat pe Reggie şi noaptea cînd, pe Fourty-fourth Street, l-au dat pe Nino Vetere pe mîna agenţilor Strikeforce au trecut doi ani. În acest interval de timp, Taggart a pus bazele mafiei sale din umbră. Şi-a întărit relaţiile cu oamenii politici şi a mărit prestigiul firmei sale de construcţii începînd edificarea Turnului. A continuat să joace rolul Omului din umbră pentru fratele său, Tony, şi a pătruns în inima forţelor de ordine prin intermediul Comisiei Prezidenţiale pentru Combaterea crimei organizate. Reggie a călătorit tot timpul între Europa şi Asia, stabilind legături cu terorişti şi mercenari şi contacte cu traficanţii

de heroină la nivel internațional. Sub îndrumarea lui Taggart, a creat „conducte" financiare în Elveția, Luxemburg, Singapore și insulele Cayman, și corporații de fațadă, menite să protejeze afacerile legale ale acestuia. Englezul și-a găsit spioni din rîndurile mafiei în Sicilia și New York, și a oficializat relațiile de prietenie ale lui Taggart cu diverși polițiști și agenți trecîndu-i pe propriul său stat de plată. La capătul celor doi ani, polițiștii rămăseseră prieteni cu Taggart, dar credeau în taină că lucrează pentru englezul cu portofel doldora și privire opacă.

Mișcarea de deschidere a lui Taggart, înscenarea lui Nino Vetere, se anunța un succes. Nino Vetere a cooperat cu procurorii din Strikeforce de-a lungul acelui week-end marcat de Ziua Eroilor, și l-a denunțat pe Nicky Cirillo. Astfel, cea mai puternică familie mafiotă din New York a fost brusc azvîrlită în haos. Dar acesta era doar începutul, iar în noaptea aceea, cînd l-a lăsat pe duplicitarul Jack Warner să atîrne cîteva secunde în vîrful Turnului său, Taggart știa deja că se profilează la orizont cel mai îndrăzneț punct din planul său. Încă nu ademenise o familie mafiotă să ducă, în locul lui, lupta pentru răzbunare.

CARTEA A II-A

SĂRUTUL DULCE AL RĂZBUNĂRII

(în prezent)

8

Îmbrăcată într-o rochie albă din jerse moale care nu-i atingea cu adevărat şoldurile, dar se mişca de parcă le-ar putea atinge, Helen Rizzolo sări din avionul Cessna închiriat; îmbrăcămintea şi părul ei negru, mătăsos, atraseră privirile celor din preajmă. Pilotul, care nu înregistrase nici un progres în tentativa sa de a se face observat de pasagera cea tăcută, mai încercă o dată, dar privirea ei gravă îi alungă de pe buze zîmbetul său pofticios. Helen refuză oferta hamalilor de a-i căra bagajul şi porni în grabă spre hangar, unde aştepta un taxi singuratic.

Şoferul n-o întrebă care-i e destinaţia. Nu exista decît una singură: închisoarea federală, ale cărei ziduri fără culoare, de piatră, dominau întinderea părţii de vest a New York-ului, la fel cum castelele medievale se înălţau deasupra orăşelului de la poalele lor. Gardienii de la poarta principală îi făcură greutăţi, ca de obicei, dar o dată ajunsă înăuntru, un altul, cu gradul de căpitan aflat pe statul ei de plată o conduse într-o celulă destinată discuţiilor între deţinuţi şi avocaţii lor, şi închise ostentativ vizorul de supraveghere dublat de gratii. Chiar şi aşa, tatăl ei îşi băgă şapca între gratii şi abia după aceea o cuprinse în braţele sale uriaşe.

– Scumpa mea.

Eddie Rizzolo îşi îngropă faţa în părul ei, iar Helen îl mîngîie pe cap pînă cînd, într-un final, el se dădu înapoi, cuprinzîndu-i umerii

în palme şi zîmbind fericit. Ca întotdeauna, îi studia chipul de parcă ar fi vrut cu disperare să-i memoreze trăsăturile, pentru zilele lungi ce aveau să urmeze. Ea observă că nu se bărbierise de mai multe zile, ceea ce nu-i stătea în obicei.

– Pari obosit, tată.

– Dar tu arăţi splendid. Doamne, ce fericit sînt să te văd. Ce face mama?

– Bine.

El îi prinse bărbia între degetele sale groase.

– Hei, ce s-a întîmplat?

Helen nu-i putea spune că părul lui pare mai rar decît ultima dată cînd îl vizitase, nici că albise aproape complet de cînd fusese condamnat, aşa că încercă să-şi compună un zîmbet încrezător.

– Totul e în ordine. Numai că aş vrea să vii acasă.

– Omul trăieşte ca să cîştige, răspunse el cu seriozitate. Şi ca să cîştige, face sacrificii. Aşa-i? E singura alegere care ni se potriveşte.

– Ştiu. Nu mă plîng.

– Ce fac fraţii tăi?

– O să vorbim şi despre ei.

– Necazuri?

Ea ridică din umeri.

– Mă descurc. Numai din cauza ta îmi fac griji. Se poartă bine cu tine aici?

El îşi feri privirea.

– Ce s-a întîmplat?

– Un tip m-a atacat cu cuţitul.

Îşi ridică mîneca. Antebraţul îi era bandajat de la cot pînă la încheietura mîinii.

– *Ce?!* Am plătit...

– Poate că nu i-am plătit pe cei care trebuia, spuse el liniştit.

Apoi, dintr-o dată, părul speriat, aşa cum nu-l mai văzuse niciodată. Simţi cum o cuprinde o mînie neputincioasă.

– Ne ocupăm noi de asta, tată, promise ea ferm.

El îşi feri din nou privirea, cu un aer încruntat. Helen îi luă mîna.

– Doare?

– Nu. Da. Nu ştiu.

Apoi chipul lui se relaxă; îi zîmbi într-un fel ciudat.

– Mă simt bine. Ca mîine o să fiu acasă.

– Acasă? Cum adică? Ce s-a întîmplat?

El aruncă o privire spre uşa de oţel şi clătină din cap. Nici o mită, oricît de mare, nu putea să garanteze că în cameră nu se afla vreun microfon. În definitiv, soţiile şi fiicele erau mesageri recunoscuţi în toate timpurile, şi uneori Helen bănuia că FBI-ul le ordona gardienilor să accepte mită pentru a-l păcăli pe tatăl ei şi a-l determina să vorbească deschis. Îi făcu semn să se aşeze pe scaun ca să se poată apropia de urechea lui şi să-i şoptească:

– Ce vrei să spui cu venitul *acasă?*

Chiar şi-n haine de deţinut, folosind săpunul din dotarea închisorii, tatăl ei tot mai răspîndea acel miros dulce care reprezenta prima ei amintire despre el. Dar i se părea ciudat că nu se bărbierise. De obicei era la fel de îngrijit şi de pedant ca şi ea. El schiţă un zîmbet slab.

– Vin acasă imediat ce mă fac bine.

– Să te faci bine? Nu ni s-a spus că eşti bolnav.

– Ăă... asta... Imediat ce... ăă... asta... se vindecă.

– Te referi la braţul tău?

– Nu. Nu. Asta...

– Tată? *Ce* să se vindece? Despre ce vorbeşti?

– Asta, asta, *ştii* tu! Cînd doctorul spune că asta... ăă... asta... Ca să pot pleca acasă, de la spital.

Helen simţea cum i se strecoară spaima în suflet. Se cutremură.

– Care spital? La ce te referi?

– Păi, ştii, spitalul ăsta. Ăsta... eu...

Roti privirea de jur-împrejurul camerei şi rămase cu ochii aţintiţi asupra gratiilor uşii. Vocea i se stinse. Păru dintr-o dată speriat din nou, ca şi cum ar fi auzit cît de goale îi sună propriile cuvinte, cît de nebuneşte, aşa cum le auzea ea. Clipi, înconjură masa şi se uită fix la Helen. După o vreme o întrebă cu o voce slabă, nedumerită:

– De ce plîngi, scumpa mea?

*

– *Ce-i cu el?* urlă Helen la căpitan.

– Nu ştiu, domnişoară. Chiar că nu ştiu.

– A fost dus la un medic?

– De vreo două ori. Spunea că se simte ciudat. L-am dus imediat la infirmerie. Don Eddie n-are nici un fel de probleme aici.

– Şi cu cuţitul ce-a fost?

– Am avut noi grijă de tip. S-a ales doar cu o zgîrietură.

– Dar l-a speriat. E schimbat. Vreau să vorbesc cu doctorul.

– Nu ştiu dacă e astăzi aici.

– La dracu', atunci găseşte-l!

Helen începu să măsoare biroul căpitanului în lung şi-n lat, trecîndu-şi degetele prin păr; se simţea năpădită de spaima neputinţei. Căpitanul se întoarse şi-o anunţă că doctorul o aşteaptă.

– Nu ştiu ce anume e în neregulă, dar ceva se petrece, spuse Helen. E confuz; nu ştie pe ce lume se află.

– Adică e puţin senil?

– *N-am spus asta!* Are abia şaizeci de ani.

Căută frenetic în poşetă şi aruncă pe biroul căpitanului un teanc de bancnote de o sută de dolari.

– Ai grijă de el pînă îşi revine. Cînd e aşa confuz, nu se poate apăra.

– O să-l supraveghez îndeaproape. Ar fi bine dacă aş avea ceva bani ca să mai plătesc cîţiva gardieni.

– O să-i capeţi mîine. Oricît ai nevoie. Dar dacă i se întîmplă ceva... eşti un om mort.

– Ascultă, doamnă...

– Vrei să mă pui la încercare?

Helen se apropie de căpitan, cu chipul congestionat, cu respiraţia precipitată, iar acesta făcu un pas înapoi. Fata trase aer în piept.

– Spune-le tuturor. Oricine îi face vreun rău tatălui meu, îşi ia adio de la viaţă. Să nu i se clintească nici un fir de păr! Acum, du-mă, te rog, la doctor.

Doctorul, care nu fusese mituit, o tratâ pe Helen la fel ca pe oricare rudă a vreunui deţinut.

– Ce-i cu el? repetă indiferent întrebarea ei. Aş zice că e arterioscleroză. Îngroşarea arterelor.

– Nici măcar n-are şaizeci de ani.

– Atunci zi-i boala lui Alzheimer. Asta-i loveşte pe bărbaţi de tineri. Nu ştiu absolut nimic despre ea, în afară de faptul că e ireversibilă.

– Dar e anormal. Nu înţelegeţi. A fost totdeauna sănătos. Nu fumează. Bea foarte rar, şi atunci numai vin, şi...

Doctorul se uită la ceas. Era tînăr, şi reuşea să exprime răceală şi plictiseală în acelaşi timp.

– Gîndiţi-vă la ultimii cîţiva ani şi la frînturile de comportament ciudat pe care le-aţi remarcat încă de atunci.

Amintirile o cotropiră. Mici scăpări, aparent lipsite de importanţă în valul de întîmplări cotidiene: o dată s-a rătăcit în Manhattan, altă dată nu şi-a recunoscut un membru al gărzii de corp.

– E un motiv întemeiat pentru a fi graţiat?

– Nu eu sînt cel care-l ţine închis. Dar e ceva uşor de simulat.

– El nu simulează.

– Nu-s nici judecător, domnişoară. Nici comisie de eliberări condiţionate.

Chinul ei îi producea plăcere. Helen îşi adună puterile; îşi puse gîndurile în ordine şi-i vorbi monstrului din faţa ei ca unui copil:

– Eşti doctor şi, în situaţia de faţă, singurul medic al tatălui meu. Familia mea are influenţă. Ce putem face pentru dumneata, ca recompensă pentru grija absolută pe care o manifeşti faţă de tatăl meu?

Tînărul rîse.

– De pildă, să-mi obţineţi angajarea într-un spital adevărat.

– În aceeaşi zi în care tatăl meu va fi eliberat pe motiv de sănătate.

– Glumiţi? Ar trebui să-mi vedeţi dosarul.

– Nu-mi pasă nici dacă ai SIDA. Ai grijă de el, şi am să te introduc în cel mai bun spital din ţară.

Helen plecă de la închisoare împietrită de durere. Abia după mai multe ore petrecute în avion, în aer, pe cînd urmau spre sud

firul rîului Hudson la altitudinea de două sute cincizeci de metri, reuşi să admită faptul că, indiferent ce avea să se întîmple în viitor, de aici înainte nu se mai putea bizui decît pe sine.

Cînd văzu clădirile înalte ale oraşului începînd să se profileze în întuneric, îl bătu pe umăr pe pilot.

– Westport.

– În Connecticut?

– Da. Şi vreau să dau un telefon în Brooklyn.

Îl găsi pe unchiul Frank admonestîndu-şi „flăcăii". O salută cu un zîmbet larg şi surprins, după care îşi reluă discursul animat, gesticulînd cu o bîtă de base-ball şi umblînd ţanţoş, ca un cocoş înfoiat cu burtă mare şi ţeastă cheală.

– Ştiu că adversarii voştri sînt zdraveni, răcni el, aşa că trebuie să loviţi cu putere. Susţineţi-vă unul pe altul. Şi vă rog să vă gîndiţi bine înainte să aruncaţi!

Azvîrli bîta în cercul jucătorilor. Nouă bărbaţi tineri în uniforme cu însemnul firmei „Frank's Excavating" îşi strînseră mîinile şi traseră un chiot din adîncul plămînilor. Frank se aşeză lîngă Helen în vreme ce jucătorii îşi luau mănuşile şi intrau pe teren în pas alergător. Începuse să se însereze în Westport, şi lumina era tot mai slabă.

– Au să ne termine, îi spuse Frank pe un ton confidenţial. Ai ales o zi a naibii de nefastă ca să vii aici. Băieţii lui Stubby au pus la respect întreaga ligă.

Jucătorii echipei Stubby's Barr and Grill, bărbaţi pîntecoşi şi mustăcioşi, unul mai solid ca altul, se încălzeau. Vreo cincizeci-şaizeci de oameni priveau din tribune, în timp ce, pe margine, echipele Greenman's Olds şi The Car Store îşi comentau meciul abia începeat. Se aprinseră luminile; terenul de joc de culoare brună deveni cafeniu, iar iarba căpătă o strălucire de smarald. Atmosfera era foarte încărcată.

Mohorît, unchiul Frank îşi privi aruncătorul care făcea exerciţii de încălzire.

– Înapoi, strigă el făcînd semne celorlalţi jucători din teren să se dea mai îndărăt.

Se sfătui o vreme cu ceilalţi antrenori ai echipei sale, apoi se întoarse în primul rînd al tribunelor.

– O bere?

Scoase două sticle din răcitor şi le desfăcu.

– Ce te-aduce pe la noi?

– Meciul...

El o privi cercetător.

– Nu zău? Care-i necazul? Ai fost la tatăl tău?

– *Începeţi jocul!* răcni arbitrul, după care se refugie în spatele prinzătorului.

Stubby însuşi păşi la serviciu, privi plin de condescendenţă prima încercare a aruncătorului din echipa lui Frank şi trimise mingea mult peste linia din stînga a terenului, prin desişul de sălcii care mărginea terenul, peste cele patru benzi ale Autostrăzii Unu. Aruncătorul lui Frank mai servi patru mingi, după care Stubby ieşi din teren.

– E vorba de tatăl tău? Hai, scumpete, care-i necazul?

Helen plîngea; el o cuprinse cu braţul.

– Care-i problema, scumpete?

– E bolnav. A fost înjunghiat; nu tare, dar se pare că asta a declanşat totul... S-ar putea să aibă boala lui Alzheimer.

– Îi dau drumul pe chestia asta? întrebă Frank calm.

Frank era fratele cel mare al mamei lui Helen. Ura crima organizată şi se opusese cu violenţă căsătoriei dintre părinţii ei. Cu tatăl ei nu mai vorbise de treizeci şi cinci de ani.

– Susţin că se preface. O să le cer concursul avocaţilor. Tata se poartă de parcă ar avea vreo optzeci şi cinci de ani. Nu e în stare să se apere.

O vreme au rămas tăcuţi şi i-au privit pe alergătorii lui Stubby dînd ocol bazelor. În cele din urmă, unchiul Frank oftă.

– Aş putea să te ajut cu ceva?

Helen clătină din cap.

– Am simţit nevoia să-ţi spun, atîta tot.

– Maică-ta cum a primit veştile?

– Nu ştie. Am destule pe cap şi fără să înnebunească ea. N-o să-i spun. Nici tu să nu sufli un cuvînt.

– Tot vă mai certaţi, voi două?

– Ştii cum e.

– Mda.

Unchiul Frank îi şterse lacrimile cu batista lui, apoi o gîdilă, făcînd-o să tresară.

– Aşchia nu sare departe de trunchi, comentă el.

– E sora *ta*.

– Spune-mi, scumpete, cînd ai de gînd să nu te mai implici?

– Ce tot spui? întrebă Helen pe un ton glacial. Nu m-am implicat deloc.

– Vorbeşti cu unchiul Frank, aşa că n-ai cum să nu fii implicată. Mocofanii ăia de fraţi ai tăi n-ar fi în stare nici să deschidă o cutie de bulion cu instrucţiunile pe ea. Dacă taică-tău e cu adevărat bolnav, totul va cădea pe umerii tăi.

– Restaurantele nu se conduc singure, unchiule Frank.

– Nu mă refer la localuri, replică el vehement. Şi nici la compania de transport. Am în vedere... Se uită în jur la tribunele aglomerate şi coborî vocea. Ştii prea bine ce. Renunţă. Atîta timp cît mai poţi. Ochii lui erau umezi cînd îi luă mîinile într-ale sale. Ea se smuci, dar Frank îi prinse din nou mîinile şi-o întoarse cu faţa spre el. Nu eşti fiica mea, dar te prefer tuturor celorlalţi copii. Ştii? Încă de cînd erai atîtica. Te consideram fetiţa *mea*.

De cînd se ştia, Helen venise aici împreună cu mama sa. În casa unchiului Frank se simţea preţuită, mult mai mult decît în propriul ei cămin, de unde tatăl ei dispărea deseori pe nepusă masă. Unchiul Frank o adora, aşa cum numai un bărbat care nu are fiice îşi poate iubi nepoata. Aici se simţea în siguranţă. Chiar şi în seara aceea se bucura că a venit, deşi el făcea presiuni asupra ei.

– Am ştiut că aşa o să se întîmple, spuse Frank. Pe zi ce trece, te absoarbe tot mai tare. Iar nenorocitul de taică-tău a stat cu braţele încrucişate!

– Fraţii mei au nevoie de mine.

– Ducă-se dracului, fraţii tăi.

– Am o datorie. Cum e zicala aceea? „O soție e ceva. O soră reprezintă ceva mai mult", șopti ea în siciliană.

– Să nu-mi vii cu tîmpeniile astea țărănești. Las-o baltă! Trăiește-ți viața. Încearcă să devii o persoană reală. Așa cum aproape ai reușit cînd te-ai dus la facultate.

– Nu era locul meu acolo.

– Știu că ți-e greu. De ce crezi că ți-am dat mașina?

Helen zîmbi; în primul semestru, părinții ei îi interziseseră să locuiască în campus, așa că, în fiecare zi, făcea drumul din Canarsie pînă în Bronxville și înapoi. Cînd a aflat, unchiul Frank i-a dăruit un Fiat Spider roșu.

– Aveam nevoie.

– Mergeai cu o mașină condusă de o gorilă. Eu ți-am dat propria ta mașină, ca să te simți ca o fată obișnuită. Și aproape că așa s-a întîmplat, înainte să te ia ai tăi acasă.

– Tata a ajuns în pușcărie. Trebuia să vin acasă. Mama era...

– Mama ta, la care țin foarte mult, e la fel de rea ca el. Ar fi trebuit să fie fermă pe poziție. Să-ți ceară să continui școala. Să devii o ființă normală.

– Toate astea sînt de domeniul trecutului.

– Nu-i prea tîrziu. Treci la fapte!

Helen încercă să-i întîlnească privirea. Unchiul Frank o cunoștea suficient de bine ca să bănuiască că acceptase să-i țină locul tatălui ei nu doar de dragul fraților și mamei. Că poate e tentată de puterea dindărătul măștii de responsabilitate, și chiar că o savurează.

Helen se prefăcu că urmărește jocul, iar unchiul Frank încercă să schimbe subiectul.

– Ia zi, ce părere ai despre aruncătorul meu? Frumos flăcău, nu?

– E superb.

Îl observase înainte de începutul jocului; era înalt, cu tenul închis, păr negru și des, privire leneșă și un trup de vis. De fiecare dată se confrunta cu problema pe care o avea încă de la arestarea tatălui său: dacă ieșea cu un tip care nu făcea parte din mafie, trebuia să-și ascundă adevărata viață, iar dacă ieșea cu un mafiot, acesta ar fi încercat să-i fure afacerile.

– Treizeci de ani, divorțat. Fosta nevastă era o paraşută. Bărbații atît de frumoşi se aleg cu paraşute cînd sînt prea tineri şi fără experiență. Au un copil; e în grija tatălui. Un copil minunat, pentru care ți-ai da şi viața.

Helen îi aruncă o privire mai stăruitoare. Bărbatul era nemaipomenit de frumos, un Adonis pe lîngă burtoşii de pe teren. De fiecare dată cînd executa aruncarea, îşi țuguia buzele, ca într-un sărut. Unchiul Frank îi dădu un ghiont, zîmbi şugubăț şi apoi schimbă din nou subiectul.

– Ți-am spus că vărul tău are să devină, în sfîrşit, dentist?

– Cîți ani a petrecut la colegiu?

– Mai mulți ca Enrico Fermi.

– Felicitări.

– Felicitări?! Acum chiar nu-mi mai rămîne nici o odraslă care să-mi continue afacerea. Băiatul ăsta, aruncătorul... Dacă-l trimit să facă o lucrare, ştiu că se întoarce cu sculele întregi. Mă tot gîndesc că n-ar fi rău să-l iau partener.

– Cine are grijă de copil?

– Maică-sa. Italiancă sută la sută. Familie bună. Dar mi-ar plăcea să facă parte din familia *mea*.

– Sigur. Cine-şi lasă afacerea unor *stranieri?*

– Hai să vă fac cunoştință.

– Ce?! Frank...

– E soțul ideal pentru o italiancă. Puternic la nevoie, dar înzestrat cu o fire blîndă şi caldă. Ce zici?

– El stă în Westport. Afacerea mea e în Brooklyn.

– Ai putea să-ți schimbi viața complet. Lichidezi localurile. Vinzi autobuzele. Laşi pe seama fraților tăi celelalte chestii. Te muți aici, începi o altă afacere şi locuieşti cu mine pînă te hotărăşti dacă-ți place flăcăul.

Spre surprinderea ei, totul părea foarte simplu.

– Şi mama?

– Connecticut nu e Hong Kong, să ştii. Dacă vrei s-o vizitezi, faci o oră cu maşina. În plus, dacă faci copii cu flăcăul acela, maică-ta o să vină cu viteza vîntului.

– Frank, nu uita că nici măcar nu-l cunosc.

– Vă fac eu cunoştinţă. Dacă nu-ţi place de el, o să-ţi prezint pe altcineva. Oameni de treabă, cinstiţi.

– Ca tine.

– Al dracului de exact. Eu vreau să văd stelele cînd mă uit noaptea pe fereastră; văd cerul, nu reflectoarele sistemului de securitate. Dacă aud găligie în curte, vine poliţia şi constată că e un raton. Dacă apare un străin la uşa din spate, are în mînă o perie, nu un pistol. Asta-i lumea adevărată. Îţi plăteşti impozitele. Duci o viaţă ceva mai bună decît părinţii tăi. Te distrezi.

– Ce e distracţia? Eu mă distrez de minune.

– Nu, zău? Să-mi povesteşti şi mie. Dacă iei în patul tău un tip ca aruncătorul meu n-o să-ţi faci griji că o să fie arestat pentru trafic de droguri.

Ea îi zîmbi maliţios.

– Toată chestia asta cu patul sună tentant.

– Tu pentru ce crezi că m-am mutat cu familia aici?

– Trăieşti într-o altă lume.

– E o lume mai *bună*. Îi vezi pe băieţii din echipa mea? Au terminat liceul, s-au însurat cu prietenele lor.

– Exact ca-n Canarsie.

– Dar *tu* nu poţi face asta în Canarsie. Nu atîta vreme cît te afli de partea care nu trebuie. Aici ţi se oferă posibilitatea s-o iei de la capăt.

Făcu semn cu capul spre şirurile de bănci, de unde o mulţime de oameni priveau echipa lui Stubby ce-i domina categoric pe jucătorii săi.

– Uită-te la părinţii lor. Uită-te la fetele alea, mai tinere ca tine, cu copiii lor frumoşi. Uită-te la cel de la prima bază, cînd o să treacă pe-aici.

Echipa lui Stubby ocupă terenul, iar Frank's Excavating alergă spre locul de aruncare. Jucătorul de la prima bază sărută o fată frumuşică şi-l luă în braţe pe micuţul lor de vreo doi anişori.

– Vezi? Cu asta se ocupă oamenii reali, Helen. Se distrează, muncesc din greu. Nu omoară, nu fac rău, nu vînd droguri.

Un blond cu înfăţişare tipic americană, avînd pe echipament

numele „Brace", salută perechea, luă în brațe copilul care chicotea și-l ridică deasupra capului.

– Ce mai face bambino?

– Ai auzit? Mai și vorbesc italiana. Hai să vă fac cunoștință.

– Unchiule Frank, ce-ai de gînd cu mine?

Parcă plutea într-o lume de vis. Acasă era cufundată ca-n mlaștină într-un război ce nu părea să se mai termine, cu celelalte familii, în vreme ce agenții din Strikeforce le dădeau tîrcoale și-i alegeau pe cei mai slabi de înger pentru a le submina puterea. Dar acolo, în seara aceea cu aer atît de cald și culori perfecte, orice părea cu putință. Își umezi buzele.

– Bine. Fă-ne cunoștință.

Unchiul Frank îl chemă pe aruncător, și-i dădu niște sfaturi inutile. Ochii negri priveau într-ai ei, animați de veselie, poate chiar de pasiune cunoscătoare. Helen îi zîmbi la rîndul său. Unchiul Frank, transparent ca sticla, observă brusc schimbul lor de priviri.

– Rudy, o cunoști pe nepoata mea, Helen?

Rudy ridică fruntea mîndru, încîntat de impresia pe care o făcuse asupra femeii din fața lui.

– Bună.

– Bună.

Rudy clătină din cap spre tabela de marcaj, unde arbitrul modifica cifrele.

– Nu jucăm mereu așa de prost. Ești din oraș?

– Canarsie. Joci întotdeauna ca aruncător?

– Celălalt aruncător a avut un accident cu excavatorul și și-a rupt un picior.

– Cum așa?

Rudy îi aruncă o privire unchiului Frank și-i făcu cu ochiul lui Helen.

– Nu știu dacă unchiul tău vrea să mai audă o dată povestea.

– Spune-i, îl încurajă Frank, după care plecă să discute cu căpitanul echipei.

Rudy se așeză lîngă ea și se aplecă să-i povestească cele întîmplate.

– Unchiul tău l-a trimis să sape o piscină la casa unor bogătaşi de lîngă rîu. Fiica proprietarului a ieşit să facă plajă. El a ridicat cupa, hotărît să se apuce de treabă. Ea a „uitat" că îşi dezlegase sutienul şi s-a ridicat în picioare. Bărbatul nu şi-a dat seama că pornise maşinăria. Ea a făcut „Ooooh!", a înşfăcat sutienul, l-a ratat cu vreo opt centimetri, iar el s-a trezit cu piciorul rupt.

Helen rîse.

– Chiar e adevărat?

– A, da. Ştii, pe-aici doamnele rămîn acasă la ele, soţiorul sau tăticul se duce la serviciu, şi se-ntîmplă să apară cîte un tip fără cămaşă pe el, pe vreun utilaj. Se întîmplă mai mereu.

– Şi ghipsul tău unde-i?

Rudy zîmbi larg.

– Sînt prea bătrîn pentru chestii din astea copilăreşti.

– Rudy! Rudy!

– Scuză-mă. E rîndul meu. Ştii ceva, noi mergem la o pizza după meci. Vrei să vii?

Ea îl privi; îi plăcură braţele lui, îi plăcură ochii lui, şi-şi spuse: „Ce naiba!" Putea să rămînă peste noapte la unchiul Frank dacă se făcea prea tîrziu, şi să plece spre casă dimineaţa.

– Sigur.

El îşi ridică bîta şi se îndreptă spre locul său de pe teren. Arbitrul invalidă prima lovitură, iar Helen huidui şi ea împreună cu mulţimea. Unchiul Frank se întoarse, cu un aer tulburat.

– E chiar simpatic, zise Helen.

– Ţi-am zis eu.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu te uita acum; bătăuşul de frate-tău e aici.

– Poftim? Unde?

– E într-o dubă, într-acolo.

Ea simţi un nod în gît. Sosirea lui Eddie fără să anunţe semnifica apariţia unor probleme suplimentare.

– Trebuie să plec.

– Scapă de el. După meci mergem la o pizza.

– Nu pot... Îmi pare rău.

Frank o prinse de mînă:

– Renunță. Cît mai poți.

Helen își trase mîna și porni grăbită spre alee.

Duba lui Eddie era neagră, cu geamuri fumurii, puțin uzată, ceea ce o făcea să arate la fel de obișnuită ca oricare din miile de dube ce cutreierau cartierele din suburbii. Nici măcar cauciucurile adaptate pentru a susține greutatea blindajului nu atrăgeau în vreun fel atenția. Zări o a doua dubă, pe care unchiul Frank n-o observase și, mai departe, o mașină în care se aflau trei tipi cu alură de agenți federali.

În urma ei auzi o trosnitură, semn că Rudy tocmai a lovit mingea cu putere. Mica galerie ovațională; Helen ar fi vrut să se întoarcă și să vadă reușita lui Rudy. Dar garda de corp a fratelui ei, pe nume Pauly, părea foarte încordat; ambală motorul și-i deschise portiera. Ea urcă; în aceeași clipă, vehiculul demară.

Fratele ei, Eddie Rizzolo „Polițistul", era un bărbat robust, trecut de treizeci de ani, cu părul negru ca pana corbului și o față atrăgătoare, însă buhăită de prea multă mîncare și băutură. La prima veedere părea o versiune mai solidă și mai tînără a tatălui lor, dar nu avea nici inteligența și nici ambiția care au făcut din Eddie senior să fie un lider – mai bine zis *făcuseră,* își aminti ea. Vremurile acelea apuseseră demult.

Duba cu aspect anonim a lui Eddie era dotată luxos, cu scaune de piele, bar, televizor și un geam despărțitor între compartimentul pasagerilor și cel al șoferului. Eddie puse deoparte paharul cu whisky, își îmbrățișă sora, o sărută pe obraz și-apoi mări sonorul televizorului. Se transmiteau știrile.

– Ai ajuns la timp ca să auzi tîmpenii. Comisia Prezidențială pentru Combaterea Crimei Organizate.

– Ce s-a întîmplat? De ce ai venit aici?

– Uită-te întîi la asta.

– Ce s-a întîmplat?

– O să-ți spun imediat. Mai întîi ascultă știrile.

Helen și frații ei concluzionaseră cu mult timp în urmă că martorii Comisiei sînt total depășiți de evenimente; ei erau ancorați în trecut,

în vreme ce agenții Strikeforce repurtau succese răsunătoare în prezent. Operatorul îi prinsese în obiectiv pe bărbații și femeile de la mesele acoperite cu pînză albastră, cărora președintele le mulțumea pentru munca lor. Arătau cu toții așa cum ar fi trebuit, adică serioși – toți, cu excepția unui ins blond și zîmbitor din față, al cărui chip părea cunoscut. Helen ciocăni ecranul cu o unghie vopsită în roșu.

– Cine-i ăsta?

– Taggart. Constructorul.

– Fratele lui Taglione?

– Exact. Probabil că l-ai văzut la proces.

Ea nu spuse nimic, dar își aminti că-l văzuse cu mult timp înainte de procesul tatălui ei. De fapt, el nici măcar nu fusese la proces. Camera de luat vederi se opri din nou asupra președintelui, care programa următoarea ședință din Atlantic City. Eddie rîse și închise televizorul.

– În concluzie, săptămîna viitoare au să se reguleze și au să joace zaruri.

– Eddie, ești alb ca o stafie. Te simți bine?

El scoase la iveală mîna pe care o ținuse ascunsă; avea un bandaj imens, pînă la cot.

– Dumnezeule!

– Ticăloșii lui Cirillo au trimis niște cioroi să atace una din agențiile noastre de pariuri de pe Knickerbocker. Am avut neșansa să mă aflu acolo. Mi-au zburat degetele. Două.

Ea privea lung bandajul, simțindu-și stomacul cum se revoltă.

– Nu-i mare scofală. Acum verific cine a făcut chestia asta.

– De aceea e în spatele nostru o mașină cu agenți FBI.

– Chiar e? Probabil își închipuie că am de gînd să împușc la rîndul meu pe careva. Nu se înșală defel.

– Nu. Nu vrem un nou război.

– Și asta ce crezi că e, nu război?

– Mai tîrziu. După ce lovesc cei din Strikeforce.

– Mai tîrziu? La ritmul în care clanul Cirillo înghite părți din Brooklyn, în curînd o să le plătim chirie și pentru casa în care stăm.

Helen aruncă o privire spre şofer. Pauly dădea semne de nervozitate în timp ce-i urmărea în oglindă.

– Credeam că arestarea lui Nicky Cirillo îi va domoli.

– Nu şi dacă preia conducerea Mickey Nebunul, pronostică Eddie cu o încîntare sumbră. Abia atunci o să vedem un război adevărat.

Fraţii ei tot nu puteau pricepe că era nevoie de ceva mai mult decît curaj, muşchi şi decizii pripite ca să-l poată înlocui pe Don Eddie. Erau ca nişte urşi mîndri şi curajoşi, cumpliţi în luptă, dar incapabili să desluşească sensul întîmplărilor care declanşau lupta, şi consternaţi în faţa diplomaţiei ce avea să pună capăt confruntării.

Helen îşi încheie jacheta, căci în dubă era frig de-a binelea. Eddie observă de îndată:

– Ţi-e frig?

Opri sistemul de aer condiţionat, o cuprinse în braţe şi-o strînse la piept, exact ca tatăl lor. Inima ei începu să bată mai repede.

– Cum se simte tata? întrebă Eddie.

– Nu prea grozav.

– Am vrea să-l vizităm, Frank şi cu mine.

– Nu suportă să vă vadă înăuntru. Doar ştii asta. E ca şi cum aţi fi şi voi condamnaţi.

– Da, ştiu. Ce mai face tata?

– Un tip l-a atacat cu cuţitul.

– *Ce?!*

– S-au luat măsuri.

– Aşa şi trebuie, pe toţi dracii.

– E dificil. Negrii conduc închisoarea.

Fără să-şi dea seama, Helen jubila la gîndul că n-o să le dezvăluie fraţilor săi care e starea reală a tatălui lor. O parte din ea spunea adevărul despre lucrurile care ţineau de inimă, dar aici era vorba de afaceri. Pur şi simplu, familia s-ar fi dus de rîpă cu fraţii ei în frunte, aşa că minţise în privinţa stării tatălui, ca să poată supravieţui cu toţii.

– Avem prieteni negri, remarcă Eddie. Şi spanioli.

– Poate că n-ar strica să vorbeşti din nou cu ei. Există o limită

în privința favorurilor pe care le putem cumpăra de la gardieni. Ar trebui probabil să...

Avea sentimentul ciudat că Pauly ascultă. Apăsă butonul care comanda geamul despărțitor. Sticla se ridică imediat.

– De ce ai făcut asta? Pauly e mîna mea dreaptă, protestă Eddie fluturînd bandajul cu un rîs ironic.

– Sînt niște lucruri confidențiale.

– Mai așteaptă pînă ajungem acasă, să fie și Frank de față. Ești sigură că s-au luat măsuri în privința cuțitarului ăluia?

Ea dădu să răspundă, dar ceva legat de Pauly continua s-o sîcîie. La fel ca majoritatea italienilor fără stil propriu pe care-i cunoștea, Pauly își confecționase imaginea din filme. Cu toate că *Saturday Night Fever* nu se mai transmitea de aproape zece ani, el tot mai copia imaginea lui John Travolta, adică jachetă de piele neagră, cămașă albă și pantaloni negri. Un adevărat *cafone*. Cine altcineva l-ar fi plimbat pe fratele ei cu mașina vreme de zece ani? Dar de ce era atît de agitat în seara aceea, de ce avea umerii atît de rigizi? Doar nu participa la primul război din viața lui. Ciulea mereu urechea spre interfon. Helen atinse butonul – părea să fie închis.

Se uită la el. Privirea lui Pauly atingea fugitiv oglinda retrovizoare, ca limba unui șarpe și, dintr-o dată, Helen se simți cutremurată de al treilea șoc puternic pe ziua aceea: și dacă agenții Strikeforce l-au cumpărat pe Pauly? Era stilul lor – să ajungă drept în vîrf. Dacă garda de corp a fratelui ei purta un microfon? Dacă aranjase interfonul în așa fel încît agenții federali din urma dubei să poată recepta fiecare vorbă pe care o spuneau ea și Eddie?

Helen își scoase oglinjoara și începu să-și examineze cu calm machiajul.

– Tata se întreba dacă o să-l promovezi pe Pauly.

– Cum? Dar de cînd se amestecă tata în chestiuni legate de personalul meu?

– Spunea că Pauly merită o avansare.

Și Pauly, ca un *cafone* prostănac, își îndreptă umerii cu mîndrie.

*

A doua zi, dimineața devreme, Eddie Rizzolo intră în camera pe care Helen o folosea drept birou. Sora lui purta o bluză strîmtă din mătase, jeanși și mai strîmți, și o pereche de sandale cu barete subțiri și tocuri înalte pe care prietena lui Eddie, geloasă, le considera vulgare de-a binelea.

Helen ridică privirea de pe computerul în care introducea date de pe niște balanțe comerciale, se roti cu scaun cu tot, își întinse picioarele perfecte și-i acordă întreaga ei atenție. Eddie știa că soră-sa cîntărește patruzeci și cinci de kilograme și are abia un metru cincizeci și trei fără tocuri, și fizic o domina, dar cînd îl pironea cu ochii ei violeți, simțea că ființa ei umple încăperea.

– Pauly avea microfon?

Eddie dădu din cap.

– FBI-ul?

– Strikeforce, Districtul de Sud.

– Ce caută ei aici, în Brooklyn?

– Au făcut o înțelegere cu Districtul de Est – investigații comune.

– Grozav. Era singur?

Cu alte cuvinte, îl întreba dacă agenții Strikeforce mai convinseseră și alți oameni ai clanului Rizzolo să poarte microfoane pentru a transmite discuțiile dintre șefii lor.

– Da. Am avut la început o mică discuție. E al dracu' de neplăcut cînd asta se întîmplă cu o persoană agreabilă.

– De cît timp durează?

– Abia a început, slavă Cerului.

– Cum l-au convins?

Eddie își frecă buzele. Înțelegea unde vrea să ajungă Helen și nu-i convenea.

– Pauly mai avea și o mică afacere colaterală cu heroină.

Ochii ei scînteiară.

– Probabil că i-au fluturat sub nas douăzeci de ani la pîrnaie, iar el a cedat?

– Și vărul lui era implicat. Puștiul ăla simpatic, Joey. Agenții i-au zis că-l înfundă și pe băiat. Pauly s-a speriat cînd s-a gîndit

ce-ar putea să-i facă micului Joey poponarii din închisoare, şi a cedat. L-au cam strîns cu uşa.

– Ştiai de afacerea cu heroină a lui Joey?

– De fapt, nu ştiam...

Ea-l pironi cu privirea şi aşteptă, rece, neîndurătoare.

– Bănuiam, dar nu m-am amestecat.

– Eddie. Am convenit: fără heroină! Aşa l-au prins pe tata. Riscurile sînt prea mari. Încetează să te mai porţi ca un băiat de gaşcă. Dacă-i faci să creadă despre tine că eşti doar un băiat de gaşcă, nu mai au nici respect, şi nici teamă. Crezi că Pauly ar fi îndrăznit să-i facă una ca asta tatei?

– Mda, păi, poate ştiu şi ei că nu-s prea deştept.

Helen se strîmbă, îi făcu semn să se apropie, îl trase spre ea şi-l sărută pe obraz.

– Vrei să-mi faci un serviciu? Să nu uiţi un lucru?

– Ce anume?

– Că formăm o echipă – tu, Frank, tata şi eu.

Căldura înăbuşitoare din ziua precedentă, neaşteptată pentru acel anotimp, cedase locul unei dimineţi senine şi răcoroase. După ce curăţă straturile de pansele din grădină, Helen ridică privirea şi-şi surprinse propria imagine fumurie reflectată în plasticul antiglonţ pe care fraţii ei îl instalaseră deasupra jaluzelelor de la ferestre. Jocul luminii făcea ca figura ei să se reflecte cu claritate pe un fundal nedesluşit, ca o fotografie-portret, de studio, demodată, a unei fete cu fire înflăcărată şi ochi serioşi. Se apropie ca să atingă imaginea, dar mişcarea schimbă unghiul privirii ei şi dincolo de plastic apărură sticla şi şipcile înguste de lemn ale jaluzelei, care păreau să-i secţioneze faţa. Se cutremură, clătină cu putere din cap, scăpă florile uscate din mînă şi se întoarse în casă.

Şterse datele de pe computerul în care se găseau registrele Rizzolo legale, ale firmei de transport, ale caselor de nunţi şi cluburilor de dans. Ecranul negru o privea fix – o altă oglindă. Urcă la etaj să îngrijească plantele, dar apa în exces mustea în tăviţe, iar frunzele începeau să îngălbenească. Dădu drumul combinei muzicale, dar nici muzica lui Corelli nu reuşi s-o liniştească,

aşa că o opri. Se uită îndelung la portretul în ulei al lui John Baptista Guandagnini, pe care-l cumpărase cînd fusese în Italia să dea o mînă de ajutor sinistraţilor rămaşi fără adăpost în urma unui cutremur puternic. „Sfîntul patron" al ei... dar nici măcar marele şarlatan care-i păcălise pe artizanii de viori din Cremona nu-i putea smulge un zîmbet în ziua aceea.

Lumina o scotea din sărite; părea murdară din cauza plasticului antiglonţ. Fraţii ei erau mîndri de instalaţia care-i permitea să deschidă puţin ferestrele ca să lase aerul să intre, dar, la fel ca în cazul multor altor lucruri făcute de Frank şi Eddie, execuţia nu se ridica niciodată la nivelul aşteptărilor. Plasticul special devenise tot mai opac pe parcursul anilor scurşi de cînd tatăl lor pornise ultimul război cu restul mafiei, ce marcase desprinderea de clanul Cirillo. Iar acum ajunsese aşa de înceţoşat încît împrejurimile din Canarsie păreau a fi sub apă, iar noaptea, lumina puternică a reflectoarelor de securitate aflate pe peluză, pe alee, în curte şi pe poteci era difuză, ca într-o furtună de zăpadă.

În mod normal, cînd se simţea prinsă în capcană, se putea refugia în mai multe locuri: vechea fermă pe care bunicul o cumpărase în Westchester, conacul unui vînător de balene pe braţul de nord al Long Island-ului, pe care familia mamei ei o avea de pe vremea Prohibiţiei, şi o cabană de vară în munţii Adirondack. Unii veri ai ei, oameni care-i plăceau, aveau proprietăţi atrăgătoare în zona de vînătoare din New Jersey; şi acolo era bine venită, ba chiar invitată, căci pînă şi cele mai bune familii siciliene aveau fii divorţaţi dornici să se recăsătorească. Mai era, desigur, unchiul Frank în Westport, şi acum, frumosul lui aruncător.

O dată, cînd simţise nevoia imperioasă să fugă cu adevărat de toate, urcase într-un avion, singură, şi se dusese într-o staţiune izolată din Martinica, unde, vreme de o săptămînă, trăise ca o persoană complet diferită. Amintirea aceea încă îi mai stăruia în minte. Dar, de la apariţia Strikeforce, nimic nu mai era ca înainte, şi nu avea de gînd să plece nicăieri pînă cînd lucrurile nu aveau să stea cu mult mai bine – ceea ce nu părea să se întîmple prea curînd.

Alergă la etaj, îşi scoase sandalele cu toc, jeanşii şi bluza. Agăţă

hainele pe umeraş, puse sandalele în cutia lor şi aruncă chiloţii în coşul de rufe. Se opri în faţa oglinzii de la măsuţa ei de toaletă pe care-o avea din liceu şi-şi privi trupul cu încîntare. Era subţire şi totuşi puternică, agilă. Îmbrăcă un trening gri cu dungi albastre şi-şi puse pe cap o banderolă albastră.

Eddie şi Frank tăcură brusc cînd ea intră în camera de zi. Frank era mai solid chiar decît Eddie – un bărbat liniştit, robust, cu dorinţe intense şi adesea lipsite de discernămînt, iute la mînie, dar fără să fie ranchiunos. Cei doi aveau un aer nevinovat, iar Frank, care, spre deosebire de Eddie, n-o putea minţi niciodată, aruncă o privire neliniştită spre telefonul cu număr secret.

– Mă duc să alerg.

– E periculos să-ţi faci un obicei din asta, Helen. Sînt mulţi care ar putea specula faptul că ai un program uşor de anticipat.

– Trebuie să ies.

Frankie, ale cărui echipe răspundeau de zona Canarsie, trimise fără tragere de inimă după gărzile ei de corp. Apoi aruncă din nou o privire vinovată spre telefon.

– Ce puneţi la cale?

– Nimic.

– Nu cred.

Eddie avea un aer încăpăţînat, dar Frank spuse:

– Ne-a contactat un tip.

– Fără afaceri cu droguri.

– *Cincizeci* de kile, strigă Eddie fluturînd mîna bandajată.

Frank completă:

– E aşa o lipsă pe piaţă încît preţurile au urcat pînă la cer. Ne-ar prinde bine banii, Helen. Lasă-mă să merg în nord şi să fac rost de ceva mălai.

– Măi băieţi, agenţii din Strikeforce abia aşteaptă să vă înfunde. V-a trecut prin cap vreo clipă că telefonul e probabil ascultat?

– L-am verificat azi-dimineaţă, protestă Eddie.

Frank adăugă:

– N-am vorbit la telefon.

– În plus, agenţii federali nu pot să ne sune ca să ne propună să cumpărăm, mai zise Eddie. S-ar chema că ne-au întins o cursă.

– Acuma sînteți și avocați. Ascultați, avocaților, dacă cumperi, se cheamă că ai în posesie. După aia dai bună ziua unuia căruia agenții federali i-au pus microfon, și se cheamă că ai conspirat să vinzi. V-am spus, fără droguri.

– Dar afacerea asta e diferită.

– Am stabilit o înțelegere, Eddie. Tu, Frank și cu mine. Cînd l-au închis pe tata, am căzut de acord: tu și cu Frank vă ocupați de afaceri, dar eu iau hotărîrile.

– Dar eu vorbesc despre afaceri. Nu intra pe teritoriul nostru!

Eddie părea foarte hotărît; începu să se plimbe prin cameră. Frank strînse pumnii și-i împinse unul într-altul, făcînd să se încordeze mușchii brațelor – era felul lui de a ridica din umeri. Ca de obicei, Eddie îi crea probleme.

– Frank, am avut o înțelegere?

– Da.

– Vrei să-i spui și lui Eddie, te rog?

– Haide, zău...

Frank împinse și mai tare pumnii unul într-altul; încheieturile degetelor i se albiră.

– Eddie, ai fost și tu de acord?

Acesta încetă să mai umble prin cameră.

– Mda.

– Tata a fost de acord?

– Sigur. Știa că noi sîntem doi prostovani.

– Hei, protestă Helen, îmblînzită.

Îl trase de mînecă pe Eddie spre Frank și-i strînse în brațe pe amîndoi.

– Sîntem toți trei o echipă, de acord?

Le împunse în glumă cu unghiile colăceii de grăsime din jurul mijlocului:

– Ce-ar fi să veniți și voi la alergat? Nu vreți să scăpați de burțile alea?

Eddie se retrase din îmbrățișare.

– Și dacă punem mîna pe marfă? Tipu' e un nătărău.

– Da, încuviință și Frank. Ce zici, Helen? N-am putea s-o furăm?

Telefonul cu numărul înregistrat în cartea de telefoane sună în bucătărie. Aşteptară, privindu-se unii pe alţii. Mama lor apăru în prag, cu un prosop în mînă; Helen îşi spuse, aşa cum făcea adesea: „În nici un caz n-am să fiu la fel de frumoasă cînd o să am vîrsta ei". În ciuda şuviţelor argintii din păr, avea trupul unei dansatoare şi un chip de care fiecare băiat din familie se îndrăgostea cînd ajungea să crească destul pentru asta. Helen nu era sigură dacă mama îi ducea dorul tatălui ei, sau dacă prefera să fie singurul şef în casă. Probabil că-i lipsea sexul – dar despre aşa ceva nu discutau niciodată. Tot aşa cum nu abordau nici problema afacerilor. Chiar şi atunci cînd oamenii lui Cirillo au făcut zob ferestrele casei cu puştile lor, iar ziarul *The New York Post* a publicat fotografia lui Don Eddie pe prima pagină, ea se agăţase cu îndîrjire de povestea potrivit căreia soţul ei e un simplu director al unei firme de transport.

– La telefon e o fată pe nume Marcy.

– Marcy Goldsmith? întrebă Helen.

– Un nume din ăsta, evreiesc, zise mama ei ridicînd din umeri. Pretindea că ţi-a fost colegă de cameră la colegiu.

– Spune-i că nu-s acasă.

– Nu vrei să vorbeşti cu ea?

– Mamă, te rog.

– Bine. O să mint.

– Mulţumesc.

Eddie dădu să vorbească imediat după plecarea ei, dar Helen îl opri cu un gest.

– Aşteaptă. Se va întoarce.

– De unde...

– Ştiu.

Mama ei se întoarse, nedumerită.

– Marcy zicea că promoţia voastră se pregăteşte de absolvire.

– Nu i-ai spus că sînt în oraş?

– Am ajuns să vorbim ba de una, ba de alta. Pare o fată de treabă.

– Spune-i că o să-i trimit un cec.

– Nu ţipa la mine. Se întoarse spre Eddie şi Frank: Vă e foame, băieţi?

– Da, mamă, sigur.

– Vă aduc imediat ceva de mîncare.

Eddie aşteptă pînă ce mama lor ieşi din nou.

– Ce zici, Helen?

– Nu.

Afară, doi dintre cei mai buni oameni ai lor aşteptau într-o maşină. Al treilea, un tînăr energic din Sicilia, încălţat cu pantofi de sport, îşi făcea încălzirea. Ea sări pe iarbă lîngă el şi execută cîteva întinderi, conştientă că, de-a lungul străzii, bunicile şi mătuşile văduve ale cartierului se ițesc pe după perdele: iat-o din nou pe sălbatica Helen în acțiune. Casele din dreapta şi din stînga erau ocupate de locotenenți ai clanului Rizzolo, ca şi acelea aflate spate-n spate cu casa lor, cu ieşire la strada paralelă. Această grupare conferea o senzație de siguranță, dar strada nu constituia în nici un caz o fortăreață dacă oamenii lui Cirillo declanşau un război cu adevărat sîngeros.

– Să mergem!

Helen ieşi din cartier alergînd, urmată de maşină şi de tînărul sicilian. Optă pentru un traseu care traversa un teren mlăştinos, apoi trecea prin parc şi de-acolo urma o cărare paralelă cu Belt Parkway. Soarele scînteia peste golful Jamaica. O boare dinspre continent, uscată şi răcoroasă, adia deasupra țărmului. Cînd maşina o luă înainte ca s-o aştepte la următoarea intersecție, Helen îi făcu semn tînărului s-o ajungă din urmă. Era un băiat frumuşel, cu un vag surîs angelic, atenuat de duritatea înfățişării sale, potrivită meseriei. Ce modalitate de a dezbina o familie, îşi spuse Helen: să te culci cu garda de corp. Crescut de oameni cu principii severe, tînărul îşi cunoştea locul şi nu încercase niciodată să-i facă avansuri, oricît de voalate. Ea respecta faptul acesta şi-l trata cu aceeaşi atitudine rece şi distantă pe care o avea față de toți angajații familiei, iar cînd ieşea să alerge cu el, purta treninguri largi, ca să nu pară provocatoare.

În acea clipă îşi dorea, cum i se întîmpla adesea, să poată să facă dragoste în mod regulat şi satisfăcător, fără să-şi primejduiască imperiul. Brusc, Helen surîse şi zîmbetul ei uluitor de strălucitor o

făcu să arate ca o ţigăncuşă: se gîndea că, în cîţiva ani, îşi va putea permite să cumpere acea staţiune din Martinica. Dar între timp puştii francezi atrăgători vor deveni oameni maturi, şi nu va mai fi la fel. Pe lîngă aceasta, datorită intervenţiilor Strikeforce, afacerile clanului Rizzolo încetaseră să mai prospere pentru prima oară de cînd ea preluase conducerea.

– Pennsylvania Avenue.

După încă trei kilometri de alergare ajunse să se simtă bine, pregătită să parcurgă drumul lung de întoarcere, alţi patru kilometri şi jumătate. Garda de corp deschise casetofonul său portabil, care fusese modificat pentru a servi drept legătură radio cu cei din maşină, şi repetă direcţia în microfon.

Din faţă apărură doi inşi care alergau.

Automat, Helen şi garda ei se corp se apropiară ca să-i determine pe ceilalţi să se despartă şi să-i ocolească. Cei doi erau atletici, solizi şi musculoşi. Cel de pe partea ei, un irlandez chipeş care arăta a pompier, îi adresă un zîmbet apreciativ, şi, în vreme ce ea îi răspundea, partenerul lui îl frînse în două pe însoţitorul ei, cu un pumn zdravăn în stomac.

Sicilianul se prăbuşi la pămînt împroşcînd sînge şi vomă, dar în cădere încercă să scoată arma din trening. Cei doi erau pregătiţi şi pentru o asemenea eventualitate. Unul din ei ajunse primul la armă, o scoase şi smulse firul radioului. Celălalt o prinse pe Helen chiar în clipa cînd se pregătea să ţîşnească spre autostradă. Ea strigă după ajutor. O maşină se opri cu frînele scrîşnind. Înăuntru se aflau doi bărbaţi. Părea un miracol, asta pînă în momentul cînd cei doi deschiseră portiera din spate permiţîndu-le alergătorilor s-o împingă pe bancheta din spate.

Ea se luptă; lovi cu picioarele, muşcă, ţipă. Unul dintre bărbaţi se aruncă peste ea. Helen îl pocni zdravăn cu genunchiul în vintre. Bărbatul ţipă şi se rostogoli într-o parte. Partenerul ei o prinse de umeri. Ea-şi înfipse dinţii în încheietura lui, lovi un altul cu piciorul în faţă şi se împinse în uşă. Reuşi să deschidă portiera. Dar bărbaţii o traseră înapoi, îi lipiră faţa de banchetă, îi ţintuiră şoldurile şi-o împunseră cu un ac.

9

La optsprezece kilometri distanță, spre nord-vest, în vreme ce răpitorii lui Helen Rizzolo goneau spre aeroportul Kennedy, automobilul Rolls-Royce Silver Spur al lui Christopher Taggart cotea pe o stradă din Harlem, zdrobind cioburi de sticlă sub cauciucuri. Reggie, cu fața ascunsă de ochelari mari și întunecați și de borul pălăriei sale, conducea încet de-a lungul cvartalului de clădiri abandonate străjuite de copaci prăfuiți. Taggart stătea complet nemișcat în spate, privind prin geamurile-oglindă care făceau ca Harlemul să pară scăldat într-o lumină aurie.

Consumatorii de heroină ședeau pe la colțuri, așteptîndu-și omul. Unii plîngeau; se înarmaseră cu răbdare. Cei mai puternici se cățăraseră pe scări de incendiu șubrede ca să vadă mai bine. Toți priveau în aceeași direcție, ca niște flori de primăvară ce urmăresc soarele într-o zi friguroasă; nici unul dintre ei nu se uită a doua oară spre mașina sclipitoare. Omul lor avea să vină pe jos, și era în întîrziere – *dacă* mai venea – căci criza de droguri se accentuase simțitor.

Reggie se tot uita spre Taggart în oglindă, dar zîmbetul lui obișnuit dispăruse, și nu-l împunsese cu nici o glumă toată dimineața.

– Știi, domnule, traficul de heroină seamănă cu molestarea copiilor, în sensul că se profită la maximum de persoanele cele mai incapabile să se împotrivească. Pe de altă parte, pare puțin probabil să-l poți ademeni pe domnul Cirillo cu fondante.

Prima regulă a negoțului cu droguri era să nu închei niciodată vreo tranzacție cu cineva recomandat de o persoană cu care făceai deja afaceri; exista riscul ca asociatul tău să fi devenit informator, iar noul lui prieten să fie polițist. Taggart trebuia să-l determine pe Mickey Cirillo Nebunul să încalce regula.

– Treaba asta suna mult mai bine în teorie.

Depășise multe limite prin însăși natura răzbunării sale, și se aștepta să mai nesocotească altele înainte să distrugă mafia, dar traficul de droguri nu era atît o violare a granițelor, cît o trecere de partea adversarului. Îl obseda întrebarea dacă tatăl lui i-ar accepta țelul ca justificare, presupunînd că, printr-un miracol, s-ar putea întîlni.

Reggie îi aruncă o privire care-i aminti că heroina era moneda de schimb a mafiei, și că puterea acestuia se afla în legătură directă cu aprovizionarea. Aceasta făcea mafia la fel de dependentă ca narcomanii de pe stradă, și la fel de pregătită pentru a fi exploatată.

Un fior străbătu întreaga zonă, iar narcomanii se mișcară toți în același timp, ca firele de iarbă în vînt. Taggart se întoarse să se uite în urmă, după traficantul lor, dar Reggie, atent la oglinzi, spuse:

– Avem în spate o mașină a poliției. Doi ofițeri într-o mașină de patrulare.

Berlina poliției newyorkeze trecu pe lîngă ei. Sirena piui scurt, iar polițistul din față le făcu semn să tragă pe dreapta. Taggart coborî geamul.

– Salutare, căpitane. Vînezi fuste?

– Chris! Ce naiba faci aici? Am crezut că ești un afurisit de proxenet.

Comandantul secției de poliție îi întinse mîna prin geamul berlinei.

– Vrei să afli dacă te poți trezi omorît umblînd pe-aici în mașina aia?

– Să știi că micuța asta e mult mai sigură decît a voastră. Eu arăt ca un erou local, în vreme ce voi vă identificați de la o poștă cu dușmanul.

– Ce cauți, să cumperi un loc să construiești?

Taggart făcu cu ochiul.

– Căpitane, dacă ai fi un om foarte bogat, te-aş duce să facem un tur pe Columbus Avenue, să vezi terenurile pe care le-am cumpărat în anul 1977. Harlemul a devenit o zonă interesantă. Acum e momentul să cumpăr.

– Scoate-ţi carnetul de cecuri. O să-ţi vînd casa mea.

Maşinile plecară.

În cele din urmă traficantul sosi, ducînd cu el o armă, deoarece criza de pe piaţa drogurilor ridicase preţul unei pungi de zece dolari, la cincisprezece. Omul lui de legătură întîrziase şi el o oră şi aduse jumătate din cantitatea promisă, ba mai şi crescuse preţul de la şaptezeci la o sută douăzeci de dolari pentru zece pungi.

În centru, cel mai mare distribuitor de heroină din Harlem, un bărbat negru, privea cu jale printre gratiile de fier din Gramercy Park, în vreme ce discuta situaţia drogurilor cu un şef din clanul Cirillo.

– Dacă oamenii tăi nu iau mai repede legătura cu agenţii mei, curînd o să caut marfă în altă parte.

Era o minciună, pentru că încercase peste tot. Omul lui Cirillo repetă că va face rost de heroină în curînd. Dădu din cap spre statuia lui Edwin Booth, dornic să schimbe vorba.

– Care-i chestia cu tipul ăsta?

– Frate-său l-a împuşcat pe Abraham Lincoln pentru că a abolit sclavia.

Dincolo de parc, distribuitorul zări, prin gardul depărtat, un splendid Rolls-Royce Silver Spur trecînd pe lîngă hotelul Gramercy Park. Îşi propuse să-şi cumpere şi el o maşină la fel; avea deja două, o limuzină neagră şi o Corniche decapotabilă, roşie, dar nici una nu arăta aşa de bine ca afurisita aia albă cu geamuri întunecate.

Acelaşi *capo* îl găsi pe Mikey Cirillo Nebunul într-unul din bordelurile clanului, care se îngrijea de mulţimea de clienţi din acea după-amiază. Mikey, care, în opinia şefului respectiv, ar fi trebuit

la acea oră să se ocupe de afaceri, punea la cale o distracție – un meci de box într-un ring de la subsol. Chipul lui arătos, cu linii dure era surexcitat, iar *capo* presupuse că tocmai a tras o priză bună din micuța pușcă din aur cu țevile retezate, care-i atîrna la gît. Făcîndu-și loc prin mulțimea din jurul ringului, ajunse la Mikey și-l informă despre amenințarea distribuitorului negru. Expresia acestuia deveni amenințătoare.

– Mai tîrziu.

– Mikey, tipul nu glumește.

Mikey îl întrerupse:

– Acum mă ocup de pariuri. Sherry sau Rita?

Două femei goale se încălzeau dincolo de frînghii: o blondă solidă, cu sîni mari, și o brunetă mai micuță. *Capo* le evaluă cu un aer plictisit.

– Blonda.

Mikey rînji.

– O să pierzi. Micuța Rita e o bombă.

– Problema asta nu suferă amînare, Mikey.

Cirillo lovi gongul. Treizeci de potențiali clienți în costume și jachete sport aclamară, iar fetele intrară în ring.

Pentru că mănușile ușoare nu atenuau durerea, Sherry și Rita conveniseră de mult să mimeze loviturile. Clienților nu le păsa; pe ei îi încîntau căderile cu picioarele desfăcute și eforturile de a se ridica de jos cu mișcări sugestive. În plus, îi explicase Sherry Ritei, dacă vreunul din ei se plictisea, n-avea decît să se ducă la etaj și să facă sex, acesta fiind oricum motivul ce-i adusese acolo. Luptătoarele goale erau doar un spectacol-aperitiv. Dar în ziua aceea, Mikey Nebunul a apărut pe neașteptate și le-a stricat aranjamentul.

Mikey se întunecă la față văzînd cum Rita se prefăce că a încasat un pumn în falcă. Fata flutură brațele, căzu pe saltea, se tîrîi spre frînghii, zvîrcolindu-se ca un șarpe, și se ridică din nou în picioare cu ajutorul entuziast al clienților. Mikey bătu gongul, făcîndu-le semn să treacă în colțurile lor.

Clienții se îngrămădiră în jurul lor, ștergîndu-le cu prosopul, dîndu-le să bea șampanie, udîndu-le cu șampanie pe sîni. Mikey se aplecă spre Sherry și șopti:

– O bătrînă pentru prima picătură de sînge.

– Glumești.

Traversă ringul spre Rita, o spaniolă brunetă, micuță și dură, cu sîni fermi, și-și repetă oferta. Rita făcu ochii mari.

– O mie de dolari?

– Nu trebuie decît s-o faci să sîngereze.

Lovi gongul din nou și fetele săriră din colțuri, avînd imprimat în carne modelul scaunelor de răchită. Sherry, blonda, tot mai ezita să lovească cu adevărat, dar Rita ținti fața. Eschiva lui Sherry fu urmată de o nouă lovitură.

– Dă la corp! strigă Mikey.

Rita făcu un pas înapoi, își repartiză greutatea pe ambele picioare și lovi cu sete în abdomenul lui Sherry. Aceasta lăsă mîinile în jos, căscînd gura după aer, uluită.

– Dă-i!

Rita își luă avînt încă o dată și-o pocni pe Sherry în față. Sherry aterizâ pe saltea, strigînd. Din buză îi curgea sînge. Rita țopăi, ridică mîinile deasupra capului și strigă:

– Eu capăt mia, eu capăt mia. Plăteşte-mi, Mikey. Plăteşte-mi.

– Nu te grăbi! Sherry nu a ieșit din joc, protestară fanii ei.

– Nu vă faceți griji, îi asigură Mikey, lupta abia a început.

Clienții se repeziră în ring, o ridicară pe Sherry pe scaun și-i turnară șampanie în cap. Mikey îi inspectă buza.

– Te simți bine, dulceață?

– Nu pot să cred că m-a lovit, spuse Sherry printre suspine, strîngînd din ochi, căci șampania îi sporea usturimea.

- Ce, ai înnebunit? rîse Mikey. Pentru o mie de bișțari i-ar fi satisfăcut toate toanele unui maimuțoi.

– Una e să regulezi un maimuțoi, alta să-ți loveşti prietenii.

– Oricine poate fi cumpărat cu o sumă oarecare.

– Eu nu.

– Ba da. Cîștigătoarea capătă cinci miare.

– Las-o baltă!

– Învinsa petrece o lună la etajul trei.

Sherry îl privi cu gura căscată.

– O lună?!

– În fiecare noapte. Dă-i drumul, păpuşă!

Îi şopti acelaşi lucru şi Ritei, iar zîmbetul fericit de pe chipul acesteia dispăru. Etajul trei era rezervat perverşilor bogaţi. O gorilă stătea de pază ca să se asigure că nici una din fete nu ajunge la spital, dar în afară de asta, clienţii puteau să-şi permită orice fantezie atîta timp cît plăteau; în mod normal, fetele făceau de serviciu prin rotaţie la etajul trei. Nici Rita, nici Sherry nu erau *obligate* să se supună lui Mikey sau celui care conducea localul, dar dacă una din ele ar fi părăsit bordelul lui Cirillo, n-ar mai fi fost primită la nici un alt stabiliment din New York. Şi-atunci nu le mai rămînea decît să spere într-un noroc chior şi să se căsătorească cu vreun doctor sau, în caz contrar, să se ocupe de camionagiii din Long Island.

Porniră încet spre centrul ringului, măsurîndu-se din priviri.

– Mikey! protestă *capo*. Avem nevoie de marfă!

Mikey îl ţintui cu o privire rece, ucigătoare, iar bărbatul dădu înapoi, înţelegînd prea tîrziu că a făcut o greşeală. Chiar dacă se purta ca un puştan bogat şi răzgîiat, Mikey Nebunul nu era naiv. Să aţîţe două fete, făcîndu-le să se schilodească reciproc putea fi o simplă distracţie, în vreme ce mintea lui căuta intens un răspuns la întrebarea ce nu merge cum trebuie în traficul de droguri.

Apucă linguriţa de aur pentru cocaină. Deşi abia dacă avea trei centimetri lungime, se desfăcea la îmbinare ca o puşcă adevărată, dezvăluind o ascunzătoare micuţă unde erau păstrate cristalele albe. Mikey aspiră, închise tainiţa şi lăsă linguriţa să cadă.

– O să mă ocup de treaba asta, spuse încet. Acum ieşi dracului de-aici!

Privind fetele care se băteau cu înverşunare Mikey Nebunul îşi dădu seama că începea să depăşească şocul provocat de arestarea fratelui său Nicky de către Strikeforce. Cu trei zile în urmă, bătea metodic un agent de pariuri care trădase familia, cînd s-a aflat vestea, şi un grup de indivizi cu mutre lungi îl luaseră rapid de-acolo de parcă ar fi devenit peste noapte preşedintele Statelor Unite. Tatăl lui, Don Richard, îi ceruse să preia îndatoririle lui Nicky. I-a

spus că are încredere în el. Mai tîrziu, şefii diferitelor zone au recunoscut că lipsa drogurilor devenise acută.

Se întîmpla un lucru de neînţeles pentru Mikey. Toată lumea spunea că criza a apărut din cauza celor doi ani de raiduri ale Strikeforce. Descoperiseră Legătura Pizza, Legătura Sardelelor, Legătura Siciliană, Legătura Pizza Doi şi Trei, chiar şi afurisita de Legătură Nepal. Iar acum, Legătura Garajului din Fourty-fifth Street, ce dusese la capturarea şefului Nino Vetere, cel care-l trădase pe Nicky. Ca urmare a arestării angrosiştilor, şi a importatorilor, se micşora tot mai mult cantitatea de heroină ce pătrundea în New York, în vreme ce numărul consumatorilor creştea. Asta spunea toată lumea.

Membrii clanului Cirillo fuseseră importatori şi distribuitori importanţi vreme de treizeci de ani, iar Mikey cunoştea o sumedenie de contrabandişti. Mulţi dintre cei care nu fuseseră arestaţi se plîngeau de jafuri, accidente inexplicabile şi trădări misterioase. Era de-ajuns să pui toate acestea cap la cap, ca să-ţi dai seama că se petrece ceva straniu. Ce anume, nu ştia nimeni. Cert era faptul că marfa se împuţina tot mai mult. Mikey deschise din nou tainiţa de aur, o duse la nas, apoi se gîndi mai bine şi goli cocaina pe jos. Oricît ar fi întors lucrurile pe toate feţele, nu putea rezolva problema.

Ştirile despre dificultăţile lui Mikey curgeau fără întrerupere spre tatăl lui, în ciuda faptului că bătrînul se pensionase, cel puţin teoretic. În cîteva ore, consilierul lui îi aduse la cunoştinţă ameninţarea distribuitorului negru din Harlem. O discutară în vreme ce beau ceai cu gheaţă pe peluza casei lui Don Richard, aflată pe un deal din Staten Island. Părul lui roşcat, rar, se mai decolorase în cei zece ani scurşi de la disputa de la Abatelli cu Christopher Taggart, şi se aplecase puţin de spate, ceea ce făcea ca trupul lui împuţinat să pară şi mai mic.

Dincolo de portul gol era Manhattan-ul. Clădirile înalte de pe Wall Street ascundeau Centrul Corecţional Manhattan, însă Don Richard vedea cu ochii minţii închisoarea în care se afla fiul său cel mare ca şi cum clădirile n-ar fi existat. Promisiunile avocaţilor erau vorbe goale. Fiul său cel mare avea să petreacă mulţi ani în

închisoare; din punctul de vedere al controlului asupra vastului clan, singurul important, Nicky încetase practic să mai existe.

Consilierul lui Don Richard îi atrase atenţia că existau zeci de lideri Cirillo care tînjeau să-i ia locul.

– Mikey se poate descurca.

– Ştii că-l iubesc pe Mikey ca şi cum ar fi copilul meu, argumentă *consigliere*, dar nu-i pregătit.

Don Richard clătină din cap.

– Învaţă repede şi e ahtiat după putere. Asta-i cel mai important. Chiar dacă nu e conştient de lucrul acesta, vrea puterea. La fel s-a întîmplat şi cu mine.

– El e mezinul, replică *consigliere*. Ne-am aşteptat la mai puţin în ceea ce-l priveşte, şi din cauza asta nici el nu s-a străduit.

– Aiurea, astea-s palavre de psihiatru.

Nega existenţa unei slăbiciuni pentru fiul său cel mic – pur şi simplu era un bărbat prea dur şi prea ambiţios ca să recunoască aşa ceva. De fapt, încrederea lui se baza pe amintirile pe care le avea despre sine la vîrsta lui Mikey. Fusese şi el la fel de caraghios şi de arogant, şi uite cît de departe ajunsese, *fără* să fie avantajat de înfăţişarea atrăgătoare a unui lider înnăscut.

Mikey va şti ce să facă, atunci cînd va fi cazul, în ciuda unei copilării lipsite de griji, ca mezin al familiei unui mafiot bogat şi puternic. Don Richard era atît de sigur de justeţea raţionamentului său, încît hotărî să nu se ocupe de problema aprovizionării cu heroină. Consilierul lui insistă că reconstruirea reţelei lor de import e un test prea dur pentru Mikey, şi că Don Richard ar trebui să se implice presupusese direct. Don Richard ignoră acest sfat, aşa cum presupusese Christopher Taggart.

Bătrînul observă, dincolo de gardul din sîrmă de la stradă, un Rolls-Royce uriaş, alb. Se strîmbă, ofensat la gîndul că vreun traficant de cocaină columbian de doi bani îşi caută locuinţă în cartierul *lui*.

În maşină, Taggart spuse:

– Spre aeroport. Să vedem ce are de spus domnişoara Rizzolo în apărarea ei.

10

Efectul sedativului a trecut din nou, anunță Reggie. Trebuie să-i mai fac una, înainte să-şi provoace vreun rău.

– Aşteaptă puțin!

Fascinat şi întrucîtva copleşit, Christopher Taggart o studie pe Helen Rizzolo printr-un geam-oglindă. Femeile din subordinea lui Reggie îi legaseră încheieturile mîinilor şi picioarelor de un scaun din stejar, care era fixat solid în podea. Se străduiseră să nu-i facă nici un rău, dar nimeni nu-şi închipuise ferocitatea cu care avea să se lupte fata cu legăturile solide din piele, trăgînd şi răsucind, cu trupul micuț încordat ca un arc, şi iar chipul – acoperit de o mască de furie bine controlată. Privirea ei întîlni propria imagine reflectată în alt geam-oglindă, care ascundea priveliştea de dincolo de ziduri, dar nu făcu altceva decît să se lupte în continuare cu tot atîta naturalețe şi hotărîre ca un leopard prins în capcană.

– Sînt pregătit, spuse Taggart.

Reggie îi atinse brațul:

– Te rog să te mai gîndeşti.

– Am mai discutat asta. Ea e cea care controlează clanul Rizzolo. Iar eu aş putea să-i controlez prin ea. Oamenii din clanul lui Helen sînt duri, ambițioşi şi-i urăsc de moarte pe cei din neamul Cirillo. După ce lovim clanul Cirillo, familia ei îi va recruta pe oamenii din tabăra adversă.

– Întreabă-te de ce ai ales-o pe această femeie.

– Nu are cazier. Familia ei a atras cel mai puțin atenția Strikeforce de cînd Tony l-a băgat la închisoare pe taică-său. Are imaginație, se opune afacerii cu droguri și e persoana perfectă pentru jocul meu. În plus, este în căutarea adevărului.

În realitate, așa stăteau lucrurile. Pornind de la firul subțire pe care Taggart îl dăduse fratelui său, acesta își cîștigase renumele în cadrul Strikeforce pentru Districtul de Sud condamnîndu-l pe Don Eddie Rizzolo. Cînd oamenii lui Cirillo au încercat să intre pe teritoriul familiei Rizzolo, frații lui Helen au ripostat, angajîndu-se într-o luptă sîngeroasă care încă mai fumega, exacerbată de acuzațiile reciproce pe care și le aduceau cele două familii, fiecare susținînd că ceilalți sînt informatori ai Strikeforce. Ultima mutare fusese efectuată de oamenii lui Cirillo, care-l împușcaseră pe Eddie Jr., însă acesta, după cum îi era obiceiul, supraviețuise.

– Mai e și foarte frumoasă, remarcă Reggie. N-ai scăpat-o din ochi încă de la procesul tatălui.

Înainte de asta, își spuse Taggart, studiind-o. *Cu mult înainte.* La fel ca un crochiu care surprinde esența viitoarei picturi, chipul fetei pe care Taggart o văzuse cu zece ani în urmă la Abatelli îl prefigurase pe acela al femeii Helen Rizzolo. Crescuse cu doi-trei centimetri, iar vîrsta adultă accentuase exotismul uluitoarei frumuseți, însă calitățile esențiale existaseră și cu zece ani în urmă: forța din ochii adînci, neclintiți, mîndria și covîrșitoarea ei senzualitate. Taggart nu era dispus să recunoască în fața lui Reggie că și-n acel moment imaginea ei îl zguduia la fel de tare ca la douăzeci și unu de ani. Numai că, în ultimii zece ani se mărginise să-i savureze prezența de la o distanță sigură.

– N-am de gînd să-mi dau tot planul peste cap pentru simplul motiv că-mi place cum arată.

– Chris, știi, pe cînd făceam pentru tine aranjamentele necesare în Sicilia, am avut șansa unei aventuri amoroase cu o femeie de acolo. Ele nu uită și nu iartă niciodată. Dacă-și va da seama vreodată cum ai de gînd să te folosești de familia ei, te va distruge.

– Şi eu sînt sicilian.

– Pe sfert.

– Sfertul ăla munceşte peste program.

Chris îşi trase pe cap o cagulă şi intră în cameră. Ea încetă să se mai zbată în secunda în care-l văzu, şi el se gîndi iarăşi la un animal, un animal de pradă ale cărui mişcări exprimau deopotrivă ideea de atac şi cea de apărare. Se purta ca un animal care-şi păstrează forţele în timp ce evaluează o nouă ameninţare.

– Helen, nimeni n-o să-ţi facă vreun rău.

– Scoate astea de pe mine.

– Ai să mă asculţi?

Privirea ei trecu peste zidurile de piatră, fereastra mică oblonită, uşa solidă, masivă pe care intrase el, şi peste masca lui. Chiar dacă era înspăimîntată, nu lăsa să se vadă lucrul acesta.

– Am de ales?

– Nu.

– Te ascult.

Taggart îi desfăcu legăturile de la glezne, apoi cele de la mîini, pregătit să se apere dacă ea ar fi lovit cu piciorul. Helen se ridică, masîndu-şi încheieturile mîinilor cu mişcări calme.

– Port haine curate, şi am fost spălată. Cine m-a atins?

– Două femei, o asistentă şi o doctoriţă, au stat tot timpul cu tine.

– Mi-e sete.

Taggart umplu un pahar cu apă dintr-un urcior aflat pe o masă grosolană, lîngă uşă. Ea bău jumătate şi continuă să mai ia cîte o înghiţitură mică în vreme ce vorbeau.

– Cine eşti?

– Un prieten.

– Ascultă, *prietene*, ştii cine sînt ?

– Helen Rizzolo. Te afli aici pentru că admir felul în care îţi conduci afacerile.

– Răscumpărare? rîse Helen. Ai ales greşit persoana. Eu nu conduc nimic. Familia mea deţine nişte restaurante şi o companie

de transport urban, dar nici unele nu aduc un profit suficient de mare ca să pot plăti o răscumpărare. Frații mei le conduc. Eu mă ocup de registre, așa că sînt în măsură să te infomez că afacerile nu merg strălucit.

– Bună poveste, domnișoară Rizzolo. Agenții FBI o cred – cel puțin faptul că nu tu conduci afacerile. Ca să fim la obiect, același lucru îl cred și rivalii voștri – celelalte familii din New York. Nu pot să conceapă că o femeie poate conduce o familie mafiotă dură. Dar adevărul este că tu, și numai tu, controlezi agențiile de pariuri, de loterie, extorcările și jafurile organizate de familia Rizzolo. Frații tăi nu fac decît să-ți îndeplinească ordinele.

– Ești nebun?

– *Tu* ai închis agențiile de pariuri înainte de raidurile agenților Strikeforce. *Tu* ai pus capăt războiului cu clanul Cirillo. Ieri, *tu* ai ordonat ca unul dintre oamenii voștri să fie „eliminat", ca să spunem așa, după ce s-a descoperit asupra lui un microfon ce-i trăda compliictatea cu Strikeforce.

– Nu știu despre ce...

– Șefii de echipe ai fratelui tău Eddie l-au bătut măr cu o bîtă de base-ball după ce Eddie a terminat cu întrebările.

– N-am...

Helen se clătină brusc și scăpă paharul cu apă, care se făcu țăndări pe dușumeaua din piatră. Taggart o prinse chiar înainte să se prăbușească în genunchi printre cioburi. Trupul ei, în aparență delicat, era în realitate la fel de tare și de elastic ca un cablu din sîrmă fin împletită. Se smulse din mîna lui și-și plecă fruntea.

– Mă simt bine. N-am nimic.

– Mă duc după doctoriță.

– Nu. Lasă-mă doar să mă odihnesc.

Îngenunche, clătinînd capul. Taggart făcu vînt cu piciorul cioburilor mai mari, pînă-n colțul camerei. Helen încercă să se ridice în picioare, sprijinindu-se de scaun. Taggart încercă din nou s-o ajute, cuprinzînd-o cu un braț, ea se încordă și-l dădu la o parte cu un gest hotărît.

– Nu știu de ce am senzația că ești de la FBI.

– Vino încoace, îi ceru Taggart ducîndu-se la fereastră și deschizînd obloanele. Privește!

Zidul de piatră văruit era gros de șaizeci de centimetri. Afară se vedeau dealuri de un verde proaspăt, un cer înnorat și oi care pășteau.

– Unde sîntem?

– Vestul Irlandei.

– Irlanda?

– Nu e un teritoriu al FBI.

Helen atinse sticla groasă a ferestrei.

– Cît timp am fost inconștientă?

– Șaisprezece ore.

– Îți dai seama că frații mei dărîmă New York-ul încercînd să mă găsească?

– Chiar asta începuseră să facă, dar noi i-am convins să stea liniștiți.

– Noi? Despre ce e vorba?

Taggart lăsă obloanele deschise.

– Hai să discutăm afaceri.

– Ce fel de afaceri?

– Crima organizată.

Helen se îndreptă cu un mers nesigur spre scaun și se așeză.

– Nu știu cine ești și ce vrei. Și n-am habar despre ce vorbești.

– Eu vorbesc și tu asculți. Nu există nici un risc... Situația din New York indică faptul că vechea mafie e aproape spulberată. Strikeforce e pe punctul să vă lichideze. Eu vă mai dau un răgaz de cel mult cinci ani.

– Dacă întîlnesc vreodată pe cineva din mafie, o să-i transmit ce mi-ai spus.

– O să ai nevoie de ceva timp ca să înțelegi asta, răspunse Taggart răbdător. Evoluția demografică a început să vă distrugă încă înainte de Strikeforce. Nu mai aveți destui soldați care să vă execute operațiunile și să vă apere de dușmanii voștri. Italienii sînt

noii evrei din New York. Copiii lor se duc la facultate, aşa că nu mai pot fi carne de tun pentru războinicii sicilieni.

Helen ridică privirea.

– Nu ştiu cine eşti şi ce vrei, dar nu crezi că nişte sicilieni cu educaţie solidă ar putea fi mafioţi mai capabili?

– Aţi ajuns mult prea organizaţi. Toţi avocaţii şi economiştii şi contabilii voştri fac din voi o ţintă extrem de facilă pentru Strikeforce. La fel cum evaziunea fiscală i-a venit de hac lui Al Capone, condamnările RICO şi pentru narcotice dau lovitura de graţie unei structuri mai bine organizate. Vechii capi nu s-au adaptat nici o clipă schimbărilor. Moştenitorii lor, adică generaţia tatălui tău, nu se prezintă cu mult mai bine – se plimbă şi împrăştie tot soiul de poveşti, de parcă sistemele electronice de ascultare nici n-ar exista. Iar generaţia ta e lipsită de orice speranţă. Poate că tinerii ştiu mai multe despre microfoane ascunse, dar cînd sînt arestaţi se apucă să facă dezvăluiri poliţiei. Aşa că, spune-mi, cine o să le ia locul?

– Nu înţeleg ce are a face asta cu mine.

– Tatăl tău, spre exemplu.

În ochii ei apăru o scînteie, şi Taggart fu surprins să descopere, undeva în adîncurile lor, durere. În clipa următoare însă redeveniră opaci.

– Don Eddie, continuă Chris, e un locatar pe termen lung al închisorilor federale, pentru că spoiala de modernism pe care a adoptat-o le-a dat apă la moară forţelor de ordine.S-a lăsat convins de un contabil isteţ să spele banii proveniţi din traficul cu heroină, ceea ce, teoretic, era o idee mai bună decît să-i ardă într-o groapă în pămînt. Tatăl tău a avut dreptate să procedeze aşa, dar agenţii federali au găsit dovezile. Ca atare, deşi n-au putut să-l acuze direct de traficul cu heroină, l-au condamnat pentru spălarea de bani proveniţi din respectiva tranzacţie. Nu vreau să minimalizez situaţia tatălui tău, dar poate că nenorocirea lui ne va ajuta pe noi doi să ne înţelegem mai bine unul pe celălalt.

– Unde vrei să ajungi?

– Eşti de acord că *sistemul* e tîmpit?

– Nu te contrazic.

– Dar *piaţa* se extinde tot mai mult. Apetitul oamenilor de rînd pentru „serviciile" puse la dispoziţie de crima organizată e de nesăturat. Vor în continuare să împrumute bani, să se drogheze, să joace jocuri de noroc şi să plătească necunoscute pentru a le furniza plăceri. Serviciile astea aduc în mod normal o sută de miliarde de dolari pe ani.

Ea îl fixă cu o privire pătrunzătoare şi gravă. Extraordinara ei frumuseţe îl atrăgea ca un vîrtej. Taggart se simţi pierdut în ochii ei. Se întoarse cu spatele.

– E o cifră exagerată, remarcă Helen.

– Te mulţumeşti cu optzeci? Optzeci de miliarde de dolari pe an e produsul intern brut al Austriei. Sau încasările totale ale General Motors.

– Ce vrei să spui cu „te mulţumeşti"?

– Preiau eu totul.

– Ce preiei?

– Crima organizată. În întregime. Umplu spaţiul gol lăsat în urmă de Strikeforce.

– Cu ce?

– Aici intervine rolul tău. Familia Rizzolo va controla New York-ul, Long Island, Westchester, Fairfield County, Jersey. Tot teritoriul aflat în momentul de faţă în sfera de influenţă a celor cinci familii o să vă aparţină vouă. Eu am să vă asigur protecţia şi aprovizionarea cu marfă, de la vîrf.

– Despre *ce* tot vorbeşti?!

– La nivelul acţiunilor de stradă, voi veţi acţiona, la fel ca înainte, furnizînd oamenii pentru şantaj, camătă, pariuri, bordeluri, localuri porno şi executanţi pentru sindicate. La nivelul superior, eu îi voi elimina pe rivalii voştri şi o să vă asigur servicii bancare şi protecţie.

– Aiurezi.

– Oare?

Helen se ridică şi începu să se plimbe agitată de la un perete de piatră la celălalt. Taggart se aşeză pe scaun, ca s-o facă să se

simtă la largul ei. Ea se postă în spatele lui şi începu să-şi maseze încheieturile, un pretext pentru a scoate ciobul lung de sticlă pe care-l ascunsese în mîneca treningului cînd spărsese paharul cu apă. Apucă un capăt al ciobului cu ajutorul manşetei, îl prinse de după gît cu mîna cealaltă şi strecură vîrful ciobului prin cagulă, aproape de ochiul lui drept. Taggart îngheţă. Sticla sclipea la un centimetru distanţă de globul ocular.

– *Cine eşti?* întrebă Helen.

– Nu poţi ieşi de-aici.

– Nu pot, pe dracu'. O să mă conduci chiar tu, pe uşa din faţă. Cine *eşti?*

– Nu înţelegi ce-ţi ofer?

– Eşti nebun. Tot ce mi-ai spus e o aiureală. Nu poţi să preiei controlul aşa, pur şi simplu. În New York se duce un război. De o parte agenţii Strikeforce, iar de cealaltă parte mafia. Şi tu îţi închipui că există pentru tine loc la mijloc? *Nu te mişca!*

El încercase să-i prindă mîna.

– Am şi verificat. Încercări de probă. Contrabandă, vînzare angro, spălare de bani. Şi azi, răpire.

– Nu poţi...

– Domnişoară Rizzolo, eşti capul celei mai sigure şi mai bine conduse familii din New York. Cu cîteva ore în urmă făceai jogging chiar în cartierul dumitale, înconjurată de cele mai bune gărzi de corp pe care le ai. Şi te-ai trezit în Irlanda, legată de un scaun.

– Cum?

– Am angajat o echipă a IRA specializată în răpiri să execute operaţiunea, cu subcontract. Un al doilea agent te-a adus aici. După ce o să accepţi propunerea mea, vei fi dusă acasă, ceea ce înseamnă că vei fi traversat de *patru* ori graniţele internaţionale, fără să bage nimeni de seamă. Şi ca să fac toate astea n-am avut nevoie de armate de angajaţi, spre deosebire de voi, familiile mafiote. Nu-mi spune că nu există cale de mijloc.

– Încerci să tragi de timp. Nu te cred. Spune adevărul!

Helen mişcă mîna şi crestă pielea de lîngă ochi. Un firicel de sînge se scurse pe sub mască.

– Agentul meu a fost de părere că răpirea ta a fost o joacă de copii în raport cu misiunea de subtilizare a politicienilor englezi. Spunea că securitatea ta e mai mult o glumă.

– Adevărul!

Ea tăie mai adînc. Taggart tresări de durere. Helen îndreptă ciobul de sticlă spre suprafaţa ochiului lui Chris.

– *Reggie!*

Reggie, care urmărea scena prin fereastra-oglindă, aşteptase semnalul lui Taggart. Intră în cameră, cu pistolul Remington P51 ca un al unsprezecelea deget între mîinile sale încleştate.

– Reggie, spuse Taggart, va fi cel mai bogat ofiţer pensionar al Special Branch din toată istoria Imperiului Britanic, cu condiţia ca eu să rămîn în viaţă, ceea ce face din el cea mai bună gardă de corp din lume. Cariera lui de ucigaş durează de treizeci de ani. Te va lichida într-o secundă dacă încerci să-mi faci vreun rău.

Helen Rizzolo lăsă ciobul de sticlă să cadă pe pardoseală, unde se sparse din nou. Reggie ieşi din cameră şi închise uşa. Taggart se ridică; ea-l privi netemătoare. Chris apucă mîneca bluzei ei de trening, o duse la obraz şi-şi şterse sîngele.

– Nu-ţi face griji, nu te voi lovi.

– Nu-mi fac griji.

– N-o să te lovesc, din acelaşi motiv pentru care li s-a ordonat şi răpitorilor tăi să nu te violeze. Oferta pe care ţi-o fac eu presupune respect.

– Pot să te întreb care este valoarea unei fete americane de origine siciliană, ne-violabilă, pentru Armata Republicană Irlandeză?

– Cincizeci de puşti M1 şi destulă muniţie pentru a măcelări un întreg regiment britanic.

– Bun tîrg ai făcut.

– Asta încerc să-ţi spun şi eu. Sicilia nu e singura sursă de droguri şi ucigaşi. Helen, în Asia şi Africa sînt oraşe necunoscute pentru noi, unde milioane de oameni joacă zilnic la loterie, iar premiul e un bilet spre America. Lumea a Treia în ansamblu furnizează la nesfîrşit sute şi mii de tineri şi tinere, deopotrivă de flămînzi. Şi toţi

aceştia sînt gata să se bată, să omoare, să reguleze, să transporte droguri. Gata să facă orice pentru un blid de mîncare sau o şansă. Nu înţelegi? Eu pot să *import* violenţă, cînd şi unde am nevoie.

Taggart dădu drumul mînecii ei, dar nici el, nici ea nu se clintiră din loc.

– Restul lumii e mult mai violentă decît sîntem noi, americanii. Dacă un membru al familiei Conforti, sau Cirillo, sau chiar al *Strikeforce* se pune rău cu oamenii mei, pot să angajez, prin intermediar, indivizi care să-i arunce în aer, să-i mitralieze sau să-i ucidă pe tăcute, cu un cuţit. Radicalişti, mercenari, orice e nevoie pentru a duce treaba la bun sfîrşit. După ce au terminat ei, criminalii mei se întorc acasă, ducînd cu sine micile comori pe care şi le doresc – arme, explozibili, bani.

– Şi pentru ce ai nevoie de mine?

– Pentru controlul *străzii*. Doar n-o să angajez palestinieni sau luptători de gherilă sud-africani să-i admonesteze pe datornici. Aici intră în scenă familia ta. Oamenii voştri se ocupă de străzi. Eu atac conducătorii celorlalte familii. N-o să-ţi mai faci griji niciodată cu privire la vreo familie rivală. Soldaţii tăi se vor putea concentra asupra afacerilor.

El zîmbi brusc, entuziasmat de faptul că reuşise să-i atragă lui Helen atenţia.

– Îţi iroseşti timpul, şi-l iroseşti şi pe-al meu. Răspunsul e unul singur.

– Nu mă presa!

Ea se duse la fereastră, îşi sprijini bărbia în palme, coatele pe pervazul de piatră, şi se uită la dealurile cu oi. La orizont se vedea lucirea argintie a mării, căreia apusul soarelui îi dădea tente rozalii. Peisajul semăna cu ilustratele pe care le dăruiau călugăriţele pentru bună purtare. Simţi dintr-o dată nevoia să respire aerul de afară.

– Ce-ar fi să facem o plimbare? întrebă Taggart.

– Mi-ar face plăcere.

Îi zîmbi ironic cînd el îi oferi un hanorac albastru, pe măsura ei.

– Te-ai gîndit la toate?

O cărare pietruită ducea pe cîmp, unde iarba tot mai înaltă se unduia sub briza constantă. Helen îşi ridică faţa spre vînt şi spre soare, şi iuţi pasul. Taggart mergea cu uşurinţă alături de ea, intuindu-i stările sufleteşti. Cîmpurile se întindeau în lungul falezei. Ceva mai departe, şi mai jos, se vedea marea de un albastru închis, punctată ici-colo de coamele albe ale valurilor. La cîţiva kilometri spre vest se ghicea prezenţa Atlanticului. Helen observa totul, oprindu-se din cînd în cînd să privească încîntată în jurul său. Părul negru, mătăsos îi flutura pe lîngă obraji, dezmierdat de vînt.

Taggart îi studie cu aviditate profilul de o frumuseţe remarcabilă, conturul plin al gurii. Răspîndea în jurul ei o sexualitate caldă, şi totuşi el simţea o vrajă mai complexă, exercitată de forţe nebănuite.

Reggie îi urma de la distanţă, ducînd în mînă un baston în care se ascundea o puşcă de vînătoare încărcată cu alice.

– Îşi închipuie că am de gînd să te arunc de pe faleză?

– Reggie îşi imaginează întotdeauna ce e mai rău.

– Eu una am profitat deja de şansa care mi s-a ofertit.

Taggart zîmbi.

– Reggie e niţel vexat pentru că n-a observat cînd ai palmat ciobul de sticlă. Te-au învăţat lucruri din astea la cazinoul socrului tău?

– Ştii prea multe despre mine.

– Ai auzit oferta mea. Crezi că aş face-o în necunoştinţă de cauză?

– Dacă Reggie e englez, de ce ar oferi IRA arme şi muniţie?

– Reggie îşi face aranjamentele proprii, aşa cum şi tu ţi le vei face pe ale tale, dar, din cîte îl cunosc pe Reggie, acea grupare anume a IRA va avea o problemă. Hotărăşte-te, Helen.

– Cum rămîne cu Strikeforce?

– Mă ocup eu de Strikeforce. Nu mai trebuie să-ţi faci griji din pricina lor.

– Asta-i cam greu de crezut.

– Mă descurc cu ei.

– Să-ţi explic ceva, domnule. Dacă procurorul districtual din Brooklyn sau Manhattan pune ochii pe fraţii mei, avocaţii noştri se

descurcă. Într-un fel sau altul, cad la o înțelegere cu ei. Dar dacă procurorul federal pentru Districtul de Sud al New York-ului îi ia în vizor pe frații mei, nu mai putem decît să spunem „al dracului ghinion!". Cine crezi că l-a băgat pe tatăl meu la răcoare?

– Spune-le fraților tăi să nu mai folosească telefonul din garajul de autobuze. Telefonul e supravegheat și ascultat de agenții Strikeforce dintr-o pivniță de la colțul străzii.

– Ești *implicat?*

– Pot, de asemenea, să te asigur că în momentul de față familia Rizzolo se află pe la coada listei lor de priorități. Taglione se concentrează asupra familiei Cirillo.

Găsiră o cărare făcută de oi, cu iarba roasă pînă la solul pietros, și-o urmară, îndreptîndu-se spre un promontoriu.

– Trebuie să-mi dai un semn, zise ea cu un aer meditativ. Ceva care să-mi dea încredere în tine.

Dansul lor avea un ritm anume, iar Taggart înțelese brusc că sosise momentul. O conduse spre un zid de piatră acoperit de licheni și îngenunche în fața ei. Apoi își scoase cagula și i-o puse în mînă.

– Uită-te la chipul meu, Helen.

Helen Rizzolo îl privi îndelung; în cele din urmă, reuși se s-o uluiască.

– Te cunosc!

– Mă cheamă Christopher Taggart. Construiesc zgîrie-nori. Sînt proprietarul firmelor Taggart Construction și Taggart Realty. Dețin funcția de director al Asociației pentru un New York mai bun. Sînt membru special al comisiei primăriei pentru dezvoltarea orașului în deceniul nouă. Clădirea pe care-o construiesc pe Park Avenue va face ca Trump Tower să arate ca o cutie de napolitane. Cînd te întorci la New York o să-mi poți vedea fotografia în ziare și adresa în cartea de telefon.

– Știu, șopti ea.

– Poate că m-ai văzut la televizor, spuse Taggart, întrebîndu-se dacă ea își mai amintea scurta lor întîlnire cu zece ani în urmă, la

restaurantul lui Abatelli. Din întîmplare, sînt membru al Comisiei Prezidențiale pentru Combaterea Crimei Organizate.

Chipul lui Helen exprima neîncredere; îl întrebă cu asprime:

– Cum ai ajuns membru al comisiei? Te-a ajutat fratele tău? Numele tău nu e Taggart, ci Taglione. Ți l-ai schimbat cînd Tony Taglione a devenit procuror. Pe cine crezi că păcălești? Fratele tău l-a băgat pe tata la închisoare.

– Iar acum, mi-am pus întreaga viață în mîinile tale, replică Taggart. Pînă nu spui „da", sînt la mila ta.

– Nu, zise ea cu o precizie dureroasă. *Planul tău* poate fi la mila mea. Nu însă și tu. Nu te pot atinge. Cine ar crede vreodată că am purtat o asemenea discuție?

– Numai tu trebuie să crezi. Eu sînt răspunsul la toate rugăciunile tale. Te voi elibera de poveri, dîndu-ți posibilitatea să acționezi după cum te îndeamnă instinctul, în loc să te lupți cu o sută de ani de istorie siciliană.

– De ce faci asta? întrebă ea cu suspiciune. Ești un om bogat și influent.

Taggart ajunsese la concluzia că numai bogăția și puterea reprezentau motive logice pentru această împărătească a clanului Rizzolo. Dacă ar fi fost în locul ei, în nici un caz nu ar fi făcut acest gen de asociere cu unul care caută doar răzbunarea.

– Am de gînd să ajung și mai bogat. Cu mult mai bogat. La fel ai să devii și tu, dacă te asociezi cu mine. Mult mai bogată. Și infinit mai puternică.

Ea îi cercetă chipul, căutînd numai Dumnezeu știe ce. Dar în vreme ce Taggart aștepta, domolindu-și nerăbdarea, Helen își făcea mai puține griji în privința motivelor lui, decît a posibilităților pe care el le oferea familiei ei, și a riscurilor. Familia *lui* constituia o problemă. Tony Taglione.

– Fratele tău e și el părtaș?

– Iisuse, nu, răspunse Taggart clătinînd din cap. Dacă fratele meu ar avea o înregistrare a conversației noastre, m-ar trimite pe scaunul electric.

Ea îl crezu, dar tot nu reuşea să înţeleagă.

– De ce te urăşte?

– Nu mă urăşte. Mă iubeşte, undeva, în adîncul sufletului, însă e un om al legii şi ordinii. Face parte din aşa-numitul gen al „moraliştilor".

– Înţeleg, dar eşti fratele lui.

– Tony vede viaţa sub forma a două tunele. Binele şi răul. Atîta vreme cît te afli într-unul, nu mai poţi trece în celălalt.

– Nu pricep. E fratele tău.

– Ăsta e felul lui de-a fi, spuse Tony cu simplitate. Familia noastră este alcătuită pe jumătate din constructori, pe jumătate din poliţişti. Tony a moştenit jumătatea poliţistă.

Ea tot nu reuşea să înţeleagă.

– Atunci pe cine ai în interiorul Strikeforce?

– Am o mulţime de contacte într-o sumedenie de agenţii, şi în numeroase familii. Asta e tot ce trebuie să ştii. *Capisci?* Batem palma?

– Mă aştept la încredere din partea unui partener.

– Relaţia e de subordonare. Eu nu-mi iau parteneri.

– În cazul acesta nu mă interesează propunerea ta, replică Helen cu răceală.

– Aşa nu facem nimic. Te-am ales, mai bine zis am optat pentru familia ta şi nu pentru Cirillo, sau Bono, sau Imperiale, sau Conforti. Familia Rizzolo va supravieţui atacurilor Strikeforce şi va prospera. Dar în condiţiile pe care le stabilesc eu.

– Şi dacă refuz?

– Nu mai facem nici un tîrg.

– Ceri foarte mult.

– Ofer întregul New York.

– Îmi ceri să-mi pun familia sub controlul tău.

– Nu. Eu îţi spun ce trebuie făcut. *Tu* îţi vei controla familia.

– Iar eu o să-ţi dau ţie socoteală. Nu-mi place ideea.

Helen se întoarse furioasă cu faţa spre faleză. Însă furia ei izvora doar din mîndrie şi nu-şi putea permite să-i dea frîu liber.

Ştia că tatăl ei n-ar fi făcut niciodată o înţelegere cu cineva din afară. Dar tatăl ei era acum slab şi neajutorat, iar ea, hăituită de celelalte familii şi de Strikeforce, şi în această situaţie trebuia să se descurce de una singură. Chiar dacă puterea familiei Rizzolo nu-i aparţinea în totalitate, responsabilitatea îi revenea exclusiv ei. Avea puţin de pierdut şi mult de cîştigat. În plus, o înţelegere rămînea valabilă doar atîta timp cît servea ambelor părţi. Cum îi plăcea tatălui ei să spună, era o decizie cu care se putea împăca.

Taggart văzu că resemnarea acoperă din nou strălucirea tăioasă, ca de diamant, a ochiilor ei, strălucire care, îşi dădu seama brusc, nu era deloc nepotrivită în contextul frumuseţii ei extraordinare, ci, dimpotrivă, reprezenta însăşi temelia ei. O fracţiune de secundă, văzu pe chipul lui Helen altceva care-l cutremură, dar senzaţia se evaporă cînd ea îşi trase mîneca bluzei de trening peste degetul mare, o umezi cu limba şi tamponă tăietura de pe pielea lui, care se deschisese din nou.

– Va trebui să găsim o modalitate mai potrivită de a face cunoştinţă.

Taggart rîse.

– Ăsta e un „da"?

– Condiţiile tale *par* generoase, dar ceri foarte mult în schimb... Familia mea a avut mare noroc să îndatoreze un prieten atît de puternic.

Taggart zîmbi la auzul acestei fraze născute din convingeri siciliene demodate şi întinse mîna. Ea-şi strecură cu gravitate degetele fine şi agile în palma lui. Chris le reţinu o clipă, savurînd victoria. Cîştigase o armată.

11

Într-o noapte caldă de iunie, după două săptămîni de la întoarcerea din Irlanda, Taggart se întîlni cu Reggie în vîrful structurii de oțel a Turnului Taggart, pentru a discuta măsurile pe care le luaseră ca răspuns la criza de heroină. Luminile de lucru scoteau în evidență coloanele și bîrnele de susținere care încadrau spațiul ales de Taggart pentru apartamentul personal pe trei niveluri, iar macaralele mari se profilau, tăcute, pe cerul spuzit de stele. Dedesubt, cît cuprindeai cu privirea, se întindea New York-ul, ale cărui lumini formau un covor dens în mijloc, tot mai rar pe măsură ce se apropia de suburbii spre nord, vest și sud. Spre răsărit, luminile se opreau brusc la țărmul oceanului. Puteau fi văzute avioanele cu reacție coborînd pentru aterizare și trenurile lungi care treceau la intervale regulate.

Taggart înainta în spațiul deschis aflat în bătaia vîntului, iar Reggie îl urma, agil ca o pisică, informîndu-l despre rezultatele obținute de iscoadele ce tatonau rețeaua de heroină a familiei Cirillo. Taggart asculta, cuprins de o senzație amețitoare la gîndul că, pentru fiecare din milioanele de lumini de la picioarele lor exista un întrerupător și numai el îl putea manevra, închizîndu-l sau deschizîndu-l după placul inimii. Căci, în bezna dintre lumini, bărbații și femeile ce alcătuiau mafia din umbră creată de el făceau oferte

inițiale, tentante traficanților de droguri aflați în impas, care lucrau pentru clanul Cirillo.

Dintre ei – hotărîră Taggart și Reggie în seara aceea – cel mai promițător părea a fi un californian pe nume Ronnie Wald.

– Vorbim de marfă pură, le spuse Ronnie Wald soldaților clanului Cirillo trimiși să-l verifice. Pură și din belșug.

Agenții lui Reggie Rand îl descoperiseră pe acest tip subțirel într-o pușcărie californiană. Un șarlatan în esență și un bun actor, așa cum trebuie să fie orice escroc, Wald era suficient de dur ca să supraviețuiască pe durata a paisprezece ani din cei douăzeci și opt pe care-i avea de petrecut după gratii. Purta trei inele late pe mîna dreaptă, care-l ajutau cînd trebuia să se bată, și se pricepea de minune să mînuiască cuțitul pe care-l ținea ascuns în cizma din piele de aligator.

Oamenii lui Cirillo nu-l simpatizau; nu le plăcea bronzul lui, nici cizmele elegante și nici jeanșii albiți. Nu aveau încredere în el. Dar se zvonea că are marfă de vînzare în cantități mari.

Wald desfăcu pumnul și le arătă o mostră generoasă într-o pungă.

– Nouăzeci și patru virgulă opt la sută. Verificați-o. Dacă vă place, putem discuta cifre.

Oamenii lui Cirillo înghețară. Agenții Strikeforce, cei de la Narcotice, Forța de Intervenție Federală pentru Controlul Narcoticelor și Crimei Organizate, poliția locală și cea statală, ce mai, jumătate din întreaga lume era ocupată să aresteze distribuitori în stînga și-n dreapta, iar nătărăul acela de Wald flutura punga cu heroină, în miezul zilei de parcă ar fi fost cocaină într-o discotecă întunecoasă, iar în locul lor s-ar fi aflat niște fete gata să se lase regulate ca să pună mîna pe marfă.

Cei doi se uitară în sus și-n jos de-a lungul cvartalului din West Side, pentru a patra oară în decurs de un minut. Era o seară fierbinte, înăbușitoare; pe verandele caselor portoricanii beau bere, iar cîțiva tineri manageri se îndreptau spre casă cu pungi de hîrtie care

conțineau cina și cu haina de la costum atîrnată pe umăr. Jumătate din clădirile acelui cvartal se aflau în renovare, iar ferestrele căscate și dantelăria schelelor formau o mie de ascunzători posibile pentru agenți federali înarmați cu binocluri și microfoane cu bătaie lungă.

– Hai să facem o plimbare.

Wald ridică din umeri.

– Dacă aveți timp, am și eu.

Urcară în mașina celor doi oameni ai lui Cirillo, un T-bird închiriat, și se îndreptară spre Amsterdam, grăbiți să plece de acolo înainte ca portoricanii și tinerii manageri să scoată la iveală pistoalele automate și insignele FBI. Wald extrase din nou punguța cu heroină și-o legănă în fața celor doi.

– Asta merge pînă la patruzeci. Știți cum trebuie să procedați?

– Mă pricep să diluez droguri.

– Și-atunci, care-i problema?

Cei doi schimbară priviri. Tipul care nu conducea spuse:

– O să te caut, să verific dacă n-ai microfon.

Wald rînji.

– Niciodată nu poți fi destul de precaut.

Se aplecă în față în vreme ce unul din ei îi trecu palmele peste spinare, mijloc și picioare. După ce terminară, Wald lăsă punga pe scaunul din față.

– Verificați-o. Ne întîlnim mîine la intersecția dintre Hundred-fourth și Broadway.

– Dacă marfa-i bună.

– Dacă marfa-i bună, repetă Wald prietenos. Știți ce, frații lor, ar trebui să vă mai cizelați stilul înainte de a aborda o tranzacție.

Coborî din mașină și se depărtă, bucuros să pună distanță între el și marfă: garanția lui Reggie că strada pe care s-a întîlnit cu oamenii lui Cirillo nu era frecventată de polițiști își pierduse valabilitatea din momentul în care se urcase în mașina lor.

„Precis că-i din FBI", au conchis oamenii lui Cirillo. Verificarea mostrei lăsate de Wald a confirmat puritatea de exact nouăzeci și patru virgulă opt la sută. Cei doi discutară despre Wald și marfa lui

cu şeful lor direct, iar acel *capo* îi transmise informaţia lui Mikey Cirillo. Mikey Ņebunul a umblat prin Manhattan jumătate de noapte, trecînd dintr-un club într-altul, măcinat de griji. Pînă şi puritatea heroinei părea de rău augur. Dacă Wald era într-adevăr agent FBI, oare n-ar fi furnizat o mostră de calitate superioară? Pe de altă parte, numele lui Wald apăruse şi în alte tranzacţii, şi nimeni nu formulase vreo obiecţie la adresa ticălosului. Mikey mai ştia şi că, de fapt, totul se reduce la nevoia sa de a găsi marfă. Întreaga reţea de aprovizionare începuse să se destrame ca o pînză putredă, iar distribuitorii lui erau în căutare de alte surse. Îl sună pe *capo:* „Mergeţi mai departe".

Asta însemna că trebuie să afle ce cantitate putea Wald să livreze. Iar dacă treaba se împuţea şi acel *capo* era prins şi agenţii federali îi fluturau în faţă perspectiva a douăzeci de ani la răcoare, ce-ar fi putut să declare? Că Mikey Cirillo, zis Nebunul, a spus „mergeţi mai departe"? Poate că fratele lui cel deştept, Nicky, ar fi trebuit să fie la fel de precaut.

Taggart şi Reggie ajunseră la concluzia că Wald a reuşit să străpungă „izolaţia" reţelei Cirillo şi să stabilească o legătură directă, care putea să ducă chiar la Mikey Cirillo în persoană. În vreme ce alţi distribuitori continuau să dea tîrcoale oamenilor lui Cirillo, ei hotărîră să-l lase pe Wald să vîndă cinci kile de heroină la preţul de o sută cincizeci de mii de dolari kilogramul, şi să repete tranzacţia după cîteva zile.

Apoi oamenii lui Cirillo l-au întrebat pe Wald dacă le poate furniza cantităţi mai mari.

– Cinci kile dintr-un foc semnifică o iniţiativă privată arhisuficientă. Şefu' meu a auzit că mă ocup de tranzacţiile astea secundare mărunte şi am intrat în bucluc.

Oamenii lui Cirillo se uitară lung unul la altul:

– Tranzacţii secundare?!

– Ei, nu mă înţelegeţi greşit. Ştie, bineînţeles, că eu am făcut-o. Dar ce-i prea mult strică.

– Am vrea să-l cunoaştem pe tipu' ăsta.

Wald rîse.

– Exclus.

– Păi, poate că şefu' nostru ar vrea să-l cunoască.

– Dacă şefului vostru îi dă mîna să cumpere cincizeci de kile o dată, trimiteţi-l la mine.

– Mîine.

Wald păru surprins.

– Mîine, repetă celălalt întrebîndu-se jignit ce dracu' credea Wald, că oamenii lui Cirillo sînt nişte papă-lapte?

– O să văd ce pot face. Intersecţia Riverside cu Hundred-sixth.

Îngrijorat, şeful lor insistă să treacă pe la locul de întîlnire cu o oră înaintea celei fixate. Nu-i plăcu ce văzu. Era o intersecţie aglomerată, largă, unde se întîlneau Hundred-sixth Street, Riverside Drive şi un drum de acces. Dificil de supravegheat concomitent traficul, trotuarele şi parcul.

– Lăsaţi-mă pe Broadway, spuse *capo*. Apoi îi luaţi pe ei, vă asiguraţi că nu-s urmăriţi şi veniţi după mine.

– Şi dacă n-or să accepte?

– Daţi-i dracului. Treaba asta pare a fi o înscenare. Nu spuneţi nici o tîmpenie. Şi, dacă tipul are marfa la el, plecaţi.

Oamenii lui Cirillo îl lăsară pe şeful lor pe Broadway şi se întoarseră pe Riverside. Wald îi aştepta.

– Unde-i tipu' vostru?

– Da' al tău unde-i?

Wald făcu semn unui taxi.

– Ne aşteaptă. Am anticipat reacţia voastră paranoidă.

Reggie Rand coborî din taxi; purta nişte pantaloni uşori, o cămaşă descheiată de-a lungul pieptului său lipsit de păr, un lanţ de aur, ochelari de soare şi o barbă înspicată cu fire argintii. Se strecură în maşina echipei lui Cirillo, prea repede ca să poată fi fotografiat. Wald urcă în faţă. Omul de la volan apăsă pedala de acceleraţie şi porni în goană pe Riverside, trecînd semafoarele pe galben şi punînd pe fugă pietonii.

– O să te alegi cu o amendă, zise Wald.

– Foarte amuzant.

Omul opri şi-l luă pe *capo* de pe Broadway. *Capo* urcă în spate, lîngă Reggie.

– Intră pe o stradă laterală şi opreşte, îi zise şoferului. Verifică-i să nu aibă microfoane.

– Aşteaptă, spuse Reggie.

– Poftim?

– Am spus să aştepţi.

La scurt timp după ce i se alăturase lui Christopher Taggart, studiase cu cei mai buni instructori vocali de la unul din teatrele newyorkeze pentru a-şi însuşi un accent american sec ce avea să-i fie de folos în ocazii precum cea de faţă.

– Mai întîi, să dăm mîna.

Întinse mîna; şeful mafiot o acceptă precaut, încercînd să-i străpungă ochelarii de soare cu ochii lui negri, vioi. Reggie zîmbi. Scopul acestei întîlniri şi al tranzacţiilor ce aveau să urmeze era de a-i impresiona pe oamenii lui Cirillo, la nivel tot mai înalt pe scara lor ierarhică, cu capacitatea sa de a importa heroină în mari cantităţi. Dacă acest *capo* nu-l conducea, în cele din urmă, pe Taggart la Mikey Nebunul, întreaga stratagemă se dovedea o pierdere de timp.

– În regulă. Controlează-ne, să terminăm o dată cu partea asta.

Şeful mafiot îi controlă cu amănunţime. Găsi la glezna lui Reggie un pistol.

– Uită-te, dar nu-l atinge, spuse acesta.

– Şi al meu e curat, anunţă şoferul.

– Porneşte maşina.

– Cît vrei? îl bruscă Reggie.

– Poftim?

– Cît vrei să cumperi? Ce cantitate?

– Cincizeci de... ăă, unităţi.

– Domnule, asta e maşina dumitale şi ţi-ai permis să mă percheziţionezi. Fă-mi plăcerea de a spune kilograme.

- Eşti nebun?

– Opreşte maşina. Opreşte, am spus!

Maşina opri la intrarea pe 152nd Street.

– Te-ai simţi mai la largul dumitale dacă am face o plimbare pe lîngă clădirile astea? Doar noi doi?

Şeful mafiot dădu din cap.

– Spune-i şoferului să ne urmeze. În cartierul ăsta te pîndesc pericolele la fiecare pas.

Începură să coboare panta înclinată care ducea spre Riverside, urmăriţi de maşină. Merseră preţ de un cvartal şi, în cele din urmă, pe cînd se întorceau spre Broadway, omul lui Cirillo recunoscu că vrea să cumpere cincizeci de kilograme de heroină. La colţul străzii, Reggie spuse:

– Excelent. Vino cu şase milioane două sute douăzeci şi cinci de mii de dolari şi marfa e a dumitale.

– Trebuie să facem o convenţie de plată la livrarea mărfii. O treime jos?

– Nu vreau să par nepoliticos, dar o asemenea convenţie e pentru prieteni, iar eu nici măcar nu te cunosc.

– Cine dracu' eşti ca să spui că nu mă cunoşti? Ştii în numele cui fac tranzacţia? *Tu* cine eşti?

– Sînt un om cu cincizeci de kilograme la dispoziţie oricînd le poţi plăti, domnule. Bună seara.

Îi făcu semn lui Wald, conştient că accentul englez se strecurase insinuant în vocea lui. Dar omul lui Cirillo nu păru să observe.

- Stai puţin. Numerar, patru milioane?

– La o sută douăzeci şi cinci pe kilogram, ai deja o reducere.

– Patru milioane şi jumătate.

Reggie chibzui puţin de parcă ar fi cîntărit oferta.

– Poţi să mă scuteşti de spălătorie?

– Obligaţiuni la purtător.

– Cinci milioane în obligaţiuni la purtător. Pune-l pe flăcăul tău să stabilească detaliile împreună cu al meu.

Mafiotul clipi din ochi; Reggie își ascunse zîmbetul. Dată fiind criza teribilă de marfă la nivel de consumator, atît prețul, cît și cantitatea, care era la fel de importantă, reprezentau o adevărată pleașcă. Cirillo avea motive să jubileze.

După-amiaza următoare, Wald și omul lui Cirillo și-au luat, separat, camere la Hotel Palace, ducînd cu ei serviete Lark identice. În camera lui Wald, omul lui Cirillo instală un minilaborator portabil în baie, luă mostre la întîmplare din cele cincizeci de kilograme și le încălzi în eprubete. Heroina se topi la două sute treizeci de grade și rămase albă, indicînd o puritate de minimum nouăzeci la sută. Cînd făcu semn că e mulțumit, Wald scrută obligațiunile furate în lumină infraroșie și ultravioletă, dădu aprobator din cap și începu să numere hîrtiile cu cele mai rapide mișcări pe care le văzuse celălalt vreodată altundeva decît în Atlantic City.

În aceeași noapte, un atașat nigerian la Națiunile Unite aflat pe statul de plată al lui Reggie trimise obligațiunile prin curierul său diplomatic în Elveția, unde intră în joc sistemul complet de contacte internaționale al lui Taggart.

Diplomatul predă obligațiunile unui broker care le vîndu conform instrucțiunilor primite în prealabil și transferă sumele obținute unui agent bancar de la Union Bank din Geneva, cu instrucțiunea de a le depozita în diferite conturi. După confirmarea efectuării acestor depozite, un distribuitor chinez de heroină cu cetățenie olandeză – membru al triadei Green Pang – făcu aranjamentele pentru transportarea a trei sute de kilograme de heroină, prelucrată, la un teren izolat de aterizare din Triunghiul de Aur, în apropierea granitei thailandeze.

Un avion mic particular o transportă la aeroportul din Bangkok, unde parcă alături de o ambulanță aeriană AirVac ce făcuse un ocol după ce încheiase o cursă medicală legală. Reluîndu-și traseul normal, avionul AirVac preluă un director al companiei Mobil care-și fracturase coloana pe o platformă petrolieră din Indonezia și-l duse la un complex spitalicesc american din Filipine.

Serviciul AirVac era deținut de un consorțiu american cu sediul în Luxemburg și controlat de Euroland, o companie imobiliară condusă de Christopher Taggart, prin intermediul unui șir de alte companii. Taggart cumpărase serviciul medical aerian în secret, cînd recesiunea din '83 afectase foarte tare piața pentru serviciile medicale de urgență, extrem de costisitoare, oferite angajaților din eșalonul de conducere al diverselor corporații. Avioanele argintii cu crucea verde pe coadă, angajate în mod curent în evacuări medicale autentice, erau o privelişte obişnuită în sectoarele destinate avioanelor particulare de pe marile aeroporturi. Nimeni nu-i deranja decît pentru a confirma că pacienții ce urmau a fi duși la spital nu au vreo boală contagioasă, astfel că la traversarea granițelor controlul vamal era extem de sumar. Așa fusese strecurată Helen Rizzolo de pe aeroportul Newmark, deghizată într-un belgian bogat aflat în comă, și introdusă în Irlanda drept director din industria petrolului rănit pe o platformă de foraj din Marea Nordului.

În Manila, un nou echipaj, care nu cunoștea încărcătura ascunsă a aparatului de zbor, preluă avionul avînd la bord un manager newyorkez care fusese împușcat într-un bordel. În New York, avionul a primit o vizită scurtă din partea lui Reggie Rand, unul din directorii AirVac Holding, care a plecat cu o camionetă plină de heroină ambalată în saci pentru cadavre, în valoare de sute de milioane, destinată lui Mikey Cirillo zis Nebunul.

12

Clubul Visions de pe Queens Boulevard, aflat în Forest Hills, era o fostă sală de cinematograf redecorată cu mare cheltuială, cu fotolii la balcon, un ring de dans principal din sticlă şi un al doilea ring suspendat. Taggart plăti douăzeci de dolari la intrare şi cumpără o bere de cinci dolari de la barul din sticlă, care-şi schimba culoarea în funcţie de jocurile de lumini. Era un local atrăgător, dar, ţinînd seama de spaţiul disponibil şi de banii cheltuiţi, Chryl şi Victoria ar fi putut să facă din el o adevărată capodoperă.

La acea oră, majoritatea consumatorilor o constituia femeile, care plăteau doar jumătate din preţul de intrare înainte de ora unsprezece. Dansă cu mai multe din cele care-l invitară, şi între timp identifică locul secret pe unde proprietarul supraveghea, în taină, ce se petrece în local. Astfel, Taggart ajunse la uşa biroului ei, păzită de un om de ordine bine îmbrăcat, cu cămaşă de mătase şi un lanţ gros de aur, făcînd parte din categoria acelora despre care Reggie spunea că au cîte o verigă slabă, care se rupe în cazul cînd vreun neghiob face greşeala de a se încăiera cu tipul respectiv.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Spune-i domnişoarei Helen Rizzolo că Chris e aici.

Biroul ei era de un alb imaculat, curat şi izolat fonic, abstracţie făcînd de bubuitul insistent al başilor ce pătrundea totuşi prin perete.

Matahala îl conduse înăuntru; Helen se ridică în spatele unui birou simplu, îndreptat către fereastra din sticlă fumurie pe care Taggart o descoperise deasupra stației de amplificare. Purta jeanși strîmți, o bluză sclipitor de albă și pantofi cu tocuri înalte, subțiri. Taggart ar fi vrut să-i spună că are picioare foarte frumoase, dar soneriile de alarmă care se declanșaseră din clipa cînd intrase în club îl avertizau că se joacă cu focul.

– Intră, Chris. Termin într-o clipă. Totul e în regulă, Sal. Mulțumesc.

Sal ieși și închise ușa după el, iar ea întrebă surprinsă:

– Ce cauți aici?

Nu părea să-l fi văzut la bar.

– Ai spus că trebuie să găsim o modalitate mai bună să facem cunoștință.

– Mă tot întîlnesc cu Reggie de o lună încoace. Am crezut că asta e înțelegerea. Ce s-a întîmplat?

Chris se simțea extrem de stingherit în orice încăpere unde s-ar fi putut afla un microfon.

– Camera asta e curată?

– Da, și știi foarte bine lucrul acesta.

– Cum adică, știu foarte bine?

– Am aflat care dintre oamenii mei au fost cumpărați de Reggie.

– Reggie spunea că n-ar trebui să vin, răspunse Taggart zîmbind, căci se îndoia că ea descoperise toți spionii lui Reggie.

– Mai vrei o bere?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să vorbim, dar nu aici.

– Unde vrei să ne întîlnim?

El se simțea exuberant și voia să epateze.

– Intersecția Park cu Fifty-sixth. O să fiu la poarta principală.

– Iau un taxi.

Taggart se întoarse să plece.

– Drăguț club.

– Mda, merge.

Îi simți privirea ațintită asupra lui cît traversă ringul de dans. Îi tremurau mîinile. Era o nebunie, dar nu se putea abține sau nu voia

să se abțină. Avea senzația că a redevenit un elev de liceu pentru care nimic nu conta mai mult decît seducerea unei fete frumoase.

Cînd ea coborî din taxi la Turnul Taggart, el o conduse pe șantierul întunecat, spre un elevator pentru materiale.

– Te temi de înălțime?

– Nu.

Pe măsură ce elevatorul înainta, luminile înfloreau ca o grădină. Ajunși în vîrf, Taggart o luă de braț și o conduse spre marginea planșeului acoperit cu scînduri. Deasupra capetelor lor se înălțau macaralele, niște V-uri enorme profilate pe cer. Ea privea în jur cu aerul că-i place, iar el se bucura că a adus-o acolo. Atinse o coloană de oțel:

– Ăștia-s dinozaurii de-acum. În curînd vor fi toate din beton.

– Despre ce voiai să vorbim?

– Frații tăi încă mai cred minciuna?

Helen se încordă, iar Taggart o simți. Își dorea cu disperare ca frații ei să muște momeala.

– Mai cred? repetă el. Reggie spune că nu-i prea sigur.

Ea privea luminile orașului. Trecuse o lună de cînd oamenii lui Taggart o aduseseră înapoi din Irlanda, dar încă mai vedea cu ochii minții expresia de ușurare și uimire de pe chipul lui Eddie cînd ea intrase pe ușă, însoțită de agenții FBI care păziseră pînă atunci intrarea. Eddie îi scosese afară, o cuprinsese în brațe și ascultase cu neîncredere promisiunea ei de a le explica totul după ce o să facă o baie. Pe cînd se afla încă în cadă, băieții o trimiseseră pe mama lor să-i pună întrebarea cea mare: a fost violată?

– Nu, mamă.

– Ești sigură?

– Mamă!

– Atunci ce s-a întîmplat? Ce voiau?

– Aveau un mesaj pentru Frank și Eddie.

– Asta-i tot?

– Vrei, te rog, să-i trimiți pe băieți sus? Trebuie să vorbesc cu ei.

Mama ei schimbă subiectul așa cum numai ea era în stare.

– Chiar trebuie să lucrezi așa de mult cu frații tăi? Nu ți-ar plăcea să ai un prieten?

– Te referi la un prieten cu care să mă culc?

– Helen, e neapărat necesar să vorbeşti aşa?

– Da, mamă. Mi-ar plăcea tare mult să am un prieten. Vrei să-i trimiţi pe Eddie şi pe Frank încoace?

Ar fi putut să adauge că nu poate avea un prieten cinstit pentru că ar fi trebuit să ţină în secret adevărata ei viaţă, şi nici un prieten din mafie, căci acesta ar fi încercat să-i submineze poziţia şi să acapareze el puterea, dar a renunţat fiindcă nu voia s-o facă nefericită pe mama sa.

Fraţii intrară în dormitorul ei, închiseră uşa şi rămaseră în picioare lîngă pat, părînd foarte stînjeniţi, exact aşa cum intenţionase ea. Pregătise anume decorul; şedea în capul oaselor, sprijinită de perne, într-un halat alb pufos, bînd dintr-un pahar cu vin alb.

– Ce s-a întîmplat?

– Aţi verificat dacă nu sînt microfoane în casă?

– Şi în dimineaţa asta, ca de obicei. Nimic. Ce s-a întîmplat? Cine te-a luat?

– Totul a fost o înscenare. Tipii nu voiau decît să vorbim.

– Să vorbiţi?! explodă Eddie. Înhaţă o fată de pe stradă ca să stea de vorbă?

– Cine sînt ? întrebă Frank calm.

Taggart sugerase o explicaţie. Helen o modificase, sperînd că o promisiune de independenţă, corelată cu ocazia de a distruge clanul Cirillo se va dovedi într-atît de tentantă pentru Eddie şi Frank încît vor accepta să colaboreze cu oameni necunoscuţi.

– Ştiţi şi voi ce le face sicilienilor poliţia italiană.

– E cert că au pus mîna pe un tip important şi l-au silit să ciripească.

– Şi ce-şi fac sicilienii unii altora.

– Se omoară unii pe alţii, exact aşa cum oamenii lui Cirillo îi lichidează pe-ai noştri. Ce legătură are asta cu ticăloşii care te-au răpit?

– Există un grup nou de sicilieni care au supravieţuit. Se pregătesc să iasă din Italia şi să devină o organizaţie internaţională. Depun banii în Elveţia şi Luxemburg. Recrutează cei mai buni oameni din fiecare ţară: Italia, Franţa, Anglia, Canada, Jamaica, Statele Unite.

– Recrutează? întrebă Eddie cu chef de harță. Da' cine dracu' se cred?

Helen îi susținu privirea pînă cînd el se uită în altă parte.

– Viitorul. N-au încredere în clanul Cirillo. Vor ca noi să preluăm controlul asupra New York-ului.

– Mîine ar fi un moment potrivit? întrebă Frank.

– Ne vor susține în orice fel vom avea nevoie. Luptători. Arme. Informații despre poliție. Spălarea...

– Droguri?

– Fără droguri. Există căi mai bune pentru a face bani.

– Și ce vor de la noi?

– Vor să le fim niște parteneri loiali; o cale de intrare în corporații legale și spălare de bani. Dar mai întîi va trebui să scăpăm de concurență. Asta înseamnă clanul Cirillo și toate celelalte.

– Celelalte familii vor cădea ca popicele după Cirillo, remarcă Frank.

– Ce le-ai zis?

– Că o să vă transmit și vouă ce mi-au spus ei. Asta e tot.

– Și dacă Frank și cu mine nu sîntem de acord?

Ea ridică din umeri.

– Asta înseamnă că nu facem nici o înțelegere.

– Dar de ce te-au luat pe *tine?* întrebă Eddie. De ce nu pe mine, ori pe Frank?

– Știau că numai eu îl vizitez pe tata. Cred că au oamenii lor la închisoare. Și-au dat seama că sînt la curent cu afacerile familiei.

– Lucrul ăsta e valabil și pentru mine, și pentru Frank.

Helen lăsă capul în jos și răspunse rușinată:

– Dar voi n-ați fost atît de nătăfleți încît să ieșiți la alergat în fiecare zi. Am fost o pradă ușoară. Îmi pare rău.

– E o șmecherie, opină Eddie. Sînt de la FBI.

– Eddie, m-au dus tocmai în *Irlanda.* M-au răpit. Nu sînt agenți FBI.

– Și totuși, poate fi o capcană.

Helen profitase de ocazie ca să se asigure că frații ei nu vor avea niciodată de-a face cu Christopher Taggart.

– Eu sînt intermediarul. Dacă e o capcană, cu ce se aleg? Cu mine. Atîta timp cît eu sînt singura care vorbeşte cu ei, nu se pot atinge de voi, băieţi, sau de altcineva din familie.

– N-o să-mi las eu sora să intre la răcoare.

– Nu există nici un risc.

Eddie se strîmbă.

– Tata n-ar fi de acord.

– Tata şi-a dat deja acordul, minţi ea cu uşurinţă, a doua minciună despre tatăl lor în mai puţin de o săptămînă. Am trecut pe la închisoare înainte să vin acasă. I-am spus totul, iar el a zis să profităm de ocazie. Nu înţelegi, Eddie? Oamenii aştia sînt inteligenţi şi preferă genul de familie unită, cum sîntem noi. E firesc să ne vrea ca parteneri.

– Ştiu că alcătuim o familie pe cinste. Dar ce vor face *pentru* noi?

– Putem accede la un sistem internaţional financiar şi de informaţii, răspunse ea. Împodobea minciuna cu detalii care puteau chiar să se adeverească în viitor, cînd familia ei o să controleze New York-ul. Christopher Taggart avea dreptate: activităţile organizate la nivel internaţional reprezentau viitorul. Au în derulare nişte afaceri cu fonduri guvernamentale care fac heroina să arate a nisip.

– Ce fel de informaţii?

Helen se oprise să ia o înghiţitură de vin.

– M-au avertizat că Strikeforce supraveghează telefonul din hangar. Din pivniţa de la colţul străzii.

Lui Eddie şi lui Frank le plăcuse ce auzeau, le plăcuse la nebunie...

Helen se întoarse spre Taggart. Vîntul îi răvăşise părul negru, care-i acoperea chipul, ca un văl de mătase.

– Sînt de acord în continuare, dar încep să fie nerăbdători. Vor rezultate imediate.

– Mîine, promise el privind cu satisfacţie oraşul sclipitor.

– Mîine?

– Îl ştii pe noul şef de zonă al lui Cirillo din Brooklyn?

– A încercat să-l omoare pe fratele meu, Eddie.

– Îl cunoşti pe Tommy Lucia?

– Ştiu că e unul din şefii mai mici ai lui Cirillo. Se ocupă de jocuri. Omul numărul doi al şefului din Brooklyn.

– Spune-i fratelui tău Eddie să facă un tîrg cu Tommy.

– Ce fel de tîrg?

– Să-i ceară să se alăture familiei Rizzolo.

– Eşti nebun. Tommy Lucia nici n-o să stea de vorbă cu Eddie.

– Asta o să vă dubleze cîştigurile din pariuri şi loterie.

Helen cugetă o vreme.

– Da, aşa e, dar numai dacă Tommy Lucia aduce cu el cei mai buni oameni. Ce te face să crezi că se va desprinde de Cirillo?

– Eddie e capabil să se ocupe de asta?

– Sigur că da, zise ea cu asprime. Apoi adăugă cu voce mai blîndă: O să fiu pe-aproape. Vom fi pregătiți... Cum ajung jos?

– Te duc eu.

În elevator, el o întrebă: Vrei să bem ceva?

– Nu; trebuie să plec.

Taggart îi chemă un taxi, şi ea dispăru. Uşor ameţit de propriul curaj, merse pe jos, încet, spre localul Old Stand de pe Third Avenue, unde ştia că de obicei va găsi cîţiva poliţişti de la Secţia şaptesprezece care-şi terminaseră tura. Se aşeză la bar, luă o cafea irlandeză şi, în timp ce o bea, se declară satisfăcut de ceea ce făcuse.

Şoferul taxiului în care urcase Helen nu părea încîntat de o cursă în Canarsie, şi cu atît mai puţin cînd ea îi ceru s-o ia spre Belt Parkway.

– Doamnă, e mult mai bine să mergem pe Flatbush, Eastern Parkway şi Rockaway Parkway.

– Vreau să văd golful, spuse ea privind pe geam şi ignorînd remarca lui grosolană despre feribot.

Christopher Taggart începea să ia forma unei întîmplări foarte norocoase. Îi oferise ocazia să-şi protejeze familia de Cirillo şi în acelaşi timp să-şi consolideze puterea pe care o avea faţă de fraţii săi. Ea va lua deciziile, iar în intervalul care se va scurge pînă în

momentul cînd va reuşi să-l aducă acasă pe tatăl ei pe motive de sănătate, Eddie şi Frank îşi vor da seama că el nu mai e capabil să fie şeful şi se vor împăca cu ideea că ea conduce totul.

Taxiul traversă podul Manhattan, iar şoferul se îndreptă spre Flatbush Avenue.

– Am spus că vreau să mergem pe Belt.

– Du-te naibii, cucoană. Nu cîştig nimic umblînd prin Canarsie. Plus că-mi dau seama, numa' dacă mă uit la tine, că n-o să dai bacşiş.

– Pentru că sînt femeie?

Şoferul frînă, se întinse şi-i deschise portiera.

– Jos cu tine! M-am săturat de tîmpeniile astea.

Helen se uită în sus şi-n jos la înşiruirea pustie de magazine cu porţile închise şi-şi spuse: „Tipul ăsta chiar m-ar da afară din maşină şi m-ar lăsa aici, dacă ar putea". Presupuse că s-ar simţi înspăimîntată dacă ar fi singură, numai că ea nu era niciodată singură. Kosti, cu o voce joasă, fremătînd de mînie reţinută:

– Cheamă-l pe dispecerul tău, te rog. Spune-i că sînt o prietenă a lui Johnny Carroccio.

Şoferul o privi şi siguranţa din vocea ei fu suficientă pentru a-l determina să facă ce i se spusese.

– Poartă-te frumos, răspunse prin radio dispecerul. Poartă-te foarte frumos.

Şoferul întoarse maşina şi o apucă pe Belt Parkway. Cînd portul începu să se zărească, întrebă politicos:

- Cine-i Johnny Carroccio?

– Împrumută bani celor care vor să-şi facă companii de taximetre şi nu pot apela la bănci.

– Bun prieten?

– Lucrează pentru fratele meu, replică ea.

Şoferul se cufundă într-o tăcere adîncă şi îndelungată.

Da, Taggart a apărut într-un moment prielnic. Deşi, trebuia să recunoască, în seara aceea o îngrijorase. Fusese o nebunie s-o caute la club; se întrebă dacă nu cumva e un amator care se joacă cu mafia. Dar răpirea ei fusese acţiunea de mare precizie a unei organizaţii internaţionale puternice.

Îi trecu prin minte, cu întîrziere, că ar fi trebuit să accepte invitația lui la un pahar, ca să afle ce se petrece în mintea lui. Atrăgător bărbat; cu maniere elegante. Și mișcările lui aveau o blîndețe neobișnuită pentru un bărbat de statura lui. Refuzase în mod automat. Îi intrase în obișnuință să refuze.

Tommy Lucia era un supraviețuitor dur al mafiei jocurilor de noroc din Brooklyn. În condițiile în care longevitatea reprezenta una din căile spre putere într-o lume instabilă, iar răbdarea o alta, Tommy ajunsese sus supunîndu-se și alegîndu-și adversarii cu grijă. Cariera lui îndelungată în slujba lui Cirillo îi amintea lui Taggart de succesele unchiului Eamon în poliție. Dar unchiul său se pensionase după treizeci de ani de serviciu, în vreme ce Tommy Lucia încă se mai ducea în fiecare zi la *Caffè di Tullio*, pe Knickerbocker Street, în cartierul Bushwick din Brooklyn.

Cafeneaua di Tullio avea o încăpere ce dădea în stradă cu o tejghea lungă, curată, un aparat modern pentru cappuccino și espresso și postere color cu echipa națională de fotbal a Italiei. În spate se afla o a doua încăpere, mai mare, unde obișnuiții localului jucau cărți la mese rotunde. La ora șase seara, cînd sicilieni de toate categoriile se opreau pe-acolo în drum spre casă, localul semăna cu o piațetă rurală. Printre acești oameni se număra și noul șef de zonă pentru Brooklyn al clanului Cirillo.

Tommy, adjunctul numărul unu al acestuia, stătea lîngă el, mulțumit. O dată cu arestarea pe bază de mandat RICO a fratelui mai mare al șefului de zonă, mantia conducerii pentru Brooklyn ajunsese pe umeri puternici. Șeful lui Tommy, un bărbat chipeș, trecut de șaizeci de ani, purta un costum bleumarin de bună calitate; avea capul aproape complet chel, cu excepția unui cerc de păr alb ca zăpada. Își salută prietenii și vecinii afabil, îmbrățișă un bătrîn brutar și rîse cu el la vederea urmelor de făină rămase pe costumul lui, apoi se așeză la o masă de joc în vreme ce cîțiva bărbați mai tineri se grăbeau să-i aducă un espresso.

Tommy știa cum arată un învingător. Localurile lor pentru jocuri de noroc înfloreau sub conducerea noului șef, care extindea pariurile în părți din Brooklyn ce aparținuseră mai înainte clanului Rizzolo.

Cînd repezitul Eddie „Poliţistul" lovise în replică, noul şef de zonă găsise o strategie infailibilă: îl ademenise pe nătărăul cel lacom cu o tranzacţie inventată cu cocaină, ca să-l facă să lase garda jos.

Faptul că Eddie şi-a pierdut numai degetele, nu şi viaţa, putea fi atribuit în mare măsură norocului. Iar Tommy Lucia ştia că, invariabil, aceasta indică doar o scădere temporară a şanselor adversarului. În cele din urmă, noul şef de zonă avea să-l distrugă pe Eddie şi să revendice restul teritoriului din Brooklyn controlat de clanul Rizzolo cel trădător. Ar putea chiar să-i ia locul lui Mikey Nebunul căruia îi erau subordonaţi şefii de zonă. Şi mai departe? Cine ştie, poate după moartea bătrînului Don Richard avea să devină şeful cel mare. Şi-l va trage şi pe el, Tommy, după sine.

Telefonul public aflat între cele două încăperi sună insistent. Un copil sări să răspundă şi-i dădu receptorul lui Tommy. Acesta ascultă, se duse înapoi la masa de joc şi şopti:

– Cineva a incendiat unul din autobuzele Blue Line ale familiei Rizzolo.

– Sună-l pe prietenul tău aflat în slujba lui Rizzolo. Spune-i că-mi pare sincer rău şi că noi nu avem nici un amestec. Şi scoate doi oameni pe trotuar, pentru eventualitatea că nu ţi se va da crezare.

Tommy trimise cîţiva inşi să facă de pază în faţa localului, după care se duse la telefon. Abia stabilise legătura cu „prietenul" lui, care părea sceptic, cînd uşa localului se deschise şi în prag îşi făcură apariţia trei bărbaţi blonzi în costume albastre.

– Tocmai au intrat nişte blestemaţi de agenţi FBI. Te sun eu mai tîrziu.

Bărbaţii se duseră la tejghea, puseră servietele pe duşumea şi cerură cappuccino.

– La pachet? întrebă chelnerul cu speranţă în glas.

– Aici. Aveţi o toaletă pentru bărbaţi?

– În spate, uşa din mijloc.

Unul din ei trecu printre mesele unde se jucau cărţi, intră la toaletă şi ieşi cîteva minute mai tîrziu. Atît el, cît şi tovarăşii săi adăugară zahăr în cafea şi mestecară cu linguriţele; apoi continuară să-şi bea cafeaua pînă cînd în faţa uşii se opri o berlină neagră cu

însemne guvernamentale pe portieră. Cu mişcări iuţi şi bine coordonate, cei trei deschiseră servietele şi scoaseră pistoale automate. Doi dintre ei intrară în camera din spate şi-l împuşcară pe noul şef de zonă. Un altul, gardă de corp, încercă să-şi scoată arma, dar se trezi azvîrlit în celălalt capăt al încăperii sub forţa impactului. Al treilea pistolar îndreptă arma automată spre Lucia, care se lipi de perete cu mîinile sus şi palmele deschise; îşi spuse că e ca şi mort.

– La podea!

Tommy se aruncă pe pardoseala acoperită cu linoleum, aşteptînd gloanţele. Dar individul se mulţumi să se uite la el, cu aerul că-i serveşte drept acoperire. Cînd toţi ceilalţi supravieţuitori se întinseră pe podea, cei trei ieşiră cu spatele şi se îndreptară spre maşina ce-i aştepta; din maşină ieşea ţeava unei arme care-i supraveghea pe oamenii lui Tommy aflaţi pe trotuar. Maşina porni şi se depărtă cu viteză spre nord, cu girofarurile funcţionînd.

Cartierul italian cedă locul celui spaniol. Apoi Knickerbocker Avenue intră într-o zonă industrială pustie, înţesată de canale şi şine de cale ferată. La mai puţin de doi kilometri de locul atacului, şoferul intră cu maşina într-un depou părăsit, trecu în viteză pe lîngă un şir de platforme mobile şi se opri îndărătul unui depozit. Bărbaţii în costume albastre coborîră, se căţărară apoi într-un container lucios pentru transportul maritim aflat pe o platformă mobilă. Maşina se depărtă. La scurt timp după aceea, şirul de platforme se puse în mişcare; trecură prin Brooklyn pînă în port, unde macaralele încărcară containerele la bordul unui cargou suedez aparţinînd Liniilor Maritime Mersk, care porni o dată cu fluxul de seară.

Tommy n-a fost prea surprins să primească în seara aceea un mesaj de la „prietenul" său din serviciul familiei Rizzolo. Îl sunase aşteptîndu-se la ameninţări, dar omul părea foarte nedumerit.

– Nu ştiu ce se petrece, dar am nişte veşti pentru tine.

– Despre ce e vorba?

– Prima: Eddie Rizzolo afirmă că nu el a făcut-o.

– Nu zău? Şi a doua?

– E un tip care vrea să ia cina cu tine. La ora zece. *Café des Sports*.

– N-am auzit niciodată de localul ăsta, zise Lucia bănuitor.

– N-a aflat de el nici Mikey Nebunul, nici agenții Strikeforce. E pe West Fifty-first Street, între Eighth și Ninth Street.

Lucia bănuia că numele localului se referă la sport, iar o vitrină cu trofee din spatele barului iluminat intens îi confirmă bănuiala. Un tip solid, cu comportament de proprietar și înfățișarea unui fost jucător de fotbal, spuse:

– *Oui, monsieur,* prietenul dumneavoastră vă așteaptă.

O blondă sigură pe sine îl conduse printre clienții ce păreau să fie implicați în industria divertismentului. În local nu se vedea nici un mafiot – doar oameni obișnuiți. Fata îl introduse într-un separeu îngrădit cu pereți de cărămidă. Lucia tocmai își spunea că-i place mersul ei cînd dădu cu ochii de gazda sa. La acea masă pregătită pentru trei persoane, în cel mai intim și mai izolat colț al restaurantului, cu spatele la doi din pereții de cărămidă și ținînd în mîna imensă un pahar cu vin aparent fragil, se afla Eddie Rizzolo zis „Polițistul".

Faptul în sine nu avea absolut nici o logică pentru Tommy Lucia. Eddie îl invită să se așeze pe scaunul liber aflat în fața lui.

– Ce mai faci?

– Poți să-mi spui și mie ce înseamnă toate astea?

Eddie dădu să-și întindă mîna dreaptă, zîmbi în direcția degetelor lipsă și, în loc de altceva, întrebă:

– Vrei să bei ceva? Am comandat o sticlă de vin, dacă vinul franțuzesc e pe placul tău.

Blonda sigură de sine aduse un pahar, turnă și-i întrebă dacă vor să afle care sînt specialitățile casei. Eddie, părînd a face uz de cele mai alese purtări ale sale, îi spuse lui Lucia:

– Te deranjează dacă comand? Am consultat meniul ceva mai devreme.

Lucia aruncă o privire spre al treilea tacîm așezat lîngă cel al lui Eddie, dar se părea că nu-l așteaptă pe cel de-al treilea mesean.

– Comandă.

– Pentru amîndoi, pate și *celeri remoulade*.

Lucia se simți impresionat, dar apoi își aminti că Eddie se ocupa și el de o mulțime de restaurante.

– Ce părere ai?

– Sună bine.

Lucia ar fi vrut s-o scoată pe femeie afară din separeu, să-l înhațe pe Eddie de revere și să urle: „Ce mama dracului se întîmplă?!" Dar Eddie continua cu meniul:

– Ce ne poți spune despre *scallop provencale?*

Lucia auzea doar vuietul din mintea sa în vreme ce fata descria acel fel de mîncare, fiind întreruptă în mai multe rînduri de Eddie. Simțea cum începe să tremure, amintindu-și de împușcăturile la care fusese martor cu cîteva ore în urmă. Șeful lui își pierduse viața, sub ochii lui.

– Tu ce vrei să mănînci?

– Aveți friptură?

– *Au poivre?*

– Excelent! exultă Eddie. Porții duble de cartofi prăjiți pentru amîndoi. Aici cartofii prăjiți se fac subțiri, și arată bine – cam așa ca tine, frumușico, adăugă el zîmbindu-i fetei. Și poate niște vin roșu pentru prietenul meu, cînd i se va servi friptura.

Fata plecă; fiindcă masa era mare, un spațiu confortabil îi despărțea de ceilalți clienți. Eddie zîmbi larg, încurajîndu-l să-i pună întrebări. Lucia își ținu respirația și amînă momentul. În nici un caz n-avea de gînd să-l lase pe Eddie Rizzolo să-l pună în dificultate.

– Stilată fata.

– E fiica proprietarului.

– Se și vede.

– Da, întotdeauna.

Eddie bău din vin și rupse o bucată de pîine. Afișa o răbdare pe care nu i-o cunoscuse nimeni pînă atunci, avînd aerul că ar putea să stea acolo toată noaptea. Lucia nu mai suporta încordarea.

– Prin urmare, care-i treaba?

– Sîntem teferi cu toții. Sora mea s-a întors acasă nevătămată. Pe mine nu mă mai doare mîna. *Tu* te simți bine?

– Mai bine decît azi după-amiază.

– Bun. Tata spunea întotdeauna că lucrurile pot oricînd să meargă mai bine; răul însă e nemărginit.

Lucia se sili să zîmbească şi întrebă, politicos:

– Cum se poartă cu Don Eddie?

– Sora mea spune că bine. Ea îl vede în mod regulat.

– Ai spus că e teafără. Cine a răpit-o?

Eddie păru stînjenit.

– O chestie de familie. Poţi să-ţi închipui una ca asta? Nu i-au făcut nici un rău. Spre deosebire de ceea ce se întîmplă dacă pun mîna pe tine nişte columbieni. Clătină din cap. Şi-ar fi închipuit bunicii noştri cu ce probleme ne vom confrunta noi?

– E o lume ciudată, aprobă Lucia.

Gustă din vinul alb ca să cîştige timp, întrebîndu-se cum a ajuns Eddie „Poliţistul" aşa de deştept într-un timp atît de scurt. Se părea că Eddie şi-a dat foarte multă silinţă ca să-l avanseze pe el, Lucia, în ierarhia clanului Cirillo împuşcîndu-i şeful. „Mulţumesc frumos", îşi spuse. Dar Eddie Rizzolo nu era suficient de deştept, şi nici suficient de şmecher, nici măcar îndeajuns de lacom pentru a imagina şi pune în aplicare o asemenea stratagemă. El şi cu fratele său Frank aveau gusturile grosolane ale cuţitarului de rînd de la orice colţ de stradă: să aibă stomacul plin, o maşină rapidă şi tîrfe prietenoase. Cineva îi susţinea.

Proprietarul restaurantului trecu pe lîngă separeu şi dădu din cap spre Eddie. Acesta făcu un semn cu mîna ca răspuns, ceea ce spori curiozitatea invitatului său.

– Sper să nu te deranjeze, spuse Eddie, sora mea e în oraş şi am chemat-o să ne întîlnim aici. Ai ceva împotrivă dacă se aşază la masa noastră?

Ea sosi ca o vijelie, cu pletele negre fluturînd, braţele încărcate de pachete, parfumată, cu ochi scînteietori. O mică prinţesă italiană bogată, şi o bucăţică pe cinste. Lucia îi zîmbi.

– Bună seara.

Ea înclină capul într-un salut rece. Chiar dacă pe tot corpul ei scria „sex", cu condiţia să ştii să citeşti, nu părea dispusă să-şi manifeste sexualitatea debordantă. Puse pachetele pe scaunul liber, se aşeză lîngă Eddie şi-l sărută.

Tommy Lucia zîmbi din nou. Iată răspunsul: surioara. Micul intermediar al tăticului. Bătrînul Don Eddie îşi conducea afacerile din închisoare. Fiica lui îi spunea totul. Probabil că Eddie fierbea de furie la gîndul că trebuie să accepte o femeie lîngă el la o întrunire. Uşurat că are măcar idee cine încearcă să-l manevreze, Lucia spuse:

– Cred că acum am chef de vinul acela roşu, Eddie, dacă nu te deranjează.

– Nici o problemă.

Eddie chemă o chelneriţă şi-i ceru lista de vinuri.

– Şi tu, dragă? Vrei să mănînci ceva?

Helen îl luă de braţ pe fratele ei ca un copil.

– Poţi să-mi comanzi un espresso?

– Dacă nu au aici, o să le cer să aducă din altă parte, spuse fratele ei.

Tommy îşi închipuise că Eddie va trece, de bună seamă, la afaceri după ce va termina de făcut comanda, dar, spre iritarea lui, Helen reluă politeţurile cu care trăsese de timp şi fratele ei.

– Am auzit că Don Richard se ţine bine.

– Don Richard e o surpriză plăcută pentru noi toţi.

– Nu-i aşa că bătrînii sînt grozavi? întrebă Eddie cu nevinovăţie.

– Nu sînt încă bătrîni atîta vreme cît îşi păstrează sănătatea, pară Lucia, căci înţelegea limpede unde încerca interlocutorul său să ajungă; afurisiţii de Rizzolo!

– Sănătatea e totul, aprobă Eddie.

– Şi libertatea, completă Lucia, o înţepătură menită să-i amintească lui Eddie că tatăl lui se află în închisoare.

Peste faţa mare a lui Eddie trecu o umbră întunecată care-l făcea să pară periculos. Dar Helen îl înghionti uşor, iar el se controlă. Lucia rînji; în cluburi, prietenele traficanţilor de cocaină obişnuiau să ţină la ele drogurile pentru a-i păcăli pe poliţişti, dar acum fetele ajunseseră să vîndă ele însele marfa. Eddie trebuie să fie atent, altminteri Helen poate să-l dea la o parte, se gîndi el. Se întreba dacă ea va participa la discuţie sau se va mulţumi să-i relateze totul tatălui ei, aşa că spuse:

– Se întîmplă multe lucruri pe care nu le înţeleg.

– Ar trebui să le iei așa cum sînt, spuse Eddie rupînd o altă bucată de pîine și întinzîndu-i coșul lui Lucia. Dacă aș fi vrut să te omor, aș fi avut două ocazii astăzi. Pe Atlantic Avenue, unde ai luat micul dejun, și pe Woodhaven Boulevard, la prînz.

– Knickerbocker Avenue.

– Ți-am mai spus, n-am fost eu.

– Unii au aflat că nu-s chiar așa ușor de omorît.

– Trei ocazii, dacă ții seama de faptul că te-aș fi putut aranja pe trotuar, cu cîteva minute mai devreme. Patru, dacă-ți zbor căpățîna cu cuțitul ăsta pentru unt.

– Așadar, îmi faci favoruri. Pentru ce?

– Vreau să vorbim.

Chipul lui Tommy deveni impenetrabil. În nici un caz nu avea de gînd să încheie vreo înțelegere cu familia Rizzolo pe la spatele lui Cirillo. Era destul de rău că se afla alături de ei, în public.

– Nu te-ai adresat omului nimerit. Don Richard...

Eddie îl întrerupse și trecu pe siciliană, o limbă care oferea multe posibilități.

– Ce-ar fi să vorbim despre Don Richard mai tîrziu?... Ciudat: faptul că șeful tău a sfîrșit împușcat îți cam netezește calea spre postul de conducere din Brooklyn, în slujba lui Cirillo. Nu-i așa?

– Mikey va prelua zona asta, răspunse Lucia în engleză, încă precaut.

Helen vorbea siciliana la fel de fluent ca Eddie, și-n plus o făcea cu mai mult rafinament, mai insinuant.

– Mikey Nebunul e ocupat să vîndă droguri în oraș. Ce-i pasă lui de pariuri?

Lucia nu se putu abține să nu dea din cap aprobator. Pariurile, jocurile de noroc însemnau o sursă stabilă și importantă de bani; pe așa ceva se construiseră imperii, dar unii nu se lăsau incitați decît de droguri. Mikey făcuse o fixație pentru profiturile nesănătoase care decurgeau din tranzacțiile cu narcotice.

Proprietarul restaurantului aduse vinul comandat de Eddie, un Bordeaux din '71 gros și uleios, și le mărturisi că e una din ultimele sticle. Eddie așteptă pînă ce chelnerița aduse cafeaua espresso pentru sora sa, apoi întinse paharul spre Lucia:

– Pentru viitor.

– Care viitor? întrebă Tommy cu răceală, hotărît să pună capăt situației înainte să-i scape de sub control.

– Viitorul nostru. Sîntem în aceeași branșă. Ar fi o prostie să ne luăm la întrecere, atîta vreme cît putem să lucrăm împreună. Avem și noi aceleași probleme provocate de negrii și spaniolii care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala. Întîmpinăm dificultăți asemănătoare în spălarea banilor. Avem aceleași probleme cu pariurile.

– Rusia și China se confruntă și ele cu aceleași probleme. Și totuși, nu le prevăd un viitor comun.

Helen interveni repede:

– Pariurile și jocurile de noroc au de suferit dacă izbucnește un război.

– Ce război?

Eddie își ridică mîna schiloditâ.

– Avem parte doar de necazuri dacă continuăm să tragem unii în alții.

– În definitiv, ce vrei, Eddie?

– *Pe tine.*

– Pe mine? Vrei să lucrez pentru tine?

– Căutăm oameni de ispravă, Tommy.

– Apreciez complimentul. Dar sînt mulțumit de situația mea actuală. Ce-ai putea să-mi oferi în plus față de ceea ce am deja?

– Mai mult decît i-a dat Cirillo fostului tău șef, răspunse Eddie. Și o mai bună protecție.

– Dar asta numai dacă-i aduci cu tine pe cei mai buni oameni, adăugă Helen. E foarte important. Trebuie să-i aduci pe cei mai buni. O să avem grijă de ei. Toată lumea va fi în cîștig.

– Cu excepția prietenilor mei, familia Cirillo.

– Clanul Cirillo va pierde oricum, zise Eddie arogant. Pentru început, Brooklyn-ul.

Lucia își ascunse disprețul. Lăudăroșenia era una din trăsăturile definitorii ale lui Eddie Rizzolo cel cu gură bogată. Un bărbat nu trebuie să vorbească, ci să acționeze și-atît. N-ar trebui nici să-și dezvăluie întregul plan.

– E un pas foarte important. Aş putea să pierd totul. Clanul Cirillo e puternic, voi nu. Nu-i văd renunţînd la Brooklyn în favoarea voastră sau a oricui altcuiva.

– Mai gîndeşte-te, spuse Eddie. Gîndeşte-te pînă marţi.

Lui Lucia îi trecu prin minte o idee ciudată. Pentru un om obişnuit, ceea ce se petrecea ar fi însemnat şantaj. Se uită lung la Helen, care-l sfredelea cu privirea.

– Ce-ar fi să-mi spuneţi *voi* ce-o să se întîmple marţi?

Ea atinse antebraţul solid al lui Eddie, impunîndu-i să tacă, şi-l privi pe Lucia atît de pătrunzător şi de îndelung încît acesta simţi un fior straniu pe şira spinării. Cunoştea trei feluri de femei: curve, soţii şi mame. Dar în ochii lui Helen Rizzolo se deslușea ceva întunecat care-i dădea de înţeles că ea poate să aibă chiar şi o mie de ani şi că face parte dintr-o a patra categorie, străveche: era o *maghe*, o vrăjitoare.

– În ziua de marţi, cineva ar putea să nu-ţi spună să te întinzi pe podea.

Tommy Lucia recunoscu în sinea sa că nici măcar Don Eddie n-ar fi reuşit să găsească o exprimare mai potrivită; bătrînul ticălos avea un intermediar al dracului de bun.

– Mă strîngeţi cu uşa, protestă el, de parcă aş fi un vînzător de fructe care vrea să-şi cumpere protecţia.

Helen zîmbi, iar întunericul secular din ochii ei dispăru undeva, în adîncul lor.

– Priveşte lucrurile în felul ăsta, Tommy: îţi oferim o alternativă cu care te poţi împăca.

Taggart şi Reggie supravegheau *Café des Sports* dintr-o limuzină închiriată, parcată în şirul de maşini asemănătoare negre, albe şi argintii ce aşteptau ieşirea spectatorilor de la teatru. Se aflau într-un cvartal de clădiri prevăzute cu scări de incendiu. Multe dintre ele adăposteau la parter restaurante. La o oră după ce Helen intrase în cafenea, Taggart observă un bărbat care ieşi dintr-o clădire învecinată, se uită în susul şi-n josul străzii, după care porni

repede spre Eight Avenue, legănîndu-şi servieta cu satisfacţia lucrului împlinit.

– Reggie, dă-mi, te rog, telefonul.

Reggie se conformă, uitîndu-se şi el de-a lungul străzii ca să localizeze sursa problemei.

– Ceva în neregulă?

– Absolut nimic.

Taggart formă cu iuţeală numărul de telefon de acasă al unui agent imobiliar care lucra pentru el.

– Elliot, o să faci un lucru care ne va îmbogăţi pe amîndoi. Adineauri am văzut un agent de la Wootten care ieşea dintr-o clădire de pe West Fifty-first, în apropiere de Eight. Presupunînd că nu avusese întîlnire cu vreo curviştină, asta înseamnă că se pune la cale o asamblare de teren. Cumpără-mi un magazin care să fie închiriat pe termen lung.

Reggie luă telefonul cu un zîmbet larg. În ultimii doi ani petrecuţi alături de Taggart învăţase suficiente lucruri despre afacerile imobiliare din Manhattan ca să ştie că, ori de cîte ori clienţii antreprenori ai lui Jones Lang Wootten erau pe punctul de a-şi constitui suprafaţa de teren dorită, invariabil descopereau că Christopher Taggart deţinea contractul de închiriere al unei parcele chiar în inima ei, gata să negocieze o vînzare, un contract de construcţie sau un acord de schimb cu o altă clădire pe care o ridicau în altă zonă din Manhattan.

Cîteva clipe mai tîrziu, Tommy Lucia ieşi din restaurant însoţit de Eddie Rizzolo, care-i oferi braţul surorii sale. Taggart o urmări pe Helen, a cărei privire rătăcea pe stradă în timp ce-şi încheia capa pentru a se apăra de răcoarea serii. Eddie şi Lucia dădură mîna ca să-şi pecetluiască înţelegerea.

– Funcţionează, se minună Reggie.

– Sigur că funcţionează. Sînt ca nişte rechini; nu ştiu decît să se mişte întruna... Bun. A sosit momentul să-l înnebunim şi mai tare pe Mikey Nebunul. Pune pe cineva să-i şoptească la ureche că acel *capo* pe care-l aprovizionăm noi cîştigă pentru sine bani frumuşei.

13

Un paznic din garda de corp al lui Cirillo primi patru mii de dolari ca să lanseze zvonul, iar Reggie îi promise să-i dubleze onorariul dacă Mikey Nebunul se înfuria vizibil. Întrucît îşi risca viaţa, spionul alese un moment cînd prizau împreună cocaină în toaleta clubului de dans Sunsets, un club aflat pe ţărmul oceanului, la Hampton Bays şi deschis doar în sezonul estival. Ştia că Mikey devine nitel paranoic cînd se află „la altitudine" datorită produsului columbian; într-adevăr, cînd menţionă, ca din întîmplare, că un anume *capo* cumpără cantităţi impresionante de heroină, Mikey se albi în ciuda bronzului, scăpă dintre degete linguriţa de aur şi ieşi ca din puşcă din toaletă. Cîteva clipe mai tîrziu, automobilul lui decapotabil Mercedes, negru, împrăştia angajaţii din parcare, lăsînd urme de cauciucuri arse pe Dune Road. Goni spre New York, urlînd la telefonul din maşină că, dacă acel *capo* în chestiune ştie ce e bine pentru el, să facă bine şi să vină la bordelul Flushing.

– Vreau să-l cunosc pe şeful omului tău.

– Nu ştiu dacă are un şef.

– Bineînţeles că are. Aşa cum ai şi tu. Fă aranjamentele necesare!

Reggie păru vexat cînd *capo* îi aduse la cunoştinţă cererea lui Mikey.

– Aşa ceva e de-a dreptul imposibil.

Esențial în postura unui șef, explică el cu o emfază enervantă, este că el nu-și asumă riscurile pe care le transferă altora, în schimbul unei importante sume de bani. De ce ar vrea șeful lui să se implice?

– Domnul Cirillo are de gînd să cumpere o sută de kile o dată, spuse *capo*. Dar nu vrea să facă plata pe loc. Mai spune că acordurile de plată se încheie numai între prieteni, așa că vrea să se împrietenească cu șeful tău.

– Și-n plus, e cam iritat de faptul că tu ai monopolizat treaba?

Capo ridică din umeri, dar ochii lui negri aveau o expresie de nepătruns.

Reggie decise că respectivul *capo* ar putea fi un om de viitor în serviciul domnului Taggart. Îl amînă vreme de două săptămîni, după care îl anunță că șeful lui accepta întîlnirea.

– Dar securitatea trebuie să fie mai strictă decît pentru Papă. Șeful tău poate să vină cu un singur însoțitor. Împreună cu șeful meu o să vin chiar eu. Dacă vor avea ceva de discutat, vor sta de vorbă între patru ochi. Intersecția Third Avenue cu Sixty-eighth Street.

Spionul lui Reggie îi informă că Mikey are îndoieli; se temea ca nu cumva Reggie să fie un agent FBI sub acoperire, tranzacțiile de pînă atunci fiind incluse într-o amplă operațiune guvernamentală menită să-i vină de hac. În același timp, Reggie află de la sursele sale britanice că oamenii lui Mikey așteaptă un transport imens de heroină din Londra. Astfel, nici el și nici Taggart nu fură surprinși de absența lui Mikey Nebunul de la întîlnire.

Taggart îl trimise pe Reggie la Paris. Acesta se împrietenise cu Kurt Spielman după masacrul de la Olimpiada din 1972 de la München, cînd unsprezece atleți din Israel fuseseră uciși de teroriștii palestinieni. Israelul, dezamăgit, lăsase mînă liberă Mossad-ului. La fel ca Reggie, Spielman își întreținuse bine atît trupul, cît și contactele. Nutrea o afecțiune profundă pentru englezul cel vioi, bazată pe gusturi asemănătoare și pe generozitatea manifestată de Reggie în perioadele dificile. Într-un fel sau altul, de cîte ori situația se complica, putea să conteze pe ajutorul lui Reggie Rand.

Chemat la Versailles, Spielman se întîlni cu prietenul său într-un restaurant pentru turişti, unde se servea un prînz uimitor de bun. După ce l-au ajutat împreună pe chelnerul lor să recalculeze o notă de plată la fel de uimitoare prin creativitatea ratei de schimb valutar, porniră să se plimbe prin grădinile palatului.

– Care-i tărăşenia? zîmbi Spielman.

– Un jaf... cu o oarecare întorsătură.

Reggie îi dădu amănuntele, bilete de avion, bani de cheltuială şi paşapoarte, şi-i ură noroc.

Două zile mai tîrziu, Spielman se afla, împreună cu doi oameni angajaţi ca ajutoare, într-o maşină vopsită galben şi cu însemne false de taxi, urmărind un camion al companiei de transport aerian de mărfuri Emory prin aeroportul internaţional Kennedy, la ora două dimineaţa. Vehiculul ieşi din terminalul nordic pentru mărfuri, se opri la cel al Liniilor Aeriene Britanice, după care părăsi aeroportul, şi intră pe Belt Parkway, apoi pe străzile din Brooklyn. Spielman remarcă un Mercedes ce arăta camionului drumul şi un Oldsmobile care încheia cortegiul; în plus, avea îndoieli în privinţa dubei murdare care-i urmărea maşina. Oamenii lui erau veterani cu care lucrase adesea; cu toate acestea, le repetă ordinul de a reduce la minimum violenţa.

– Urmăriţi-i, nu-i omorîţi, doar dacă n-aveţi încotro.

Maşina şi armele – puşti şi pistoale automate – îi aşteptau într-o parcare pe termen lung la coborîrea din avion. Cu voia Celui de Sus, vor fi înapoi în Europa în mai puţin de douăsprezece ore. Înaintea lor, pe aproape doi kilometri, drumul întins trecea printre foste clădiri ale unor fabrici abandonate şi dărîmate din temelii. Becurile erau puţine, iar traficul inexistent.

Şoferul lui Spielman aprinse faza lungă şi se instală în faţa şirului de trei vehicule – întîi Oldsmobile-ul, apoi camionul de marfă şi pe urmă Mercedes-ul. După încă vreo patru sute de metri, şoferul frînă brusc, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi se năpusti spre convoi. Spielman şi partenerul lui mitraliară Mercedes-ul şi sparseră parbrizul şi cauciucurile camionului. Apoi, în vreme ce Oldsmobile-ul fugea, Spielman ieşi din „taxi", trase un glonţ în lacătul din spatele camionului şi ridică uşa.

– *Chara!*

Contrabandiştii ascunseseră heroina sub alte mărfuri, legale. Erau pe puţin o sută de pachete, stivuite de la podea pînă în tavan. În acea clipă, duba care i se păruse dubioasă apăru în viteză, şi din ea se revărsară oameni înarmaţi.

Spielman sări din camion, trăgînd cu pistolul automat, în vreme ce oamenii săi ţinteau cu precizie, formînd un baraj de foc menit să-i ţină pe mafioţi la distanţă. Spielman deschise portiera taxiului. Un glonţ trecu prin ea, la cîţiva centimetri de mîna lui. Aruncă o grenadă incendiară în camion şi urcă în taxi.

– Daţi-i drumul!

Auzi bubuitura familiară, iar cînd se uită în urmă, camionul, împreună cu conţinutul lui, formau o coloană portocalie de foc.

Mikey Cirillo a făcut o criză de isterie auzind de explozie.

– Au dat foc afurisitului ăla de camion! răcni el. Doar nişte căcănari ar face una ca asta!

Cei cîţiva *capo* aflaţi cu el, care trebuia să le explice distribuitorilor lor din Harlem şi Bed-Stuy cum stau lucrurile, îl priveau tăcuţi. Nici unul dintre ei nu mai auzise de vreun tîlhar care să distrugă marfa pe care n-o putea lua, dar acest mister nu avea absolut nici o importanţă. Două sute de kilograme irecuperabile de marfă – un sfert de tonă, o cantitate suficientă pentru două luni – se ridicaseră la ceruri sub formă de fum. Lovitura Strikeforce de la garajul din West Forty-fifth Street, arestări în Sicilia, alte condamnări în cazul Legăturii Pizza, mai multe jafuri în lumea întreagă, şi acum asta. S-ar fi putut ca Mikey Nebunul să n-aibă nici o vină, dar se întrebau ce le va mai promite el de data asta.

– Mikey, negroteii n-au să înghită găluşca. Încă vreo cîteva săptămîni şi n-o să mai pot să-mi las maşina pe stradă în cartierele lor.

Responsabilitatea pentru acest rateu îi revenea acelui *capo* căruia îi vindea Reggie. Şeful lui, Mikey Nebunul, voia cu adevărat să-l cunoască pe şeful lui Reggie. Reggie spuse că va încerca să

aranjeze o nouă întrevedere. Îi făcu să aştepte o săptămînă. De data aceasta Mikey veni la întîlnire. Era prima oară cînd Reggie putea să-l studieze mai atent, şi se întrebă dacă nu cumva Taggart muşcase mai mult decît putea să mestece.

În ciuda reputaţiei sale de om impulsiv şi violent, Mikey avea atitudinea sigură pe sine a unuia crescut în preajma puterii. Tatăl său, bătrînul Don Richard, era comod instalat în postul de comandă la naşterea lui Mikey, şi conştiinţa acestui fapt îşi găsea expresia în aroganţa cu care îşi strîngea buzele subţiri, în atitudinea sa aparent blazată, în comportamentul autoritar al cuiva obişnuit să i se facă pe plac. Seamănă, îşi spuse Reggie, cu un licean englez dintr-o şcoală publică, născut într-o familie nobilă de militari de carieră.

Potrivit zvonului care circula prin lumea interlopă, Mikey se îndrepta spre poziţia de „omul numărul unu" al tatălui său, iar Reggie nu putea uita cît de tînăr era, în fond, Christopher Taggart. De fapt, se gîndi cu un zîmbet slab în vreme ce urca în maşina lui Mikey, mafiotul îi amintea de Tony, fratele lui Chris, cel cu privirea impenetrabilă, care ar fi fost, poate, mai potrivit pentru o astfel de confruntare.

– Spune-i unde să meargă, îl întîmpină Mikey cu răceală.

Umerii largi ai şoferului păreau şi mai mari din cauza vestei antiglonţ Kevlar cu paisprezece straturi; mîinile uriaşe şi ochii atenţi, inteligenţi îi dădeau de înţeles lui Reggie că este cel mai bun dintre gărzile de corp din serviciul clanului Cirillo.

– După colţ... În garajul acela... Înainte pe rampă, pînă la capăt. Parchează aici.

Mikey privi automobilul Citroen-Maserati gri-argintiu.

– Nici vorbă să urc în maşina voastră.

– Îmi pare rău. E singura cale.

Ochii lui Mikey Nebunul se întunecară şi deveniră lucioşi. Reggie şi-ar fi dorit ca mafiotul să se răzgîndească din nou. Dar acesta mormăi „Nu mai spune", apoi se răsti în siciliană la şofer, care scoase de sub scaun un detector puternic de semnale electronice. Reggie descuie Citroën-ul, porni motorul şi-l încălzi. Garda de corp luă loc în faţă cu detectorul în braţe, iar Mikey se aşeză în spate.

Reggie parcurse rampa, ieşi în stradă, dădu colţul şi porni spre nord pe Third Avenue, verificînd în oglinda retrovizoare prezenţa vreunei maşini de-a lui Cirillo angajată în urmărirea lor. Aceasta era un taxi galben, deghizare ideală în centru, dar nu atît de inspirată după ce trecură de Ninety-sixth Street şi pătrunseră în Harlem. Deschise aparatul de radio, care scoase un ţiuit ascuţit.

– Închide-ţi emiţătorul, te rog.

Paznicul se uită la Mikey, care încuviinţă.

– Ne-am învoit pentru doi la doi, zise Reggie calm.

Mikey se uită pe geam. Reggie micşoră viteza pînă cînd ajunse să traverseze intersecţiile pe galben. Maşina cealaltă îi urmărea necontenit, la distanţă de două cvartale. Reggie apăsă pedala de acceleraţie; Citroën-ul ţîşni cu o sută zece kilometri pe oră. Traversară 125th Street, făcură la dreapta pe lîngă o clădire lungă, întunecată alături de hangarul cu autobuzele liniilor orăşeneşti, mai virară o dată la dreapta şi pe urmă, brusc, la stînga, traversînd trei benzi de circulaţie pe Willis Avenue Bridge şi încadrîndu-se pe cea care ducea spre nord. Puţin mai tîrziu, Reggie intră pe Major Deegan Expressway, acceleră pînă la o sută şaizeci de kilometri pe oră, ieşi pe Cross Bronx Expressway, apoi o luă spre sud pe Henry Hudson Parkway. Pătrunse după aceea într-o parcare de pe malul rîului, coborî din maşină şi le făcu semn celor doi să-l urmeze.

Mikey ieşi precaut, foarte aproape de garda lui de corp, care-i dădu detectorul de semnale şi păşi înainte cu mîna în buzunar. Reggie era impresionat; puţini oameni înţelegeau că o gardă de corp nu e un servitor. Îi conduse pînă la marginea malului, unde apele rîului Hudson spălau digul de beton. O barcă cu motor mare, puternică, cu cabina deschisă, de tip Cigarette, aştepta în umbră, păzită de la distanţă de cîţiva negri solizi cu undiţe în mînă.

– Ce-i asta?

– O barcă.

Cumpărase barca de la nişte traficanţi de cocaină din Long Island; era unică prin adaptările multiple pentru drumurile de noapte între rîul Patchogue şi puncte aflate la două sute de mile marine în

largul insulei Fire. Numerele ei de înmatriculare puteau fi schimbate cu uşurinţă, şi fiecare set era susţinut de documente false, dar adevăratele ei arme împotriva intenţiilor de jaf şi împotriva legii deopotrivă le constituiau viteza, discreţia şi, în cazul cînd acestea nu mai ajutau la nimic, capacitatea unică de autodistrugere. Ambarcaţiunea era construită din fibră de sticlă, şi toate accesoriile metalice – balustradele, tacheţii, timona, ba chiar şi mecanismele cîrmei – fuseseră înlocuite cu piese identice confecţionate dintr-un amestec de epoxy şi grafit, pentru a face din ea o ţintă cît mai puţin vizibilă pentru radar. Singurul care mai conţinea părţi metalice era motorul, aflat în mare parte sub linia de plutire. Dacă se întîmpla ca barca să fie prinsă în capcană fără şanse de scăpare, exista un dispozitiv exploziv care, detonat, făcea o gaură pe toată lungimea chilei.

– Aveţi grijă pe unde păşiţi.

Reggie scoase o lanternă de buzunar şi le lumină celor doi drumul pînă la banchetele aflate una lîngă alta în cabina mare, deschisă, protejată de jur-împrejur de un parbriz masiv, apoi porni motoarele. Paznicul verifică din nou detectorul de semnale electronice, dar nici aici nu descoperi vreun transmiţător. Reggie desfăcu singura parîmă care ţinea barca pe loc şi o desprinse de pe tachet. Curentul rîului o îndepărtă de mal; Reggie ambală motoarele şi barca porni cu un zgomot uşor în întuneric.

Merseră jumătate de milă pe canalul intermediar, după care porniră împotriva curentului spre podul George Washington. De-a lungul drumurilor, pe mal, se înşirau ghirlande de lumini albastre şi portocalii, care se reflectau în apă pe toată lăţimea rîului. Reggie acceleră, şi motorul începu să duduie; elicele lăsau în urmă o spumă albă, pe măsură ce barca înainta tot mai repede în vîntul rece.

– O să ne trezim înecaţi dacă te izbeşti de ceva.

Reggie nu luă în seamă remarca. Coca, avînd forma unui V adînc, alunga resturile şi gunoaiele din preajma elicelor protejate. Stinse farurile cînd barca trecu pe sub pod. Mai merse în susul rîului încă o milă, îndreptîndu-se spre New Jersey. La circa două sute de metri distanţă de zidul negru al palisadelor, opri motoarele.

Reggie eliberă apoi vinciul ancorei şi-o lăsă să se împlînte în fundul mîlos al albiei.

– Domnilor?

Descuie uşa cabinei şi lumină treptele cu lanterna. După ce ei intrară, închise uşa şi aprinse o singură lampă, care răspîndea o lumină roşie, slabă. Cabina, surprinzător de încăpătoare, era prevăzută şi cu o bucătărie lucitoare, iar Mikey zări un bideu în baia cu oglinzi mari. Îşi dădu seama că fusese un cuibuşor de nebunii amoroase înainte să fie înlocuite cuşetele cu nişte fotolii confortabile, fixate în podea. Acum arăta ca o sală de şedinţă din avionul particular al unei corporaţii.

Christopher Taggart şedea sprijinit de spătarul canapelei în formă de U, cu chipul în umbră; Reggie observă că-şi ţine mîinile încleştate strîns.

– Luaţi loc.

„Un afurisit de negru", îşi spuse Mikey. Dar în momentul în care se aşeză precaut pe cel mai apropiat fotoliu, îşi dădu seama că Taggart poartă o cagulă şi mănuşi de piele; pielea lui ar fi putut să fie şi verde, că tot n-ar fi ştiut.

– Ce rost are masca?

– Dacă aş fi în locul tău, Mikey, m-aş aştepta ca unul care-mi vinde o sută de kile o dată să fie foarte, foarte precaut. De fapt, chiar i-aş cere asta.

– Ai şi un nume?

– Nu.

– Asta nu-mi place.

– Noi am făcut toate eforturile să aranjăm întîlnirea în condiţii de maximă siguranţă. Nimeni nu a urmărit maşina noastră, şi nici barca. Echipamentul vostru garantează că nimeni nu poartă microfon. Nimeni nu ne poate vedea ori auzi. Ce nu-ţi place?

Mikey roti privirea prin cabină şi repetă cu voce tare, în direcţia presupuselor microfoane ascunse:

– Nu-mi place chestia asta. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Vreau să plec.

– Mikey.

– Sînteţi nişte nenorociţi de agenţi FBI. Să vă ia dracu'. N-am făcut decît o plimbare cu barca.

Taggart îşi întoarse faţa mascată spre garda de corp:

– Cum te cheamă, flăcăule?

Acesta, surprins, răspunse:

– Buddy.

– Ei bine, Buddy, îmi pare foarte, foarte rău.

Îi făcu un semn lui Reggie, care scoase un pistol de la gleznă. Mikey nu-şi putea crede ochilor.

– *Ce mai e şi asta?!*

Reggie repetă regretele exprimate de Taggart şi trase în paznic.

Glonţul Teflon pătrunse prin vesta antiglonţ a lui Buddy şi-l aruncă din scaun pe jos. Lui Mikey îi ţiuiau urechile, iar fumul îi ardea nările. Îl privea cu gura căscată pe Buddy, a cărui faţă era albă ca moartea. Paznicul gemea încet. Din umăr îi şiroia sîngele, îmbibîndu-i piepţii cămăşii. Reggie se repezi la rănit şi-i luă pistolul din tocul de umăr.

– *Ce?!* urla Mikey nevenindu-i să creadă. Pentru ce mama dracului aţi făcut asta?

– Nişte agenţi FBI l-ar fi împuşcat pe Buddy? îl întrebă Taggart calm.

– De ce...?

– Acum ştii că nu sîntem agenţi federali.

– Ai împuşcat un om ca să-mi demonstrezi că nu eşti poliţist?

– Poţi să ai încredere în noi.

– Dar...

– Sîntem oameni serioşi, Mikey. Şi căutăm inşi de treabă în care să putem avea încredere. Noi nu acordăm o a doua şansă.

Încet, încet, Mikey începu să înţeleagă scopul gestului lui Taggart. Presupuse că e sicilian, deşi era prea solid şi nu avea deloc accent. Un singur lucru devenise cît se poate de clar: nu făcea parte din poliţie. Hm, şi oamenii ziceau despre *el* că-i nebun!

– Şi cu marfa cum rămîne?

– Hai pe punte, să vorbim. Ai grijă de Buddy, îi spuse lui Reggie. Spune-i încă o dată că ne pare rău.

Taggart îngenunche lîngă gangsterul rănit şi scoase un teanc de bancnote.

– Buddy? Mă auzi? Îmi pare rău, prietene. Mikey o să te ducă la spital imediat ce terminăm de discutat. Uite-aici, ţine cinci miare.

Băgă banii în buzunarul cămăşii lui Buddy.

– O să ieşi din spital în vreo două săptămîni. Ia-ţi concediu şi odihneşte-te, bine?

Taggart se ridică şi-i făcu semn lui Mikey să-l urmeze:

– Hai să privim stelele.

Ieşiră pe punte şi închiseră uşa. Mikey auzea valurile rîului alunecînd pe sub cocă. Deasupra lor se vedeau stelele palide. În amonte era beznă, iar vîntul aducea mirosul dulce al fumului de lemne. În aval se vedeau podul luminat, clădirile înalte, sclipitoare din Manhattan şi luminile împrăştiate ale blocurilor de locuinţe din Jersey.

– Sînteţi ţicniţi.

– Aşa reuşim să rămînem în viaţă. Despre ce vrei să vorbim?

– Păi, ce cantitate poţi să-mi furnizezi?

– O sută de kile pe săptămînă.

– Cît mă costă, cu banii la vînzare?

– Dacă e vorba de plată la vînzare, preţul e o sută cincizeci de mii kilogramul.

– Ultima oară am plătit o sută zece.

– Asta era ultima oară. O sută cincisprezece în numerar, la cursul curent.

– Cum adică, la cursul curent?

– Din experienţa proprie ştiu că preţurile fluctuează în funcţie de zonă, de la sursă pînă la destinaţie.

– Nu ştiu ce să zic. Trebuie să vorbesc cu oamenii mei.

– Uite ce-i, omule. Nu vreau să ne ascundem după deget. *Tu* eşti oamenii tăi. Mikey Cirillo nu trebuie să ceară permisiunea nimănui. Voi aţi început să aveţi probleme cu procurarea drogurilor. Eu am marfă din belşug.

– O sută cinşpe?

– Numerar. Obligațiunile acelea la purtător sînt bune, dar nu cred că le găsiți prea des. O sută cincizeci cu banii la vînzare.

– Aur? Bijuterii?

– Nu sînt tăinuitor de bunuri furate.

– Aprovizionare constantă?

– Garantat. Doar pentru asta plătești.

– Să nu mă lași în aer!

– Noi doi stabilim tranzacțiile direct. Oamenii noștri se pot ocupa de transferul mărfii și al banilor, dar tu vii personal la mine cînd vrei să cumperi. Așa nu există nici o șansă să cădem în capcană.

– Cu asta sînt de acord.

– Și încă ceva.

– Ce?

Taggart avea de gînd să exprime această ultimă condiție sub înfățișarea unei amenințări, dar în realitate îi făcea lui Mikey invitația de a extinde operațiunile cu heroină ale clanului Cirillo.

– Dacă vrei să mai introduci pe altcineva, *tu* îi vinzi. Eu nu vreau să am de-a face cu o a treia persoană. Fără parteneri. Ți-o spun acum, deschis. Dacă vii la mine cu unul pe care-l cunoști de la grădiniță, sau e fiul vreunui *don* care controlează Bronx-ul și a stat zece ani la răcoare fiindcă le-a spus polițiștilor să se ducă dracului, îl omor. După aia te ucid și pe tine. Clar? Tu n-ai decît să faci tranzacții cu cine-ți place. Eu duc tratative numai cu tine.

– Nu-mi plac amenințările, zise Mikey gîndindu-se că nici un sicilian n-ar fi atît de direct și întrebîndu-se totodată cît de multă marfă îi putea livra tipul.

– Atunci nu mă face să le repet... Hei, pentru ce ne ciondănim? Grijile tale s-au terminat. Eu sînt omul tău. Capeți o sută de kile pe săptămînă, și de asta poți fi sigur. Plătești un preț corect. Ar trebui să batem palma... Și după aia ar trebui să-l ducem pe săracu' Buddy la spital înainte să-și piardă tot sîngele.

Mikey întinse mîna tăcut, iar Taggart i-o strînse cu fermitate. Brusc, Mikey își dădu seama că noul lui furnizor vorbește ca un irlandez get-beget.

– Şi, cine ştie, poate că într-o zi ai să vrei mai mult de o sută de kile.

Taggart stătea cu spatele la pod şi astfel putu să vadă lucirea din ochii lui Mikey. Da, Mikey Nebunul era dependent – tot atît de dependent cum ar fi fost dacă şi-ar fi administrat el însuşi drogul.

Taggart şi Reggie Rand mergeau pe Mulberry Street într-un Cadillac vechi de trei ani, cu tabla ruginită şi acoperişul de vinilin sfîşiat. Reggie şedea ghemuit la volan; purta adidaşi, jeanşi soioşi şi un tricou; Taggart se îmbrăcase în jeanşi şi o vestă de piele care-i punea musculatura în evidenţă. Se gîndea că, dacă înfăţişarea lor oferea vreun indiciu, nu puteau fi luaţi drept altceva decît doi traficanţi de droguri din altă localitate, prea tăntălăi să ştie că e aproape imposibil să facă vreo tranzacţie în Mica Italie. Trecură de două ori pe lîngă Paletti's, restaurantul unde lua prînzul distribuitorul de heroină care era rivalul lui Mikey Nebunul, dar sosiseră prea devreme. Reggie intră pe Kenmare şi opri, lăsînd motorul să meargă.

Taggart ciuli urechea spre duduitul gălăgios al ţevii de eşapament duble.

– Rapsodia unei copilării irosite. Ne plăcea să şutim Lincoln-ul bătrînului şi să mergem la cursele de maşini. Două maşini într-un rînd.

– Pe drum drept?

– Queens Boulevard. Tony şi cu mine scoteam tobele de eşapament şi rezonatoarele ca să micşorăm presiunea. Aşa ceva merita auzit – şase sute de centimetri cubi în funcţie. Maşina aia putea să care orice după ea.

– Presupun că reglaţi carburatorul pentru compensare.

– Tony se pricepea de minune. Pe urmă băgam tobele în portbagaj şi găseam cîte un prostovan cu o maşină la modă. În anul ăla se purta Camero. Şi Chevel SS, ba chiar şi Chevrolet. Pariam pe douăzeci de dolari şi-i dădeam gata. Făceam cîte două sute pe seară; după aia puneam la loc întregul sistem de amortizare

a sunetului şi ne duceam acasă. Pariez că ai avut un prăpădit de Jaguar cînd erai mic.

– Un Lancaster.

– Asta ce dracu' mai e?

– Bombardier greu cu patru motoare.

– În al doilea război mondial? Ce, ai mințit cu privire la vîrstă?

– Printre altele.

– Buun, hai să mai trecem o dată pe Mulberry... De obicei, tata ne aducea aici duminica. Erau o mulțime de familii ca a noastră venite din Queens, Long Island şi Jersey ca să viziteze vechiul cartier al bunicii. Vezi restaurantul pescăresc? Treceau maşinile prin fața lui toată ziua, şi oamenii întrebau: „Hei, unde a fost împuşcat Joey Gallo?" Cred că şi acum se mai întîmplă la fel. A naibii moştenire, conchise Taggart rîzînd.

În vreme ce traversau Grand Street, Taggart privi spre est.

– Uite-i pe băieții noştri!

– Evrei peste tot, rîse palestinianul. Şi noi de ce omorîm italieni?

Prietenul lui care conducea camionul îi zîmbi indulgent. Poate că privirea lui nu era la fel de selectivă, sau poate că asta se datora faptului că trăise cîndva în New York. Într-adevăr, pe Grand Street se vedeau nenumărați evrei, dar printre cumpărătorii şi proprietarii de magazine erau şi numeroşi chinezi, spanioli şi negri, la care se adăugau matroane din East Side, actrițe din West Side şi gospodine de periferie de toate felurile.

– Presupun că, dacă vrei să prăjeşti un ou, mulgi mai întîi vaca, să faci rost de unt, spuse el.

Se îndreptară fără grabă spre vest, respectînd culoarea semafoarelor şi aşteptînd cu răbdare ca strada să fie eliberată de maşinile prost parcate sau de camioanele de gunoi. În față se afla cartierul italian, Mulberry Street şi Paletti's Steak House, unde Joe Reina, importatorul de droguri al clanului Conforti îşi lua, ca de obicei, prînzul întîrziat.

Nici unul dintre palestinieni nu-l cunoştea pe Reggie Rand sau pe agentul acestuia care le dăduse misiunea. Reggie încheiase

tîrgul cu comandantul lor de unitate din Algiers, oferind la schimb paşapoarte britanice în alb, perfecte. Cei doi nu ştiau decît că, după ani şi ani de exil într-o unitate de instrucţie prăfuită aflată la trei sute de kilometri de Algiers, se aflau brusc în mijlocul unei acţiuni.

Parcară peste drum de limuzina lui Joe Reina, luară radio-transmiţătorul şi descărcară nişte lăzi cu peşte pentru a salva aparenţele.

La următoarea trecere prin faţa localului, Taggart îl îndrumă pe Reggie spre un loc de parcare aflat la două cvartale distanţă, pe Mulberry, de unde putea să vadă trotuarul din faţa restaurantului Paletti. I se păru că şoferul limuzinei se uită bănuitor la camion, aşa că scoase binoclul şi verifică. Palestinienii se aflau la distanţă de trei cvartale, lîngă un telefon public.

Reggie sună de pe telefonul mobil. Unul din palestinieni răspunse în franceză, şi Reggie îi spuse să fie pregătiţi.

Taggart supraveghea trotuarul; alături de restaurant se afla un club italian cu geamuri negre, iar mai departe un magazin de fierărie, unul de pompe funebre, încă un restaurant şi un magazin de unelte. De cealaltă parte a localului Paletti, aproape de locul unde parcaseră ei, se vedea faţada pustie a unui magazin din pivniţa căruia, după cum aflase de la un informator de încredere, agenţii Strikeforce supravegheau electronic restaurantul vizat de el. Apoi urmau o spălătorie şi o brutărie. De cealaltă parte a străzii, mai multe clădiri alăturate se aflau în renovare. Uneori, trotuarele erau goale, dar cînd şi cînd se umpleau brusc de oameni.

– Eşti sigur că flăcăii n-or să aibă mîncărime la degete?

– Absolut sigur, domnule Taggart.

– Nu vreau să omor nişte oameni nevinovaţi.

– Nu-ţi face griji. Detonatorul are nevoie de două semnale radio concomitente, al lor şi al meu. Nu se va declanşa accidental dacă apare de după colţ vreun ţînc cu o maşină teleghidată.

Deschise pumnul; în palmă ţinea o cutie neagră simplă.

*

Joe Reina avea ca invitați la cină pe un importator sicilian și pe un *capo* care-i conducea rețeaua de distribuție din South Bronx. Toată lumea știa de microfoanele puse în restaurant de agenții Strikeforce, dar friptura de aici era cea mai bună, iar faptul că agenții federali interceptau conversațiile le tăia cheful de a se angaja în vreo dispută.

Acesta era un lucru bun, deoarece criza actuală de droguri de pe piață, care devenea cea mai lungă din cîte își putea aminti Reina, îi făcea pe unii să-și piardă uzul rațiunii. Jafurile erau tot mai frecvente, traficanții independenți care urmăreau îmbogățirea rapidă îi trăgeau pe sfoară pe naivi pretutindeni, așa că nici actele de răzbunare întîmplătoare nu puteau întîrzia prea mult. Firește, se purtau conversații neutre, dar contactul personal se dovedea foarte util pentru a se putea înțelege unii pe alții la telefon. Reina observase că era bine să cunoască vocea și chipul cuiva cînd încerca să discute o problemă, ferindu-se de dispozitivele de ascultare.

După ce încheiară masa cu cafea și lichior de anason, Reina îi spuse relaxat distribuitorului său:

– Achiți tu nota de plată? Simt nevoia să iau o gură de aer.

Se ridică și-i mulțumi proprietarului restaurantului pentru masa delicioasă pe care le-o oferise. Sicilianul îl urmă afară. Reina se opri o clipă pe trotuar. Prea mulți trecători. Șoferul lui ieși repede din limuzină, dar Reina îi făcu semn să-și vadă de treabă și-l conduse pe sicilian în josul străzii, apoi după colț.

– Așadar, unde-i marfa?

– Ceea ce am deja e pe drum, zise sicilianul.

– Pînă acum ar fi trebuit să fie la celălalt capăt, replică Reina țîfnos, referindu-se la un transport de douăzeci de kilograme de heroină pe care îl aștepta de mai multe săptămîni.

– Tipul din Florida îmi dă multă bătăie de cap.

– Dacă situația mai durează mult, eu unul mă las păgubaș.

– Nu, nu. Se va rezolva. Nu voiau decît ca eu să fac plimbarea asta.

– Livrarea nu e atribuţia ta. E a lor. Nu tu trebuie să te plimbi, ci ei. Se opri la un telefon public. Sună-i! Spune-le că vrei să livreze marfa acum.

Sicilianul formă numărul de telefon al unei cabine publice de lîngă Collins Avenue Pizzeria din Miami şi alimentă aparatul cu fise. În momentul cînd la celălalt capăt se răspunse, vorbi în siciliană, dar şi codificat, fiindcă FBI-ul avea agenţi vorbitori de siciliană care interceptau convorbirile telefonice.

– Cum e vremea?

– S-a stricat. A început să plouă tare. Toţi s-au refugiat în adăpost.

Sicilianul acoperi receptorul:

– Spune că au reapărut poliţiştii. Apoi, în receptor: Mai plouă şi acum?

– Toarnă cu găleata. A naibii ploaie, nu se mai termină.

– Să ne aşteptăm să ne primim roşiile în curînd?

– Curînd. Ar fi mai bine dacă ai veni pînă în... parcare.

– De data asta nu pot. Avem documentele.

Cînd auzi de documente, Reina încuviinţă din cap cu un aer mohorît. Banii nu constituiau o problemă; avea saci de bani, dar niciodată destulă marfă.

– Aşteptăm.

– Mai vorbim duminică. Atunci voi şti cine vine şi cînd.

– Excelent. Mi-a făcut plăcere să vorbim. Îţi doresc numai bine. Te îmbrăţişez. Transmite salutări tuturor... La revedere. Toate cele bune...

Sicilianul puse receptorul în furcă, cu un aer meditativ.

– Minte. Nu cred că marfa va veni vreodată, decît dacă mă duc eu însumi s-o ridic.

Reina ridică din umeri.

– Asta trebuie să hotărîţi voi doi, şi cît mai curînd!

Se întoarseră în faţa restaurantului şi se opriră pe trotuar. Reina îi făcu semn omului său; *capo* aruncă banii pentru consumaţie pe masă şi ieşi zorit. Cînd se deschise uşa, Reina auzi telefonul sunînd.

Proprietarul localului răspunse în timp ce le făcea semn cu mîna de la fereastră.

– Restaurantul Paletti.

– Ascultă, spuse vocea modificată electronic, n-o să-ți spun decît o dată. Du-ți chelnerii și băieții de serviciu în spate. Ai cinci secunde. Ai înțeles?

Paletti se uită pe fereastră. Prin perdeaua subțire îi văzu pe Joe Reina și pe sicilian vorbind; șoferul lui Reina ținea portiera deschisă.

– Iisuse Hris...

– Cinci secunde.

Paletti plesni din degete. Băiatul de serviciu și chelnerii se precipitară spre el.

– În bucătărie! Repede!

Paletti îi urmă. Afară, Reina îi întinse mîna traficantului, care dădu din cap spre *capo*.

– Vorbim duminică.

Apoi urmă explozia. Sticla ferestrelor se pulveriză pe distanță de un cvartal, de ambele părți ale străzii. Un nor de praf acoperi Mulberry Street. Cînd praful se mai împrăștie, duba și limuzina lui Reina nu mai erau decît niște epave fumegînde.

Palestinienii dădură drumul binoclului și emițătorului într-un canal și merseră pe jos pînă la stația de metrou de pe West Broadway, unde o fată care lucra pentru unul din agenții lui Reggie Rand îi conduse pe platforma E și-i ajută să schimbe trenul la stația de pe West Fourth Street. La aeroport, palestinienii se îmbarcară în avionul de ora șapte al companiei Northwest Airlines către Hamburg.

În New Jersey, un importator de heroină rival, pe nume Vito Imperiale, auzi știrea la radio în timp ce se afla pe peluză, smulgînd buruieni. Atentatul cu bombă îl ducea cu gîndul la Cirillo, din moment ce Reina deținuse supremația pe circa o cincime din piața newyorkeză. Imperiale își spuse că poate își va însuși o parte din acest sector de piață rămas liber, dar probabil că Mikey Cirillo, zis

Nebunul, avea să preia inițiativa. Pe de altă parte, lăcomia îl făcea pe Mikey să înghită mai mult decît putea să digere, așa că în scurt timp nu-i va mai ajunge marfa. Cînd se va întîmpla lucrul ăsta, Mikey va avea la dispoziție mai multe opțiuni: fie va merge la aeroport să-i întîmpine pe libanezii și pachistanezii care coborau din avion cu burnuzul plin de droguri, fie va cumpăra produse sintetice și își va omorî jumătate din clienți, fie va face afaceri cu bătrînul Vito Imperiale, om de încredere.

Relatările ulterioare de la radio din după-amiaza aceea cuprindeau tot mai multe detalii, și Imperiale se simți surprins auzind că fusese vorba de o bombă amplasată într-o mașină, care provocase pagube pe distanță de un cvartal. Era o treabă destul de serioasă, dar, pe de altă parte, nu degeaba lui Mikey Cirillo i se spunea „Nebunul". Imperiale nutrea sentimente amestecate în privința propriilor perspective: să aibă nevoie de tine Mikey Cirillo nu era în mod obligatoriu ceva minunat.

În seara aceea, la vila păzită cu strășnicie sosi un șef mărunt. Imperiale se afla pe peluză, plesnindu-și palmele ca să omoare țînțarii și încruntîndu-se la smocurile de iarbă pe care le smulsese: firele de iarbă se despărțiseră ca paiele, pentru că larvele gîndacilor le măcinau rădăcinile.

– M-a sunat un tip de-al lui Cirillo, anunță șeful. Mikey susține că n-are nimic de-a face cu bomba.

– Precis.

– Mai spunea că Mikey ar fi interesat să cumpere de la noi.

– Vinde-i cît poți ticălosului cel lacom, dar ține-l la distanță de sursele mele.

14

Etajele superioare ale Turnului Taggart erau tot în faza de oțel gol, roșiatic și mat în lumina rece a dimineții de toamnă, dar acum, chiar în vîrf, o fîșie lucioasă de sticlă înfășura apartamentul personal al lui Taggart, cu camera de zi suspendată. Cu sticla din vîrf, turnul înalt și subțire împungea Park Avenue ca o agrafă cu diamant.

Taggart inspecta lucrările la apartament, însoțit de Ben Riley, superintendentul, care-și făcea însemnări și se uita la ceas ca la un șarpe veninos. Ca să se apere de frig, Riley purta o vestă de lînă; Taggart îmbrăcase o haină de piele trei-sferturi, o creație Claude Montana. Grinzile de oțel se cutremurară cînd una din macarale aduse sus încă o coală de sticlă securizată, izolatoare dintr-un camion aflat pe Park Avenue.

– Primăria n-o să-ți dea permisul de locuire pînă nu se încheie construirea clădirii, protestă Riley sperînd că-l va determina să renunțe la ideea de a termina cît mai repede apartamentul.

Era un chin să finiseze apartamentul, să-i monteze instalațiile electrice și sanitare înainte de terminarea etajelor inferioare.

– Oricum nu poți locui aici, sus, înainte de a încheia construirea clădirii.

– Dă-l naibii de permis de locuire, se răsti Taggart. E clădirea mea, e apartamentul meu. Primarul poate să se șteargă la fund cu

hîrţoagele lui. Un singur lucru mă împiedică să locuiesc în apartamentul meu: tu.

Pe întreg cuprinsul oraşului, Taggart îşi vedea proiectele curente, aflate în diferite stadii de construcţie: scheletul pe jumătate terminat al unui bloc de apartamente pe Madison, o clădire care se înălţa pe Columbus, lîngă Central Park, şi o groapă neagră pe East Forty-seventh Street, unde structura din beton a fundaţiei se apropia de nivelul străzii, semănînd cu o grămadă de oase. De obicei, punctele acelea care-i marcau teritoriul constituiau o priveliştе ce-i oferea o profundă satisfacţie, dar în dimineaţa aceea îl interesa mai tare persoana lui Reggie Rand, care se postase lîngă lift şi vorbea la telefonul din maşină pe care-l luase cu el.

Se auzi clopoţelul liftului; din el ieşiră Chryl şi Victoria, echipate cu căşti de protecţie, jeanşi albaştri şi jachete din piele neagră, atrăgînd privirile tuturor muncitorilor care manevrau coala de sticlă de trei metri pe şase adusă sus de macara.

– Sfinte Sisoie-n cîrje, păsărelele decoratoare! gemu Riley. Exact asta-mi lipsea.

Se repezi la marginea planşeului şi răcni la muncitori să echilibreze panoul de sticlă. Taggart sărută absent ambii obraji ce i se oferiră.

– Ben rămîne în urmă cu planificarea. Sînteţi gata să faceţi decoraţiunile?

– Poftim? întrebă Chryl.

Victoria privi gînditoare încăperea de sticlă, gesticulînd cu mîinile înmănuşate.

– Pe peretele acela îmi închipui o singură ramă de tablou.

– Într-o parte, aprobă Chryl.

– Goală.

– Nici o altă aşchie de mobilă.

– O, Doamne, nu! Minimum necesar.

– O ramă foarte subţire.

Mîna uneia atinse umărul celeilalte; capetele lor se înclinară scurt.

– O linie neagră, tăioasă.

– Ajunge, ajunge, interveni Taggart. Îmi pare rău, voiam să spun „să mobilați".

Victoria își strecură mîna în haina lui.

– *Domnule Taggart!* strigă Reggie.

Taggart se duse repede lîngă el. Reggie își desprinse telemobilul de la centură și-i arătă numărul afișat pe ecran.

– Număr de Bronx. S-ar putea să fie flăcăul meu din detașamentul lui Joe Cirillo. Mă duc jos să caut un telefon cu fise.

– Dar dacă el ne sună de la un telefon public, nu poți vorbi de pe cel din mașină? întrebă Taggart nerăbdător.

– Mă plătești ca să nu risc.

În timp ce Taggart se infiltrase în inima rețelei de distribuție a heroinei aparținînd lui Mikey Cirillo, campania sa paralelă, la fel de importantă, de a-i înlătura pe agenții de pariuri și cămătarii lui Cirillo pentru a-i înlocui cu oamenii lui Helen Rizzolo avansa mai încet, fiindcă jocurile de noroc și împrumuturile ilegale erau mai puțin centralizate decît traficul de heroină. Trădările și atacurile aparent întîmplătoare puse la cale de Reggie începuseră să neliniștească numeroși agenți de pariuri și cămătari de-ai lui Cirillo, dar nu într-atît încît să-i convingă să treacă în slujba familiei Rizzolo. Taggart ceruse organizarea unui alt atac, de proporțiile celui de la *Caffè di Tullio* care-l determinase pe Tommy Lucia să se mute în tabăra adversă. Reggie îl alesese pe cel mai mare cămătar Cirillo din Bronx, și în același timp cel mai periculos: Joe, vărul lui Mikey Nebunul.

Cînd Reggie se întoarse, Taggart se întîlni din nou cu el lîngă lift.

– Ce se întîmplă?

– Joe Cirillo pune la cale un fel de pedepsire în public a unui industriaș din Bronx. Cred că asta așteptam. Cu permisiunea ta, aduc soldați. Am nevoie de o echipă de vîrf. Fără bolșevici sau aborigeni subnutriți.

– E decizia ta. Dar vin și eu să privesc.

– Nu ți-aș recomanda.

– Vin oricum, se răsti Taggart, fără să-și dea seama că folosise același ton ca în discuția anterioară cu superintendentul.

*

Joe Cirillo îşi bagă degetele în setul de inele cromate prevăzute cu lamă. Încordîndu-se, trecu muchia lamei peste partea cărnoasă a palmei celeilalte, făcînd să apară o dîră subţire de sînge pe care o gustă cu limba.

– O să-i administrez tipului o pedeapsă exemplară, le spuse celor şase bătăuşi înghesuiţi umăr la umăr lîngă el. Cînd împrumuţi de la noi, plăteşti.

În spatele lor era parcată o a doua dubă, care aştepta semnalul lor. De partea cealaltă a străzii se afla clădirea joasă, lungă, din cărămizi galbene a unei fabrici. Abia trecuse de ora prînzului; priviseră de la distanţă pînă cînd angajaţii terminară partida improvizată de base-ball şi se întoarseră la lucru.

Bătăuşii erau bărbaţi zdraveni, bine îmbrăcaţi, aproape de vîrsta mijlocie, soldaţi de încredere care, în mod normal, nu mai participau de ani de zile la bătăile de rutină. Dar în ultimele cîteva săptămîni, şase dintre oamenii lui Cirillo fuseseră arestaţi pe cînd recuperau datoriile restante, fără îndoială cu concursul unor informatori, aşa că, pînă cînd reuşeau cumva să-şi cureţe echipele de informatori ai Strikeforce, era preferabil ca o asemenea misiune să fie executată de oameni apropiaţi, cointeresaţi în soarta familiei.

– Cînd era mai greu să obţii bani decît să desfaci picioarele unei virgine, le reaminti Joe soldaţilor săi, caraghiosul ăsta s-a împrumutat la noi ca să-şi construiască fabrica. Apoi, cînd a avut probleme cu sindicatele, noi i-am obţinut statutul de partener privilegiat. Ori de cîte ori are deşeuri chimice, noi le facem să dispară. Da' acum încearcă să ne tragă în piept.

Proprietarul fabricii trebuia să ţină pe statul său de plată o duzină de soldaţi ai lui Cirillo, să furnizeze jucării din plastic speciale, goale pe dinăuntru, pentru transportul heroinei şi să plătească săptămînal, în numerar şi fără să treacă nimic în registre, o anumită dobîndă. Se conformase pînă cînd, într-o bună zi, s-a trezit ademenit într-o partidă de pocher cu mize mari în Atlantic City. Plăţile restante au ajuns la două sute de mii de dolari, plus o dobîndă săptămînală pe care n-o mai putea plăti.

– Tot Bronx-ul o să-l audă cum țipă.

Oamenii lui Joe ar fi vrut să-i spună că, în ultima vreme, recuperarea datoriilor cu forța devenise tot mai riscantă. Recuperatorii nu numai că erau arestați la tot pasul, ci se mai expuneau și atacurilor. Cu două zile în urmă, un șef mărunt care supraveghea o bătaie fusese el însuși atacat de o bandă de negri; de pe patul de spital, a jurat că i se întinsese o capcană. Negrii îl așteptau. Nu săriseră în ajutorul datornicului, care era un detestat proprietar alb.

Unul din bătăuși își adună curajul:

– Se întîmplă ceva, Joe.

Joe Cirillo se uită lung la el.

– Ai vreo problemă?

– Poate că nu întîmplător sîntem loviți cu toții în același timp. Băieții noștri...

– Vrei să pleci acasă mai devreme? Ești liber.

– Joe, dacă cineva încearcă să ne înlăture? Am auzit tot felul de chestii despre clanul Rizzolo. Îi văd mereu pe oamenii lor în locuri unde n-ar trebui să se afle.

Joe îl privi fix pînă cînd acesta își plecă privirea. Apoi le făcu semn celorlalți să iasă din dubă.

– În regulă, pregătiți-l. Și țineți minte, plecați abia după ce termin să-l jupoi pe ticălos.

Doisprezece oameni intrară simultan în fabrică, pe ușa din față și pe intrările laterale destinate transportului de marfă. În holul mochetat, vesel, recepționera ridică ochii cu un zîmbet care se stinse, nesigur. Un paznic negru, solid dădu drumul revistei pe care-o citea și duse mîna la armă.

Oamenii lui Joe Cirillo îl imobilizară, îi luară revolverul și-l legară cu propriile cătușe de o balustradă. Proprietarul fabricii auzi tărăboiul și ieși din birou în cămașă, cu cravata desfăcută. Văzu bătăușii și intră înapoi repede, încuie ușa și începu să formeze disperat numărul de telefon al poliției. Dar oamenii lui Cirillo sparseră ușa. Îl înconjurară și-i smulseră telefonul din mînă. Omul se lipi de zid, implorînd îndurare. Doi bărbați îl apucară de brațele grăsuțe și-l scoaseră afară. Un altul o trăgea după el pe

recepționeră. După ce lăsară un om la uşă, ceilalți se năpustiră în balconul care dădea spre hala principală.

Fabrica, întinsă pe o suprafață de aproape două mii de metri pătrați, era scăldată în lumina becurilor fluorescente care-i dădeau înfățişarea unui deşert la amiază, şi duhnea a plastic încins, un miros deopotrivă dulce şi pătrunzător. La bancurile de lucru se aflau cincizeci de muncitori, bărbați şi femei. Cînd îşi ridicară privirile şi-l văzură pe şeful lor, chircit între bărbații solizi care-l țineau de brațe, se simțiră năpădiți de un val întunecat de teamă; în scurt timp, şi oamenii, şi maşinile rămaseră neclintiți. Muncitorii din fundul halei încercară să se retragă spre uşile dosnice, dar şi acolo se aflau oamenii lui Cirillo, ce-i mînau înăuntru pe restul paznicilor, pe care-i surprinseseră la masă.

Dinspre intrarea principală se auzi zgomotul apăsat al unor pantofi pe linoleum, zgomot care sparse tăcerea şi-i anunță apariția lui Joe Cirillo. Îşi scoase verigheta, scrutînd chipurile negrilor şi spaniolilor, apoi îşi puse pe îndelete inelele cromate cu lamă. Făcu un semn cu capul. Oamenii lui îl ridicară pe proprietar în aer; acesta guiță de groază. Dar, înainte ca Joe să se poată apuca de treabă, una din fetele spaniole, o copilă de optsprezece-nouăsprezece ani, țîşni pe scări țipînd şi agitînd o rangă.

– Lăsați-o să treacă, porunci Joe.

– Nu, Rosa, nu! țipă proprietarul.

Dar fata nu se opri; înaintă pînă în fața lor şi lovi cu ranga. Joe evită lovitura. Propriul ei impuls o împinse spre el, cu mîinile încleştate pe rangă şi tot trupul expus, de la glezne la obraz. Joe îşi măsură ținta şi-o lovi cu inelele. Fata se prăbuşi; obrazul ei era o masă însîngerată, informă. Ca să vezi! Fraiera chiar încercase să-l lovească.

– Mai vrea cineva să dea o mînă de ajutor? întrebă Joe cu dispreț.

Oamenii lui îl ridicară din nou pe proprietar în aer. Joe păşi spre el cu lamele pregătite, deşi omul dădea disperat din picioare.

La un cvartal distanță, deasupra unui imobil cu trei etaje care adăpostea o brutărie, cea mai înaltă clădire din vecinătate, Reggie

Rand, care cunoştea cu exactitate orarul patrulelor de poliţie, îşi privea oamenii intrînd în acţiune. Aceştia erau doi mercenari francezi, fraţi, şi protejatul lor, un tînăr neamţ. Reggie îi adusese pe calea aerului din ţara lor şi le furnizase armele pe care le ceruseră, urmînd ca în aceeaşi seară să-i transporte înapoi în Franţa.

Taggart stătea alături de el, cu mîinile în buzunare şi chipul impasibil. Din acest punct puteau să vadă aleea care ducea la intrarea principală a fabricii de mase plastice, dubele lui Cirillo şi acoperişul unei clădiri mai scunde, aflată de cealaltă parte a străzii. Reggie îl rugase pe Taggart să nu vină, ţinînd seama de riscurile pe care le presupunea acea acţiune, dar în ultima vreme Chris părea tot mai înclinat să sfideze pericolul.

Brusc, pe acoperişul scund de peste drum de fabrică se zări o mişcare, abia vizibilă, în umbră. O clipă mai tîrziu, în interiorul fabricii începură împuşcăturile. Zgomotul făcut de arma automată cu declanşare rapidă, înăbuşit de zidurile groase, semăna cu bîzîitul înfundat al unei imprimante cu viteză mare. Cu un an în urmă, Taggart îi ceruse lui Reggie să-i predea un curs de bază pentru mînuirea armelor, şi-şi amintea că zgomotul era infernal. Ştia că, în interiorul fabricii, larma făcută de pistolul automat Uzi fără amortizor, folosit la capacitate maximă, dădea impresia de război în plină desfăşurare.

– Surpriză!

Urmărea ieşirile din clădire cu o satisfacţie sumbră. Încă vreo cîteva atacuri asemănătoare, şi cămătarii lui Cirillo vor ieşi din branşă. Soldaţii lui Cirillo năvăleau afară din fabrică, albi ca varul, fluturîndu-şi braţele. Cîţiva rămaseră în urmă, împleticindu-se, iar unul se prăbuşi pe trotuar. Cei care se mai ţineau pe picioare porniră în goană spre dube. Reggie arătă spre acoperişul de peste drum:

– Uită-te la neamţ! E extraordinar.

Peste parapet răsări o siluetă cu o armă cu ţeava scurtă, groasă. Căpitanul lui apăru alături, acoperindu-l cu un pistol automat, în eventualitatea, improbabilă, că băiatul va avea nevoie de ajutor.

Se auzi un bubuit asurzitor. O rachetă lovi ultima dubă, surprinzîndu-i pe bătăuşii lui Cirillo chiar în clipa cînd dădeau să

urce în maşină. Explozia îi aruncă în stradă, unde rămaseră zvîrcolindu-se, cuprinşi de flăcări, ori prea uluiţi pentru a încerca să se adăpostească. Joe Cirillo ieşi ultimul din clădire şi rămase locului cu gura căscată la vederea infernului din jur. Unul din braţe, ciuruit de gloanţe, îi atîrna fără viaţă; pe degete încă mai avea inelele cromate. Se năpusti în duba lui urlînd:

– Daţi-i drumul!

Duba ţîşni, împrăştiindu-i pe cei care încercau să urce şi ei după Joe, şi se îndreptă spre cotitură. Un alt bubuit. Duba fu cuprinsă de flăcări, alunecă de-a latul străzii şi se izbi de zidul fabricii. Joe Cirillo se rostogoli afară de pe locul pasagerului şi se tîrî pînă-n rigolă. Duba aprinsă explodă cu un tunet. Explozia îl aruncă de cealaltă parte a străzii, unde rămase lungit, tresărind slab; flăcările roşietice se reflectau pe inelele cromate aflate încă pe mîna lui.

În seara aceea, după ce poliţiştii şi pompierii plecară, iar el o luă pe Rosa de la spital şi-o urcă într-un taxi, proprietarul fabricii de mase plastice intră în biroul lui, îşi puse picioarele pe masă şi-şi zise că lucrurile încep să se îndrepte. Era curat. Oricine ar fi fost cel care-l atacase pe Joe Cirillo, îi făcuse un mare serviciu. Toată lumea ştia că el n-a avut nici un amestec. Oricum, atîta timp cît prin preajmă se aflau o mulţime de poliţişti, Cirillo nu va risca o nouă tentativă de a-i face rău. Unul din paznici îi bătu la uşă; omul încă mai arăta ruşinat de faptul că nu-şi îndeplinise onorabil obligaţiile, iar compania dublase paza, fără să plătească nimic în plus.

– Afară e un tip care vrea să vă vorbească.

– Sigur.

Alţi poliţişti, detectivi, agenţi FBI. Cu cît mai mulţi, cu atît mai bine.

Dar acesta nu era poliţist. Arăta ca un contabil. Deschise o servietă, dînd la iveală cîteva şiruri de comutatoare metalice lucioase, pe care le fîţîi încoace şi-ncolo pentru a verifica electronic încăperea. Satisfăcut, închise servieta şi spuse:

– Eu îi reprezint pe cei care preiau obligațiile lui Cirillo în această zonă.

– Despre ce vorbești?

– Mă întorc săptămîna viitoare să colectez banii.

– Ce tot spui?

– Dumnezeu nu se mai pogoară să-ți salveze pielea și a doua oară.

Taggart insistă să-l cunoască pe noul colector.

– În privința asta mă opun categoric, răspunse Reggie.

– O să port mască. Trebuie să-mi supraveghez oamenii.

– Dar pentru asta mă ai pe mine.

Taggart insistă. Reggie își spuse că șeful lui vrea să mențină un control strict, dar se întreba totodată dacă nu cumva Taggart era, pur și simplu, incapabil să nu sfideze soarta. Să se întîlnească față-n față cu Mikey Cirillo, mascat, pentru a pune la cale o tranzacție cu heroină era una, dar să ispitească soarta i se părea o nebunie. Dacă ar fi avut timp, Reggie și-ar fi făcut mai multe griji pentru atitudinea lui Taggart, care se purta de parcă ar fi putut să meargă pe apă. Dar era prea ocupat. Imediat după ce-l înfățișă pe noul colector al familiei Rizzolo în fața măștii lui Christopher Taggart, avu o întrevedere, singur, cu șeful unei bande din nordul statului.

– Nu pricep, zise liderul bandei în vreme ce număra banii care le pecetluiau înțelegerea. Pariurile în sudul Bronx-ului erau înainte strict teritoriul lui Cirillo.

– Așa-i.

– Da' acuma, clanurile Conforti și Bono au început să stîrnească bandele de puști împotriva lor și încearcă să le preia teritoriul.

– Corect.

– Și tu, cine dracu' ești?

– Eu mă ocup de ridicarea nivelului de trai în cartier, replică Reggie neutru.

Bumpy Fredericks, sau „Bump", pentru clienții săi, era neliniștit mai mult în privința tîlharilor decît a polițiștilor în timp ce-și făcea rondul pentru a aduna banii de pariuri și a nota numerele pe foiță subțire de țigară. Dar, cînd începu să-l urmărească o dubă neagră,

nu mai ştiu ce să creadă. Pretutindeni în New York, oamenii lui Cirillo care se ocupau de pariuri aveau necazuri. Pînă atunci îi plăcuse să lucreze pentru clanul Cirillo, căci acesta ştia să menţină ordinea. Dar în ultima vreme nu mai era la fel de sigur; cînd o familie mafiotă începe să se lupte cu rivalii, bandele de cartier devin îndrăzneţe.

Duba mergea în urma lui, oprindu-se atunci cînd el intra în vreun magazin, şi pornind din nou după ce ieşea. Fire optimistă, Bumpy îşi spuse că barosanii trimiseseră duba să-i asigure protecţie cîtă vreme îşi făcea rondul.

Dar cînd dădu colţul încremeni de uimire.

În faţa unui magazin stăteau, cu un aer nepăsător, trei băieţi dintr-o bandă numită Spanish Maine. Cînd îl văzură, îşi îndreptară ţinuta, de parcă l-ar fi aşteptat. Rareori se aventurau pe această parte a Third Avenue, pentru că era teritoriul Diavolilor, iar aceştia aveau un acord de protecţie cu oamenii lui Cirillo. „Problema e, îşi spuse Bumpy, că-n ultima vreme Diavolii o cam iau pe cocoaşă, iar acum nu se vede picior de Diavol prin preajmă." Observă că ceva mai departe aşteptau şi alţi membri ai bandei Spanish Main. Se întoarse, cu intenţia de a se îndrepta spre Morris Avenue, o arteră mai populată, dar alţi doi tineri apărură de la colţ în spatele lui. În acest moment încetă să-şi mai facă griji pentru bani; nu-şi dorea decît să scăpe cu viaţă. La douăzeci şi opt de ani, cu un picior afectat de tuberculoză osoasă, era prea bătrîn să fugă şi prea obosit ca să se bată. „Doamne, trimite-mi un poliţist", se rugă el. Dar nu se zărea nici unul. Căută din priviri duba care-l tot urmărise, dar se părea că, pe o distanţă de cîteva zeci de metri, nu erau decît el şi tinerii, iar aceştia se îndreptau în direcţia lui.

Bumpy se duse lîngă o maşină parcată, băgă cu grijă mîna în buzunare şi începu să scoată bancnote şi să le grămădească pe capotă. Pe cîteva le luă vîntul; el se repezi să le prindă, mototolindu-le în pumn. Băieţii formară un semicerc pe trotuar în jurul maşinii, urmărindu-l cu priviri inexpresive; Bumpy simţi cum începe să clocotească în el o furie pe care numai rareori şi-o îngăduia. El nu încerca decît să-şi cîştige existenţa, iar ticăloşii aceştia cu caş la gură, avînd jumătate din anii lui, băgaseră frica în

el. Nu era un om violent, deşi văzuse tot atîta violenţă ca oricare alt locuitor al unui oraş sărac, dar dintr-o dată simţi că, dacă ar putea, i-ar împuşca pe toţi, ca Bernie Goety, răzbunătorul de la metrou. Bineînţeles, nu se punea problema – nu avea pistol, ci doar un cuţit, pe care nu era în stare să-l manevreze suficient de bine nici ca să se apere într-o luptă egală, unu la unu, cu atît mai puţin împotriva celor şase tipi care-l încercuiau, privindu-l cum încearcă să prindă banii luaţi de vînt.

– Poftim banii. Sînt ai voştri.

Şi astfel făcu cea mai mare greşeală posibilă, recunoscînd că e complet lipsit de apărare.

Liderul grupului, un puşti cu trei fire de mustaţă, spuse:

– Să-i tragă una careva.

Doi băieţi scoaseră la iveală arme – pistoale uriaşe, ruginite, de calibrul patruzeci şi cinci, cu ţevile la fel de groase precum cele din sistemul de canalizare. Îşi închipuise că-l vor tăia, dar iată că făceau din el o ţintă de trageri. Îi venea să strige „Plecaţi de-aici, lăsaţi-mă în pace!"

– Poftim banii, repetă el încet.

– Găuriţi-l!

Bumpy închise ochii.

– Hei, cine să fie ăştia?

Auzind motorul unei maşini ce trecea pe lîngă ei, Bumpy deschise ochii. Duba se întorsese. Opri lîngă maşină şi din ea coborîră repede doi negri în costume şi pardesie. Bumpy îşi spuse că sînt poliţişti, apoi se răzgîndi şi cugetă mai bine; după costume şi imobilitatea chipurilor, s-ar fi putut să facă parte din banda Black Muslim. Dar nu era sigur. Bărbaţii cercetară strada o clipă, apoi unul dintre ei scoase un sac mare de plastic, iar celălalt o puşcă cu ţevile retezate.

– Armele aici. Tu, primul.

Puştiul de treisprezece ani cu pistolul de calibrul patruzeci şi cinci se uită la ţevile duble, retezate ale puştii şi dădu drumul pistolului în sac.

– Tu acum. N-o arunca! Pune-o binişor!

Celălalt aţinti arma spre şeful bandei.

– Spune-le oamenilor tăi să nu ascundă nimic. Restul armelor de foc. Pe urmă pistoalele.

– Hei, cine dracu'...

– Cine dracu'? Cum adică, *cine dracu'?*

Bumpy văzu cum pantoful lustruit al tipului se ridică de pe asfalt pînă la nivelul umărului. Bombeul îmbrăcat în oţel fractură maxilarul puştiului, care căzu grămadă pe caldarîm, fără să scoată un sunet. Tipul şterse sîngele de pe pantof de pantalonii şefului bandei.

– Mai vrea cineva să ştie ce dracu'...?

Adună restul armelor şi le spuse băieţilor să-l ridice pe liderul lor. Apoi arătă spre Bumpy.

– Uitaţi-vă bine la omul ăsta. Ţineţi-l minte. Dacă are *vreodată* o problemă – absolut orice fel de problemă – ne întoarcem şi vă lăsăm fără boaşe.

Îl privi pe fiecare puşti, pe rînd, direct în ochi.

– Asta înseamnă că, dacă vedeţi pe *altcineva* că-i face probleme, îl protejaţi. S-a înţeles? E prietenul vostru. Aţi priceput? Bun, acuma ştergeţi-o.

După plecarea tinerilor, individul se întoarse spre Bumpy.

– S-au făcut nişte schimbări.

– Da, domnule.

– De-acum vei livra pariurile altcuiva.

– Da, domnule.

– Mikey, avem necazuri.

Mikey Nebunul frămînta între degete linguriţa pentru cocaină, închizînd şi deschizînd întruna tainiţa minusculă. Dacă purtătorul veştilor proaste ar fi fost altul decît Sally Ponte, zis şi Deşteptul, probabil că l-ar fi aruncat pe scările depozitului Jackson Heights pe care-l folosea pentru întîlniri. Dar, deşi necazurile se înmulţeau mai repede decît putea el să le facă faţă, tot nu putea să ridice glasul la *consigliere* Ponte. Încă de pe vremea cînd Mikey era copil, *consigliere*, naşul lui şi cel mai apropiat sfetnic al tatălui său, fusese mereu prezent: un om hotărît, calm, ale cărui sfaturi vizau întotdeauna fondul problemei.

– Pare să fie vorba de un lucru pe care se tem cu toţii să ni-l spună şi de aceea te-au trimis pe tine.

Ponte, un bărbat brunet, atrăgător, trecut de cincizeci de ani, de profesie avocat, îi zîmbi. Nu era un om afectuos; dacă ar fi fost, Mikey n-ar fi putut avea încredere în el. Dar făcea parte din categoria oamenilor devotați celui în slujba căruia se afla.

– Ai dreptate. Se tem.

Mikey își spuse că e incredibil ca, exact atunci cînd afacerile cu droguri ajunseseră să meargă atît de bine, tot restul să înceapă să se prăbușească. Mai întîi pierduse pariurile din Brookyln în favoarea familiei Rizzolo. Acum ticăloșii începeau să acapareze Bronx-ul. Dar celelalte familii îi acuzau pe Cirillo că-i atacă. Toți au crezut că el a pus la cale atentatul cu bombă asupra lui Joe Reina, drept răzbunare pentru atacul de la *Caffè di Tullio*. Vito Imperiale abia dacă-i mai vorbea, iar familiile Bono și Conforti anunțaseră că oamenii lui Cirillo nu au ce căuta pe teritoriile lor – una peste alta, nu mai era decît un pas pînă la declararea unui război deschis. Iar pasul acela putea să-l facă un sicilian teribil de furios...

– Ce mai e acum? îl întrebă pe Ponte.

– Au atacat clubul Chelsea. Au jefuit clienții și casa de bani.

– Cine?

– Par să fie liber-profesioniști.

– Află cine sînt și pune mîna pe ei.

– Nu asta-i problema. După retragerea tîlharilor, în momentul în care și clienții se pregăteau de plecare, au venit niște indivizi și le-au spus clienților că i-au prins pe tipi și le-au luat prada. I-au dus apoi în alt club, la doi pași de al nostru, și i-au ajutat să-și regăsească hainele, bijuteriile și chiar ceva bani.

– Care club?

– Un local nou, deschis vara asta pe lîngă Limelight. Prietenii lui Tommy Lucia aveau totul pregătit: ruletă, băutură, fete la mesele de joc, totul. Majoritatea clienților noștri de bază au rămas toată noaptea.

– Cu alte cuvinte, clanul Rizzolo a acaparat Chelsea.

Mikey reîncepu să se joace cu mica pușcă din aur; Ponte îl urmărea neliniștit, dar, spre bucuria lui, Mikey nu se atinse de cocaină. În cele din urmă, acesta spuse:

– E timpul să lovim și noi.

– Eu unul nu m-aş pripi, Mikey.

– Nu mă pripesc. Mă tot gîndesc de săptămîni întregi.

– Tommy nu e decît un macaronar prostănac, prins la mijloc.

– Mda, făcu Mikey Nebunul. E prins între Frank şi Eddie Rizzolo.

– Nu ne putem permite un război, cînd Strikeforce ne stă în coaste, protestă *consigliere* Ponte.

– Va fi unul scurt, promise Mikey sumbru.

– Şi dacă nu e vorba de familia Rizzolo?

– Dacă nu ei, cine?

– Nu ştiu. Cred că se petrece ceva ciudat.

– Ce?

– Nu ştiu.

– Uite care sînt datele problemei: de Ziua Eroilor, cineva l-a turnat pe Nino Vetere agenţilor Strikeforce, iar Vetere l-a denunţat pe Nicky, aşa că tatăl meu mi-a cerut să preiau afacerile. Toţi şi-au zis că n-o să pot ţine lucrurile în frîu nici măcar pînă în ziua de 4 Iulie, dar uite că a trecut vara şi am reuşit să pun din nou pe picioare treaba cu drogurile. Numai că, pe cînd eu mă ocupam de asta, trei tipi au intrat în *Caffè di Tullio* şi l-au curăţat pe omul nostru numărul unu din Brooklyn, şi în scurtă vreme am pierdut o mare parte din teritoriul lui. Înainte de Ziua Muncii au început să ne atace în Bronx. Acum, nici măcar nu e Halloween şi Tommy Lucia se afişează în Manhattan ca prieten al lui Frank şi Eddie Rizzolo. O să murim cu toţii înainte de Crăciun, dacă nu facem ceva în privinţa familiei Rizzolo.

– Avertizeaz-o pe Helen şi pune nişte oameni să-i supravegheze clubul, îi porunci Taggart lui Reggie după ce acesta îl informă despre cele aflate de spionii lui din tabăra lui Rizzolo. S-o urmărească de cîte ori merge la restaurantele familiei.

– În primul rînd, nu cred ca ei să atace o femeie, mai ales dacă nici nu ştiu că ea e adevăratul creier al afacerilor familiei. În al doilea rînd, familia Rizzolo îşi apăra teritoriul încă de pe vremea cînd tatăl tău împingea o roabă.

– Nu sînt dispus să risc. N-aş vrea ca ea să păţească ceva.

15

Hangarul pentru autobuze al firmei Blue Line aparținînd familiei Rizzolo era o clădire cu acoperiș înclinat, construită în anul 1893 ca depou pentru troleibuze. Se afla în Long Island și acoperea o suprafață lungă de trei cvartale și lată de două. Acoperișul imens era presărat cu luminatoare, semănînd cu un sătuc de munte alcătuit din căsuțe mici, în pantă. Interiorul răsuna de torsul motoarelor, șuieratul uneltelor pneumatice și vibrațiile joase ale vehiculelor pe care șoferii le îndreptau, cu viteză foarte mică, spre zonele de întreținere și reparații.

Lui Helen Rizzolo îi plăcea dintotdeauna mirosul puternic din hangar. Acesta îi amintea de rarele vizite pe care i le făcea în copilărie tatălui său ca să-l vadă la lucru, îmbrăcat cu cămașă albă cu mînecile suflecate pe antebrațele vînjoase, vestă neagră și cravată legată neglijent. O dată, spre neplăcerea fraților ei, o lăsase să conducă un autobuz stînd la el în brațe. Acela era un loc unde se simțea fericită, iar cînd venea să plătească salariile angajaților, se bucura să revadă ornamentele excesive, complicate din jurul intrării principale. Aprinse farurile și claxonă pentru a-i avertiza pe mecanicii care umblau de colo-colo; Fiat-ul trecu pe lîngă zonele de parcare, ocolind autobuzele ca un gîndăcel cu ochi strălucitori.

Biroul era o încăpere din spatele hangarului, despărțit de restul halei prin pereți subțiri de scîndură care abia dacă înăbușeau

zgomotele. Acum era liniște, ceea ce însemna că mecanicii sînt fie la masă, fie în pauza de cafea. Biroul avea tavanul mult mai scund decît restul hangarului, ferestre ce dădeau spre o curte plină de gunoaie, și o ieșire dosnică. Eddie și Frank petreceau acolo destul de mult timp, întrucît oficial erau angajați ai firmei: Eddie în calitate de președinte, Frank de vicepreședinte, iar ea, ca trezorier.

Helen îi sărută, se așeză la birou și deschise un termos cu ceai pe care-l adusese cu sine. Eddie, cu capul în mîini, se uita lung la niște teancuri de hîrtii.

– De ce naiba a înființat tata o firmă de transport în Long Island?

– Acum care mai e necazul?

– Nu putem face transport interstatal. La autobuzele din Westchester, ruta lor trece *cinci centimetri* prin Connecticut, așa că pot spune primăriei orașului să se ducă învîrtindu-se, pentru că traversarea graniței statului le dă statut de întreprindere interstatală. Da' noi trebuie să ne supunem fiecărei legi locale pe care o inventează primăria. Nu poți folosi orice stradă, nu face zgomot, nu lăsa motorul să meargă dacă te-ai oprit.

În timp ce vorbea, Eddie scria un bilețel; instalaseră un telefon în urma avertismentului lui Taggart cu privire la supravegherea electronică instituită de Strikeforce, dar, fiindcă autobuzele intrau și ieșeau întruna, nu putea fi sigur că nu mai există nici un microfon în hangar. Îi dădu lui Helen bilețelul: „Încă trei agenții de pariuri ale lui Cirillo au intrat aseară în posesia noastră. Deținem în totalitate pariurile din Brooklyn și mare parte din Bronx."

Helen surîse; Eddie zîmbi și el, cu o atitudine aproape respectuoasă. Ca urmare a acordului dintre ea și Taggart, Eddie și Frank îi atribuiau surorii lor meritele pentru noua prosperitate a familiei.

– Ce-ar fi să trecem prin Jersey? întrebă ea cu voce tare, în timp ce scria: „Vreo veste despre reacția lui Mikey?"

Eddie îi arătă lui Frank biletul, apoi îi dădu foc în scrumieră.

– Ei bine?

Eddie ridică din umeri. Helen se uită la Frank, dar şi acesta reacţionă la fel. Fata înţelese că fraţilor ei le era prea ruşine să recunoască cum că spionii pe care reuşiseră să-i introducă între oamenii lui Cirillo nu aflaseră nimic. Îşi reaminti că noua ei putere e o armă cu două tăişuri. Trebuia să aibă grijă să nu le calce în picioare mîndria. Ca să şi-o recapete, ar fi fost în stare de lucruri prosteşti.

Începu să lucreze la computer, dar gîndurile i se învîrteau în jurul lui Christopher Taggart şi al planului acestuia. Lucrurile mergeau *prea bine*. Pe de o parte, Strikeforce sfîrteca clanul Cirillo sub aspect juridic; pe de altă parte, Taggart îl măcina pe dinăuntru, iar puternica familie părea aproape paralizată.

Sună telefonul. Eddie răspunse, ascultă o clipă, apoi privi spre ea. Helen se prefăcu a nu observa cînd el dădu din cap spre Frank şi spuse la telefon:

– Voi fi aici.

– Cine era?

– Nimic important.

– Băieţi, v-aţi apucat din nou de trafic?

– Ssst! Iisuse. Helen, dacă...

– Căci, dacă aşa stau lucrurile, vreau să încetaţi. V-am spus, fără droguri.

Eddie căută pe birou o bucată de hîrtie şi scrise: „Taci o dată! E doar o mică afacere colaterală cu cocaină. Discutăm cu tipu' de cîteva luni."

– Nu-mi vine să cred, protestă ea întrebîndu-se cum pot să rişte să rateze totul pentru o tîmpită de afacere cu cocaină.

Dar se învinovăţea pe sine însăşi; fusese prea severă cu ei. Iar treaba cu cocaina o făceau pentru a-şi demonstra lor înşişi ceva, că n-au nevoie cu adevărat de ea, spre exemplu. Pe toţi dracii, aveau nevoie de ea. Ca şi ea de ei.

Eddie scrise: „Tocmai avem de gînd să stabilim o întîlnire". Îşi încrucişă braţele şi-şi aţinti privirea, încăpăţînat, pe placa biroului. Nici Frank nu voia s-o privească în ochi. Clocotind de furie, Helen

lovea tastele computerului de parcă ar fi fost o maşină de scris demodată.

După douăzeci de minute, telefonul sună din nou. Eddie înhăţă receptorul. Căscă ochii mari şi-i făcu semn lui Frank să ridice şi el. Helen făcu acelaşi lucru cu telefonul de pe masa ei de lucru; acoperi microfonul şi-l auzi pe cel care sunase repetînd:

– Am întrebat dacă-mi recunoşti vocea.

Era Mikey Cirillo zis şi Nebunul.

– Mda, te cunosc. Care-i problema?

– Vreau doar să ştii de la cine vi se trage.

– Ce să ni se tragă?

– *Asta.*

Helen se uită la Frank, care sări în picioare ca o panteră şi deschise dulapul în care ţinea un rastel cu puşti de vînătoare. În clipa următoare, peretele deveni brusc uriaş şi înaintă spre ea. O explozie bubui în hangar.

Helen se trezi pe podea, ţintuită sub peretele care se sprijinea pe masa ei de lucru. Computerul zăcea lîngă ea; cursorul verde acoperea ecranul cu modele abstracte pe care nu le mai văzuse niciodată. În hangar, mecanicii urlau îngroziţi. Pe faţă îi curgea ceva umed – cînd îşi atinse obrazul îşi dădu seama că era propriul ei sînge.

– Frank! Eddie!

– Stai acolo, iubito. Eşti teafără?

– Frank!

– Da, n-am nimic. Nu te mişca, scumpete. Ar putea să urmeze împuşcături.

Îl auzi pe Eddie trecînd pe lîngă ea, prin beznă, şi strigînd din răsputeri:

– A izbucnit un incendiu!

Helen văzu pîlpîirile flăcărilor. Mecanicii şi şoferii strigau; undeva, un om urla. Găsi pe jos firul telefonului, trase de el pînă ce aparatul ajunse la ea şi formă 911.

– Incendiu şi explozie, spuse operatoarei. Hangarul de autobuze Blue Line. Ambulanţă.

Îşi eliberă piciorul şi se tîrî afară din adăpostul format de zid şi birou. Lumina zilei se revărsa din luminatoare mai puternică decît oricînd, fiindcă geamurile fuseseră sparte. În capătul depărtat al hangarului, adică înspre intrare, totul era acoperit de un fum negru. Fumul dens, unsuros blocase înăuntru vreo patruzeci de autobuze. Helen încercă să se ridice în picioare şi descoperi că poate. Frank o cuprinse în braţe, îngrozit.

– Sîngerezi.

Ea îşi şterse sîngele cu palma. Capul o durea.

– N-am nimic.

Eddie se întoarse cu puşca în mînă.

– Au plecat.

Frank strigă:

– O să trec cu un autobuz prin perete, acolo, ca să poată ieşi celelalte.

– Nu, zise Helen. Scoate mai întîi oamenii. Lasă autobuzele.

Frank o privea consternat:

– Dar le pot salva!

– Mai bine încasăm asigurările.

Helen simţi că i se înmoaie picioarele; Frank o cuprinse în braţele lui uriaşe. Avea impresia că aude un milion de sirene urlînd concomitent. Eddie îl conduse pe Frank afară din birou, pe uşa din spate. Ghemuită în braţele lui, Helen văzu primele jeturi de apă năvălind peste flăcări. Frank o duse în braţe pînă la medicii de pe ambulanţă, care-i pansară tăietura de la cap. Se aşeză în partea din spate a ambulanţei şi rămase acolo privind cum flăcările mistuie decoraţiile complicate de la intrarea în hangar. Între timp sosi şi poliţia, detectivi în civil şi alţii în uniformă; începură să le pună întrebări lui Eddie şi lui Frank, care mai mult ridicau din umeri.

– Bun, acum întinde-te, dragă, spuse un sanitar. Te ducem la spital.

– Nu, mă simt bine.

– S-ar putea să ai o contuzie.

Ea încercă să protesteze, dar îi tremurau mîinile şi simţea o dorinţă stranie să plîngă, şi să plîngă, şi să plîngă...

În ambulanță leșină; cînd se trezi, auzi un medic care spunea:

– Chiar și o ușoară contuzie e periculoasă... A, bună ziua! Urmărește-mi degetul, te rog.

Medicul ridică un deget la vreo treizeci de centimetri de fața ei, mișcîndu-l încet pînă deasupra frunții și apoi pînă la bărbie.

– Bine. Greață?

– Nu.

– Bun. Acum pe orizontală, de la stînga la dreapta.

Ea se concentră pentru a-i urmări degetul spre dreapta, și observă că doctorul era de vîrstă mijlocie. În spatele lui văzu o asistentă, un televizor suspendat de tavan și un stativ pentru perfuzie la capătul patului, apoi ușa de la baie și cea de la dulap, o sută de trandafiri roșii pe o masă... și Taggart în pragul ușii.

Taggart avea chipul încordat. Trecu pe lîngă medic, îi luă mîinile și îngenunche lîngă pat astfel încît se aflară față în față, despărțiți doar de cîțiva centimetri. Abia putea să vorbească.

– Cum te simți?

– Domnule Taggart, îl întrerupse doctorul, aș vrea să termin...

– E teafără?

O ținea de mînă cu nespusă blîndețe.

– Nu pot să promit nimic. Dar tomografia nu a relevat existența nici unei hemoragii.

Helen îl trase mai aproape și șopti:

– Ce cauți aici?

– Făceam turul șantierelor mele, cînd am auzit știrea la radio.

– Îți asumi niște riscuri.

– Nu-ți face griji. Cum te simți?

– Bine. Unde sînt frații mei?

– Răspund la întrebările poliției.

– Și mama?

– Nu i-au spus nimic înainte de a se lămuri lucrurile în privința stării tale. Dorești s-o chem?

Încă-i mai venea să plîngă.

– Vreau s-o văd pe mama.

Taggart făcu un semn unei persoane pe care ea nu putea s-o vadă, apoi se întoarse la ea şi-i şopti:

– Îmi pare nespus de rău. I-am spus lui Reggie să aibă grijă de tine.

– Ne putem purta singuri de grijă. Nu pentru asta te foloseşti de mine?

– Am crezut că luptele vor rămîne la nivel de stradă.

– Ai crezut greşit, dar *noi* am păţit-o, nu tu.

O durea capul şi-i venea greu să raţioneze atîta timp cît camera se rotea în jurul ei, dar trebuia să-l facă să înţeleagă ce se petrece în sînul mafiei. Închise ochii şi se prefăcu că plînge. Trucul funcţionă. Taggart se apropie mai mult, iar medicul se dădu la o parte ca să-l lase să o mîngîie.

– De ce eşti surprins? şopti ea. Mikey Nebunul ştie că nu el e autorul atentatului cu bombă asupra lui Joe Reina, nu el l-a împuşcat pe Al Conforti şi nici n-a ars din temelii fortăreaţa pe care o avea Harry Bono în Westchester. Ştie că nu l-a vîndut pe adjunctul lui Vito Imperiale agenţilor Strikeforce; ştie că nu le-a gonit pe celelalte familii din aeroportul Kennedy. Şi mai ştie că nu şi-a atacat propriii bătăuşi. Familiile noastre au fost întotdeauna rivale, iar acum ne vede devenind tot mai puternici, în detrimentul lui. Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lui?

Taggart se ridică, cu chipul îngheţat.

– Îmi pare rău, repetă el. Mă voi ocupa de situaţia asta. Nu mai trebuie să-ţi faci nici o grijă.

– Nu te lupta cu Mikey, îl avertiză ea. Asta-i treaba noastră.

– Ţinem legătura.

El îi strînse mîna uşurel; ea îşi întredeschise puţin buzele şi Taggart crezu, preţ de o clipă, că se va repezi la gura ei. I se încordă trupul şi dădu să-şi ridice capul de pe pernă. Dar, în loc s-o sărute, el se depărtă, îi mai strînse o dată mîna, apoi o lăsă.

Camera prinse să se învîrtă mai repede. Doctorul reapăru şi-i băgă în ochi o lanternă mică. Helen înălţă capul, deşi pulsa dureros, ca să se uite după Taggart, care, crezînd că nu mai poate fi văzut, încetase să-şi mai ascundă furia care-i descompunea trăsăturile.

Helen văzu în acea mască primitivă o latură pe care el şi-o ascunsese şi primăvara anterioară, pe colinele irlandeze, şi în noaptea de vară cînd au stat la ultimul etaj al clădirii lui. Însă îi reamintea cu intensitate seara aceea de la Abatelli, cu zece ani în urmă, cînd ieşise ca o furtună după Don Richard Cirillo. Christopher Taggart era capabil să nutrească o ură devoratoare.

I se părea înspăimîntător faptul că atentatul comis asupra ei îi provocase furia. Avea impresia că Taggart vrea mai mult decît afirmase, mai mult decît controlul familiei Rizzolo asupra străzilor din New York. Făcîndu-şi apariţia la clubul ei, şi acum, grăbindu-se să vină la spital, părea că vrea s-o posede. Helen încercă să cîntărească la rece avantajele suplimentare pe care le-ar putea conferi familiei ei o asemenea situaţie, dar în adîncul inimii ei începea să se teamă că va plăti un preţ foarte mare. Se lăsă înapoi între cearşafuri, îngrozită de propriul ei impuls pe care-l simţise cînd el o luase de mînă: ar fi vrut să-l tragă în braţele ei.

În faţa spitalului, Reggie aştepta în maşina lui Taggart.

– Te-a văzut poliţia?

– Aranjează o întîlnire cu Mikey.

– Dar trebuie să vă întîlniţi pe barcă, săptămîna viitoare.

– *Acum.*

– Există o singură cale de a-l face să accepte o întîlnire.

– Ştiu. Taie-i aprovizionarea!

Urcară la bordul bărcii la Tarrytown, unde Taggart deţinea un hangar pentru bărci, pe lîngă multe altele răspîndite în tot New York-ul şi merseră în amonte. Se însera. Rîul curgea vioi; iar ambarcaţiunea plutea pe apă cu motoarele stinse. Reggie stătu la cîrmă tăcut pînă cînd încheie controlul electronic.

– Mă surprindeţi, domnule Taggart.

– Cum aşa?

– Sînt sigur că nu v-aţi aşteptat la absenţa oricărei reacţii din partea lui Cirillo.

– Aşa-i.

– E posibil ca această reacție exagerată să se datoreze faptului că fata se afla din întîmplare acolo?

– Orice e posibil, răspunse Taggart nepăsător.

Reggie se simți ușurat, dar numai pînă-l auzi adăugînd:

– Aproape a ucis-o.

– Ce ai de gînd?

– Să mă asigur că așa ceva nu se va mai întîmpla.

– Dar uiți...

– Nu uit nimic.

Cînd barca trecu pe sub podul George Washington, Taggart se duse sub punte și se încuie în cabină. Se sprijini cu spatele de bancheta în formă de V și așteptă, în vreme ce Reggie intră într-un mic port particular din New Jersey. Furia îl copleșea; îi simțea gustul în gură. Auzi cum cei doi bărbați urcă la bord în vreme ce barca se întoarcea și se depărta încet. Ceva mai tîrziu motoarele se opriră și lanțul ancorei se desfășură de pe vinci. Își trase masca pe față exact în clipa cînd Reggie descuie ușa.

Întîlnirile lor respectau un anume ritual. Primul intra Reggie, care verifica dacă singura lumină provine de la becurile roșii de navigație și apoi aștepta lîngă ușă. Garda de corp a lui Mikey, un sicilian masiv care-l înlocuise pe Buddy cel rănit, se asigura că Taggart e singur și făcea o scurtă verificare electronică, cu care încheia controlul efectuat în prealabil pe punte. Apoi se așeza de cealaltă parte a scării scurte.

Mikey păși printre ei și se dădu într-o parte ca să elibereze accesul spre ușă. Buzele lui subțiri păreau o linie dură pe chipul osos. Se uită mînios la Taggart. Acesta îi susținu privirea.

– Ieși de-aici! îi spuse Mikey gărzii sale de corp.

Reggie îl urmă pe sicilian pe punte și închise ușa în urma lor.

– Oamenii tăi își bat joc de mine.

– Stai jos, zise Taggart.

– Pentru ce faci asta?

– Niște cunoscuți de-ai mei au o problemă.

– O să vorbim mai tîrziu despre asta. Mai întîi, ascultă-mă. Să

nu te joci cu mine. Ai promis să livrezi marfa la timp. Ține-te de cuvînt.

Taggart îl privi fără să răspundă. În cele din urmă vorbi tot Mikey:

– Bine. Care e problema prietenilor tăi?

– Cineva le-a dinamitat hangarul de autobuze.

– Ce vrei să fac eu?

– Să-mi garantezi că așa ceva nu se va mai întîmpla.

– Să garantez? Și cum aș putea să fac asta?

– Dă sfoară în țară.

– Cui? Nu-i cunosc pe oamenii ăștia. Nu știu pentru ce se luptă.

Taggart se simți ca într-un fel de cădere liberă, una care-l ducea în trecut, cu zece ani în urmă. Era din nou în seara aceea de vară, pe trotuarul din fața restaurantului lui Abatelli. Don Richard negase că l-a ucis pe tatăl lui Taggart și apoi glumise spunînd că n-a mai omorît pe cineva de vreo treizeci de ani. Afirmase că nici măcar nu cunoaște pe cineva cu numele de Mike Taglione. Ca și cum totul s-ar fi întîmplat chiar atunci, în prezent, îl văzu pe bătrînelul slăbănog întorcîndu-se cu spatele, auzi ordinul „El n-are voie să intre" și-l simți pe același Mikey Nebunul lovindu-l în față cînd se alăturase bătăușilor mafioți ca să se distreze. Mîhnirea, furia și sentimentul de vinovăție îi umplură inima și-i întunecară mintea. Abia reuși să rostească:

– Ai făcut rău unor prieteni ai mei. Oamenii tăi au pus dinamita.

Mikey nu negă.

– Asta nu-i afurisita ta de treabă. N-are nimic comun cu drogurile.

– Totul se leagă de droguri.

Mikey părea intrigat.

– Cum așa? Clanul Rizzolo se ocupă de jocuri de noroc și împrumuturi. Primesc marfă la aeroport?

– Dacă te mai apropii vreodată de ei, îți tai de-a binelea aprovizionarea cu heroină.

– N-ai nimic de-a face cu Rizzolo, repetă Mikey.

– Te înşeli. Să nu te mai apropii de ea niciodată, niciodată! Altfel eşti un om mort.

– *Ea?* Hei, nimeni nu ştia că fata e acolo... asta-i oare? zise Mikey disprețuitor. Ți s-au aprins călcîiele după surioară?

Taggart sări de pe banchetă, traversă dintr-un salt cabina şi-l apucă pe Mikey de gît. Dar Mikey era rapid şi-l pocni zdravăn cu mîna dreaptă în față. Turbat de furie, Taggart abia dacă simți pumnul; îl izbi pe Mikey în uşă, iar uşa sări din balamale. Mikey căzu pe scări; se afla pe jumătate în cabină, pe jumătate în cockpit. Lovindu-l furios cu pumnii şi picioarele, Taggart îl împinse în sus pe scară, îl ridică în picioare şi-i făcu vînt pe punte exact în fracțiunea de secundă de care a avut nevoie garda de corp a lui Cirillo ca să reacționeze.

Reggie şi sicilianul se aflaseră la pupa, cît mai departe de cabină, pentru a le permite şefilor lor să-şi vadă de afaceri fără martori. Curentul se schimbase, iar barca era trasă în aval, deşi ancora opunea rezistență, astfel că luminile podului George Washington scăldau chipul lui Taggart şi al lui Mikey Nebunul. Sicilianul îşi scoase pistolul cu o mişcare rapidă, în acelaşi timp apropiindu-se şi lăsîndu-se pe vine. Reggie îl lovi în beregată. Celălalt se prăbuşi pe punte, dar în cădere îşi forfecă picioarele şi-l trimise pe Reggie în parapet.

Acesta strigă de durere şi încercă, împleticindu-se, să se ridice în picioare. Taggart, uluit şi temîndu-se pentru el – în doi ani de zile nu-l văzuse niciodată lovit, darămite clătinîndu-se – se îndreptă spre el ca să-i dea o mînă de ajutor. Mikey se folosi de neatenția lui ca să-l lovească în vintre. Se prăbuşi, copleşit de durerea intensă, şi încercă să se apere de torentul de pumni şi şuturi ale mafiotului. Sicilianul îşi ridică arma şi ținti cu amîndouă mîinile. Îi strigă lui Mikey să se dea la o parte, că are el grijă de Taggart.

Taggart înlătură durerea din mintea sa, ca pe o poliță pe care o va plăti mai tîrziu. Îl înşfăcă pe Mikey cu ambele mîini şi-l ținu în fața sa ca pe un scut. Mikey se împotrivi. Sicilianul căuta o modalitate de a trage fără să-şi împuşte şeful. Reggie, îndoit de

mijloc, respirînd greu și ținîndu-se de coaste, făcu o mișcare rapidă, pe tăcute, și-l lovi din nou pe sicilian în beregată. De data aceasta, sicilianul se prăbuși pe punte cu un scîncet neajutorat.

– Te-a dus de nas, zise Reggie mohorît.

Îl debarcaseră pe Cirillo, împreună cu garda lui de corp, iar acum barca se depărta de docul de la Mill Basin, în lumina lăptoasă a zorilor.

– I-ai spus prea multe.

– Să-l ia dracu'.

– Ai mers prea departe. Pînă acum, aveai heroina ca armă împotriva lui. Manifestîndu-ți grija pentru Helen Rizzolo, i-ai furnizat lui Mikey o armă împotriva ta.

Taggart își dădu seama că Reggie are dreptate, dar găsi un răspuns potrivit.

– Poate că da, Reg, dar dacă își închipuie că mi s-au aprins călcîiele după ea, nu-și va da seama cum stau lucrurile cu adevărat.

Reggie se lăsă pe spate pe bancheta tapițată, ținîndu-se de coaste și împingîndu-l mînios pe Taggart în clipa în care acesta încercă să-l ajute. Taggart îndreptă barca spre luminile de pe Staten Island pe care le luase drept reper. Reggie scoase o batistă din buzunar.

– O să caute în altă parte surse de încredere.

– În cazul ăsta, o să ne îngrijim de sursele din „altă parte".

– Asta te îndepărtează și mai mult de scopul tău.

– Liniștește-te, Reg. Începi s-o iei razna.

Reggie duse batista la gură, scuipă în ea și examină cu indiferență rezultatul în lumina roșiatică a instrumentelor de navigație.

– Te simți bine?

– Poate că „o iau razna", așa cum ai spus tu. Adevărata problemă e că eu îmbătrînesc, iar tu începi să-ți pierzi controlul.

16

După cum prezisese Reggie, Mikey Nebunul îi solicită o întrevedere lui Vito Imperiale, importatorul de narcotice. Sugeră un teren neutru, ca de exemplu un restaurant din Manhattan, dar i se răspunse că lui Vito Imperiale nici prin gînd nu-i trece să vină în oraş atîta timp cît războiul continuă, ci îl invită pe Mikey la el acasă. Ar fi fost o încălcare a protocolului ca Mikey să facă o vizită unui personaj mai puţin important, dar tatăl lui şi *consigliere* Ponte insistară să accepte.

– Dai un pic acum, iei înapoi mai tîrziu, spuse Ponte.

Şoferul lui Imperiale îi dădu o telecomandă pentru uşa unui garaj, învelită într-o mapă a localităţii Alpine, New Jersey.

– Ce dracu' mai e şi asta?

– Garajul comunică direct cu casa. Intri înăuntru fără să te vadă nimeni.

Mikey şi garda lui de corp porniră pe Palisades Parkway la volanul unei Honda închiriate. La douăzeci de minute după ce traversară podul George Washington, ieşiră de pe autostradă, pătrunseră în suburbie şi găsiră casa lui Imperiale într-un labirint de străzi largi, pustii, mărginite de arţari cu frunze aurii. Era o casă nouă cu trei etaje, în stil Tudor, cu ornamente din stuc alb şi grinzi închise la culoare, amplasată pe o peluză împrejmuită de aproape

două hectare. De cealaltă parte a străzii se afla un vehicul de întreținere al unei companii telefonice, parcat lîngă un stîlp.

Gardul îi amintea lui Mikey de locuința tatălui său din Staten Island, care era mai mare și mai arătoasă, fiind construită din cărămidă și marmură. Însă, neîndoielnic, Vito o ducea bine. Mașina intră pe alee, Mikey apăsă pe butonul telecomenzii și ușa de la garajul lui Imperiale se deschise.

Vito îi ieși în întîmpinare cu un zîmbet prietenos. Era un bărbat gras, pîntecos, cu nasul mare, păr negru, lucios și ochi depărtați care păreau și mai negri decît erau în realitate din cauza pielii foarte albe. Mikey Nebunul își lăsă garda de corp în bucătărie cu oamenii lui Vito și-și urmă gazda în sufragerie. Observă că Imperiale nu i se adresase nici un moment pe nume. Îl conduse printr-o sufragerie mare cu multe canapele și fotolii bej tapisate, apoi deschise o ușă glisantă și ieșiră într-o curte mare, pietruită. Un zid înalt de cărămidă, văruit, proteja curtea pe trei laturi; casa forma cea de-a patra latură. Soarele de amiază ce domina cerul albastru încălzea pernele scaunelor.

– Nici o fereastră care să vibreze cînd vorbim, explică Imperiale. Fără microfoane ascunse pe cine știe unde. Dar, dacă apare un balon, să nu scoți un cuvînt!

Rîse și turnă cafea espresso dintr-un bar cu răcoritoare dăltuit în piatră.

– Ce-i cu mașina de la telefoane pe lîngă care am trecut cînd am venit?

– FBI-ul. Le las o linie telefonică la dispoziție, ca să le dau de lucru. Cînd văd mașina aia, pun un om de-al meu să îndruge verzi și uscate la telefon. Aici sîntem în siguranță.

– Te-ar deranja dacă aș controla?

– Te rog.

Mikey deschise servieta și verifică dacă nu existau emițătoare sau aparate de înregistrare. După ce o închise, Imperiale îl întrebă:

– Ce vînt te aduce pe la țară?

Tatăl lui îi tot spusese lui Mikey să facă o introducere înainte de

a începe negocierile, dar era un lucru demodat şi prostesc de vreme ce amîndoi ştiau foarte bine pentru ce a venit.

– Vreau să cumpăr.

– Mi-am închipuit, după ce s-a dus Joe Reina. Cît?

– Oricît de mult poţi. Două, trei sute de kile pe săptămînă.

– E o cantitate foarte mare.

– Dacă-mi vinzi totul mie, o să fii scutit de o mulţime de neplăceri.

– Ce te face să crezi că aş avea neplăceri cu cumpărătorii actuali?

– Agenţii FBI, DEA şi Strikeforce sînt pe urmele intermediarilor mei. Şi, dacă oamenii mei sînt arestaţi la tot pasul, la fel păţesc şi ai tăi. Treaba e că eu sînt mai puternic şi am mai mulţi oameni, aşa că în ciuda pierderilor, mă pot descurca mai mult timp decît tine. Şi încă ceva: cîţi ani ai, cincizeci şi cinci?

– Şaizeci şi cinci, spuse Vito zîmbind. Care-i problema?

Mikey se simţi mîndru că a egalat scorul.

– Eu am numai treizeci. Un bărbat de vîrsta mea e făcut să lupte, îi place să lupte. Unul de cincizeci şi cinci sau şaizeci poate că ar trebui s-o lase mai moale.

– Poate, conveni Vito. Ce te face să crezi că aduc atît de multă marfă?

Mikey Nebunul zîmbi.

– Aşa spune tatăl meu.

– Mai trebuie să apelezi la cineva, în afară de mine, ca să-ţi satisfacă cererea. Eu nu am atît de mult.

– Tatăl meu ştia că mai ai nişte surse.

Imperiale îşi ascunse iritarea.

– Ce mai face Don Richard?

– Mai bine ca oricînd.

– Să-mi fie cu iertare – o spun cu tot respectul – dar, s-ar putea ca arestarea fratelui tău să fi fost un lucru bun pentru tatăl tău. Munca îi întinereşte pe vîrstnici. Văzîndu-l pe Mikey că se întunecă la chip, Imperiale se grăbi să-l calmeze. Mai ales dacă mai are un fiu care să-l ajute.

– Ce spui?

Imperiale avea senzația că propria curte era mai puțin sigură ca de obicei. Lumea îl găsise din nou. Probabil că Cirillo a pierdut un furnizor important. Se zvonea cum că Mikey dăduse peste un furnizor cu adevărat însemnat. Apoi, pe neașteptate, drogurile au încetat să mai ajungă la consumatori, de parcă Mikey ar fi pierdut contactul cu cel care îi livra marfa. Așa că acum Mikey făcea presiuni asupra lui. Ridică din umeri.

– Mă gîndeam s-o las mai moale. Poate că, dacă ți-aș furniza marfa exclusiv ție, mi s-ar oferi posibilitatea să mă retrag de pe stradă.

– Ar fi o viață mai ușoară, remarcă Mikey.

Unele din lucrurile pe care le spusese în ultimele zile îl surprindeau și pe el. Cu șase luni în urmă l-ar fi amenințat pe Vito că, dacă nu se retrage de pe stradă, n-are decît să-și ia adio de la echipele lui de cartier. Astăzi urmase sfatul tatălui său și vorbise calm. Uimitor era faptul că Vito înțelesese aluzia.

În mașina de intervenții a companiei telefonice parcată peste drum de casa lui Imperiale se afla Taggart. Stîlpul lîngă care parcase deservea zona respectivă, iar cablurile erau subterane. Reggie ațintise un dispozitiv cu laser pentru ascultare pe fereastra bucătăriei lui Imperiale. În difuzoarele mașinii se auzea o conversație.

– Gărzile de corp, spuse Reggie. Mikey și Vito vor sta de vorbă în curte, unde nu-i putem auzi.

– Dar știm cel puțin că s-au întîlnit.

– Da.

– Să nu pățească Mikey ceva!

– Stai liniștit. Nimeni nu-și împușcă pilotul.

Reggie deconectă dispozitivul laser, care prelua vibrațiile geamului provocate de voci, și plecară de acolo înainte ca angajații companiei telefonice sau agenții FBI să apară și ei la datorie.

Fiecare nouă bătălie din confruntarea pe care Vito Imperiale o numea Războiul Strikeforce – schimbul de focuri din Bronx, bomba

din Mulberry Street, bomba din hangarul de autobuze al familiei Rizzolo şi luptele de stradă alimentate de dorinţa răzbunării care au urmat acestor atacuri – îi întărea convingerea lui Vito că fusese inspirat cînd îşi mutase familia la periferie. În Alpine trăiau ca nişte regi ce nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa fleacurilor de zi cu zi. Casa era luminată şi păzită, în eventualitatea că vreo jigodie din Bronx ar fi încercat să-i dea de urmă. Chiar şi FBI-ul coopera: cîţiva agenţi se învîrteau prin preajmă în maşina companiei telefonice.

E drept, nu totul era floare la ureche. Mereu se întîmpla să meargă ceva anapoda prin casă; în apropiere nu se afla nici un subaltern care să plătească oalele sparte, şi nici vreun om bun la toate care să rezolve lucrurile. Dacă un robinet începea să picure, chemai instalatorul şi-i plăteai treizeci de dolari numai pentru deplasare. Rămîneai fără apă caldă? Aduceai electricianul şi instalatorul, şi-ţi luai adio de la vreo patru-cinci sute de dolari dacă voiai un boiler nou. În dimineaţa aceea, după plecarea lui Mikey, îşi dădu seama că muncitorii care trebuiau să tundă gazonul se lăsau aşteptaţi. Cei care veniră, în cele din urmă, aproape de amiază, erau nişte muncitori noi, nefamiliarizaţi cu terenul. Întrucît în acea dimineaţă de toamnă tîrzie gazonul urma să fie tuns pentru ultima oară înainte de căderea zăpezii, era de două ori mai important ca operaţiunea să fie executată corect.

Muncitorii erau cei mai negri dintre toţi negrii văzuţi vreodată de Vito Imperiale; pielea lor părea aproape cenuşie. Le strigă din uşă:

– Unde-s băieţii care veneau de obicei? Unde-i... cum îl cheamă, Washington?

– Washington are nevasta bolnavă.

Ciudat accent; poate din Caraibe.

– Sper că vi s-a spus ce trebuie să faceţi.

– Ştim, şefu'.

Imperiale închise uşa şi se scărpină în creştet. „Şefu'?" Ciudat accent. Îi privi cu neîncredere de la fereastră. Soţia lui îl chemă la masă.

– Ce s-a întîmplat?

– Cei de la întreținere au schimbat muncitorii care tund gazonul. N-au să se descurce cu reflectoarele.

Toată vara strigase la cei din vechea echipă ca să-i învețe să tundă iarba în jurul reflectoarelor din sistemul de securitate.

Luară prînzul în bucătărie împreună cu gărzile de corp; nevasta lui se agita mereu în privința acestora, de parcă i-ar fi fost copii sau nepoți. Vito era iritat. Mikey îi propunea o afacere bună, dar îl deranja faptul că n-o putea refuza. Încă de cînd i se solicitase întîlnirea ştiuse ce va urma şi se hotărîse să-şi dea acordul. Dar scăpase de o belea şi se alesese cu alta: să mențină aprovizionarea la nivelul cerut. Trei sute de kile pe săptămînă nu puteau fi introduse în țară pe sub nasul vameşilor fără nici un risc. Trebuia să recurgă la o mulțime de oameni, şi cu cît erau mai pricepuți, cu atît încercau mai tare să-l strîngă cu uşa. Gîndul la viitor îl făcea să se simtă copleşit, aşa că-şi transferă îngrijorarea asupra gazonului. Din cauza vremii calde şi umede, iarba crescuse mult, deşi toamna era pe sfîrşite, iar muncitorii cei noi nu-i inspirau nici o încredere.

Într-adevăr, după prînz, în jurul reflectoarelor de securitate plasate în punctele strategice ale peluzei se vedeau smocuri lungi, răvăşite de iarbă. Vito le strigă din uşă:

– Hei, aranjați becurile alea!

– 'Trăiți, şefu'!

Cel care conducea maşina mare de tuns iarba, marca Lock, o învîrti şi începu să tundă o cărare de aproape doi metri spre cel mai apropiat reflector.

– Nu cu aia, pentru numele lui Dumnezeu! Foloseşte foarfecele!

Făcu semn spre camionul lor, unde erau diverse unelte. Prostănacul îşi flutură mîna şi-şi văzu mai departe de treabă.

– La dracu! *Nu!* O să loveşti...

Maşina trecu peste reflector, care explodă cu un *bang!* slab. Maşina de tuns iarba mergea mai departe, smulgînd firele din pămînt. Cînd se opri, în lamele ei se încîlciseră zece metri de cablu, iar peluza lui Imperiale arăta de parcă ar fi fost cutreierată de o cîrtiță uriaşă lovită de dambla.

– Hristoşii şi Dumnezeii!

Imperiale porni ca din puşcă de pe trepte şi străbătu peluza proaspăt tunsă. Negrii se îndreptau spre maşina lor, clătinînd din cap. Pămîntul răvăşit avea un miros mai intens, mai umed decît al ierbii tăiate. Era exclus ca semințele noi să încolțească înainte de venirea iernii. În anotimpul rece, peluza va fi plină de noroi şi rădăcini înghețate.

– Cretini nenorociți!

Se întoarseră toți patru cu fața la el – aplecați, cu mîinile întinse înainte, trăgînd piedica pistoalelor mici. Cele patru gloanțe porniră în acelaşi timp.

– Am aflat că Mikey l-a bătut măr pe cel care i-a adus vestea, anunță Reggie zîmbind. În orice caz, oamenii lui şi-au exprimat din nou dorința să cumpere de la ai noştri.

– Nu, pînă nu e de acord să pună capăt atacurilor asupra familiei Rizzolo.

– A acceptat condiția.

– Bun. Măreşte prețurile din nou.

– Le-am mărit deja. Au cerut cinci sute de kile. Cred că au fost puțin surprinşi că avem atît de mult.

– Şi avem?

– Pe muchie. Am consimțit să le vindem la prețul de două sute cincizeci de mii kilogramul, cu acord de plată. Douăzeci la sută pe loc, doi la sută dobîndă pe săptămînă, termen de grație o lună. Luna viitoare Mikey Cirillo îți va datora o sută de milioane de dolari, plus cinci sute de mii dobînda.

– Jumătate de milion dobîndă pe săptămînă? Asta mă face să fiu cel mai mare cămătar din țară.

– În scurt timp va trebui să fii cel mai mare recuperator.

– Doar dacă nu-mi plăteşte.

Reggie zîmbi din nou.

– Ceea ce pare puțin probabil.

17

Petrecerea anuală a antreprenorilor organizată de unchiul Vinnie era în toi cînd Christopher Taggart sosi grăbit, cu întîrziere. În apartamentul spațios de la Waldorf-Astoria se aflau treizeci de bărbați în smoching care rîdeau, spuneau glume, făceau schimb de bîrfe, se delectau cu băuturile din barul bine garnisit și ignorau aperitivele selecte – crabi, somon afumat și caviar. În oglinzile înalte se reflectau aranjamentele florale de toamnă cu crizanteme, ochiul-boului și anemone aflate pe consolele din ambele capete ale salonului, iar la ferestre putea fi admirat spectacolul splendid al înserării ce cuprindea orașul. Printr-un hol se ajungea la dormitoare; vreo douăsprezece fete purtînd doar tricouri și pantofi cu toc înalt umblau de colo-colo. În mod tradițional, petrecerea era strict interzisă nevestelor. Cînd intră Taggart, un grup de bărbați aflați lîngă ușă se repeziră la el de parcă se așezaseră acolo pentru a-i pîndi sosirea.

– Chris! Hei, Chris!

Un furnizor de ciment care lucrase cu tatăl lui îi strînse mîna, iar șeful unei firme de instalații electrice care încercase să-i bage bețe în roate la începuturile carierei îl prinse de brațe și reîncepu să-și ceară iertare pentru o vină veche de zece ani. Alți antreprenori, furnizori, bancheri și constructori se îngrămădiră în jur, lovindu-l prietenește pe spinare, de parcă în felul acesta o parte din succesul lui Taggart li s-ar fi transferat și lor.

Unchiul Vinnie îşi făcu şi el apariţia; pieptul şi abdomenul lui proeminent întindeau pînza cămăşii albe apretate. Chipul său rotofei era luminat de un zîmbet mîndru provocat de sosirea nepotului său celebru. Se îmbrăţişară.

– Îmi pare rău pentru întîrziere, am fost reţinut. Afurisita aia de Comisie de Evaluări. Într-o bună zi o să-l omor pe primar.

– Frumos din partea ta c-ai venit. Ştiu că eşti ocupat.

– Cum să scap aşa o petrecere?

– Hai să bei ceva. Scumpete, adu-i nepotului meu ceva de băut. Ce vrei, Chris?

– Perrier.

Fata porni spre bar, dar unchiul Vinnie o apucă de poalele tricoului, dezvelindu-i posteriorul rotunjor.

– Prostii. Adu-i un whisky cu gheaţă.

Lăsă fata să plece, dar nu înainte de a o plesni peste fund.

– Asta bea şi bătrînul tău.

– Tata bea vin roşu, ca orice macaronar cumsecade.

– Mda, da' la Waldorf ştia să bea whisky. Vrei să faci cunoştinţă cu cîţiva tipi?

În timp ce unchiul Vinnie îl conducea către un grup nerăbdător să-i intre în graţii, Chris fu din nou surprins să constate că o serie de bărbaţi avînd de două ori anii lui îi sorb fiecare cuvînt. Dacă ar fi sugerat să dinamiteze Empire State Building pentru a construi o altă clădire cu ferestre mai mari, aceştia ar fi încuviinţat din cap cu gravitate, iar vreo doi dintre ei şi-ar fi oferit probabil serviciile.

– Ei, ce s-a întîmplat? întrebă Vinnie conducîndu-l spre următorul grup.

– În seri ca aceasta, mă gîndesc la tata. Şi acum ar fi mai tînăr decît mulţi dintre indivizii ăştia.

– Ştiu. Şi eu mă gîndesc la el tot timpul. Zece ani? Parc-a fost ieri. Ce ai de gînd să faci?

Unchiul Vinnie făcu semn unei fete frumuşele. Ea veni repede; prin bumbacul subţire i se vedeau sfîrcurile. Unchiul Vinnie îi dădu cheia unei camere şi făcu semn spre un bărbat care stătea singur.

– Drăguţă, uite-acolo un flăcău nerăbdător să vorbească cu tine.

Fata îi adresă unchiului Vinnie un zîmbet drogat, un altul similar lui Chris, petrecu inelul cheii pe degetul ei mic şi-o şterse. Unchiul Vinnie mai urmări ce se întîmplă pînă cînd fu sigur că cei doi se plăcuseră, apoi se întoarse spre Chris.

– Ceva ciudat, cu tatăl tău. Nu se ducea cu fetele, niciodată, cît timp a trăit mama ta.

– Chiar aşa?

– Singurul individ, din cîţi cunosc, care n-a avut vreo iubită. Da' tu? Ai chef? E pe-aici o blondă cu picioarele pînă la gît.

– N-ţ. Mi-e bine aşa.

Îşi desprinse privirea de pe o fată brunetă cu corp atrăgător, care semăna puţin cu Helen Rizzolo. Unchiul Vinnie observă şi spuse:

– Vedem noi mai tîrziu. Uite-l pe Alphonse!

Chris dădu mîna cu bătrînul sicilian şi înclină capul în semn de respect.

– Bună seara, Alphonse. Ne-au prins bine camioanele tale.

Alphonse radia.

– Cum merg reparaţiile? Aşa cum am promis?

– Oamenii mei zic că nu-i nici o problemă.

– Ascultă, Chris.

Alphonse îl luă de cot şi coborî vocea. Unchiul Vinnie se apropie, iar Chris îl cuprinse pe după umeri cu un zîmbet conspirativ. Un om implicat în industria cimentului nu umple un apartament de la Waldorf cu femei pe jumătate dezbrăcate doar pentru simpla plăcere de a le oferi prietenilor ocazia să facă dragoste. Alphonse deţinea camioanele, Vinnie punea la dispoziţie cimentul, iar clădirile mari pe care le construia Taggart în ultima vreme aveau nevoie de mai mult ciment decît putea să furnizeze propria-i fabrică.

– Am auzit discutîndu-se despre un stadion în Manhattan.

– Încă mai există nişte spaţii potrivite.

– Cine le deţine?

Chris ridică din umeri.

– Proprietarii unor astfel de suprafeţe înclină să păstreze o discreţie absolută pînă cînd nu sînt gata să construiască.

Îi făcu cu ochiul unchiului Vinnie, fiindcă primăria îi opunea,

brusc, o rezistență serioasă, și niște mici zvonuri optimiste răspîndite printre cei din branșă nu aveau cum să-i strice. Alphonse zîmbi fericit; privirea lui adormită se învioră.

– Mă gîndeam că, dacă cineva o să construiască într-o zi un asemenea stadion, și dacă se nimerește să-l ridice în preajma unor șine vechi de cale ferată, aș putea transporta cu trenul camioanele cu beton.

– Asta ar înlătura problemele de acces, încuviință Chris, confirmînd presupunerea lui Alphonse și întrebîndu-se de unde naiba aflase acesta locul exact. Ca de obicei, întîlnirea cu tine e profitabilă, Alphonse. Ce-ți mai face nepotul?

– Un alt nenorocit de *studente*. Nici un cîștig pentru afacere.

– Hei, hei! Mîncarea!

Oamenii se îngrămădiră la ușă văzînd că patru dintre băieții unchiului Vinnie năvăliră înăuntru cu valizele uriașe cu mîncare aduse prin contrabandă pe sub nasul angajaților de la Waldorf. Puseră mîncarea pe masa de consiliu: mirosurile de usturoi, roșii, ceapă, carne de porc și de vițel umplură aerul de-o manieră inadmisibilă pentru un responsabil cu aprovizionarea hotelului.

Chris se așeză pe o canapea înconjurat de antreprenori și devoră o porție de creier de vițel, cîrnați și vinete. O roșcată foarte frumoasă se apleca întruna peste spătarul canapelei ca să le umple din nou paharele cu vin și să-i atingă obrazul lui Chris cu sînii.

– Să-ți mai aduc ceva? Mai vrei pasta?

O voce rece de lîngă ea preciză:

– „Pasta" e un cuvînt pentru *New York Times*. Fratele meu mănîncă macaroane.

– Iisuse Hristoase! exclamă unchiul Vinnie, în egală măsură uluit și stînjenit. E Tony.

Cînd Chris reuși în cele din urmă să-și dezlipească obrazul de sînii fetei, îl văzu pe fratele său stînd în picioare, îmbrăcat cu un costum negru, cu servieta în mînă, privind petrecerea cu o expresie imposibil de descifrat.

– Sper că nu deranjez, unchiule Vinnie.

– Cum adică, să deranjezi? Ești nepotul meu.

Unchiul Vinnie înconjură repede canapeaua, îl sărută pe Tony pe obraji şi-l îmbrăţişă.

– Hei, voi de colo, a venit nepotul meu, Tony.

Urmă un moment de stupoare, după care bărbaţii puseră farfuriile deoparte, veniră la el şi dădură mîna, murmurînd amabilităţi. Tony îi privea în ochi şi răspundea fiecăruia în parte, sugerînd că-şi aminteşte nu doar cum îi cheamă, ci şi cu ce se ocupă.

– Ce bine că ai venit, repetă unchiul Vinnie după ce se încheiară saluturile.

Chris îl trase pe Tony pe canapea, lîngă el.

– Ai omorît petrecerea asta mai repede ca herpesul.

– Ţi-e foame? întrebă unchiul Vinnie. Dulceaţă, adu-i nişte...

– Nu te deranja!

Tony se duse la masă şi puse pe o farfurie porţii mici din fiecare fel, în vreme ce restul invitaţilor conversau calmi, prefăcîndu-se că nu văd în mijlocul lor un procuror federal. Se aşeză din nou pe canapea şi începu să ciugulească din mîncare.

– Pe tine te căutam, Chris. Trebuie să vorbim. N-am bănuit că ai organizat o astfel de petrecere, unchiule Vinnie. Probabil că, dacă ştiam, n-aş fi venit.

Unchiul Vinnie rînji.

– Pot să le spun că eşti în afara programului?

Tony îşi privi unchiul în ochi.

– Nu. Dar o să plec – cînd eşti tu gata, Chris.

– Ei, nu trebuie să vii aşa, pe fugă.

– Eu nu patronez prostituţia, şi nimeni din camera asta nu va sta de vorbă cu mine fără un avocat, spuse Tony Taglione. În aceste condiţii nu văd prea multe motive să rămîn.

– Stai o clipă, ăştia sînt oameni de afaceri cinstiţi.

– Şi-atunci de ce au o mină atît de speriată cînd mă văd?

– Reputaţia ta. Dar sînt oameni corecţi, cu care a lucrat tatăl tău.

– Îmi vor aminti chestia asta cu prima ocazie. Hai, Chris, să mergem.

Chris se ridică şi-şi îmbrăţişă unchiul.

– Îmi pare rău. Spune-i blondei cu picioarele pînă la gît că am senzaţia c-o cunosc, deşi nu ne-am întîlnit niciodată.

Unchiul Vinnie rîse, dădu fiecăruia dintre ei o pălmuţă prietenească peste ceafă şi-i conduse spre ieşire. Chris aşteptă pînă se văzură singuri, în lift.

– Chiar a fost nevoie de aşa ceva?

– Te-am scutit de multă bătaie de cap, răspunse Tony cu un zîmbet rece. Au să se gîndească de două ori înainte să ceară mită de la Taggart Construction.

– Ce rost a avut să strici petrecerea unchiului Vinnie?

– Trebuia să te văd. Am sunat la birou şi Sylvia mi-a spus că eşti aici. Abia cînd am intrat mi-am dat seama ce se petrece acolo. Doar nu puteam să mă prefac că n-am ochi.

– Era o simplă petrecere, pentru numele lui Dumnezeu.

– Chris, crezi că fetele alea învaţă la Şcoala Nightinghale-Bamford?!

– Ce-i aşa de cumplit dacă nişte fete vor să cîştige cîteva sutare făcînd fericiţi nişte oameni de afaceri? Pariez că au să fie la ele acasă înainte de ora zece.

– Mafia e cea care furnizează fetele. Chiar crezi că Vinnie a chemat douăsprezece fete pe care întîmplător le cunoaşte?

– Da, el sau secretara lui. Cine ştie?

– Pe naiba. A plătit unui tip din breaslă, care le aduce din altă parte – Atlantic City, New England. Tipul ori e mafiot, ori plăteşte mafioţi ca să-şi asigure protecţia. Mafia încasează banii. Fetele se aleg doar cu droguri şi bacşişuri.

– De ce voiai să mă vezi?

– Noua ta prietenă.

– Care prietenă?

– Nu-ţi dai seama că ai relaţii cu o persoană din mafie?

Taggart rîse. Era de aşteptat să se ajungă aici, într-o zi, dar fusese vina lui că grăbise lucrurile, dînd buzna în camera ei de spital.

– O „persoană" din mafie? Ascultă, habar n-am despre ce vorbeşti.

– Vorbesc despre Helen Rizzolo.

– Cum ai auzit de ea?

– Agenții mei nu-i scapă din ochi pe cei angrenați în sistemul crimei organizate.

– Pariez că s-au temut să-ți spună că m-au văzut pe mine.

– Chris, ești chiar nebun de legat? Știi al dracu' de bine că frații lui Helen Rizzolo sînt doi dintre cei mai afurisiți bătăuși din Brooklyn.

Taggart făcu din nou o glumă, încercînd în același timp să-și dea seama cît de multe știe Tony. Decise să fie el însuși și să-și ironizeze fratele pentru seriozitatea lui, dar hotărîrea sa dură foarte puțin.

– Parcă Brooklyn nu făcea parte din teritoriul tău.

– Acum s-au mai schimbat lucrurile. Ai de gînd să te mai întîlnești cu ea?

– Ei, ce-i asta?

– Ți-aș fi recunoscător dacă nu v-ați mai vedea.

– Depinde, în parte, de ea. Nu sînt foarte sigur că mă place. De fapt, de la întîlnirea din spital mă tot evită.

– Bun. Ține-o tot așa.

– Treaba e deja pornită. Ce-o fi, o fi.

– Și cu tata cum rămîne?

– Nu mă mai bate la cap.

– Chris, încearcă să gîndești logic. Ai de gînd s-o aduci acasă, s-o prezinți rudelor? Ca mulți alți avocați și procurori, Tony era în stare să descrie o scenă folosindu-se numai de voce. „Unchiule Vinnie, dă-mi voie să ți-o prezint pe prietena mea din mafie. Ții minte, mafia mi-a ucis tatăl. Helen, ți-l prezint pe fratele meu, Tony, care l-a băgat la închisoare pe tatăl tău și speră să facă același lucru cu frații tăi cei ticăloși." Ei, cum îți sună?

– Ar trebui să rîd?

– Ar trebui să *gîndești*, cretinule.

Trecură tăcuți prin hol și ieșiră pe trotuar.

– Un taxi, domnule? întrebă portarul, făcînd semne spre strada goală.

– Două, se răsti Chris.

Era furios pe Tony pentru că prezentase lucrurile de parcă nu i-ar păsa de tatăl lor, cînd tocmai el îi inspira toate acțiunile.

Era aproape opt și jumătate, iar agitația de seară a celor care se grăbeau să ajungă la teatru se terminase, dar taxiurile se împuținaseră. Așteptară într-o tăcere încordată. În cele din urmă portarul găsi un taxi, dar, în timp ce se contraziceau care din ei să meargă cu următorul, din hotel ieși o pereche, soț și soție, care țipau unul la altul cu accent texan, furioși din pricina întîrzierii.

– Ți-am spus să suni la teatru ca să nu înceapă reprezentația.

Chris se depărtă de taxi.

– Luați-l pe al nostru.

– Foarte, foarte drăguț din partea voastră, băieți, spuse bărbatul. Vă urez o seară plăcută...

– *Mișcă înăuntru!* răcni nevastă-sa.

Și taxiul demară în trombă.

Frații se uitară unul la altul și nu se putură abține să nu zîmbească. Chris făcu semn spre Park Avenue, unde Turnul Taggart se înalța către cer, învăluit de un șirag de lumini – reflectoarele utilitare.

– Vrei să vezi șantierul?

Tony ezită.

– De acord.

Tot în tăcere, merseră pe jos pe Park Avenue, pînă la șantier. Chris flutură mîna în semn de salut unui supraveghetor care încă mai lucra cu o echipă de muncitori, oarecum alarmat de apariția șefului, apoi se îndreptară direct spre lift. Tony îl opri și arătă spre un schelet de țevi subțiri din afara clădirii.

– Ce zici de liftul de marfă?

– Ai dreptate! Hei, trimite-ne sus, îi strigă Chris paznicului.

Se urcară pe platformă. Motorul prinse viață și liftul neacoperit pentru materiale începu să se ridice pe o latură a clădirii, deasupra luminilor de pe Park Avenue. Chris văzu pe chipul fratelui său un zîmbet tot mai larg.

– Ți-a fost dor, nu-i așa?

– Ție nu? Cînd ai lucrat ultima oară la structura metalică a unei clădiri? Doamne, ia uită-te...

– Cum îți mai merge?

– Muncesc pînă dau în brînci. Cîte șaisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămînă. Tu?

– Tot așa. Pe zi ce trece sînt tot mai multe de făcut. Tony?

– Ce-i?

Ajunseseră la înălțimea de la care puteau să vadă acoperișul clădirilor mai scunde. Zgomotul făcut de motorul liftului de marfă se estompa tot mai mult, și scheletul clădirii era străbătut de un vînticel răcoros.

– Ofertele mele sînt încă valabile. Oferta numărul unu e aceea de a fi avocatul meu, consilierul meu general.

– Ți-am mai spus că munca de consilier general seamănă cu cea de plasator al forței de muncă. Sfîrșești prin a angaja avocați adevărați care să-ți facă treaba.

– Oferta numărul doi, asupra căreia insist în mod special, presupune o muncă cu adevărat grea pentru a-ți cîștiga existența – să fii partenerul meu.

– Am deja o slujbă.

– N-ai să fii procuror toată viața.

– Dar asta *este* viața mea.

– Ai tras vreodată cu ochiul la evoluția părții tale de moștenire?

– Știi al naibii de bine că nu.

– Faci bani frumoși, să știi.

– Dacă mă mai bați la cap cu chestia asta, o să donez totul cercetărilor pentru vindecarea gripei.

– Bine, bine. Să lăsăm asta. Dar oferta rămîne în picioare. Pînă la cît urcasem data trecută? Șase sute de mii plus secretare la orice oră din zi și din noapte?

– Ți-am spus, am un serviciu. Și despre asta vreau să vorbim. Foarte serios. Ce se petrece?

– Nimic.

– Ai vizitat-o la spital. Ai angajat trei specialiști pentru un cucui pe splendidul ei cap. Asta înseamnă „nimic".

– Ce să spun? Mi-a căzut cu tronc.

– Dar știi cine e.

– Ştiu cu ce se ocupă familia ei. Ea însă nu e implicată.

– Dar tata...

– Indiferent cine şi ce sînt fraţii ei, asta nu înseamnă că Helen ar avea vreun amestec.

„Oare e o capcană?" se întrebă Chris. Nu cumva Tony se afla deja pe urmele mafiei sale din umbră? Sau agenţii de supraveghere făcuseră legătura dintre ei atunci, la spital?

Liftul se opri, şi Tony sări pe planşeul de scîndură. Chris îl privi cum cuprinde cu braţul o grindă verticală şi-şi ridică privirea spre cer. Preţ de încă două etaje deasupra podelei acoperite cu lemn se înălţa o pădure de coloane, încadrate de grinzi verticale şi orizontale; cele trei macarale enorme le făceau să pară pitice. Cablurile verticale de susţinere şi braţele înclinate, unite la nivelul planşeului, se desprindeau unele de altele pe măsură ce se îndreptau tot mai sus, la o înălţime egală cu cea a douăzeci şi cinci de etaje, şi aruncau umbre în formă de V pe clădire, de parcă Turnul însuşi ar fi făcut semnul victoriei către stele.

Nu voia să-i arate lui Tony apartamentul de sticlă. Tony desconsidera orice lux şi disprețuia ideea că un aranjament interior extravagant aducea sume de zece ori mai mari decît cele investite în el, prin reclama gratuită pe care o făcea. Taggart îşi spuse că a avut parte de destule critici pentru o seară şi că e mai bine să elucideze subiectul Helen.

– Cît de duri sînt fraţii ei? întrebă el.

– Cei mai răi.

– Nu e problema ta.

– Tu mi-ai transferat-o. Cum ai cunoscut-o?

– La o colectare de fonduri pentru o nouă şcoală parohială. Făcea parte din comitetul de construcţie.

– Tu ce căutai acolo?

– Biserica îmi cerea să fac o ofertă cu preţ scăzut. Ea era amfitrioana.

Adevărat şi verificabil. Fusese un cocteil aglomerat într-unul din localurile pentru nunţi deţinute de familia ei. El mersese acolo pentru o ultimă evaluare înainte să aleagă clanul Rizzolo pentru

planul lui, şi, firește, nu vorbise cu ea. Asta s-a întîmplat după mai multe săptămîni de la răpire, cînd a vizitat-o la club şi a adus-o acolo, pe şantier.

– Nu ştiai cine e?

Chris răspunse pe un ton spăşit:

– Ba da, mi-am amintit-o, ştii tu, de pe vremea cînd era doar o puştoaică. Mai ţii minte seara aceea?

– Sigur că da. Mai ţin minte şi cît de urît s-a uitat la mine cînd l-am închis pe taică-său.

– Ei bine, am vrut s-o văd mai de aproape. Eram intrigat. M-am uitat mai bine la ea şi mi-a plăcut ce-am văzut. O persoană care e mai mult decît fiica unui mafiot. E dură, într-adevăr. E puternică, e extrem de independentă, e al naibii de singură. Îi place muzica şi este atît de frumoasă încît îţi taie respiraţia. Ce altceva aş mai putea adăuga?

– Aşadar, cînd v-aţi cunoscut?

– Cam pe la jumătatea lunii mai.

– Ştiai că, după vreo săptămînă, a fost răpită?

– Răpită? Cum adică?

– Răpită. Luată şi dusă undeva. Nu ţi-a spus?

– Ţi-am zis, nu sîntem aşa de apropiaţi.

– Nu sînteţi apropiaţi? Asistentele spuneau că aruncai cu bancnote de o sută de dolari ca un apucat prin secţia de urgenţă. Cum ai aflat că e în spital?

– Stai o clipă. Ce vrei să spui cu răpirea? Cine a răpit-o?

Tony ridică din umeri.

– A fost un fel de problemă de familie.

– I s-a făcut vreun rău?

– S-a întors după cîteva zile şi totul s-a muşamalizat foarte repede, aşa că presupun că au rezolvat-o între ei.

– Are vreo legătură cu bomba?

Tony ridică iarăşi din umeri. Taggart nu-şi putea da seama dacă fratele lui vrea să spună că nu ştie, sau refuză să răspundă.

– Cum ai aflat că e în spital? Mi s-a spus că ai ajuns acolo la douăzeci de minute după ce au adus-o.

– Am auzit la radio. Am sunat la hangar. Polițiștii mi-au spus.

Și asta se putea verifica, fiindcă exact așa se întîmplase. Auzise știrea în mașină, sunase și ajunsese la spital la mai puțin de jumătate de oră după ea.

– Pot să te întreb ceva? zise Tony.

– Pînă acum n-ai avut nici o reținere.

– De ce nu te însori cu Chryl sau cu Vicky?

Chris rînji.

– N-aș putea să mă însor doar cu una, și-atunci te-aș avea din nou pe cap, cu acuzații de bigamie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, însoară-te cu cineva. Așază-te și tu la casa ta, ca să te mai potolești.

– Eu? Tu ce cusur ai?

– Eu sînt prea ocupat.

– Și dacă m-aș însura cu Helen Rizzolo?

– Ai putea s-o însoțești la închisoare, cînd îl vizitează pe taică-său. Știai că ea e intermediarul între tatăl și frații ei?

– Nu știu așa ceva. Iar tu, probabil, nu faci decît să presupui.

– Ea știe că tu m-ai ajutat să-l trimit la răcoare?

– Ai de gînd să-i spui?

– Mi-ar plăcea foarte tare, pentru că asta ar pune capăt oricărei relații între voi. Dar n-am s-o fac.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Ai fost o sursă confidențială și am promis să nu te deconspir.

– Un om de cuvînt.

– În plus, dacă i-aș spune, frații ei te-ar omorî. Și țin prea mult la tine ca să admit așa ceva.

Tony își scoase haina și cravata, își descheie nasturii de la manșetele cămășii și se cățără pe grinda verticală, fixîndu-și picioarele în inelele laterale de sprijin și ridicîndu-se cu ajutorul palmelor.

– Unde te duci?

Tony se urcă pînă la bîrna verticală, o escaladă și se prinse de următoarea grindă orizontală. Chris îl pierdu în întuneric. Își scoase la repezeală papionul și haina de la smoching și porni pe urmele

lui. Tony şedea călare pe cea mai de sus bîrnă orizontală, la zece metri deasupra planşeului de scîndură şi la nouăzeci şi şase de etaje distanţă faţă de nivelul străzii.

– Chiar ai crezut ce mi-ai spus despre fetele aduse de unchiul Vinnie? Că nu fac decît să cîştige şi ele un bănuţ în plus?

Bucuros că fratele său schimbase subiectul, Taggart începu să argumenteze.

– Nu pot să evaluez mereu moralitatea tuturor.

– Chris, Chris. Ştii, uneori cred că eşti cu adevărat ceea ce te prefaci a fi.

– Anume?

– Un simplu om de afaceri. Un geniu cînd e vorba de construirea zgîrie-norilor, dar, altfel, doar un nătîng fericit şi norocos. Fără supărare.

– Sigur, fără supărare.

Rămaseră locului, Tony uitîndu-se tăcut la privelişte oraşului, iar Chris punîndu-şi tot felul de întrebări. Oare Tony se simţea singur cînd, pentru moment, nu avea prea multe lucruri de făcut, aşa cum i se întîmpla şi lui uneori? Oare acesta era unul din rarele momente cînd Tony, simţindu-se puţin singur, încerca să repare lucrurile, să adune cioburile rămase din familia lor? Voia oare doar să vorbească, şi-atît? Se folosise de Helen Rizzolo ca de un pretext?

Tony nu avea confidenţi în biroul procurorului general, datorită reputaţiei sale de om de gheaţă pe care şi-o cultivase pentru a-şi masca tinereţea. Faptul că muncea atît de mult îl împiedica să stabilească vreo relaţie de prietenie în afara biroului. Femeile se simţeau atrase de el, aşa cum se întîmplase dintotdeauna; nimfele erau atrase de puterea lui, iar mamele se înduioşau închipuindu-şi că zăresc ceva vulnerabil în adîncul fiinţei lui. Aproape se căsătorise în timpul colegiului, în anul în care murise tatăl lor, şi apoi încă o dată în Washington, cînd lucrase pe timpul verii la biroul procurorului general. De atunci, Tony refuzase să se mai implice serios, ca un atlet de modă veche care se teme că femeile îi vor secătui puterea. Trecea de la o femeie la alta, preferîndu-le pe cele la fel de preocupate de carieră ca şi el; Chris trebuia să fie de acord că şi

el ar fi procedat la fel dacă n-ar fi fost Chryl şi Victoria, care, în felul lor, îi echilibraseră viaţa. Asta, pînă nu demult, căci legăturile lui cu Helen Rizzolo schimbaseră totul.

Tony se ridică şi porni pe grinda orizontală care mărginea structura înaltă de trei sute de metri.

– Uşurel. E întuneric, şi porţi pantofi de stradă.

Tony păşea cu multă siguranţă pe grinda de oţel lată de treizeci de centimetri, spre cel mai apropiat cablu de susţinere al unei macarale. Chris urmări umbra abia conturată a fratelui său, simţindu-se în parte nebun, în parte viteaz şi destul de paranoic.

Într-un fel sau altul, în seara aceea Tony nu părea apăsat de singurătate. Era distant, stăpîn pe situaţie şi chiar mai mulţumit de sine decît de obicei. Chris îl ajunse din urmă lîngă cablu şi se aşeză din nou călare pe grindă. Muncitorii lăsaseră macaraua într-o poziţie aproape verticală, astfel că V-ul dintre braţ şi cablul de susţinere era foarte strîns, cele două braţe fiind oarecum paralele.

Chris îşi reaminti că manevrele înşelătoare şi complicate fac parte din viaţa *lui*, nu din viaţa lui Tony. Tony îşi construia cazurile la tribunal într-o manieră directă, în acelaşi fel în care muncitorii montau un schelet de oţel, ridicînd coloane, conectîndu-le cu grinzi orizontale şi verticale, turnînd un planşeu, punînd la treabă macaralele ca să ridice alte coloane... Chris ştia că, dacă Tony ar fi avut vreo idee despre acţiunile lui, ar fi atacat problema direct.

Fără nici un avertisment, Tony păşi dincolo de grindă.

– *Ce...*

– Te joci cu focul.

Vocea lui Tony venea de undeva, din întuneric, de la cîţiva metri distanţă. Sărise pe cablul macaralei, şi Taggart îl auzea cum urcă. Sări şi el pe cablu şi se căţără după el, deşi nu putea să-l vadă pe Tony în lumina slabă – în parte a oraşului, în parte a stelelor.

– Unde naiba eşti?

– Stai aşa, am o lanternă de buzunar.

Micul fascicul de lumină albă sclipi undeva în lateral. Chris rîse. Fiecare se urcase pe alt braţ. Tony se ţinea de braţul uşor înclinat al macaralei, iar Chris se afla pe cablu, la vreo doi-trei metri distanţă. Stătură amîndoi tăcuţi o vreme, ascultînd şuieratul

vîntului. Chris își aminti un lucru pe care Tony evitase să-l discute ceva mai devreme.

– Ce voiai să spui cînd ai afirmat că și Brooklyn face parte din teritoriul tău?

– Procurorul general a creat o nouă agenție de luptă împotriva crimei organizate, o nouă Strikeforce, mixtă, care acoperă întregul oraș, Long Island, Connecticut și New Jersey.

– Cine e noul șef?

– Se află sub incidența procurorului federal pentru Districtul de Sud, așa că Arthur Finch o controlează.

– Dar cine-o conduce?

– Mi-a oferit mie conducerea.

Taggart rămase cu privirea în gol. Probabil că totul era de dată foarte recentă, deoarece nici Reggie, nici Jack Warner nu-l informaseră. Așadar, asta ascundea Tony: nu vreun plan înșelător, ci ceva cu mult mai rău. O nouă agenție în mîinile răzbunătoare ale fratelui său constituia o amenințare mortală pentru mafia sa din umbră.

– Nu ești cam tînăr pentru postul ăsta?

– Am relații la Washington de pe vremea cînd am lucrat acolo pentru procurorul general. S-au gîndit că am ajuns să cunosc destui oameni potriviți pentru a face să coopereze celelalte agenții.

– Ai acceptat?

– În prezent negociem amănuntele. Încerc să obțin maximum de autonomie pe care Arthur e dispus să mi-o cedeze.

– De ce nu vii să lucrezi cu mine?

– Ce? Ți-ai pierdut mințile? Mă lupt de zece ani pentru această Strikeforce.

– Tony, vrei să rămîi în serviciul public, și asta-i bine. Dar trebuie să-ți lărgești orizontul, să cîștigi experiență, să înveți cum merg afacerile, cu mecanismele lor cu tot.

– Nici nu-ți închipui cît de multe lucruri despre afaceri poți învăța acuzînd de corupție niște afacerişti veroși.

– Dar ai nevoie de experiență managerială.

– Chris, am patruzeci de subalterni direcți și sute de agenți federali în subordine. În postul ăsta nou, conduc o armată.

Exact ceea ce-l îngrijora pe Taggart.

– Şi cum rămîne cu politica? întrebă el, încercînd să găsească o cale de a-l despărţi pe fratele său de noua Strikeforce.

– Ce-i cu politica?

– Un tip ca tine ar trebui să intre în politică.

– Poate, într-o zi. Dar acum am alte priorităţi.

– Cîtva timp petrecut în lumea afacerilor te-ar pune în legătură cu oamenii potriviţi. Ce naiba, primarul New York-ului mă sună de două-trei ori pe săptămînă; stau la taclale cu guvernatorul – ştiu că şi tu, dar mai mult ca prieten al tatei. Eu discut altfel cu ei. Te pot pune în legătură cu senatori şi membri ai Congresului, cu liderii de partid. Ai nevoie de ei ca să candidezi. Mi-ar plăcea tare mult dacă ai veni să lucrezi cu mine.

– Dar procuratura federală mi-a oferit tot ce am nevoie ca să distrug mafia.

– Nu poţi să distrugi mafia pe calea asta.

– Cunoşti tu una mai potrivită?

– Sigur că nu, zise Chris repede. Dar...

– Aşa că e singura cale.

Taggart îşi lipi obrazul de metalul rece. Se uită în jos şi simţi brusc înţepătura fricii. Oricine poate să cadă.

– De asta ai dat buzna la petrecerea unchiului Vinnie?

– Sigur că da. Trebuia să spun cuiva.

Simţămintele celor doi fraţi circulau între braţele macaralei. Chris avu senzaţia că Tony îi întinde o plasă de siguranţă.

– Stai acolo!

– Aşteaptă!

Dar Chris îşi fixase deja privirea pe muchia neagră a braţului macaralei; îşi încordă picioarele şi făcu un salt în întuneric. Ceva îi atinse umărul, apoi îşi simţi pieptul lovind metalul rece. Se agăţă de braţul de oţel. Îşi fixă picioarele, linse tăietura proaspătă din palmă şi se uită împrejur.

– Tony? Unde naiba te-ai dus?

– Aici.

Vocea fratelui său venea din spate, de pe cablul pe care Chris tocmai îl părăsise.

– Ţi-am spus să aştepţi. Şi eu am sărit.

Chris se lipi de bîrna metalică, cu inima bătînd repede.

– Descotoroseşte-te de femeia aia, strigă Tony.

– Ce, ţi s-au aprins şi ţie călcîiele după ea?

– Nu glumesc.

– Tony, m-am îndrăgostit rău de tot. Am de gînd să merg pînă la capăt, să văd ce se întîmplă. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o determin să treacă de partea mea.

– Îţi va aduce numai necazuri.

– Mie, nu. Poate ţie, şi dacă e aşa, îmi pare rău.

– Şi dacă-i arestez fraţii? Îţi poţi închipui cum va reacţiona presa cînd va face legătura între noi?

– Presupun că va scoate articolele despre clinica de avorturi pentru călugăriţe de pe prima pagină din *Post*. Ai să-i arestezi pe fraţii ei?

– Exact despre asta vorbeam. Va pune o barieră între noi.

– Gata cu Omul din Umbră?

– Nu mai pot să vorbesc cu tine, pentru că sînt adjunctul procurorului federal.

– Dar eu sînt fratele tău.

– Care împarte perna cu fiica lui Don Eddie Rizzolo.

– Vrei să tragi şi tu cu urechea la ce vorbim noi?

– *Nu te juca cu mine.* E un lucru serios, frăţioare. Dacă aş putea să pun capăt situaţiei ăsteia, aş face-o.

– Cînd eram mai mici, ai rezolvat asemenea situaţii, dîndu-ţi întîlnire cu prietenele mele. De ce nu şi cu Helen Rizzolo?

– M-am şi întîlnit cu ea.

– Ce?!

– În vara cînd am cunoscut-o, prostule. Am ieşit cu ea.

– Prostii. Te-ai întors la Harvard a doua zi.

– Am venit de la Boston ca s-o văd.

– Ticălosule!

– Hei, asta a fost acum zece ani.

Pe Taggart îl surprinse intensitatea cu care suferea aflînd aşa ceva; deşi se simţea un mare cretin, nu se putu abţine să nu întrebe:

– Aţi făcut-o?

– Nu-i treaba ta.

– Ticălos nenorocit!

– De ce te superi pe mine? Era şi ea pe-acolo.

– Ea n-are nici un amestec. Te-am rugat *pe tine* să nu te atingi de ea. M-ai tras pe sfoară, frăţioare.

– Asta a fost acum zece ani, repetă Tony. Hai s-o lăsăm baltă.

– Aş vrea să crezi în corectitudine la fel de mult cum crezi în afurisita aia de justiţie.

Spre surprinderea lui, Tony îşi ceru scuze.

– Îmi pare rău. A fost ultima oară cînd am făcut aşa ceva. Ţi-am spus acum cîţiva ani că nu mă mai amestec în relaţiile tale.

– Trebuie să fi sunat ciudat rechizitoriul împotriva tatălui ei.

– Foarte. Desigur, mai întîi am obţinut aprobarea lui Arthur.

– Bineînţeles.

– Ceea ce vreau eu să subliniez acuma este că Helen Rizzolo aduce numai necazuri, şi, atîta timp cît nu renunţi la ea, nu mai putem discuta nimic legat de slujba mea.

Taggart zîmbi în întuneric. Lucrul cel mai important era să-şi protejeze legătura cu Strikeforce, dar nu rezistă să nu-l sîcîie pe Tony, ca pedeapsă pentru că-l trădase.

– Nu mai putem vorbi? Şi dacă ţi-aş spune că am auzit de o tranzacţie cu heroină care va avea loc săptămîna viitoare?

– Sună la 911.

– Cinci sute de kile.

– Cinci *sute?!*

– Aşa am auzit.

– De la cine?

– Nu de la ea, şi asta-i tot ce am de gînd să-ţi spun. Noapte bună, frăţioare.

– Stai o clipă.

– Credeam că nu putem vorbi.

– *Cinci sute de kilograme?* Unde?

Taggart zîmbi din nou. Oamenii lui Reggie se ocupau deja de transmiterea zvonului prin diversele agenţii din slujba justiţiei, aşa că, de bună seamă, subalternii lui Tony aflaseră deja.

– Park Avenue.

18

Mă bucur foarte mult că ai reuşit să vii, Chris.

Gazda lui Taggart, un omuleţ mărunt cu strîngere de mînă blîndă şi reputaţia de a fi cel mai volubil savant în domeniul muzicii din ultimii patruzeci de ani, îl întîmpină cu efuziune în holul aglomerat al apartamentului de pe East Side pe care-l folosea drept galerie de artă şi sală de muzică. Taggart citise în timpul colegiului manualul scris de el, fără să-şi închipuie nici o clipă că, peste ani, se va număra printre cei patruzeci-cincizeci de invitaţi ai lui la o serată muzicală. Gazda îi făcu cunoştinţă cu compozitorul, care părea agitat şi fericit în egală măsură, şi cu soprana îmbrăcată într-o rochie lungă, verde, ce urma să-i interpreteze noua lucrare. Cei doi plecară grăbiţi, iar Taggart mărturisi:

– E pentru prima oară cînd sînt invitat la o astfel de serată.

– Băiete dragă, pregăteşte-te să faci faţă unei avalanşe de asemenea invitaţii, din momentul în care se va afla că Taggart Realty promovează tinerii interpreţi.

Aruncă o privire spre holul invadat de un nou val de invitaţi care abia ieşiseră din lift, şi întrebă politicos:

– Cunoşti pe cineva de aici?

Printre oaspeţii lui se numărau bărbaţi şi femei care, presupunea Taggart, erau muzicieni, apoi bărbaţi în vîrstă, vizibil înstăriţi – patroni ai artelor – însoţiţi de consoartele lor acre, precum şi cîteva figuri

cu renume: o feministă înflăcărată, un scriitor şi un reprezentant al primăriei, respectiv adjunctul primarului pe probleme de construcţii, care-i provoca dureri de cap în privinţa proiectului stadionului.

– Cine e femeia aceea?

– Nu-i aşa că are o figură exotică? Am ţinut odată o prelegere la Sarah Lawrence, şi ea a venit să vorbească cu mine, captivată de o teorie a conspiraţiei potrivit căreia un ticălos cremonez pe nume Guandignini i-a păcălit, vreme de două secole, pe artizanii care confecţionau viori, făcîndu-i să creadă că Stradivarius, Amati şi Guarneri foloseau lemn netratat.

– Cum o cheamă?

– Helen Rizzolo. Vine întotdeauna singură. Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu ea?

– Nu, mulţumesc. Văd că mai vin şi alţi invitaţi.

– În cazul ăsta, găseşti barul în dormitor. Se vor aduce şi ceva gustări, după care o să vă rog pe voi, tinerii, să aşezaţi scaunele pentru spectacol.

Taggart găsi nişte vin alb, apoi se întoarse în sufragerie. Helen purta o rochie neagră de cocteil, puţin cam prea îndrăzneaţă, după părerea lui. Părul ei negru tăciune era mai scurt decît cînd o văzuse la spital, pieptănat în aşa fel încît să-i lase tîmplele dezgolite, într-un mod elegant pe care Victoria şi Chryl l-ar fi aprobat în mod sigur. Purta cercei cu diamante şi, cînd se întoarse cu faţa spre el, absorbită de unul din numeroasele tablouri, Taggart văzu pe pieptul ei un colier cu un singur diamant mare.

În momentul în care se apropie mai mult, îşi revizui părerea despre rochia ei. Şi alte femei arboraseră ţinute asemănătoare, numai că trupul ei făcea ca rochia să arate altfel. Un european sclivisit profită de faptul că examina un tablou pentru a intra în vorbă cu ea; Helen ridică privirea spre el şi-l ascultă cu atenţie, făcîndu-l pe Taggart să simtă un junghi de gelozie.

Se plimbă o vreme prin cameră, aşteptînd momentul potrivit pentru a „da peste ea" ca din întîmplare, şi s-o întrebe dacă vrea să stea lîngă el în timpul spectacolului. Adjunctul primarului îl salută ironic.

– De cînd eşti un susţinător al artelor, Chris?

– Sînt un potenţial candidat pentru demolarea clădirii Carnegie Hall.

Soţia adjunctului primarului înţepeni înainte ca el să înceapă să rîdă, după care plecă hotărîtă spre bar. Locul ei fu ocupat imediat de Kenny Adler, un tip de la relaţii cu publicul pe care Taggart învăţase să-l trateze ca pe un membru al administraţiei primăriei. Cu un ochi la Helen, care încă nu-l observase, întrebă:

– Ce mai aşteptaţi ca să vă daţi acordul pentru stadionul meu?

– Reevaluăm riscurile, replică amabil adjunctul primarului.

– Nici măcar nu-s banii voştri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteţi să-i vîrîţi în tărtăcuţa aia cheală ideea că singurul lucru de care am nevoie e acceptul entuziast al oraşului? De obţinerea fondurilor mă ocup eu. Nu trebuie decît să-mi îmbunătăţiţi imaginea.

– Şi dacă ratezi proiectul, primarul o să treacă drept fraier.

– Am dat eu chix cu vreo clădire?

– Înălţimea sa nu vrea să fie implicat în primul chix. Un stadion înseamnă mult mai mult decît o simplă clădire. Şi e incomparabil mai riscant.

– Vrei să-mi spui că un stadion n-ar fi bine venit în Manhattan? La doi paşi de centrul de conferinţe? Cu acces la un tronson de metrou subvenţionat din fondurile statului? Care-i problema?

Adjunctul primarului privi în jur.

– N-ai auzit de la mine. Circulă ideea că un stadion acoperit, cu loji în valoare de milioane de dolari, e ceva gen „pîine şi circ".

– Şi sîntem într-un an electoral, intră în vorbă Adler. Din nou.

– Şi ce vrea Înălţimea sa de la mine? Un zgîrie-nori pentru cei cu venituri mici, în vîrful stadionului?

Helen continua să-l asculte cu interes pe european, care o conducea spre un al doilea tablou. Taggart îşi scoase portofelul, şi din el carnetul de însemnări.

– Domnule adjunct, să ştii că mi-ai dat o idee formidabilă. Vrei ceva într-adevăr trăsnet? Ceva ce primarul să poată folosi pentru

imaginea lui? Uite. Desenă o sferă mare cu stiloul său de aur. Ăsta-i stadionul, da?

– Renumitul stadion alb, acoperit.

– Acum, priveşte!

Desenă deasupra sferei o piramidă înaltă, subţire.

– Ce-i asta?

– Cea mai înaltă clădire din lume.

Ideea i se contura cu claritate în minte. Ar fi trebuit să se gîndească mai demult la aşa ceva şi de bună seamă că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi dus două vieţi paralele.

– O clădire foarte, foarte înaltă *deasupra* cupolei. Două sute de etaje. La etajele inferioare un hotel care să deservească centrul de conferinţe, iar mai sus, apartamente pentru oameni de afaceri. Chiar şi ceva spaţii ale primăriei între ele, astfel încît primarul să poată locui acolo atunci cînd joacă echipele noastre.

– O clădire foarte înaltă înghite o mulţime de bani, protestă adjunctul primarului.

– Pierzi din vedere esenţialul. Banii nu contează în cazul unui proiect de asemenea anvergură. Întreabă-l pe Kenny. New York-ul are nevoie de o clădire care să le depăşească în înălţime pe toate celelalte.

– Cît ar costa?

– E vorba de miliarde, recunoscu Taggart, dar un asemenea proiect are capacitatea de a atrage, la rîndul său, bani. Pariez că aş putea să-l obţin fără acordul Corporaţiei de Dezvoltare Urbană. Ducă-se naibii statul. Putem să ne descurcăm foarte bine pe plan local.

Adjunctul primarului se arătă interesat, fiindcă, aşa cum ştia şi Taggart, primarul respingea categoric ideea să cedeze controlul organismelor independente cum era Corporaţia de Dezvoltare Urbană.

– Are şi un nume? întrebă Adler.

– Are un nume pe care se vor înghesui toţi să-l folosească pentru a-şi populariza produsele: Super-Turnul Manhattan.

Adler zîmbi:

– Primarul ar fi încîntat să facă în aşa fel încît stadionul Jersey Meadowlands să pară un muşuroi de furnici.

– N-ar strica să luăm prînzul împreună, într-o zi, îi spuse lui Chris adjunctul primarului.

– Săptămîna viitoare iau *cina* cu guvernatorul. Ţine minte că ţi-am dat ţie prima şansă. Ne vedem mai tîrziu.

Traversă repede camera. Europeanul fusese chemat să ajute la aşezarea scaunelor pliante, iar Helen inspecta aperitivele. Se întinse să ia un crevete, dar Taggart i-o luă înainte.

– Scuză-mă.

– E al meu, spuse ea pe un ton glacial. Iar tu eşti un ticălos pentru că mă urmăreşti atît de asiduu.

– Voiam să te văd.

– Eu am venit să ascult muzică. Nu pentru afaceri.

– De afaceri se ocupă Reggie.

– Lasă-mă în pace. Fraţii mei sînt în pragul nebuniei tot aşteptînd să apară Cirillo pe stradă într-un tanc, iar tu mă manevrezi de parc-aş fi o marionetă. Crede-mă, am şi eu nevoie să respir din cînd în cînd.

– M-a costat o sută de mii de dolari invitaţia din seara asta.

– Ce vrei să spui?

– Mă eviţi sistematic în ultima vreme. Cînd am auzit că vii aici, am creat un fond pentru un concert de muzică de cameră în noua mea clădire. L-am angajat pe amfitrionul nostru să aleagă interpreţii.

Helen zîmbi şovăitor.

– Doar ca să mă vezi?

– A meritat fiecare bănuţ.

– O să mai obţii şi o reducere la impozite.

– Vrei să cinăm după concert?

– Nu, mulţumesc. Băieţii din maşina mea intră în alertă dacă întîrzii prea mult.

Lumina soarelui, reflectată de apele rîului, se strecura prin sticla uşilor înalte ale sălii de bal din reşedinţa aflată la sud de

Croton-on-Hudson, învăluia plafonul ornamentat şi scălda nişa din zid, prevăzută cu un sistem de control al umidităţii, căzînd pe conul perfect de heroină pură. Micul munte alb ca neaua, dar cu un aer ameninţător, cu diametrul de un metru douăzeci şi înalt de un metru, dac-ar fi fost alcătuit din făină ar fi ajuns pentru prepararea a cincizeci de prăjituri, iar dac-ar fi fost de zăpadă, s-ar fi dovedit suficient pentru construirea unei fortăreţe în curte.

Negustorul de artă de la care agenţii lui Taggart cumpăraseră casa transformase sala de bal într-o galerie de tablouri şi instalase seiful zidit în perete, pe care Reggie Rand îl minase în eventualitatea că ar fi fost descoperit de hoţi sau de poliţie. Arseseră toate ambalajele care ar fi putut da indicii despre diversele surse de proveniență ale heroinei – legăturile lui Reggie din Birmania, China şi India – şi amestecaseră întreaga cantitate, formînd un morman anonim. Acum, purtînd măşti chirurgicale, mănuşi de cauciuc şi halate de spital, puneau heroina în pungi pentru a o vinde lui Mikey nebunul.

Reggie băgă ţeava aspiratorului de praf în muntele de heroină. Se formă o cută adîncă, de parcă s-ar fi săpat o peşteră dedesubt, şi coasta muntelui alb începu să se prăbuşească. Granulele de heroină erau absorbite de ţeava aspiratorului cu un sîsîit. Cînd sacul se umplu, motorul se opri automat. Reggie desfăcu aparatul şi scoase cu grijă sacul doldora, care cîntărea aproape un kilogram.

Alegînd la întîmplare un sac, pe la jumătatea operaţiei, Taggart strecură în el un dispozitiv electronic de semnalizare. Dispozitivul era un emiţător radio, pe care-l cumpărau de obicei oamenii de afaceri îngrijoraţi de perspectiva de a fi răpiţi. Putea fi ascuns într-o servietă, fixat pe o maşină sau, într-o variantă minusculă, implantat chirurgical sub piele, sursa de alimentare fiind energia nucleară. Dispozitivul lui Reggie fusese modificat, prin aplicarea unui comutator ce putea fi acţionat prin telecomandă, ceea ce îi permitea lui Taggart să activeze emiţătorul de la distanţă, *după ce* oamenii lui Cirillo terminau verificarea heroinei în căutare de dispozitive electronice ascunse, şi să comunice cu exactitate agenţilor Strikeforce destinaţia drogurilor lui Mikey Nebunul.

Reggie înveli sacul aspiratorului într-o folie specială de plastic, sigilabilă la cald, folosită la ambalarea produselor alimentare, şi-l aşeză alături de altele pe un cărucior de marfă. Cînd acesta se umplu, îl încărcară într-un camion argintiu pe care fusese înscris numele unui angrosist din Long Island.

Taggart cunoştea riscurile la care se expunea manevrînd el însuşi heroina, dar pericolul ar fi crescut dacă ar fi angajat oameni special pentru asta, deoarece toţi, chiar şi profesioniştii, erau înnebuniţi după profit. Cum îi plăcea lui Reggie să-i amintească, în mintea fiecărui om se află întipărită o cifră dincolo de care uită regulile. Ca atare, Reggie urma să parcheze camionul la Hunts Point Market înainte să-şi informeze oamenii unde se află marfa şi cui s-o livreze, asta în eventualitatea că agenţilor săi le-ar putea veni idei personale. În plus, nu avea să le spună că în seara aceea fac o tranzacţie înşelătoare.

Cîteva ore înainte de ivirea zorilor, Taggart şi Reggie aşteptară într-o zonă de pe Park Avenue, spre nord, în apropierea liniei de cale ferată Metro North Amtrack. Strada era înţesată de camioane şi dube care se îndreptau spre pieţele din centru. Un camion plin de antene radio intră pe sub arcada care ducea în 104th Street pe sub şinele de cale ferată.

– Asta-i escorta lui Cirillo, spuse Reggie.

Oamenii din maşină verificau zona, pentru a se convinge că nu există emiţătoare ale poliţiei sau dispozitive de urmărire. După un timp, camionul se retrase şi se îndreptă spre centru, fiind urmat de o dubă hîrbuită.

– Laboratorul mobil şi casa de bani.

Apoi sosi Ronnie Wald, la volanul camionului argintiu pe care îl încărcaseră Taggart şi Reggie în Croton. Pe camion scria „Sam Golden Purveyors". Îl urma îndeaproape un fals taxi, care, la rîndul lui, era însoţit de un altul. Reggie examină măsurile de precauţie cu o privire apreciativă.

– Îmi place Wald.

Apoi intră şi el pe Park Avenue, într-un alt aşa-zis taxi. Taggart stătea pe locul din dreapta, uitîndu-se în urmă. Truismul care domina

viața dușmanilor lui Taggart ajunsese un laitmotiv și pentru propria viață: cînd venea vorba de traficul de heroină, își făcea mai puține griji din pricina poliției decît din cauza criminalilor. Adevăratul pericol, mult mai iminent decît arestarea, îl reprezenta posibilitatea de a fi escrocat sau ucis.

Camionul lui Wald opri la intrarea pieței de pe 112th Street, sub un indicator vopsit în culori vii pe care scria „La Marqueta", cum era cunoscută Piața Park Avenue – un vast centru comercial pentru produse alimentare și îmbrăcăminte – în Harlem. Wald pătrunse cu camionul în piață. Îl urmară oamenii săi din falsul taxi. Agenții lui Cirillo, aflați deja înăuntru, urmau să analizeze heroina în timp ce Wald verifica plata – douăzeci de milioane de dolari în numerar și obligațiuni la purtător.

– A sosit timpul să facem un erou din Jack Warner, spuse Taggart.

Reggie porni mașina și merse pînă la un telefon public de pe Lexington Avenue. Taggart formă numărul de la biroul procurorului federal și puse peste microfon o „batistă electronică" – un model portabil al dispozitivului de modificare a vocii pe care-l foloseau martorii secreți la ședințele Comisiei Prezidențiale de Luptă Împotriva Crimei Organizate.

– Dă-mi-l pe Jack Warner. Spune-i că e IC-12.

Informatorul Confidențial Doisprezece era numele codificat folosit de Warner pentru a identifica sursa cu voce modificată electronic care-l sunase în urmă cu o săptămînă cu privire la o presupusă tranzacție cu heroină a lui Cirillo. Nu avea de unde să știe că sursa e Taggart, nici că acesta împreună cu Reggie împrăștiaseră zvonul cu multă grijă, recurgînd la diverși indivizi pentru a informa o mulțime de agenți. Detaliile exacte despre tranzacție, momentul și persoanele implicate difereau de la o relatare la alta, dar fiecare informator indicase Park Avenue drept loc de desfășurare și menționase o cantitate de cinci sute de kilograme. Reggie aflase că operațiunea de interceptare inițiată în grabă de Strikeforce a primit numele de cod „Park Avenue", deși nimeni nu putea decît să presupună unde anume, din întinderea de o sută

optsprezece cvartale de pe Park Avenue, se va desfăşura tranzacţia.

– Marfa e în camion, spuse Taggart cînd Warner răspunse.

Propria-i voce, modificată, se auzea şi în receptor, de parcă ar mai fi fost cineva pe fir.

– Sun din nou peste zece, cincisprezece minute.

– Ai vreo idee unde? veni răspunsul neîncrezător.

– Încă nu. Dar ştiu că e vorba de cinci sute de kile.

Warner întrebă, cu o voce blîndă:

– Prietene, vrei să-mi spui de ce faci forţelor de ordine acest serviciu?

După o noapte lungă de aşteptare şi de fumat excesiv, Warner şi colegii lui începuseră să se întrebe dacă nu cumva cineva le joacă vreo festă. Înainte de a închide telefonul, Taggart dădu un răspuns care să i se pară plauzibil poliţistului corupt:

– M-au tras pe sfoară.

Se întoarseră la La Marqueta, unde se descărca marfă din zeci de camioane. Cinci minute mai tîrziu apăru Ronnie Wald, la volanul dubei hîrbuite. Coborî geamul de pe partea lui – semnalul convenit pentru a confirma că în dubă se găseşte prima tranşă a plăţii pentru heroină – şi porni spre vest escortat de taxiurile clandestine.

- Eşti sigur că Wald o să livreze banii? întrebă Taggart.

– Nu, nu sînt sigur, răspunse Reggie bine dispus. Douăzeci de milioane de dolari reprezintă cea mai tentantă sumă pe care a transportat-o el vreodată. Totuşi, cred că l-am convins că sînt genul de om care ar putea să-i provoace coşmaruri. Banii contează mai puţin în raport cu şansa de a pleca de-aici.

În clipa următoare apăru camionul pe care scria Sam Gordon Purveyors, plin cu heroină, şi se îndreptă spre est. Reggie se luă după el. Dar, după cîteva cvartale, trebui să oprească la un semafor, căci la colţul străzii se afla o maşină de patrulare a poliţiei. Camionul cu heroină trecu mai departe, coti şi apoi dispăru.

– Roagă-te să fi terminat verificarea electronică, spuse Taggart.

Apoi apăsă comutatorul dispozitivului de urmărire, şi emiţătorul pe care-l îngropaseră în punga cu heroină scoase un ţiuit puternic.

El întinse o hartă a New York-ului şi, după ce semaforul arătă verde, Reggie porni în direcţia indicată de sunet. Merseră mai departe spre est. Taggart verifică ruta pe hartă.

– Un telefon!

Formă din nou numărul lui Warner de la intersecţia First Avenue cu 125th Street.

– Marfa se îndreaptă spre podul Triborough.

Jack Warner era iritat.

– Ai spus Park Avenue! Oamenii mei au înţesat locul.

– Au fost în Park Avenue. Acum se îndreaptă spre pod. E un camion argintiu pe care scrie Sam Gordon Purveyors. Dacă nu citesc în ziarul de mîine un articol despre asta, o să-l sun pe şeful Strikeforce să-i spun că ai dat-o-n bară.

Alergă spre maşină.

– Prinde-i din urmă, în eventualitatea că n-au să reuşească.

Porniră în viteză pe o cale de acces către pod mai puţin circulată. Camionul tocmai plătise taxa de traversare; porni mai departe, trecu peste pod şi apoi o luă pe Astoria Boulevard. Încă nu se vedea nici urmă de FBI. Taggart duse mîna spre telefonul celular.

– Stai puţin.

O maşină neagră, pe acoperişul căreia se afla un mic girofar roşu – FBI – îi depăşi în viteză. Camionul acceleră; o a doua maşină trecu pe lîngă Taggart şi Reggie. Apoi, dinspre aeroportul La Guardia apăru o maşină de patrulare a poliţiei newyorkeze, cu sirena în funcţie; camionul traversă trei benzi ale şoselei şi se opri brusc lîngă parcul mic de lîngă rîu. Se deschiseră portierele; doi bărbaţi săriră din maşină şi dispărură în întuneric.

Sirenele poliţiei urlau; Reggie trase pe dreapta pentru a le lăsa să treacă. Maşinile scăldate de luminile roşii şi albastre ale girofarurilor veneau în număr mare dinspre est, dinspre vest şi de la aeroport. Se părea că, pe autostradă, o maşină din trei adăposteşte un agent de la Narcotice cu priviri scrutătoare şi că are un girofar roşu pe capotă.

Taggart apăsă un buton, care transmise semnalul de distrugere.

Țiuitul se transformă într-un șuierat strident și se opri brusc, semn că, undeva, în jumătatea de tonă de heroină, emițătorul ardea. Cînd agenții Strikeforce vor examina marfa pe care o confiscaseră de la Cirillo, singura probă în favoarea unei înșelătorii va fi un bulgăre de metal topit, amestecat cu heroină.

– Mă întreb cum o să mi-o plătească Mikey.

Aleea de acces pînă la reședința lui Don Richard nu i se păruse niciodată atît de lungă lui Mikey, căruia îi venea să se tîrască de-a bușilea. Convocarea din partea tatălui său fusese lapidară. În fața propriului apartament din Bayside trăsese o mașină, iar șoferul îi spusese scurt: „Tatăl tău vrea să te vadă".

Mikey, încă treaz, după o noapte nedormită, pe care o petrecuse evaluînd pagubele, se bărbierise și se îmbrăcase la repezeală, apoi traversase cartierul Queens, regretînd că nu apucase să bea o cafea. Îi spuse șoferului să oprească la o cafenea, dar acesta pretextă că nu are voie. În locul cafelei, Mikey priză o doză din conținutul micuței sale pușți de aur.

– Dacă aș fi mai slab de înger, aș zice că mă duci la o plimbare în pădure, glumi el sumbru.

– Încă nu, replică șoferul taciturn.

Intrară pe alee; mașina opri lîngă rond. Casa părea masivă și severă sub roua dimineții. Mikey coborî, și un servitor deschise ușa din față – semn nefast. Cînd lucrurile mergeau bine, folosea ușa de la bucătărie. Dar în ziua aceea se simțea mai degrabă angajat decît membru al familiei; un salariat care a dat-o în bară. Mama lui nici măcar nu ieși din bucătărie să-l întîmpine. În holul principal îl aștepta un văr care lucra ca secretar al tatălui său.

– Unde-i mama?

– În Florida.

– Chiar atît de gravă e situația?

– Îmi pare rău, Mikey.

Îl conduse în bibliotecă, o încăpere cu rafturile înțesate cu tot felul de obiecte ciudate și fotografii. Tatăl lui ședea pe un fotoliu, cu un obraz spre foc și privirea ațintită asupra portului și a orașului

de dincolo de el. Se întoarse spre Mikey cu un zîmbet rece şi-i făcu semn să se aşeze pe un scaun cu spătar.

– Am auzit că ai probleme.

– Ce, ai spioni?

– Spioni? repetă Don Richard cu dispreţ. Am citit ziarul. Cea mai mare captură de heroină din toate timpurile. Cine altul decît tine putea greşi aşa?

– Noi.

– *Nu*. Împărţim pierderile, dar nu şi vinovăţia.

– Tată.

– Ce dracu' ai făcut?

Mikey lăsă capul în jos şi-şi frămîntă mîinile mari.

– Nu ştiu.

– Ai negociat o dobîndă?

– Doi la sută pe săptămînă.

– Jumătate de milion de dolari pe săptămînă?

Mikey ridică privirea. Tatăl său aflase deja cifrele. Încă mai erau oameni care-l lucrau pe la spate.

– Perioadă de graţie o lună.

– Minunat. O lună întreagă. De ce ai fost de acord cu dobînda?

– Aveam nevoie de marfă. Eu...

– Cum aveai de gînd să plăteşti?

– Nu ştiu.

– Cum ai de gînd să obţii altă marfă?

– I-am pus pe toţi să caute. Marfă există. Din păcate, numai în cantităţi mici. Tipul ăsta era foarte bine aprovizionat. Ştii?

Don Richard oftă.

– Vorbeşte-mi despre individul ăsta.

Mikey îi povesti tatălui său puţinul pe care-l ştia despre tipul cu mască, despre barcă, despre englezul care lucra pentru el, cum l-a împuşcat pe paznicul lui şi despre cantităţile enorme de heroină pe care putea să le furnizeze. Cînd termină, tatăl său spuse:

– Asta-i tot?

– Cred că da.

– A făcut vreodată ceva ciudat?

– Ca de pildă?

Mikey nu voia să vorbească despre noaptea în care a mîncat bătaie împreună cu cea mai bună gardă de corp a sa.

– Se droghează, intravenos?

– Nu cred.

– Prizează cocaină?

Mikey se făcu mic sub privirea scrutătoare a tatălui său, ațintită asupra linguriței lui de aur.

– Nu.

– Nimic?

– Un lucru, poate... I s-au aprins călcîiele după Helen Rizzolo.

– O *cunoaşte?*

– Cred că da.

– Mă întreb dacă Helen Rizzolo ştie cu ce se ocupă el.

– Tată, tipul ăsta e mai ascuns decît ruşii. Nici măcar maică-sa nu ştie.

Don Richard îşi apropie vîrfurile degetelor, se uită pe deasupra lor spre orizont, îşi lăsă apoi privirea să hoinărească peste port şi în cele din urmă îşi aținti ochii bătrîni asupra lui Mikey.

– Dar *tu* ar trebui să-i cunoşti pe cei cu care faci afaceri.

– Cum? Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat. Nimeni nu ştie absolut nimic nici despre el, nici despre englez. De parcă ar fi de pe altă planetă.

– Poate nu te concentrezi. Poate prizezi prea multă cocaină.

– Nu fac excese.

– Atunci poate că-ți iroseşti mintea cu meciurile de box...

– Asta a fost acum cinci luni! protestă Mikey, întrebîndu-se cine naiba îl ținea la curent cu tot ce făcea el. În week-end-ul de Ziua Eroilor. Ce are a face cu ce s-a întîmplat acum? A fost doar...

– Ai pus două fete pe linie moartă vreme de două săptămîni.

– Hai să fim serioşi; au fost unii care-au plătit în plus doar ca să se culce cu ele chiar acolo, pe ringul plin de sînge. Tată, avem o afacere de miliarde de dolari, de ce să ne certăm pentru două curve? Iisuse, e ceva ce nu ți se spune?

– Asta încerc să te învăț. Dacă nu ții seama de amănunte, nu rămîi decît cu vise deşarte. Eu vreau să ştiu totul. Oamenii au aflat

lucrul ăsta. Nu se tem să-mi spună ceea ce cred ei că ar trebui să aflu. Ei ştiu că Don Richard nu împuşcă solul.

Mikey îşi feri privirea; se uită pe fereastră, peste apa golfului, către oraşul care-l aştepta ca să-l încerce din nou, şi din nou.

– Acum chiar c-am dat-o în bară, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă.

Don Richard îi zîmbi cu bunătate; Mikey tresări. Zîmbetul însemna că tatăl lui s-a resemnat la gîndul că fiul lui nu e atît de deştept pe cît sperase.

– Nu-ţi face griji, răspunse Don Richard vag, confirmîndu-i astfel temerile.

– Cum să procedez pe viitor?

– Porunceşte oamenilor tăi să găsească noi furnizori. Dar tu stai deoparte, fiindcă agenţii Strikeforce au să-i pîndească peste tot. Tony Taglione a simţit gustul sîngelui.

Mikey lăsă capul în jos.

– Te întorci în arenă, nu-i aşa? O să conduci tu afacerile.

Don Richard ridică din umerii firavi.

– Poate că m-am retras prea repede. Sau m-am plictisit să tot stau degeaba.

– Şi cum rămîne cu tipul ăsta căruia îi sînt îndatorat?

– O să aflu eu ce hram poartă.

Don Richard îi ceru lui Salvatore Ponte, zis şi Sally Deşteptul, *consigliere*, să vină la reşedinţa din Staten Island. Îl recrutase pe chipeşul avocat de vîrstă mijlocie de pe vremea cînd acesta era încă student la colegiu şi-l făcuse protejatul său, apoi consilier şi, în cele din urmă, cînd se retrăsese, mentor al băieţilor săi. Steaua lui Ponte se ridicase o dată cu cea a familiei, şi fiindcă era cu mult mai tînăr decît Don Richard, rămăsese sfetnic, mai întîi pentru Nicky, apoi pentru Mikey Nebunul. Dacă era tulburat de revenirea lui Don Richard, nu lăsa să se vadă, deşi profita de orice ocazie pentru a-l apăra pe Mikey, căci Mikey Nebunul rămînea cea mai bună şansă a lui pentru viitor. Dar, aşa cum precizase Don Richard, dacă nu reparau greşeala lui Mikey, nu avea să mai fie nici un viitor.

Se făcură convocări, în urma cărora începu să sosească un val de taxiuri şi automobile banale, aducînd musafiri care erau invitaţi în biblioteca mare cu ferestre spre port. Acolo, Ponte îi întîmpina cu cordialitatea cuvenită rangului lor şi i-i prezenta lui Don Richard, care şedea la un birou uriaş şi le punea întrebări. Agenţii Strikeforce, alertaţi de agitaţie, se postară lîngă gardul lui Don Richard, întrebîndu-se ce se petrece. Dar musafirii respectau sfaturile primite, aşa că nimeni din afara cercului lui Don Richard nu ştia că bătrînul cap al familiei Cirillo îşi punea exact aceeaşi întrebare: ce se petrece?

Spre deosebire de Mikey Nebunul, care împlinise vîrsta majoratului după ce clanul Cirillo ajunsese să controleze piaţa narcoticelor în New York şi nu ştia mare lucru în afară de comerţul extraordinar de profitabil cu stupefiante, Don Richard avea o viziune cuprinzătoare, dobîndită în cei cincizeci de ani de explorare a unei mari diversităţi de activităţi violente şi ilegale. El vedea mafia în sens mai larg, de al doilea guvern. În opinia sa, sindicatele reprezentau mari concentrări de bani şi putere, iar masele amatoare de jocuri de noroc erau propriile plătitoare de impozite. Considera cămătăria o pîrghie prin intermediul căreia se folosea de oamenii cu afaceri legale. Îşi vedea locul şi rolul în societate în moduri străine lui Mikey, şi se considera un servitor ingenios al societăţii, în vreme ce Mikey era, cel puţin în subconştient, un prădător. Aşa se face că vizitatorii lui Don Richard veneau din multe zone.

Şi întrebările lui erau formulate mai cuprinzător. Spre surprinderea lui Ponte, părea să ignore captura de heroină. În schimb, voia să afle amănunte despre rebeliunea familiei Rizzolo în Brooklyn. „Cum de îndrăzneşte familia Rizzolo să preia pariurile din South Brooklyn?" îl chestionă pe un agent de pariuri. „De ce au scăzut la jumătate împrumuturile pe care le-ai făcut din vară pînă acum?" îl întrebă pe un cămătar. De la trezorierul unui sindicat vru să afle de ce n-a făcut presiuni asupra anumitor antreprenori din construcţii ca să includă pe statele lor de plată mai mulţi soldaţi ai clanului Cirillo. Puse întrebări amănunţite despre uciderea recentă a lui Joe Reina, Vito Imperiale şi Harry Bono. Îl uimi pe *consigliere* cu cunoştinţele pe care le avea despre întîmplări aparent lipsite de

însemnătate – schimburi de focuri în Bronx, atacuri de stradă, un atentat cu bombă.

Întrebările se adresau unor asociați loiali, astfel că răspunsurile erau pe cît de directe, pe atît de tulburătoare. În cele din urmă, Don Richard îi destăinui lui Ponte că se gîndește să le ceară o întrevedere fraților Rizzolo, deși detesta ideea că pînă și cea mai rece solicitare i-ar ridica pe cei doi *cafone* la ranguri mai mari decît meritau.

– Poate că ar trebui să trimit pe cineva la închisoare, la Don Eddie, reflectă el.

Consigliere Ponte protestă vehement:

– Don Eddie e la fel de rău ca băieții lui. Ei de la cine crezi că au învățat?

– Poate că băieții nu mai sînt sub controlul lui. Poate că ar fi suficient să i se spună lui Don Eddie ce fac fiii lui. I-ar opri cu un singur cuvînt.

– Dar frații Rizzolo nu-s destul de deștepți ca să pună la cale singuri toate astea. Precis că Don Eddie îi îndrumă.

– Am rezerve serioase în privința inteligenței cu care acționează, reflectă Cirillo. Dacă stai să te gîndești, toate atacurile astea, concomitent cu cele îndreptate împotriva lui Strikeforce, sînt cam prosteşti. Cine are de cîştigat? Taglione şi cu FBI-ul. Nu cred că Don Eddie e prost. S-ar putea ca flăcăilor lui să le fi venit ideea asta nebunească de cînd tatăl lor stă la răcoare.

– Don Eddie te-a trădat cu ani în urmă, obiectă Ponte.

Don Richard flutură mîna osoasă în aer.

– Nu atît de trădare e vorba, cît de dorința de a fi independent. Asta e de înțeles. Nu pot ierta, dar înțeleg... Cercetează.

Consigliere Ponte cunoştea diferența dintre o discuție şi un ordin. Fără alte comentarii, trecu în revistă oamenii potriviți pentru a căuta cea mai bună cale de a-l contacta pe Don Eddie Rizzolo în închisoare. Trebuia să fie o persoană care să treacă de funcționarii guvernamentali, să obțină permisiunea de a-l vizita şi, în acelaşi timp, să aibă un rang suficient de înalt pentru ca Rizzolo să-l asculte. Trebuiau evitate insultele, reale sau închipuite; atitudinea unui încarcerat e dominată de suspiciune.

Guvernul nu putea să-i interzică lui Don Eddie vizita unui avocat. Ponte se gîndi să-l contacteze el însuşi, dar părea prostesc să atragă atenţia asupra familiei Cirillo în felul acesta. În plus, Don Eddie ştia că Ponte îl urăşte pentru că l-a trădat pe Don Richard şi ar putea refuza să-l primească. Ar fi chiar ridicol să facă tot drumul pînă în nord, aproape de graniţa cu Canada, numai ca să afle de la nişte paznici batjocoritori că domnul Rizzolo nu vrea să-l primească. Apoi îi veni o idee şi se întoarse la Don Richard să i-o spună.

– Fiica lui.

– Helen?

– De ce nu? Invit-o aici, trateaz-o cu respect. Cere-i să transmită mesajul tău.

Don Richard examină propunerea consilierului său. Ultimul contact pe care-l avusese cu Helen Rizzolo fusese în urmă cu zece ani, cînd i-a aranjat căsătoria cu fiul unui proprietar de cazino din Las Vegas subordonat familiei Conforti. Pe atunci ea avea numai şaisprezece ani. El încercase astfel să-şi mărească propria putere punînd capăt războiului dintre clanurile Conforti şi Rizzolo. Dar, spre dezamăgirea sa, căsătoria eşuase.

– N-o să accepte invitaţia. Şi chiar dacă ar vrea să vină, fraţii ei n-ar lăsa-o. Probabil că dau vina pe noi pentru răpire.

– Nu. Au spus oamenilor că a fost o neînţelegere în familia lor.

– O să mă mai gîndesc.

Cînd Ponte s-a întors a doua zi, a văzut cu uimire un bărbat negru în biblioteca lui Don Richard, plimbîndu-se în faţa ferestrei şi holbîndu-se la priveliştea oferită de port ca unul aflat în vizită pe o navetă spaţială. Părea să fie trecut de treizeci de ani şi avea o înfăţişare dură. Purta costum, fără cravată, iar pe mîini îi luceau inele masive. Ponte era sigur că e primul bărbat de culoare care punea piciorul în casa aceea – un alt lucru menit să-i reamintească faptul că Don Richard e mereu imprevizibil. Acesta nu făcu nici o prezentare; se rezumă doar să-i ceară bărbatului necunoscut:

– Spune-i şi lui ce mi-ai zis mie.

– E dus cu sorcova.

– Cine? întrebă Ponte.

– Bătrînul Eddie Rizzolo. A luat-o razna.

Lui Ponte nu-i trecuse prin minte că Eddie Rizzolo acționează irațional.

– Ce vrei să spui? De unde știi?

– Domnul Cirillo mi-a cerut să mă interesez cum o duce bătrînu' la pîrnaie. Oamenii mei au făcut cercetări. E dus rău de tot. Parcă nu mai are creier; e senil.

Negrul arătă spre un plic mare, cafeniu de pe biroul lui Don Richard.

– Oamenii mei au furat o copie după fișa medicală a lui Rizzolo. Totul e scris acolo.

Don Richard îi dădu plicul cu un zîmbet sumbru.

– Citește.

Lui Ponte nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Boala lui Alzheimer!

– E dus, oameni buni. Plecat cu sorcova.

Don Richard îl conduse personal pe negru spre ieșire, ținîndu-l de braț cu mîna uscătivă ca o gheară, și dădu prietenește din cap cînd îi strînse mîna. Ponte se întoarse cu spatele ca să nu pară că se uită prea insistent. La șaptezeci și cinci de ani, revenit la conducerea clanului după oarecare ezitări, Don Richard se adapta lumii în schimbare mai bine decît fiii săi. În plus, noua situație părea să-i fie pe plac: servitorii îi mărturisiseră că are o poftă de mîncare teribilă.

Ușa se închise și rămaseră din nou singuri. Don Richard fredona o melodie pe care și-o amintea de la Glen Island Casino. La prima lui slujbă i se ceruse să rupă degetele muzicienilor care nu reușeau să-și plătească împrumuturile și datoriile de joc; un puști din cartier pe nume Oxie îl ținea pe nefericit, al cărui înlocuitor trebuia să achite mai întîi onorariile de inițiere și dările către sindicatul local. O mică organizație profitabilă.

– Așadar, cine supraveghează lucrurile? întrebă Ponte.

– Frații nu-s destul de inteligenți, răspunse Don Richard.

– Și-atunci cine conduce clanul Rizzolo?

– Cred că încep să înțeleg.

Taggart urmări mișcările familiei Cirillo cu ajutorul spionilor lui Reggie din interiorul clanului, al prietenilor proprii din poliție și

agenţiile federale, şi al contactelor pe care le avea în Comisia Prezidenţială pentru Combaterea Crimei Organizate. Toţi agenţii forţelor de ordine erau intrigaţi de acele întruniri. Scopul lor rămînea însă un mister, deşi avură şansa de a afla nişte indicii, prin intermediul unui fost *capo* din Brooklyn care intrase şchiopătînd în casa lui Don Richard, sprijinindu-se într-un baston de trestie în măciulia căruia un agent FBI întreprinzător strecurase un microfon; însă aceste indicii n-au făcut decît să-i nedumerească şi mai tare, pentru că cei doi au discutat doar despre preluarea de către Rizzolo a unor pariuri pe Ocean Parkway.

Dar Taggart observă că bătrînul Don Richard prezida el însuşi întrunirile. În vreme ce soldaţii şi aliaţii lui Cirillo se aflau pe Staten Island, Mikey Nebunul, presupusul conducător în exerciţiu al familiei, scormonea cele mai jegoase zone din Bronx, Brooklyn şi Manhattan în căutare de importatori de narcotice. Taggart trase concluzia că Don Richard revenise la comandă.

Se întîlni cu Reggie în vîrful Turnului; şi el era de aceeaşi părere, aşa că-l avertiză:

– Va ataca.

– Nu. Mikey Nebunul ar ataca. Dar bătrînul va fi mai precaut. E bătrîn şi obosit.

– Şi dacă e bătrîn şi plin de răutate?

Taggart se depărtă de Reggie şi privi oraşul. Era seara devreme şi o ceaţă de toamnă tîrzie se prelingea pe străzi. Aerul rece purta în el amintirea antrenamentelor de fotbal după orele de curs, în perioada de pregătire a meciului de Ziua Recunoştinţei.

– Nu, Reggie. În primul rînd habar n-are pe cine să atace. În al doilea rînd, ştie al naibii de bine că, dacă Tony şi Strikeforce prind de veste că a preluat iarăşi controlul, se năpustesc asupra lui.

– Ar putea foarte bine să-l atace pe cel mai apropiat factor perturbator, replică Reggie. Clanul Rizzolo. În definitiv, pentru asta i-am ales. În ce-l priveşte pe fratele tău şi justiţia, nu uita că Strikeforce reprezintă doar *una* din grijile lui Don Richard. El e ultimul din vechii şefi de clan şi a reluat controlul asupra ultimului din vechile imperii mafiote. Iar tu ai atacat acest imperiu.

19

Helen nu şi-l putea scoate pe Taggart din minte. Omul acesta cheltuise o sută de mii de dolari, nu conta dacă i se scădeau sau nu din impozite, doar ca să stea lîngă ea la serata muzicală. Şi nici măcar nu păruse supărat că ea plecase devreme, deşi zîmbetul lui, profund dezamăgit, îi demonstra cît de mult o place. Trebuia să recunoască cum că nici ea nu-l privea cu indiferenţă; cînd încercase să-i vorbească despre muzică, o ascultase. Şi în ciuda părului blond şi a hainelor de om de afaceri newyorkez, era italian pînă-n măduva oaselor. Cum descrisese unchiul Frank bărbatul potrivit pentru o italiancă? „Puternic cînd trebuie, dar cu o fire blîndă şi caldă"? Atinse inelul cu diamant în formă de inimă pe care-l pusese pe deget în dimineaţa aceea. Taggart o cam făcea să-şi piardă cumpătul.

Brusc alertată de nişte zgomote familiare în curtea din spatele casei, alergă la fereastră. Bătrînul Mario, unchiul mamei ei, venise să îngroape smochinul. În fiecare an, în luna noiembrie, apărea echipat cu salopeta albastră şi pantofi de lucru, o lopată, o frînghie şi un ţăruş zdravăn de oţel. Bătea ţăruşul în pămînt cu lopata, apoi lega frînghia de trunchi cît putea de sus şi apleca pomul la pămînt. Părea o minune că nu se frîngea. După ce-l fixa de ţăruş, începea să sape pajiştea şi arunca pămîntul peste copac.

Îl privea cu mîndrie. Într-un oraş în care săracii dorm pe stradă, în familia ei exista loc pentru un bătrînel care nu ducea lipsă de nimic. Şi asta pentru că părinţii o îndemnaseră atît pe ea, cît şi pe fraţii ei, să-şi asume responsabilităţi. Cînd erau mici, prezenţa bătrînului îi făcea să se simtă în siguranţă. Acum rolurile se inversaseră. Din aceleaşi motive, cînd avocaţii îi vor convinge pînă la urmă pe reprezentanţii statului că tatăl ei e cu adevărat bolnav, ea îl va aduce acasă şi-l vor îngriji cu toţii acolo, în propriul lui pat, cît va trăi.

Bătrînul munci vreme de o oră, fără să se grăbească, fără să bage în seamă paznicii care treceau printre case. Munci pînă cînd ramurile smochinului fură acoperite sub o pătură de pămînt care avea să le protejeze pe durata iernii. La primăvară se va întoarce, va dezgropa copacul şi-l va îndrepta. În fiecare vară, smochinul dădea roade.

Taggart îi acapara toate gîndurile. Oare ar fi putut să aibă totul alături de el, un partener *şi* afacerile ei? Nu era un mafiot oarecare, decis s-o înlăture. Dar cum rămînea cu celălalt aspect al firii lui Taggart pe care-l surprinsese – ura lui nestinsă? Combinată cu puterea pe care o deţinea, putea face din el un adversar redutabil.

Se duse în bucătărie. Pantofii plini de noroi ai unchiului Mario se aflau lîngă uşa din spate. Mama ei îl servea cu cafea şi plăcintă cu brînză. Helen îl salută în siciliană, singura limbă pe care bătrînul o cunoştea, iar el mormăi un răspuns. Ea vorbea siciliana bine şi avusese ocazia s-o perfecţioneze cînd fusese în Italia pentru a da o mînă de ajutor sinistraţilor care supravieţuiseră unui cutremur puternic. Sub dărîmăturile zidurilor străvechi muriseră mii de ţărani. Dezastrul o marcase, imprimîndu-i o teamă puternică de haos, şi în acelaşi timp îi spulberase orice iluzii în privinţa vieţii idilice de la ţară. Acolo, femeile se trezeau devreme, mulgeau vaca, rîneau grajdul şi pregăteau micul dejun înainte să-şi trezească soţii, ceea ce-i întări convingerile lui Helen că femeile lipsite de mijloace financiare pentru a-şi sluji familia o serveau ca sclave.

Mama ei îi turnă o ceaşcă de cafea.

– Iar a sunat tipul acela, Chris.

– Ce-a spus?

– Acelaşi lucru. Vrea să vorbească cu tine. Cine e?

– Un tip.

– Ce nu-i în regulă cu el?

Helen ridică din umeri.

– Pare un băiat de treabă.

– Ţi-ar plăcea, mamă. E constructor.

– Un constructor adevărat?

Helen o privi. Uneori, mama ei lăsa deoparte prefăcătoria şi recunoştea că trăiesc într-o lume în care bărbaţii îşi spun „constructori" doar cînd simt nevoia să salveze aparenţele.

– Da. În oraş.

– Ce-i în neregulă cu el?

– Arată foarte bine. Şi e manierat.

– Şi ce-i în neregulă cu el? repetă ea.

Helen se întoarse şi începu să vorbească cu Mario în siciliană. Bătrînul era convins că se anunţă o iarnă friguroasă. Voia să înveleasca rododendronul în pînză. Helen schimbă un zîmbet cu mama sa; de fapt, unchiul Mario voia să transforme peluza din faţă într-o pajişte zucchini. Asculta doar pe jumătate atentă, cu gîndul la Taggart, spunîndu-şi că poate a găsit, în sfîrşit, o cale de a avea un prieten fără să-şi primejduiască imperiul.

Sună telefonul. Era cel cu numărul trecut în cartea de telefon, aşa că răspunse mama ei. Îi întinse receptorul.

– Iar el.

– Nu sînt acasă.

– Ba eşti.

Puse receptorul pe masă în faţa lui Helen şi se retrase lîngă cafetieră. Helen îl luă aruncînd o privire înnegurată spre maică-sa.

– Alo?

– Chris la telefon. Ai ajuns cu bine acasă în seara aceea?

– Da, fără nici o problemă.

– Ia spune, vrei să vii la balul guvernatorului?

– *Unde?!*

– Balul guvernatorului. Este o acțiune filantropică organizată la Waldorf. Au o formație strașnică.

– Pare a fi ceva serios.

– Lasă-mă să te conving în timp ce luăm prînzul. Ești liberă mîine?

„Îmi dă o întîlnire", își spuse ea. „De parcă am fi doi oameni obișnuiți." Cu receptorul în mînă, clătină din cap, întrebîndu-se ce vrea Taggart.

– Du-te, șopti maică-sa. Ce ai de pierdut?

– Te sun eu mîine, zise ea și apoi închise.

Mama ei părea dezamăgită.

– Nu înțeleg. Ce nu-ți place la el?

– A apărut la momentul nepotrivit.

– Ce, crezi că Dumnezeu îți trimite totul exact cînd vrei tu?

Helen cuprinse obrazul fin al mamei sale în palmă, un gest neobișnuit, căci mama și fiica se atingeau rareori.

– Mamă, crede-mă pe cuvînt. Pe el nu mi l-a trimis Dumnezeu.

Agenția Strikeforce extinsă și întărită, condusă de Tony Taglione, atacă din nou, făcînd un raid în camera unui hotel de la aeroportul Kennedy unde un mare contrabandist sicilian încheia o tranzacție. Confiscară patruzeci de kilograme de heroină și mai multe milioane de dolari, în numerar, arestară sicilianul și, în mod cu totul remarcabil, pe unul din șefii de echipă ai lui Mikey Nebunul. Taggart urmări conferința de presă a procurorului federal la știrile de seară, în biroul său, pe care Chryl și Victoria îl mutaseră la etajul al treilea al Turnului parțial finisat. Reggie ședea lîngă el, bînd un pahar de whisky.

– Mikey e disperat. Omul ăsta nu avea ce să caute acolo.

Taggart schimba întruna canalele, căutînd imagini cu fratele său. Ca de obicei, Tony evita camera de luat vederi și stătea calm în timpul conferinței de presă, în vreme ce Arthur Finch vorbea, prezentîndu-i pe agenții care făcuseră descinderea. Cînd îl prezentă

pe Tony, expresia de pe chipul acestuia dădea de înţeles că abia aşteaptă să se întoarcă la lucru în biroul său.

– Haide, fă-ţi un pic de reclamă, îndemnă Chris imaginea de pe ecran. Lume, uită-te la Tony!

Dădu sonorul mai tare. O echipă de filmare de la Canalul Patru îl prinsese într-un lift, iar reporterul îl întreba cu îngrijorare:

– *Ca şef al Strikeforce, sînteţi conştient de panica pe care o provoacă pe străzi heroina?*

– *Sînt conştient că programele de dezintoxicare angajează un număr dublu de participanţi faţă de anul trecut. Sînt conştient că elevii de şcoală primară nu consumă droguri decît dacă le au la îndemînă. Sînt conştient că uşurinţa cu care sînt procurate drogurile favorizează în cel mai înalt grad abuzul de narcotice.*

– *Ce înseamnă asta din punctul de vedere al mafiei?*

– *Înseamnă că mafia pierde.*

Taggart bătu din palme.

– Bine zis, Tony!

– Trebuie să recunosc că vorbeşte bine, remarcă Reggie sec.

– *E adevărat că biroul dumneavoastră se pregăteşte să formuleze acuzaţii împotriva capilor clanului Cirillo?*

Taggart se uită la Reggie, care-şi ridică umerii înguşti cu un gest elegant.

– *Dacă ar fi adevărat, n-aş putea face nici un comentariu,* răspunse Tony.

Pe toate trei canale se difuzară spoturi publicitare, aşa că Taggart închise televizorul.

– Asta-i o noutate pentru mine.

– În ultimă instanţă, clanul Cirillo trebuia să fie ţinta lui. Cine a mai rămas în afară de ei?

– Îi vreau pe Cirillo pentru mine.

Se ridică, îşi prepară o băutură şi umplu din nou paharul lui Reggie, apoi rămase cu ochii aţintiţi pe fereastră, spre Park Avenue. Bulevardul cel lat era luminat de brazi de Crăciun împodobiţi.

Reggie avea dreptate: sigur că agenţiile guvernamentale se aflau pe urmele clanului Cirillo. Dar mai întîi trebuia să-şi regleze el conturile cu acesta.

– Azi am luat prînzul cu Helen. Spunea că i-ai pus microfoane.

Reggie părea consternat.

– Cum de-ai aflat fără ştirea mea?

– Nu ea m-a căutat. Eu am sunat-o.

De fapt, telefonase zilnic timp de o săptămînă pînă cînd ea acceptase invitaţia lui la masa de prînz.

– Linişteşte-te. Ne-am întîlnit doar noi doi, la o pizzerie de pe Ocean Boulevard. Doar noi doi. Nu voia ca fraţii ei să ştie.

– Singuri?

– A scăpat de gărzile ei de corp.

– Ai observat s-o fi urmărit cineva?

– N-am văzut pe nimeni.

Helen aşteptase în mica maşină roşie în timp ce el adusese pizza. Au pălăvrăgit, iar Taggart a făcut-o să zîmbească imitîndu-i pe antreprenorii care se plînseseră de investigaţiile făcute de biroul fratelui său cu privire la licitaţia organizată pentru o lucrare a Marinei. Apoi ea îl ţintuise cu o privire serioasă şi-l întrebase:

– De ce?

– De ce ce?

– De ce m-ai ales pe mine? Lasă deoparte toate aiurelile pe care mi le-ai spus în Irlanda.

– Şi de ce să nu te aleg pe tine? În afacerile mele am colaborat mereu cu femeile. De ce să nu lucrez cu o femeie şi în cealaltă afacere?

– Ăsta nu e un motiv.

– În regulă. Sînt fermecat.

– Nici ăsta nu e un motiv valabil.

– O, dar e un motiv foarte bun, răspunse el. Poate nu unul *inteligent*. Spre surprinderea lui, ea zîmbise din nou, ba chiar îi atinsese braţul cu unghiile ei lungi...

Le mai simţea şi acum atingerea pe piele, ca un curent electric.

– N-a fost o întîlnire importantă, Reg. Doar un început.

– Eşti un nesăbuit.

Taggart rînji.

– Dau curs unei dorinţe perfect omeneşti de a...

Uneori, Reggie îl băga în sperieţi pe Taggart; la fel şi în clipa aceea cînd, brusc, îl scrută cu privirea celui care a văzut multe şi detesta aproape tot ce observase.

– Omeneşti? Trebuie să încetezi să mai fie *uman* cînd te răzbuni. Nu poţi risca permiţîndu-ţi să ai o iubită sau, fiindcă tot am ajuns aici, să dai frîu mîniei, cum ai făcut cu Mikey, sau aroganţei, cum ţi se întîmplă zilnic.

– Îmi amintesc: să fiu diabolic pentru a învinge diavolul?

– Diavolul cu care te lupţi e organizat şi disciplinat, altfel n-ar fi supravieţuit atît de mult... Chris, n-ai deloc noţiunea primejdiei?

– Fratele meu a aflat deja de Helen. Ce poate să-mi facă, să mă condamne pentru că m-am îndrăgostit de o femeie mafiotă?

– Nu e deloc amuzant. Apropiindu-te de ea îţi asumi de două ori mai multe riscuri. Uiţi motivul pentru care ai recrutat clanul Rizzolo.

– Reg, pari agitat. Ţi-ar prinde bine să te odihneşti un timp.

– Mă simt foarte bine.

– Ia-ţi un concediu.

– Concediile sînt pentru amatori.

Taggart ridică din umeri şi închise subiectul.

– Mă duc cu ea la balul guvernatorului. E o petrecere cu scop filantropic. Taggart Construction cumpără o masă.

– Pot să întreb de ce, fără să mă trimiţi în concediu?

– Pentru că aşa vreau... În definitiv, e mai bine să fim în contact direct. Lucrurile se accelerează tot mai tare. Nimeni nu trebuie să ştie că-i dau ordine în timp ce dansăm.

Totuşi, nu putea să facă abstracţie de Tony. Dacă guvernatorul Costanza candida într-adevăr la preşedinţie, iar Arthur Finch reuşea să-l învingă pe primar în cursa pentru postul de guvernator, Tony, conducătorul Strikeforce şi omul care pusese mafia pe fugă, avea

şansa să-i ia locul lui Arthur în postul de procuror federal. Taggart nu putea să exercite nici un fel de presiune în avantajul lui Tony – în ultimii optzeci de ani biroul procurorului federal n-avea nici o coloratură politică – dar existenţa unui frate care se afişează în văzul lumii cu fiica unui mafiot nu l-ar fi ajutat în obţinerea numirii. În aceste condiţii îl sună pe bătrînul Alphonse şi-l întrebă:

– Îmi împrumuţi un nepot?

– Am lichidat o mulţime de femei, îl asigură pe Sal Ponte ucigaşul plătit, la prima lor întîlnire. Dar niciodată pentru voi.

Chipeşul *consigliere* al lui Don Richard era prea inteligent ca să se ghideze după aspectul exterior, însă remarcase îngrijorat că ucigaşul plătit nu arăta deloc formidabil. Singurul lucru ameninţător la Eddie Berger era reputaţia. Altfel, oricine avea peste un metru şaizeci şi cinci şi şaptezeci de kilograme l-ar fi putut doborî cu uşurinţă. Şi nimic din comportarea şi atitudinea lui Eddie Berger nu te făcea să crezi că, o dată doborît, se va ridica şi va ucide prin oricare metodă posibilă.

Reggie Rand l-ar fi identificat pe loc ca aparţinînd acelui tip special de nebuni care cunosc la perfecţie amănuntele vieţii cotidiene, un ţicnit care ştie că poliţiştii nu bagă niciodată în seamă un tip mărunţel ce trage după el o mătură, şi, ca atare, poate umbla încoace şi încolo după placul inimii. Abandonat la vîrsta de trei ani într-o cafenea din Arizona, crescut pe cheltuiala statului, Eddie Berger învăţase foarte devreme că un copil care pare să respecte regulile îşi primeşte cuvenita răsplată. Caietele de teme cu scris îngrijit predate la timp îi atrăgeau laude din partea profesorilor, paznicilor şi a părinţilor adoptivi. Colegii săi de şcoală erau mai puţin încîntaţi; spre deosebire de adulţi, ei intuiau pericolul pe care-l prezenta Eddie Berger.

Ajuns la vîrsta de nouăsprezece ani, tînărul mărunţel cu înfăţişare comună era deja un criminal în serie şi încă unul de succes, ajuns la a treia duzină de asasinate comise la întîmplare. Adept fidel al respectării regulilor, îngrijit, curat, manierat, rătăcea prin ţară şi

muncea din greu, făcînd orice fel de treabă domestică ivită în cale. Avea o maşină, era la zi cu ratele, nu bea şi nici nu fuma. Nimic nu-l împiedica să ucidă oameni tot restul vieţii. Cînd a aflat că poate să şi cîştige bani cu asta, a trecut la profesionişti. Ponte ştia că a venit de hac unor oameni foarte greu de lichidat.

– M-au depistat, recunoscu el la a doua întîlnire cu *consigliere* Ponte.

– Cine?

– Un tip cu care femeia s-a întîlnit în apropiere de rîu. Poate au auzit că sînt prin zonă, dar nu-mi explic cum a fost posibil.

Ponte îi transmise un ordin direct din partea lui Don Richard.

– Fă-o mîine seară.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar aş vrea să-mi dublezi onorariul.

Chipul întunecat al lui Ponte împietri, iar ochii îşi pierdură orice expresie. Pentru cei care îl cunoşteau, aceasta era un semnal de alarmă. Berger nu ştia şi nici nu-i păsa.

– Sînt nevoit să procedez astfel pentru că, după aceea, va trebui să mă dau la fund, explică el. Fraţii ei or să afle.

– Nu-ţi face griji în privinţa fraţilor ei.

– Nimeni nu păcăleşte strada. Dublu sau nimic.

Ponte cedă. Era mai inteligent să plătească decît să-i explice că, pentru a răzbuna moartea lui Helen Rizzolo, fraţii ei ar fi trebuit să se ridice ei înşişi din mormînt.

20

Drăguță masă, remarcă Helen.

La două miare tacîmul, așa se și cuvine, aprobă unchiul Vinnie cu mîndrie. Tatăl lui Chris era la fel. Nimic nu i se părea prea scump cînd venea vorba de Costanza, nici măcar pe vremea cînd acesta abia își începea cariera în Congres.

Grupul lui Taggart ședea la o masă din apropierea ringului de dans, chiar în fața orchestrei lui Peter Duchin. La dreapta lor stătea primarul împreună cu însoțitorii săi, la stînga guvernatorul Costanza, a cărui popularitate în rîndul americanilor de origine iraniană atrăsese o mulțime de oameni dornici să participe la balul de la Waldorf. Camerele de filmat ale diverselor canale de televiziune, stinse în timp ce invitații mîncau, erau aliniate lîngă perete. Printre susținătorii plini de bani ai guvernatorului se numărau foști primari ai New York-ului și un ex-guvernator care o dată cu trecerea timpului își cîștigase afecțiunea bărbaților cîndva îndrăzneți, dar actualmente inofensivi.

Actualul primar făcea turul încăperii, în speranța că ambițiile prezidențiale ale guvernatorului Costanza îi vor deschide porțile reședinței pe care acesta o ocupa în prezent. Afirmă cu seriozitate că Turnul lui Taggart e cu patru etaje mai înalt decît permite localizarea, iar cînd guvernatorul se opri la masa lui ca să schimbe

cîteva vorbe despre propunerea lui Taggart privind stadionul şi să cîntărească din ochi femeile, primarul contraatacă.

– Aş putea construi un liceu cu banii de impozite pe care nu-i plăteşte pentru Turn.

Chipul guvernatorului Costanza, care afirma în particular că privilegiile constituie cea mai activă industrie din Manhattan, exprima dorinţa de a nu fi zărit prin preajmă o prietenă de la *New Yorker*.

Taggart îi cuprinse pe politicieni pe după umeri cu braţele sale lungi:

– Şcoli? Eu asigur deja locuri de muncă, posibilităţi de afaceri şi spaţii de locuit cetăţenilor plătitori de impozite. Voi, băieţi, chiar nu sînteţi în stare de *nimic?*

Îi zîmbi vesel lui Helen, care surîdea şi ea, şi-i făcu cu ochiul omului său de presă care se ridica deja de la masă pentru a purta o conversaţie între patru ochi cu doamna de la *The New Yorker*. Se distra de minune. Vinul era italian, iar Peter Duchin corupea sute de oameni să danseze între felurile de mîncare. Dar partea cea mai bună a serii o constituia Helen Rizzolo, care făcuse ochii mari atunci cînd el o prezentase guvernatorului şi primarului. Şedea în stînga lui Taggart, purtînd diamante şi o rochie roşie care îi dezvelea umerii, şi făcuse impresie chiar şi în prezenţa sclipitoarelor Chryl şi Victoria. Nepotul oferit de Alphonse – masca lui Taggart – părea să se fi îndrăgostit încă din limuzină. Henry Bunker, pus la patru ace, era atît de intrigat de prezenţa ei, încît nevastă-sa nu-i mai dădea drumul din mînă.

Unchiul Vinnie o adora, dar care bărbat n-ar fi adorat-o? La fel reacţionase şi mătuşa Marie, care nu se lăsase păcălită de nepotul lui Alphonse. Nu avea nici o vină fiindcă Taggart şi cu Tony nu se însuraseră. Vreme de zece ani, de cînd fusese ucis Mike Taglione, le făcuse cunoştinţă cu o armată de fete italience, din toate categoriile existente în Queens şi Brooklyn: fete de familie bună crescute în stil tradiţional, fete bogate, fete moderne, fete educate la colegiu, cu combinaţia lor provocatoare de feminitate şi voinţă de fier. Cum nu ştia că familia lui Helen face parte din mafie, în

ochii ei aceasta reprezenta toate categoriile de minunate fete italience amestecate într-o singură ființă micuță și stilată, care l-ar putea convinge pe nepotul ei cel burlac să-și întemeieze, în sfîrșit, o familie.

Chryl și Victoria fremătau de curiozitate; ca atare, observă Taggart, se comportau extrem de civilizat, deși își atingeau deseori umărul și dădeau scurt din cap pentru a-și împărtăși gînduri secrete. În cele din urmă, Victoria, care ședea în dreapta lui, îi făcu semn să se apropie și-i spuse calmă:

– Poate că asta nu e una din aventurile tale de o seară.

– Ești de acord?

Victoria se aplecă peste însoțitorul ei – un critic de artă bărbos de la o revistă de arhitectură care „demola" adesea, verbal, clădirile lui Taggart și părea dezamăgit că bravul constructor nu-i spărsese în cap o sticlă cu șampanie – și-i spuse lui Chryl:

– Are intenții serioase.

Chryl îl invită la dans. În vreme ce alunecau pe ring în ritm de dans, îl anunță:

– Amîndouă am ajuns la concluzia că te-ai îndrăgostit, ticălosule.

– Așa crezi?

Dacă asta era părerea lor însemna că așa stăteau lucrurile. Chryl și Victoria reprezentau cele mai bune prietene ale sale. Numai Reggie îl cunoștea mai bine.

– Recunosc că mă cam înnebunește.

– Semn bun... O să-ți ducem dorul. Chiar foarte tare.

– O să ne mai vedem.

– A, nu, nu în felul *acela*. O femeie ca ea ar fi în stare să-ți scoată inima din piept dacă i-ai fi necredincios.

Taggart o sărută.

– Cine trebuie să fie prudent?

– În nici un caz noi, puștiule. Ar ști ea cine e de vină.

Îl sărută pe obraz, îl mai ținu o clipă în brațe, după care îl conduse afară din ring.

– Hai să ne întoarcem la grupul tău.

Cînd Helen se scuză și se pregăti să meargă la toaletă, Chryl și

Victoria se ridicară şi ele cu un zîmbet şi o urmară. Henry Bunker remarcă:

– Indiferent ce ar vorbi între ele, nu poate fi în avantajul tău.

Taggart se scuză şi el. Găsi o cabină telefonică în hol, închise uşa şi formă un număr pe care Reggie îl obţinuse de la un agent NYNEX.

– Dă-mi-l la telefon pe Mikey Nebunul.

– Cine eşti? De unde dracu' ai obţinut numărul ăsta?

– L-am cumpărat. O mie de dolari fiecare cifră. Ştiam deja codul zonal. Dă-mi-l pe Mikey.

O mînă acoperi receptorul; după un timp, Mikey răspunse.

– La telefon omul tău de pe barcă, Mikey.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea.

– Voiam să-ţi amintesc că se apropie scadenţa.

– Omule, nu face presiuni asupra mea. Cînd o să am banii, o să-ţi plătesc.

– Asta nu mă încălzeşte cu nimic. Nu-ţi mai vînd nici un gram pînă nu-ţi achiţi datoria.

– De unde dracu' să obţin bani dacă n-am nimic de vînzare?

– Asta-i problema ta.

– Nu, zău? Şi ce ai de gînd să faci în privinţa asta?

– Mikey, ai fost şi tu recuperator. Vorba cîntecului: „Poţi fugi, dar e imposibil să te ascunzi". E nevoie să trimit pe cineva să-ţi rupă picioarele?

– Cu cine dracu' crezi că vorbeşti?!

Taggart închise telefonul, se duse la toaleta bărbaţilor, se pieptănă şi reveni la masă. Se întoarseră şi Helen împreună cu Victoria şi Chryl. Helen, care îşi îndreptase pînă atunci atenţia în special asupra nepotului lui Alphonse şi mătuşii Marie, puse mîna pe braţul lui Chris, făcîndu-l să tresară la fel ca în maşină, cu o săptămînă în urmă, şi-i spuse cu un zîmbet abia schiţat, pe care doar el îl putea aprecia pe deplin:

– Prietenele tale mi-au făcut o ofertă pe care n-am putut-o refuza.

– Ce ofertă?

– Îmi vor amenaja şi decora un club.

– Glumeşti!

– Tu le-ai spus că am cîteva cluburi. Mi-au mărturisit că şi-au dorit dintotdeauna să decoreze unul. Am făcut o înţelegere.

Taggart observă cu întîrziere că Victoria arborase atitudinea profesională pe care o avea ori de cîte ori negocia contracte cu firme de amenajări interioare.

– Unde? o întrebă el.

– În holul Turnului Taggart, îi răspunse Victoria.

– Holul meu? Dar vorbim de o clădire destinată birourilor de firme.

– Ce-ai zice de un club de dans înalt cît zece etaje? Îţi poţi imagina sunetele, *luminile* în spaţiul acela incredibil? Zece etaje de muzică? Va fi ceva mortal. Ce zici, Helen, vrei să-i spunem aşa? „Mortal"?

– Nu.

– Ce părere ai de „Moartea"? interveni Victoria. Ar fi drăguţ. „Moartea." Îmi place cum sună.

Helen respinse şi acest nume. Victoria o aprobă:

– Ai dreptate, aduce ghinion.

Taggart repetă:

– E o clădire administrativă.

– Nu şi seara. Chryl are o idee grozavă. Jocurile de lumini şi oglinzile pot fi suspendate, ca decorurile la teatru. Seara le cobori pentru club. Iar dimineaţa le ridici şi nu se mai văd.

Mîna ei graţioasă se înălţa şi cobora, însoţindu-i vorbele.

– Ai idee cît va costa asta, presupunînd că obţii acordul primăriei?

– Poţi să-ţi permiţi.

– Eu?

– E clădirea ta.

– Şi dacă nu vreau o discotecă în holul meu?

Victoria se întinse şi-o bătu uşurel pe Helen pe mînă.

– Nu-ţi face griji, dragă. Vorbim cu Donald Trump.

– Bine, bine, spuse Taggart. O să mă gîndesc.

Victoria zîmbi încîntată.

– Du-te şi vorbeşte cu primarul. Acum.

La întoarcere, Chris observă că petrecerea e în pericol să se

destrame, căci echipele TV îşi porniseră aparatele de filmat, iar cei opt sute de oameni care pînă atunci se distraseră de minune şi dansaseră începură să facă semne cu mîna vecinilor rămaşi acasă în sufragerie, la televizor. Taggart plonjă în mulţime, ceru nepotului lui Alphonse fisa de garderobă pentru haina lui Helen provocîndu-i o dezamăgire uriaşă, şi o luă pe Helen de mînă.

– Hai să plecăm de-aici.

– Cum rămîne cu partenerul meu?

– Trebuie să fie la şcoală mîine dimineaţă.Să mergem, vreau să-ţi arăt ceva.

Taggart o ajută să-şi îmbrace haina neagră de vizon, apoi o conduse prin hol. Un semn cu capul spre una din numeroasele gărzi de corp pe care Reggie insistase să le introducă în taină în hotel, şi limuzina sa albă apăru la intrare. Ceasul de pe Helmsley Building arăta ora unu. Park Avenue era aproape pustie, la fel şi străzile laterale, cu excepţia cîtorva taxiuri şi limuzine ce se îndreptau spre Waldorf.

Laturile Turnului Taggart ce dădeau spre centru şi spre Park Avenue erau împodobite cu brazi de Crăciun înalţi de cinci etaje, formaţi din beculeţe colorate şi avînd în vîrf Steaua lui David, în cinstea sărbătorii Hannukah.

– Anul viitor, cînd clădirea va fi dată în folosinţă, vom introduce un sistem de control computerizat al luminilor, astfel încît ferestrele să formeze modele: brazi de Crăciun, inimioare de Ziua Sfîntului Valentin, iepuri de Paşte.

– Şi dacă o să vrea careva să lucreze peste program într-un birou neluminat?

– N-are decît să-şi aducă o lanternă.

Maşina se opri în faţa porţii principale de acces pe şantier.

– Ai vrea să-mi vezi apartamentul?

– Clădirea nu e terminată.

Taggart arătă în sus. O lumină aurie, solitară strălucea în vîrful turnului cufundat în beznă.

– Locuinţa mea e deja gata.

Helen îi luă mîna în palmele sale; el le simţea căldura chiar şi prin mănuşi.

– Ce-ar fi să facem altceva înainte?

– Sigur. Ce anume?

– Bunăoară să ne uităm la decorațiile din vitrine?

– Acum? Nu știu dacă sînt puse în funcțiune; e trecut de miezul nopții.

– Funcționează, spuse ea cu convingere, cuprinsă de o emoție copilărească. Pe vremuri, tata mă lua noaptea tîrziu la plimbare, să le vedem. Numai noi doi. În fiecare an, înainte de Crăciun, mergeam la Saks, Lord and Taylor, și la Altman. Uneori, cînd se făcea tîrziu, nu mai eram decît noi pe stradă. Putem merge?

– Sigur că da.

Limuzina se îndreptă spre vest, urmată de un taxi vechi pe care Taggart nu-l observă. Cînd Rolls-ul alb opri în fața la Saks, taxiul staționă cu două cvartale mai în spate. În fața magazinului erau parcate microbuze; familii cu copii mici treceau prin fața vitrinelor.

– Exact cum făceam și noi, spuse Helen.

Ieșiră din mașină să admire privelișlea.

Decoratorii magazinului Saks imaginaseră scene de Crăciun din anii treizeci. În prima vitrină era un cuplu de tineri eleganți, pregătiți să plece la petrecere, care urau noapte bună copiilor în pijamale, supravegheați de o doică; în fața casei redate în cele mai mici amănunte aștepta un automobil Duesenberg miniatural.

– Anii treizeci, zîmbi Helen. Bunicul meu murea de foame pe atunci. Afacerile cu băuturi mergeau groaznic de prost, din cauza prohibiției.

– Bunicul meu era zidar. A ajuns șomer după terminarea construcției Empire State Building.

Helen ridică privirea spre el.

– De ce mă tot inviți în oraș?

– Sincer?

– Dacă poți.

– M-am cam îndrăgostit de tine.

– Domnule Taggart, am instalat în barurile mele microfoane, pentru ca nu cumva angajații mei să se apuce de afaceri cu droguri. Microfoanele surprind și conversațiile clienților. Fraza asta o aud de cel puțin treizeci de ori pe seară.

– Sînt tipi care speră că tu asculți.

Ea rîse, remarcînd că întotdeauna complimentele lui îi exprimă cu precizie gîndurile. Trecură la următoarea vitrină, care înfățișa perechea dansînd la marele bal.

– Serios, de ce? Ce se întîmplă cu tine?

– Exact ce ți-am spus.

– Facem parte din lumi diferite. În seara asta am cunoscut oameni care m-ar fi scuipat dacă ar fi știut cine sînt.

– Nu și în prezența mea, promise Taggart cu o voce aspră, joasă.

Preț de o secundă, Helen îi percepu din nou capacitatea de a urî cu ferocitate, pe care nu o ascundea niciodată prea adînc. Trebuia însă să recunoască: nici căldura exuberantă și tandrețea cu care o învăluia nu erau niciodată departe. Și una, și alta o făceau să fie precaută. Se îndoia că el ar putea vreodată să-i provoace vreo suferință, dar exista riscul ca într-o zi s-o determine să-și facă rău singură.

– Nu știu ce se întîmplă. Nu-mi dau seama ce vrei. Și nu știu cum se împacă omul din tine cu planul tău.

– Îți amintești cînd ne-am întîlnit pentru prima oară?

Ea se uită împrejur, dar pe stradă nu se vedea nici țipenie de om.

– Cînd eu eram legată de un scaun, iar tu umblai pe lîngă mine cu mască pe față?

– Nu. În restaurant.

– Care restaurant?

– Abatelli, pe Woodhaven Boulevard. Te-am văzut într-o seară de vară, acum vreo zece ani; erai cu familia.

– A, „logodna" mea, murmură ea cu un zîmbet ironic. Ezită; avea motive întemeiate să nu-și amintească cu plăcere de seara aceea, dar ajunsese să țină la el suficient de mult ca să fie cinstită. Voia să-și deschidă sufletul. Mă întrebam cînd o să pomenești de seara aceea.

– Ți-o amintești?

– Sigur că da. Te-ai uitat la mine toată seara. Mi-ai zîmbit foarte frumos. Mă întrebam cine ești.

– M-ai năucit. Nu puteam să-mi iau gîndul de la tine.

Helen zîmbi. „Recompensa" pentru onestitate apăruse imediat; expresia de fericire zugrăvită pe chipul lui Chris dovedea că o place cu adevărat, şi că îi făcea curte pentru ceva ce depăşea graniţele planurilor sale cu mafia. Avea aceeaşi senzaţie pe care o trăise un răstimp foarte scurt în primăvară, la meciul de base-ball al unchiului Frank; se întreba dacă e cu putinţă să i se deschidă o uşă pe care o crezuse încuiată pentru totdeauna. Dar aruncătorul din echipa unchiului Frank, cum l-o fi chemat, făcea parte din altă lume, pe cînd ea şi Chris avea multe lucruri în comun.

– Ce era cu tine atunci? întrebă ea. Ce căutai acolo?

– Mîncam, asta înainte să mă iau la harţă cu Don Richard Cirillo. Ţii minte?

– Îmi amintesc că ai ieşit cu el. Apoi s-a întors singur.

Taggart se întunecă la faţă; îşi feri privirea o clipă, atingînd cu mîna cicatricea de la gură. Apoi o privi pe Helen din nou, expresia întunecată fiind înlocuită de un zîmbet poznaş, tipic.

– Te-ai dus la toaletă şi te-ai drogat.

Helen zîmbi şi ea.

– Nu, m-am drogat înainte să vin. La toaletă am mai luat o priză.

– Mi-am închipuit că vor să-ţi aranjeze măritişul.

– Ai ghicit corect.

– Nu credeam că aşa ceva se mai poate întîmpla în vremurile noastre.

– Părinţii mei aveau motivele lor.

– Mai tîrziu am auzit că Cirillo încerca să medieze pacea între familia ta şi clanul Conforti.

– Era mult mai complicat. Părinţii mei nu m-ar fi vîndut în schimbul „păcii", fii sigur de asta. Sînt italieni pînă-n măduva oaselor în unele privinţe, dar nu de categorie inferioară.

– Atunci, de ce au făcut-o?

Helen ridică din umeri, se uită în jur şi rămase îndelung cu privirea aţintită asupra unei fetiţe pe care tatăl ei o ţinea de mînă.

– Aranjîndu-mi măritişul împuşcau mai mulţi iepuri dintr-o dată.

Eram cam sălbatică. Ştiau că, dacă mă ţin acasă, o să le aduc numai necazuri. Şcoala nu mă interesa deloc. Eram *pregătită*, ştii? Aveam şaisprezece ani, şi tot ce mă atrăgea se afla dincolo de zidurile casei.

– Păreai mai tînără.

– Eram o zvăpăiată. Îmi dădeau întîlnire tipi trecuţi de treizeci de ani.

Rîse din toată inima, şi Taggart conchise că, fără nici o îndoială, o iubeşte.

– Fraţii mei îşi petreceau jumătate din timp ameninţîndu-mi curtezanii.

– Pe urmă ce s-a întîmplat?

– O, Doamne! Ce nu s-a întîmplat! În primul rînd, aranjamentul nu a fost decît o şmecherie a lui Cirillo, dar asta am aflat mai tîrziu. În al doilea rînd, bietul puşti cu care m-au măritat era un ratat.

Helen trecu la vitrina următoare, iar Taggart o urmă. Aici, cei doi îşi luau rămas-bun de la gazde, servitoarele ofereau petrecăreţilor întîrziaţi lapte de pasăre, afară începuse să ningă, iar automobilul se transformase în chip miraculos într-o sanie trasă de cai.

– Soţul meu era minunat. Avea un suflet foarte bun. Dar nu reuşea să se descurce cu taică-său, cu restul familiei, cu toate presiunile care se exercitau asupra lui. Nu voia să facă parte din mafie. Aşa că se droga pe rupte. Cum se întîmplă cu copiii obişnuiţi din care părinţii vor să scoată doctori, iar ei nu se ridică la nivelul aşteptărilor. La început n-am ştiut. Uneori mai luam şi eu un drog sau altul, aşa că nu-mi închipuiam că la el e altfel. Dar era. Clătină energic din cap. Cînd eşti măritată cu un dependent de droguri, te confrunţi cu problema singurătăţii. El îmi spunea întruna că mă iubeşte, şi chiar mă iubea, dar trei sferturi din timp şi-l petrecea plutind.

– Tu nu pluteai cu el?

– Am încercat. Dar nu sînt o mare amatoare de droguri. Mă plictisesc dacă „plutesc" mai mult de două zile. După două zile vreau să-mi recapăt minţile. Şi iată că mă limpezeam, în vreme ce

el continua să plutească. Aşa că am suferit de singurătate. Pînă cînd mi-am găsit un prieten.

Helen trecu mai departe, urmată de Taggart. Perechea din vitrină se afla de-acum cu sania în Central Park. Helen se uită la el cu o sclipire jucăuşă în ochi.

– Ştii foarte multe despre mine. Ţi-ai dat seama şi cine era prietenul, nu-i aşa?

Taggart clătină din cap.

– Haide, trebuie să ştii.

– Probabil cineva din cazino.

– Sigur. Pe cine altcineva aş fi putut să cunosc în Vegas? Ghici cine era?

– Cineva de care te-ai îndrăgostit.

– Da.

– Probabil tatăl, proprietarul.

– Ai nimerit-o. Ştiai că era vorba de socrul meu. Aş vrea să nu mă mai minţi. Am fost cinstită cu tine, mai cinstită decît cu oricine altcineva. Te-aş ruga să fii şi tu la fel.

– Îmi cer scuze, spuse el cu un zîmbet îndurerat care-o încîntă pe Helen. M-am cam dezobişnuit. O să mă străduiesc.

– Mulţumesc. E drăguţ din partea ta. Foarte... Ştiai că am rămas însărcinată cu el?

– Nu.

Ea ridică imediat privirea spre el, apoi încuviinţă ca pentru sine.

– Nimeni n-a ştiut. Habar n-aveam ce să fac. Apoi mi-am zis: foarte bine, o să mă prefac că e copilul soţului meu. Nu trebuia decît să-l fac să se ţină departe de droguri suficient timp cît să reuşească să mi-o pună.

– Logic, replică Taggart, surprins de duritatea exprimării ei.

– Bunicul copilului ar fi fost în realitate tatăl lui. Iar cu tatăl copilului s-ar fi înfrăţit. O familie, nu?

– Aşa cum spui tu, pare simplu.

– Ar fi putut să fie. Numai că socrul şi iubitul meu a fost împuşcat de blestemaţii de Cirillo.

Se duse în faţa ultimei vitrine; o fetiţă de vreo zece anişori îi

zîmbi, iar ea o mîngîie uşor pe cap. Fetiţa se depărtă. Taggart veni lîngă Helen. Cuplul din vitrină îngenunchease în grabă pe covorul din salon şi împacheta în grabă jucării. Alături era o frapieră cu şampanie; bărbatul ţinea degetul pe nodul cadoului, iar femeia făcea funda. Păreau pe punctul de a se săruta.

– Aşa că m-am dus acasă şi le-am spus părinţilor mei: „Îmi datoraţi anularea căsătoriei şi un avort!" Şi s-au conformat. Nu ştiu cît i-a costat, dar au obţinut anularea căsătoriei. Am făcut avortul. I-am convins să mă lase să merg la colegiu... Asta a fost amuzant. Colegiul Sarah Lawrence. Ar fi trebuit s-o vezi pe micuţa italiancă, perfect machiată şi cu părul spălat în fiecare zi, în vreme ce fetele celelalte, fetele reale, se îmbrăcau înadins ca să arate ca slujnicele noastre de la bucătărie... La colegiu mi-am însuşit primele noţiuni de muzică. Mi-au dat o profesoară, o femeie care cînta dumnezeieşte la vioară, şi un semestru întreg am studiat un compozitor italian de care nu mai auzisem niciodată, Corelli. După aia ticălosul de frate-tău l-a băgat pe tata la închisoare, iar eu a trebuit să vin acasă să-i ajut pe Eddie şi Frank să conducă afacerile...

Taggart îşi dorea să nu fi ales familia ei drept instrument al răzbunării sale.

– Mereu îi numeşti pe ceilalţi oameni „reali". Şi tu eşti reală.

– Nu ca ei. Ei îşi pot permite să greşească în viaţă. În mafie, o singură greşeală e de-ajuns ca să fii prins. Dar cine are o viaţă perfectă?... De ce te-ai luat la harţă cu Don Richard?

Îl prinsese pe picior greşit.

– Credeam că l-a ucis pe tatăl meu.

– Aşa s-a întîmplat?

Taggart clătină din cap.

– Cineva s-a înfuriat şi şi-a pierdut controlul. Dar mi-a trebuit ceva vreme să văd lucrurile în felul ăsta.

Ea îi puse palma pe gît.

– După puls, aş zice că eşti gata să explodezi.

Taggart evită minciuna necesară sărutînd-o pe buze. Ea îi răspunse la sărut; întredeschise buzele şi le lipi tandru de gura lui. Îşi atinseră limbile. Ea se desprinse cu un zîmbet satisfăcut.

– Hei, Crăciun fericit.

Taggart avea senzația că, dacă ea nu l-ar ține de mînă, ar începe să plutească peste Fifth Avenue.

– Ce-ar fi să mergem undeva și să facem schimb de cadouri, sau ceva în genul ăsta?

Ea continua să-l țină de mînă. Îl privi cercetător; ochii ei de culoarea violetelor erau umbriți de mirare.

– Nu știu, zău.

– Vrei să-mi vezi apartamentul?

Ea ridică din umeri, de parcă nesiguranța pe care o simțea în ceea ce-l privește nu mai avea importanță, atîta timp cît în majoritatea privințelor era foarte sigură pe sine.

– De ce? se miră ea. De ce ți-am spus toate astea?

– Pentru că ai presupus că știu oricum.

Ea îi zîmbi din colțul gurii.

– Doamne, ce mult i-ai plăcea mamei. Un italian cumsecade, bogat, care nu face parte din mafie.

– Pe jumătate.

Ea se ridică pe vîrfuri și-i șopti cu amărăciune:

– Al cui frate l-a băgat la răcoare pe tatăl meu, și cine atacă mafia? Minunat, de-a dreptul minunat.

– Mai bine să omiți ultima parte.

– Chris, ești nebun.

– Vrei să ne jucăm?

– Mă mulțumesc să mă uit.

– Hai să mergem.

Se urcară în mașină și porniră spre Park Avenue. Helen se sprijini de portieră, de parcă ar fi cumpănit dacă e cazul să sară sau nu. Apoi, spre încîntarea lui, se apropie și puse capul pe umărul lui. Părul ei era lucios și emana un parfum slab; îl sărută, și rămase cu senzația că sărută un văl dens de mătase. Taggart se lăsă pe spate, relaxat, fericit să privească defilarea orașului dincolo de geamurile fumurii. Nu se mai simțise astfel de la... Dar nu exista nici un „de la". Nu se mai simțise astfel niciodată în toată viața lui.

Rolls-ul opri lîngă Turn. Un omuleț cu înfățișare timidă, îmbrăcat cu o haină militară jerpelită, stătea ghemuit lîngă gardul șantierului.

Cînd Taggart şi Helen coborîră din maşină, porni spre ei cu mîinile în buzunare.

– Domnule, aveţi ceva mărunţiş, să-mi iau o cafea?

Paznicul şantierului apăru în grabă dinspre poartă.

– Bună seara, domnule Taggart.

– Bună seara, Johnny. Mi-au repus liftul în funcţie?

– Da, domnule.

Omuleţul dădu înapoi, temător, la vederea paznicului şi a şoferului limuzinei; tremura, aşa că Taggart desprinse două bancnote de o sută de dolari din agrafa sa pentru bani.

– E frig, îi spuse vagabondului, auzind în minte vocea tatălui său. Cumpără-ţi o haină groasă.

Helen îl urmă în haosul ce domnea în hol. Becuri goale luminau pardoseala de ciment şi structura de susţinere din oţel; cablurile şi schelele aruncau umbre încîlcite pe pereţii din beton şi pe tavanul aflat foarte sus.

– Clubul dumneavoastră, *madame*.

– Victoria şi Chryl chiar pot să facă ce-au spus?

– Dacă au la dispoziţie un cec suficient de „alb", sînt în stare să facă şi un apus de soare plăcut la est.

– O să te îmbogăţeşti.

– Serios?

– Cînd un tip sclivisit şi plin de bani va plăti o sută cincizeci de dolari pentru o sticlă de şampanie în Salonul pentru şampanie, o sută douăzeci vor intra în buzunarul tău.

– Pe aici, partenere.

Ea ezită din nou.

– Chiar îţi plac fetele astea, nu-i aşa?

– Sîntem foarte buni prieteni.

– Mai mult decît prieteni?

– Am devenit rude. Le-am cunoscut imediat după moartea tatălui meu. Am renunţat la ele cînd au vrut să se mărite. Cînd au ajuns să se plictisească de flăcăii lor, le-am făcut rost de cei mai buni avocaţi în materie de divorţuri. Uneori îmi sînt adevărate mame, alteori le sînt eu ca un tată.

– Mi-au arătat fotografii. Fetița Victoriei seamănă mult cu tine.

– Da, Annie. Tony spune că seamănă perfect cu mama noastră.

– Tatăl este...

– Copiii poartă numele unor familii bogate, de viță nobilă. Nu există în toată America o ușă care să le fie închisă în viitor. Iar pînă atunci, pot apela la unchiul Chris ori de cîte ori mami are nevoie de o mînă de bărbat pe lîngă casă.

– Te mai culci cu ele și acum?

– Uneori.

– Cu amîndouă?

– Chryl și Victoria sînt o pereche. Ori amîndouă, ori nici una; problemele survenite în căsniciile lor s-au datorat în bună măsură acestui fapt.

– Nu mi se pare normal, dar adevărul e că par foarte fericite.

– Sînt foarte bune în meseria lor, se îmbogățesc prin munca proprie, iar măgarii cu care au fost măritate le-au dăruit copii frumoși. Sigur că sînt fericite.

– Tu vei avea vreodată copii?

– Ciudată întrebare. Urcăm?

Puțul liftului încă mai era doar un schelet neacoperit, dar liftul în sine fusese finisat, avea lambriuri lăcuite și ornamente cromate. În colțuri se aflau vaze de cristal pline cu frezii albe care parfumau aerul, un suport de umbrele din argint și o sticlă de Moet într-o frapieră tot din argint.

– Toate lucrurile astea, n-au să fie furate?

– Lift particular, direct spre apartamentul proprietarului. Șampanie?

Taggart scoase foița sticlei, apoi dopul, și turnă șampanie în două pahare înalte.

– Noroc.

– *Per cent 'anni.*

Zîmbi la vederea bulelor care urcau spre suprafață în pahar, în timp ce liftul continua să urce...

– Chris, cît de bogat ești?

– Nu chiar atît pe cît arăt, dar în ultimii vreo doi ani mi-a mers destul de bine. Și, mulțumită conducerii orașului, care suferă de

confuzie iremediabilă, obțin suficiente scutiri de impozite ca să păstrez majoritatea cîștigurilor... Înghite în sec, dacă ți s-au înfundat urechile.

Ea îl întrebă extrem de serioasă:

– Pentru ce faci asta?

– Aceeași întrebare e valabilă și pentru tine.

– Eu îmi protejez familia.

– Și eu.

– Pare greu de crezut.

Să dea drumul sălbăticiunii închise în sufletul lui? se întrebă Taggart. Să scape, într-un fel sau altul, s-o ia pe Helen și să plece. Și să-și petreacă restul vieții amintindu-și o promisiune încălcată? Nu atîta timp cît ucigașii lui Mike Taglione continuau să controleze New York-ul. Dar după aceea? Se cutremură, incapabil să-și ducă gîndul pînă la capăt; din fericire, se deschiseră ușile, împiedicîndu-l astfel să se adîncească în introspecție. Îi întinse mîna lui Helen, iar ea o luă cu un gest firesc. O conduse în hol. Ușile liftului se închiseră cu un sîsîit în urma lor. Mirosea a vopsea proaspătă, lac de mobilă și trandafiri.

– Trăiești bine, remarcă ea.

Se simți obligat să-i dea explicații.

– La drept vorbind, nu costă mai nimic, fiindcă valorează o avere, ca publicitate gratuită. Agentul meu pentru publicitate se va îngriji ca în toate revistele să apară articole despre apartamentul meu. Lumea va afla despre clădirea cea mai nouă și mai incredibilă. Asta va face din ea un imobil foarte rîvnit. Asta înseamnă că voi vinde un apartament în valoare de opt sute de mii de dolari la prețul de un milion două sute, și voi putea să-i promit cumpărătorului că anul viitor îl va vinde cu un milion și jumătate, fiindcă pe clădire e scris numele meu.

– Se pare că mi-am ales afacerea nepotrivită.

– Păi, dacă într-o zi o să vrei să-ți corectezi greșeala... zîmbi el.

– Afacerea asta e a ta, nu a mea.

Chris își dădu seama că e impresionată, și totuși nu prea tare, de parcă opulența modernă era apanajul unor *stranieri*, prea

departe de lumea ei ca să o atragă. Îi arătă dormitoarele de la primul nivel, bucătăria, sufrageria şi biblioteca de la nivelurile de deasupra. Mai sus, la ultimul nivel, la capătul unui coridor lung, se vedea o cameră cu pereţi de sticlă. Pe măsură ce se apropiau de ea, vedeau tot mai bine imagini ale oraşului în noapte.

– Uită-te la tavan, spuse el conducînd-o înăuntru.

Şi, pentru a doua oară de cînd se cunoşteau – prima oară fiind cu şase luni în urmă, cînd îşi scosese masca pe pajiştea irlandeză –, o luă prin surprindere. Helen se uită în sus; deasupra lor, stelele sclipeau tremurător dincolo de plafonul de sticlă. Ea se roti prin cameră, uitîndu-se la stele. Apoi privirea îi coborî spre pereţii de sticlă, şi, în final, spre podea.

Ţipă; Taggart o cuprinse în braţe.

– *Uşurel.* Te ţin bine.

Helen îşi puse mîna pe piept, respirînd precipitat.

– Doamne, Dumnezeule!

Stăteau pe o podea din sticlă, la trei sute de metri deasupra nivelului străzii. Oraşul ţîşnea spre ei ca un monstru apărut din întuneric, cu un milion de dinţi sclipitori.

– Uite cum îmi bate inima, rîse ea. Am crezut că o să cădem. Ah, e fantastic!

Chris se sprijini de o coloană, aceeaşi de care atîrnase Jack Warner primăvara trecută, şi o urmări pe Helen cum se plimbă prin cameră. Îşi dădu seama că toate acestea deveneau brusc amuzante, într-un fel pe care nu-l mai observase pînă atunci. Ea aluneca printre piesele de mobilier, atingînd cu palma stofele şi suprafeţele lustruite, savurînd totul şi privind în jos în repetate rînduri. La un moment dat se aşeză pe un fotoliu, se aplecă peste braţ şi se uită îndelung prin podea.

– Încă mă mai face să tremur.

– Ştiu. Mie mi-a trebuit o săptămînă ca să-mi conving genunchii să se poarte frumos.

Ea reîncepu inspecţia; după o vreme se opri lîngă peretele exterior, între două grupuri de mobilier.

– Ce sînt liniile astea? întrebă ea, arătînd spre nişte sîrme din

podea, dispuse la intervale egale, atît de subțiri că erau aproape invizibile.

Taggart porni spre ea.

– Atinge-le.

Ea îngenunche și atinse sticla; rochia se adună în jurul ei ca o corolă de floare.

– E caldă.

– Sistem de încălzire.

Helen privi vîrfurile clădirilor din jur printre degete, apoi îl învălui într-un zîmbet.

– Mi-a venit o idee nemaipomenită.

– Asta și speram.

– Ai mai făcut-o? întrebă ea.

– Încă nu.

– Spui drept?

Taggart se așeză pe podea lîngă ea.

– Spun drept. Tu ești primul meu oaspete. Apartamentul a fost terminat azi. Singura problemă e că podeaua e tare ca piatra. I-am scos din minți pe proiectanții mei cerîndu-le să găsească o podea moale, dar toate materialele pe care le-au încercat erau cețoase.

– O să ne vadă cineva?

– Asta rămîne la latitudinea ta.

Taggart îi dădu o telecomandă. Ea se jucă zîmbind cu luminile din încăpere și le micșoră pînă cînd camera se cufundă în beznă.

– Parcă am pluti pe cer, șopti ea cu respirația tăiată.

Deasupra lor, dedesubt și împrejur erau noaptea, stelele și luminile. Ochii lui Taggart se obișnuiră cu întunericul, și chipul ei prinse contur în lumina orașului de sub ei. O sărută pe umăr, încîntat de moliciunea pielii ei. Helen se lipi de el; Taggart urmări cu buzele breteaua subțire a rochiei și-i atinse sînii.

– Chris? Ce vrei de la mine?

– Trupul tău, vreme de zece ani, ce părere ai? Și după aceea mai vorbim.

– Nu glumi. Sîntem amîndoi implicați în aceeași afacere.

Deși în preajmă nu putea fi nici un microfon ascuns, instinctiv

ea rosti ultimele cuvinte în şoaptă, la urechea lui. Taggart îi răspunse tot în şoaptă.

– Faptul că învingem mafia nu face decît să îmbunătăţească lucrurile.

– „Învingem"? Vorbeşti ca un poliţist.

– O facem să ne aparţină, se corectă el, remarcînd tonul tăios al vocii ei. *Priveşte!* Îşi trecu mîna pe suprafaţa netedă a podelei ca şi cum ar fi mîngîiat luminile de dedesubt.

– Sîntem ca nişte cuceritori barbari care galopează pe pantele munţilor; acolo e oraşul, care aşteaptă să-l luăm în stăpînire. Dacă-l vrem, ne aparţine.

– Eşti beat, spuse ea cu o voce nesigură.

El se aplecă încă o dată spre buzele ei şi o sărută pătimaş; cînd se opri, tremurau amîndoi.

– Oamenii beţi nu ştiu să sărute. Sînt beat?

Helen se desprinse din îmbrăţişare şi se ridică în capul oaselor.

– Mă bagi în sperieţi.

– Tu m-ai băgat în sperieţi, din ziua cînd te-am văzut pentru prima oară.

– Chris, doar nu crezi ce spui. Asta era acum zece ani. Eu aveam şaisprezece ani.

– Eu dau viaţă dorinţelor mele şi le transform în realitate.

– Eşti nebun.

– De cînd a fost ucis tatăl meu, n-am făcut nici măcar un lucru despre care oamenii să nu spună că e o nebunie. Dar, dacă sînt nebun, atunci sub noi nu e nici o podea; plutim în aer. Nu există nici un Turn Taggart, doar aerul deasupra unei amărîte de clădiri părăginite, cea pe care a trebuit s-o dărîm ca s-o construiesc pe asta. Aşa că, dacă sînt nebun, nu ştiu cum am ajuns aici sus, dar ştiu că acum cădem, şi încă repede.

Ea privi oraşul-premiu de dedesubt.

– Ţine-mă în braţe.

– Nu pot. Cădem.

– Am o paraşută.

Cu o mişcare rapidă, graţioasă, Helen îşi descheie rochia, o dezbrăcă şi-o ridică deasupra capului.

Taggart o privea cu nesaţ. Strălucirea oraşului pătrundea prin podea şi îi lumina blînd sînii mici, rotunzi, cu sfîrcuri întunecate. Picioarele ei, întinse lîngă el, erau lungi, suple, cu o formă elegantă. Purta ciorapi cu jartiere, deasupra cărora coapsele ei luceau de parcă ar fi fost luminate dinăuntru, şi chiloţi din dantelă decoltaţi. Îl privi şi ea, cu oarecare sfidare şi oarecare mîndrie.

– Nu eşti reală. Tot mai cădem.

La început, împreunarea lor a fost blîndă, aproape şovăitoare, căci Taggart, conştient şi stînjenit de statura sa impunătoare, se controla de teamă să n-o zdrobească în entuziasmul său. Apoi visul şi realitatea deveniră totuna – visul se evaporă sub dogoarea realităţii.

Eddie Berger purta haine negre pe sub jacheta militară de care se descotorosi într-un subsol. Încălţări de pînză neagră, ciorapi negri, trening negru, fes negru; îşi vopsise şi faţa în negru. Aproape invizibil în umbrele ce dominau scările de beton, cu excepţia albului ochilor îngustaţi la maxim. Şi în desăvîrşită tăcere, mulţumită tălpilor de cauciuc ale încălţărilor, escaladă cele nouăzeci şi şase de etaje pînă în vîrful Turnului Taggart. Avea obiceiul să alerge cincizeci de kilometri săptămînal ca să fie în formă pentru misiuni ca aceasta, aşa că ajunse la ultimul etaj respirînd în continuare normal.

Sus de tot era un planşeu de scîndură, care părea să reprezinte un viitor acoperiş. Aşteptă acolo, nemişcat precum zidul, în vreme ce privirea i se adapta la întuneric. Treptat, începu să distingă macaralele de construcţie şi o lumină slabă pe latura de sud a clădirii. Cînd izbuti să vadă grinzile împrăştiate în jur, porni în tăcere printre ele, îndreptîndu-se spre locul de unde venea lumina slabă. La marginea planşeului de scîndură descoperi partea superioară a cubului de sticlă care depăşea latura clădirii – sufrageria suspendată a lui Taggart.

La început se simţi nedumerit; ştia că au urcat aici, dar nu-şi dăduse seama că clădirea neterminată era locuibilă. Se aşteptase s-o găsească pe Helen Rizzolo ţinîndu-se de mînă cu iubitul ei cel bogat pe acoperiş, şi cînd colo descoperise un apartament luxos

care plutea în aer. Îi trebui puțin timp să-și dea seama că se uită la ei printr-un acoperiș de sticlă. Chiar în acea clipă luminile se micșorară, apoi se stinseră, iar el rămase holbîndu-se în beznă.

Așteptă din nou să i se acomodeze privirea. În cele din urmă văzu stelele oglindindu-se în sticla neagră, ca în apele unui rîu. Mișcîndu-se precaut, atent să nu facă nici un zgomot, înaintă pînă la marginea acoperișului de sticlă și se uită în jos.

I se strînse stomacul și simți că-și pierde echilibrul. Dedesubtul sticlei, unde se aștepta mai puțin, era orașul. Treptat, înțelese la ce se uită: o cameră în formă de cub, avînd probabil latura de cinci metri, cu acoperiș de sticlă, trei laturi de sticlă și o podea tot din sticlă. Ici și colo distingea piese întunecate de mobilier. În mijloc era oarecare mișcare. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, îi văzu conturați de luminile orașului: Helen Rizzolo și iubitul ei, constructorul, făceau dragoste pe podeaua de sticlă.

Eddie Berger se lăsă pe sticlă, descoperi că e rezistentă și avansă, milimetru cu milimetru. Cei doi nu erau decît contururi mișcătoare, dar exista ceva profund erotic în felul cum pluteau în aer, la șase metri sub el, de parcă ei trei ar fi fost ultimii locuitori ai planetei. Îi privi timp îndelungat, fascinat de mișcările lor lente, de grația cu care schimbau pozițiile, ca într-un dans; părea că plutesc cu adevărat pe o apă caldă, vie. Își dorea să-i poată auzi, și constată cu surprindere că perechea îi place nespus de mult.

Luminile străzii de sub ei și cele ale cerului de deasupra nu dezvăluiau decît frînturi, chinuitoare – coapsa ei lucioasă cînd se rostogoli pe spate, părul lui blond, dinții ei luminați parcă de însăși pasiunea pe care o trăiau. Brusc, cei doi înțepeniră. Crezu că l-au văzut. Dar nu; un țipăt se făcu auzit prin sticla groasă, apoi un altul. Urmă o tăcere îndelungată, apoi rîsete, și cei doi se prăbușiră îmbrățișați.

Eddie Berger își lipi obrazul pe sticlă, să-și tragă și el răsuflarea. Dar privise prea mult timp, și acum descoperea cu groază că, mînat de emoție, înaintase pînă aproape deasupra lor. Cînd vor ridica privirea spre stele, cum vor face cu siguranță într-o asemenea încăpere, îi vor vedea silueta, cum îi văzuse și el.

Îngheță, temîndu-se să respire, așteptînd îngrozit ca ei să deschidă ochii și să privească în sus. Îi era tot mai frig. Se ruga ca perechea să se ridice și să meargă să-și ia ceva de băut. Dar ei rămaseră acolo. Se apropiară; se atinseră încet, se lipiră unul de altul, se cuprinseră în brațe, se uniră. Eddie Berger zîmbi din nou, cu temerile evaporate; își dorea să li se poată alătura. Și, într-un fel, o va face, își spuse alunecînd spre marginea tavanului transparent.

Cercetă acoperișul. Peste tot se găseau grinzi de oțel în dezordine, iar în mintea lui se formă imaginea însuflețită a unui astfel de monstru cu o lungime de șase metri, cîntărind mai multe tone, care pătrunde prin acoperișul de sticlă al lui Taggart, trece prin încăpere și străpunge podeaua, căzînd apoi o dată cu trupurile lor.

Macaralele pentru manevrarea grinzilor de oțel își proiectau V-urile strîmbe pe cer. Se duse lîngă cea mai apropiată, care se afla la o distanță foarte mică de apartamentul lui Taggart. Putea să prindă în cîrlig o grindă, s-o ridice și apoi s-o prăvălească peste casa de sticlă a lui Christopher Taggart. Dar îi lipsea un partener care să manevreze mașinăria la sol, căci cablul care ridica și cobora brațul, cu cîrligul lui cu tot, era lung cît toată înălțimea clădirii, desfășurîndu-se de pe un tambur aflat la baza ei. Se vedea nevoit să improvizeze.

Brațul uriaș se îndrepta spre est, iar sufrageria lui Taggart se afla spre sud. La baza brațului se găsea o roată uriașă de oțel. Eddie Berger se prinse de el, se lăsă cu toată greutatea și simți cum brațul, bine echilibrat, începe să se rotească. Existau frînghii legate de el, menite să ajute la dirijarea încărcăturilor foarte grele, dar brațul, lipsit de orice povară, se deplasa cu mare ușurință, deși cîntărea mai multe tone.

Se uită în sus. Brațul macaralei, înclinat, se profila mai mult ca o umbră nedefinită sub stele. Depășea în lungime distanța între turnul macaralei și apartamentul lui Taggart. Continuă să tragă de roată pînă cînd brațul ajunse deasupra acoperișului de sticlă.

Apoi plecă să caute un instrument pentru tăiat cabluri. Trei

etaje mai jos, sparse uşa unei magazii bine utilate şi găsi un bomfaier. Lama era cam uzată, aşa că mai căută pînă descoperi o lamă nouă.

În liniştea camerei de sticlă, Taggart sesiză un scrîşnet cînd Eddie Berger începu să rotească braţul macaralei – nu atît sunetul, cît o senzaţie, pe care n-o puse în legătură conştientă cu macaraua de pe acoperiş. Se încordă o clipă, încercînd fără prea mult chef să înţeleagă ce se petrece. Apoi Helen îl atinse, şi impresia se dizolvă ca împrăştiată de vînt.

– E aşa de linişte, că aud cum ne bate inima, şopti ea.

Zgomotele străzii nu pătrundeau prin sticla groasă, securizată. Turnul neterminat era învăluit de o linişte absolută în absenţa circuitului normal de aer, gaz, electricitate şi apă prin măruntaiele sale.

Amintirea zgomotului de mai înainte reveni şi, o dată cu ea şi vaga senzaţie de nelinişte a lui Taggart. Stăteau alături, atingîndu-şi degetele, întorcîndu-se lent de foarte departe. El se ridică pe jumătate şi ascultă încordat. Dar între timp Eddie Berger pornise spre magazia de unelte şi singurul sunet pe care-l auzea Taggart era respiraţia lui Helen. Se întinse la loc pe podea şi-o aduse deasupra lui.

– Cît e de frumos! şopti ea. Apoi, cu un zîmbet încîntat care se simţea în voce: O, uită-te la noi!

Ca într-o vrajă, lumina abia perceptibilă făcea să li se oglindească trupurile pe peretele de sticlă din apropiere. Deasupra, imaginea lor se desena pe tavan: Helen plutind printre stele. Deasupra ei, umbra unui braţ de macara se clătina încet, ca un dragon curios.

Cablul care susţinea platforma macaralei era din sîrmă de oţel împletită, cu diametrul de cincisprezece milimetri. La scurt timp după ce începu să-l taie, lui Eddie Berger îi trecu prin minte că ar trebui să se pună la adăpost în eventualitatea că, o dată tăiat, capătul liber al cablului o să-l lovească. Braţul cîntărea probabil vreo cinci tone, aşa că, după ce o să taie ultimele fire ale cablului şi măgăoaia

o să pornească spre apartamentul lui Taggart, avea să se dezlănțuie iadul. Se trase mult în spate față de șanțul prin care trecea cablul de-a lungul turnului și reîncepu să taie cît de departe putea, cu mișcări scurte, smucite. Nu avea cunoștințe despre forțele implicate, dar instinctul, ascuțit poate de tensiunea imensă din cablu, îl făcu să ridice mîna cealaltă ca să-și apere fața.

Munca avansa încet. Se oprea în repetate rînduri să asculte, în eventualitatea că ei ar auzi zgomotul, dar lama nouă tăia bine și făcea mult mai puțină gălăgie decît la tăierea lemnului. După zece minute de efort intens, pipăi tăietura și-și sfîșie degetul mare în capetele firelor de metal. Înjură și supse sîngele care începu să curgă. Transpira, în ciuda frigului; totuși, după felul cum arăta tăietura din cablu, părea că n-a reușit decît să ciupească firele exterioare.

Și dacă fata a plecat deja? Alergă la margine și se uită prin acoperișul de sticlă. Remarcă iritat că cei doi erau tot pe podea, absorbiți de jocul lor erotic. Îl durea degetul rănit, iar plăcerea lor nesfîrșită îl enerva. Era o nedreptate ca ei să se simtă atît de bine în vreme ce el trebuia să stea afară, în frig. Se întoarse grăbit la cablu, mînat de un imbold nou, se apropie puțin mai tare și începu să taie cu toată forța.

Brusc, tensiunea din cablu se modifică. Simțea că împletitura de sîrmă e gata să plesnească. Tăie cu și mai multă forță, privind capătul brațului, ca să știe să se ferească în clipa cînd acesta se va prăbuși.

Auzi un bubuit, ca de împușcătură. Ferăstrăul îi zbură din mînă. Firele de sîrmă se desfăcură atît de repede încît mișcarea lor era invizibilă. Rotindu-se ca o spadă uriașă, îi retezară mîna pe care o ridicase să-și apere fața și, cu repeziciune, îi hăcuiră capul și umerii, transformîndu-le într-o pulbere roșiatică.

Brațul uriaș porni spre acoperiș, prinzînd viteză cu fiecare metru parcurs.

Stăteau față în față, Helen cu genunchii strînși la piept, Taggart cuprinzînd-o cu picioarele și rîzînd.

– De ce rîzi? se interesă Helen.

– Sînt aşa de al naibii de fericit, că pînă şi oasele mi-s fericite.

– N-am cunoscut niciodată un tip care să rîdă.

– Ştii la ce mă gîndesc? Ce-ar fi să vindem tot ce avem şi să cumpărăm un castel în Europa? Şi să facem dragoste pînă cînd...

Ea îi atinse buzele şi murmură tandru:

– Chiar vorbeşti serios, nu? Să las afacerile, la asta te referi.

Taggart îi sărută degetele.

– Poate ar trebui să discutăm cînd se va termina totul.

– *Ce-i asta?!*

Bubuitul puternic semăna cu un foc de armă. Taggart o împinse spre mobilierul din apropiere. Ea căzu pe spate ţipînd. O umbră enormă acoperi stelele şi umplu cerul deasupra lor. Taggart se uită în sus şi înţelese, prea tîrziu, sensul semnalelor de avertisment pe care le ignorase – scrîşnetul perceput mai devreme şi imaginea braţului de macara într-un loc unde nu fusese înainte.

Braţul de macara, lung de douăzeci de metri, cădea cu viteză spre cubul de sticlă. Dacă ar fi luat în seamă avertismentele, ar fi putut să cîştige o fracţiune de secundă vitală. Dar în minte i se învîrteau întrebări inutile: Cum s-a mişcat braţul macaralei? Şi de ce cade?

O trase pe Helen după el prin încăperea suspendată, spre adăpostul depărtat al holului din corpul principal de clădire. Braţul lovi mai întîi zidul exterior, izbindu-se cu zgomot de structura de oţel. O fracţiune de secundă rămase suspendat între acoperişul clădirii şi peretele exterior al cubului de sticlă. Apoi, cu un scrîşnet cumplit, se prăbuşi şi sfărîmă tavanul.

În jurul lor ploua cu cioburi de sticlă. Braţul macaralei, aflat în cădere, pătrunse ca o suliţă prin podea şi-o făcu ţăndări. Fotoliile, canapelele şi hainele răspîndite prin cameră căzură în noapte. Taggart şi Helen Rizzolo se tîrau la mică distanţă de intrarea în hol cînd sîrmele sistemului de încălzire se arseră cu o scînteie incandescentă. Apoi, ca nişte patinatori pe gheaţa subţire a unui lac, văzură cum podeaua de sticlă dispare de sub picioarele lor.

21

Taggart plonjă, trăgînd-o pe Helen cu o mînă şi întinzînd-o pe cealaltă spre coridorul luminat. Ea încercă să sară, dar podeaua de sticlă de desprinse de zidul lateral al clădirii şi se prăbuşi, sclipind tot mai mică pe măsură ce parcurgea distanţa de trei sute de metri ce-o despărţea de stradă. Coridorul păru să se înalţe. Oraşul rece mugea dedesubt.

Din fosta podea de sticlă atîrnau cabluri electrice. Taggart se prinse de un cablu şi rămase aşa, pendulînd, în timp ce pe lîngă ei treceau bucăţi de sticlă, ca nişte lame de ghilotină, ciocnindu-se de zidul clădirii şi dispărînd în beznă.

Se prinseră cu greu de podeaua din lemn a holului. Taggart apucă tocul uşii cu degetele, o cuprinse pe Helen cu cealaltă mînă şi-o împinse pe podea. Mîna îi alunecă şi simţi cum cade, bîjbîind în beznă în căutarea unui cablu. Dar ea îl prinse de braţ într-o fracţiune de secundă, cu ambele mîini; începu să alunece, fiindcă el era mult mai greu decît ea.

Sprijinindu-se cu picioarele de zidul clădirii, el se folosi de mîna liberă ca să se ridice pînă ajunse pe podeaua solidă, lîngă ea. Rămaseră lungiţi pe jos, încercînd să-şi recapete răsuflarea şi uitîndu-se fără să le vină să creadă la grinzile goale ale fostei sufragerii.

– Eşti teafără?

– Nu ştiu.

– Ai vreo tăietură?

– Nu ştiu.

Taggart îi pipăi corpul în bezna aproape deplină. Erau dezbrăcaţi; hainele lor se împrăştiaseră o dată cu mobila şi toate celelalte. Ea tresări.

– Te doare?

– Nu, rîse ea în hohote isterice abia controlate, atenuate de veselia pură a faptului că supravieţuise. Nu-mi vine să cred, dar ceva mă excită din nou.

Taggart, privind dincolo de muchia coridorului, simţea aceeaşi mirare că încă mai are ochi să vadă şi mîini să simtă. Helen se întinse spre el. Vîntul aducea spre ei sunetele stridente ale sirenelor de pe maşinile de poliţie şi pompieri. Se ghemuiră pe podeaua rece.

– Din cîte-l ştiu pe Reggie, va apărea dintr-o clipă într-alta.

– Spune-i să se întoarcă după ce află cine a făcut chestia asta.

Îmbrăcată în haina de vizon pe care o lăsase în holul de la intrare împreună cu pantofii, fără nimic pe dedesubt, Helen aştepta în maşină ca Taggart să termine cu poliţia. Reggie îi scosese pe ascuns din clădire cu un lift de marfă. Declaraseră că în apartament nu se afla nimeni cînd a căzut platforma. Reggie descoperise un bomfaier pe acoperiş, lîngă un cadavru mutilat, ceea ce confirma ipoteza că prăbuşirea platformei n-a fost un accident. Luînd bomfaierul de acolo, lăsase poliţiei doar simple speculaţii despre o persoană necunoscută, decapitată în timpul accidentului provocat de cablul care plesnise.

De îndată ce poliţiştii se convinseră că nimeni n-a fost ucis la sol, iar superintendenţii lui Taggart se prezentară la faţa locului să evalueze pagubele şi să ia măsuri, acesta îl întrebă pe ofiţerul superior, un vechi protejat al unchiului Eamon, dacă are ceva împotrivă ca el să se ducă acasă. Ofiţerul nu formulă nici o obiecţie, aşa că

Taggart se îndreptă spre Rolls-ul lui şi-i spuse şoferului să pornească spre Canarsie. Reggie îi urmă într-un fals taxi plin cu oameni de încredere aleşi pe sprînceană din „bandele" lui de stradă.

– Încă mai tremur, spuse Helen.

– Şi eu.

Ţinînd-o cu un braţ, turnă coniac într-un pahar din care băură amîndoi.

– Vrei să-ţi spun ceva bizar? întrebă Helen.

– Ce?

– În seara asta m-am simţit extraordinar de bine.

– Vrei să mai ieşim?

– Cînd?

– În seara asta?

– Doamne, ce păcat că nu locuiesc singură! Aş vrea din toată inima să te duc acasă şi să dorm cu tine toată ziua.

– Ce zici de un hotel?

– N-ar fi acelaşi lucru. Ne vedem diseară?

– Ce-ai vrea să facem? Mergem la un incendiu? Sau să vedem un accident aviatic?

– Plicticos, spuse ea cu un zîmbet nesigur. Poate ar trebui să încercăm ceva cu adevărat periculos...

– Ca de pildă?

Nu reuşea s-o descifreze. Părea dintr-o dată speriată.

– Ca de pildă, să discutăm despre castelul acela.

Taggart răspunse cu multă grijă:

– Imediat ce-i terminăm pe Cirillo.

Helen îl privi ţintă.

– Înainte să apari tu mă gîndeam să renunţ. Simţeam că n-aveam încotro. Acum, că sîntem puternici, e alegerea mea, şi devine mai dificil. În seara asta m-ai făcut cu adevărat fericită.

– Mă bucur.

– Ştii de ce?

– Spune-mi.

– Eşti primul bărbat cu care mă culc şi care nu se poartă de parcă ar fura ceva.

– Dă-mi o listă. Îl pun pe frate-meu să-i aresteze.

– Memoria mea n-a reținut nici un nume.

Un răspuns complet care-i șterse din minte toate gîndurile despre ea și Tony împreună. Helen părea dispusă să spună mai multe; așteptă încordat, temîndu-se că dispoziția o va determina să spună „Hai să renunțăm acum la tot restul". Dar, spre ușurarea lui și spre vaga lui dezamăgire, căci asta își dorea, dar nu putea să aibă, ea-și întoarse privirea spre geamurile fumurii. Afară, străzile orașului începeau să prindă viață: primii alergători matinali, primii portari și bucătari de cafenele.

– Ei văd ceva înăuntru?

– Nu.

Îl atinse.

– Crezi că ai putea...

Taggart băgă mîna pe sub haina de blană.

– Mi-ar plăcea să încerc...

– Polițiști, anunță șoferul lui Taggart prin interfon cînd Rolls-ul ajunse în apropierea casei lui Helen, iar Reggie claxonă drept avertisment.

Helen se desprinse de Taggart și se lipi impacientată de geam. În fața casei ei erau parcate șase mașini de poliție ale căror girofaruri își răspîndeau luminile roșii-albastre pe zidurile caselor, iar aparatele de emisie-recepție se auzeau tare în lumina argintie a zorilor. Pe trotuar patrulau polițiști înarmați cu puști. Zări și cîteva mașini ale FBI, fără nici un însemn, cu excepția unor becuri roșii de pe acoperiș. Niște ofițeri în uniformă opriră Rolls-ul și le făcură semn să coboare geamurile, dar atenția lui Helen era atrasă de o ambulanță care ieșea încet de pe alee, cu girofarul stins.

Țîșni pe ușă înainte ca Taggart să poată face vreun gest, trecu printre polițiști și porni în goană spre casă. Niște agenți o opriră în fața porții.

– Stați așa, domnișoară.

– E casa mea. Dați-mi drumul!

– Cine sînteți?

– Helen Rizzolo. Dați-mi drumul! Ce s-a întîmplat?

Tony Taglione coborî dintr-o mașină fără însemne.

– Ce s-a întîmplat? țipă ea. Lăsați-mă să intru.

Tony îi puse o mînă pe umăr și-o privi în ochi.

– Fratele tău, Frank, a fost omorît.

Ea se clătină de parcă ar fi plesnit-o peste față.

Știa că nu poate fi adevărat. Era o greșeală; probabil unul din paznici. Poliția făcuse o greșeală. Apoi văzu duba lui Frank pe aleea îngustă de lîngă casă. Parbrizul antiglonț fusese lovit în zeci de locuri de gloanțe puternice care treceau prin orice blindaj, ușa din dreapta era deschisă, iar lîngă cauciuc se vedea o baltă întunecată de sînge.

L-am trădat, își spunea ea. *Mi-am trădat fratele.*

– Și Eddie? întrebă, temîndu-se să audă răspunsul.

– L-au împușcat și pe Eddie. E în operație.

– Cît de grav?

– Nu știu. Mama ta e cu surorile ei.

Helen se întoarse spre casă. Taglione o prinse de braț.

– Helen, cine a făcut asta?

– Poftim?

– Cine l-a ucis pe fratele tău?

Ea se crispă.

– Ticălosule!

– Nu *eu* l-am ucis, strigă Tony la rîndul său. L-au ucis oameni pe care-i cunoști *tu*. *Cine?*

Ea îl privea prin ceața lacrimilor. Era vina ei. Îi manipulase pe Frank și Eddie ca să aibă încredere în ea; îi convinsese s-o asculte, pentru ca ea să-l servească pe Christopher Taggart. Frank, paznicul ei tăcut și loial, fusese ucis în timp ce ea se afla la Waldorf și se iubea de bărbatul vinovat de moartea lui.

– Cine, Helen? repetă Taglione cu asprime.

Ea-și descărcă furia asupra lui.

– Animalule! Cum poți să-mi vorbești așa?

El răspunse cu brutalitate:

– Frank nu e o victimă nevinovată. Nici Eddie. Nici tu. Fraţii tăi au făcut ceva ca să-i determine pe ucigaşi să vină chiar la voi *acasă*. Ar fi putut s-o omoare pe maică-ta, alte rude. Dă-mi un indiciu, Helen. Care e motivul războiului?

În ochii negri ai lui Taglione se oglindeau reflectoarele sistemului de securitate. I se părea că priveşte chipul unui robot. Îşi dădu seama, cu o tristeţe sfîşietoare, că Tony Taglione avea capacitatea de a urî a fratelui său, dar nu şi disponibilitatea lui de a iubi.

Se uită spre stradă, la Taggart, care încerca să treacă de poliţişti, pentru a ajunge la ea.

– Nu ştiu.

– Îi deranja faptul că Eddie şi Frank se extindeau, nu-i aşa? Nu-i puteau ierta fiindcă au preluat Brooklyn-ul? Ce i-a făcut să creadă că Cirillo va sta cu braţele încrucişate?

– Du-te dracului!

– Mulţumesc, Helen. Hai să mai vorbim şi altă dată – după ce mor şi alţii.

Cine-a mai rămas? se întrebă ea sumbru în timp ce devenea conştientă de rolul mîrşav pe care-l jucase în această chestiune. *Eu le-am dat ideea, iar ei au avut încredere în mine...*

Taggart încercase s-o urmeze, fără să-i pese cine îl vede, dar poliţiştii îl opriseră.

– Staţi aici, domnule. Vorbeşte cu un procuror federal.

– Sînt Chris Taggart. E fratele meu. Trebuie să ajung la el.

Unul din poliţişti făcu legătura.

– Salut, Chris. Poate nu mă ţii minte, dar ne-am cunoscut la un supeu al Ligii de Atletism a Poliţiei. În regulă. Stai puţin să mă duc să întreb.

Ofiţerul se apropie de Tony şi Helen şi aşteptă un moment să poată interveni. Taggart văzu cum Tony ridică şovăitor mîna spre umărul ei, şi pentru o clipă Helen se apropie de el. Apoi se depărtă, trupul i se chirci şi păru că dispare în haina de blană. Brusc, ţipă la Tony, iar acesta strigă şi el. Pe urmă rămaseră tăcuţi, ca doi actori lăsaţi în lumina reflectoarelor după ce-şi terminaseră de spus replicile. Poliţistul se apropie de Tony şi-i şopti ceva; Tony se uită

spre Taggart şi aprobă din cap cu chipul golit de orice expresie. Taggart alergă lîngă ea.

– Helen.

Chipul ei, scăldat în lacrimi, deveni de nepătruns. Îi întoarse spatele lui Taggart şi urcă scările cu paşi nesiguri. Mama ei deschise uşa, şi Helen îi căzu în braţe. Plîngînd îmbrăţişate, femeile intrară în casă. Uşa se închise cu un bubuit.

– Ce i-ai făcut?

– I-am spus că cineva i-a ucis fraţii.

– *Ce-ai zis?!*

– Dacă ai uitat cumva, Chris, aminteşte-ţi că prietena ta face parte din mafie.

Taggart privi casa lui Helen. Toate ferestrele erau luminate, la fel şi cele ale caselor învecinate. Reflectoarele sistemului de securitate luminau dubele parcate pe aleea principală, în garajul din spate şi pe mica peluză pătrată din faţa casei, a cărei iarbă era de-acum uscată. Duba din faţă avea parbrizul sfărîmat.

– Cine a făcut-o?

Tony ridică din umeri.

– Ai ei au intrat în conflict cu familia Cirillo. Aceştia s-au coalizat cu familia Conforti şi alţi cîţiva neisprăviţi şi au atacat agenţiile de pariuri pretutindeni în Brooklyn. Era limpede că asta va urma.

Taggart era consternat. Căderea braţului macaralei reprezentase doar începutul. Replica lui Cirillo la atacurile sale fusese mult mai amplă. Şi doar Reggie îl avertizase. Dar el a fost prea sigur pe sine. Iar acum Helen îl considera răspunzător de cele întîmplate.

– Ar trebui să mă duc înăuntru, s-o consolez, spuse ca pentru sine.

Abia apoi îşi dădu seama, cu întîrziere, că Tony era mai furios şi se purta mai rece decît oricînd.

– Chris, ce mama dracului cauţi aici?

– Am condus-o pe Helen acasă. S-a numărat printre invitaţii mei de la Waldorf.

– Ca parteneră a nepotului lui Alphonse? întrebă Tony batjocoritor.

– Ai pus să fiu urmărit?

Tony scoase din maşină ediţia din acea dimineaţă a ziarului *Daily News* şi-o desfăcu sub becul de pe stradă. Ziarul era deschis la pagina mondenă a lui Suzy Knickerbocker, unde se afla o fotografie a lui Taggart dînd mîna cu primarul. În stînga lui se aflau Helen şi nepotul lui Alphonse care o privea admirativ.

– Familia ei e implicată într-un război al mafiei, spuse Tony calm, aproape rugător. Dacă nu-ţi pasă de reputaţia ta, sau de a mea, aminteşte-ţi că ai putea fi ucis dacă stai în preajma ei.

Taggart îşi dădu seama, cu uşurare, de semnificaţia cuvintelor lui Tony, anume că poliţia locală nu adusese la cunoştinţa organizaţiei Strikeforce povestea cu macaraua; poliţiştii crezuseră într-adevăr versiunea accidentului. Singura grijă care-i mai rămînea era Helen.

– Îmi asum riscurile. În ce priveşte „masca" mea, nepotul lui Alphonse, singurul ei scop a fost acela de a-ţi apăra reputaţia ta preţioasă.... Pot să te întreb ce cauţi *tu* aici?

Tony îi aruncă o privire scurtă.

– Îmi fac meseria.

– Nu eşti poliţist, ci avocat.

– Taci din gură, Chris... Haide, urcă în maşină. N-am de gînd să mă cert cu tine pe probleme de familie, în stradă.

Închiseră portierele; Tony îl atacă imediat:

– Nu-mi vine să cred că ai aşezat-o pe femeia aia la aceeaşi masă cu unchiul Vinnie şi mătuşa Marie.

– E o femeie de afaceri ca oricare alta.

– Şi nu-i decît o coincidenţă faptul că linia ei de transport urban, casele de nunţi şi cluburile de noapte sînt afaceri care produc bani gheaţă şi care, din pură întîmplare, sînt folosite pentru spălarea banilor mafiei, nu-i aşa?!... Îl uiţi pe tata, şi toate lecţiile de viaţă pe care ţi le-a dat?

– Aha, acum îi descoperi calităţile? Dar n-a avut destule pentru a te determina să lucrezi pentru el. Nu, tu a trebuit să slujeşti nenorocitul de guvern.

– N-am pomenit de calităţile tatei. Am spus doar că ne-a dat lecţii de viaţă.

– A făcut mai mult decît atît.

– Chris, el ne învăţa una şi făcea alta. L-am iubit şi eu, dar trebuie să accepţi faptul că tata aranja licitaţiile în industria materialelor de construcţii. Şi că mituia mafia.

– Ţine-ţi gura! *Tatăl meu nu a fost un om necinstit.*

– Nu, de altfel nici Nixon n-a fost, replică Tony cu un dezgust amar.

Taggart strînse pumnii. Un agent bătu în geam. Tony se întoarse spre el; pe obrazul alb de furie se vedea clar cicatricea făcută de Chris în urmă cu zece ani. Taggart dădu cu ochii de ea şi îngheţă. Se ghemui lipit de portieră. Nu putea să-şi lovească fratele din nou, orice ar fi spus acesta. Tony coborî geamul, dar continuă să-l fixeze pe Chris, îndemnîndu-l parcă să ridice mîna.

– Ce vrei?

– Domnule Taglione, tocmai am fost anunţaţi prin radio: i-au venit de hac şi bătrînului Rizzolo, în închisoare.

– La naiba! strigă Tony. Şi doar le-am spus să aibă grijă de el. Dădu cu pumnul în scaunul tapiţat al maşinii. Am fi putut să scoatem totul de la el, acum că i-a omorît fiul.

Taggart sări din maşină.

– Opriţi-l!

Chris ajunse pînă în faţa uşii. Chiar în clipa cînd trei şerifi îl opriră, auzi soneria telefonului înăuntru, în casă. Se luptă cu ei pînă la sosirea lui Tony.

– Lasă-mă să intru, frăţioare, te rog. Helen îl adora. Asta o s-o ucidă.

– Du-te acasă, Chris!

– Ce ai de gînd să-i faci?

– Sper că, poate, acum că fraţii şi tatăl ei au fost ucişi, o să fie dispusă să vorbească, să-mi spună cine a făcut-o. Şi pentru ce.

– Dar ea nu ştie.

– Chris, sînt în exerciţiul funcţiunii. Cară-te naibii de aici!

Din casă se auziră voci de femei ridicîndu-se într-o jelanie fără cuvinte, ascuțită, pătrunzătoare, cutremurătoare. Auzind vocea profundă, atît de frumoasă a lui Helen cum se transformă într-un geamăt strident, Taggart își simți inima zdrobită. El era vinovatul. Își acoperi urechile, dar degeaba: vocea ei se auzea clar. Helen gemea de parcă un cerc de oțel rece i-ar fi încleștat inima. Nu putea s-o abandoneze.

– Tony, te rog, are nevoie de mine.

– Du-te acasă.

El continuă să se lupte să ajungă la ușă.

– Trebuie s-o ajut.

– *Luați-l de aici!*

Agenții îi tîrîră pe Taggart pînă la limuzina lui și-i ordonară șoferului să plece. În timp ce mașina întoarse în fața casei, Taggart privi cum Tony urcă treptele de la intrare și bate tare în ușă.

CARTEA A III-A

MOARTEA UNUI MAFIOT

(în prezent)

22

Ai zice că o femeie uriaşă şi-a scăpat ciorapul pe jos, remarcă unul din muncitori, cu ochii la dezastrul din vîrful Turnului Taggart.

Maiştrii lui Taggart mestecau gumă şi discutau cu macaragiii şi inginerii modalităţile de îndepărtare a urmelor accidentului. Braţul macaralei atîrna de-a lungul structurii exterioare a clădirii; mijlocul său continua să străpungă rămăşiţele fostei sufragerii de sticlă, iar vîrful pendula peste Park Avenue.

În cele din urmă, Ben, principalul şef de şantier de la Taggart Construction, dădu glas opiniei majoritare:

– Să-l dăm jos, e uşor. Greu e să facem asta fără să-l scăpăm.

– Treceţi la treabă, porunci Taggart cu asprime. Acum!

În ultimele trei nopţi nu dormise aproape deloc, astfel că era extrem de irascibil. Avea chipul brăzdat de linii aspre, cu un aspect neîngrijit, accentuat de perii aurii ai bărbii nerase. Purta jeanşi şi un pulover irlandez vechi şi duhnea a whisky.

– Grinda aia e strîmbă.

– Poţi s-o îndrepţi?

– La mine acasă n-aş face aşa ceva.

– Îndreapt-o!

– Da, domnule.

Fierbînd de mînie, Taggart supraveghe operaţiunea; macaragiii şi muncitorii tăiară braţul desprinzîndu-l de turnul macaralei,

reparară roata metalică de la baza braţului, care era îndoită, şi ridicară cu macaraua un nou braţ. Oamenii îl priveau încordaţi, crezînd că furia lui se datora pagubelor suferite, dar de fapt eşuarea planului său îi alimenta supărarea.

În oraş, oamenii lui Reggie îl căutau pe Don Richard ca să egaleze scorul. Fără îndoială că Don Richard reuşise să-i convingă pe membrii supravieţuitori ai familiilor Conforti, Imperiale şi Bono să se alăture clanului Cirillo în sîngerosul atac de proporţii desfăşurat împotriva clanului Rizzolo. Faptul acesta era atît de evident încît Tony Taglione convinsese un mare juriu să-l convoace pe Don Richard pentru a aduce lumină asupra cazului. Dar Don Richard dispăruse.

Şi consilierul său primise o citaţie. Sal Ponte arborase în faţa juriului masca obişnuită, cea a avocatului american de origine italiană, un gentilom tulburat, şi zădărnicise toate eforturile lui Taglione de a-l înfăţişa realist, ca mafiot important. Nu, nu mai auzise nimic de clientul său de o săptămînă întreagă. Deloc neobişnuit, adăugase cu un zîmbet prietenos adresat juriului, căci bătrînul domn Cirillo devenise cam excentric.

Şi Taggart întîmpinase aceleaşi greutăţi ca fratele său. Cu o zi înainte îşi descărcase nervii pe Reggie, care îl readusese însă la realitate:

– Ultima oară cînd Don Richard s-a dat la fund, nimeni, dar absolut nimeni nu l-a văzut la faţă vreme de cinci ani. Din 1965 pînă în 1970, şi-a condus afacerile ca omul invizibil.

– Găseşte-l!

– Am pus în mişcare toate resursele de care dispunem. Agenţii mei sicilieni caută în Sicilia, cei newyorkezi în New York, bandele de negri scotocesc zona de est din Harlem, unde s-a născut; alte bande întorc pe dos fiecare colţişor din Chinatown. Oamenii noştri care se ocupă de pariuri adulmecă prin Atlantic City, ba chiar şi mafioţii pensionaţi de pe statul meu de plată caută prin sud. Avem, probabil, un avans faţă de FBI, dar nu prea mare. Agenţii federali sînt mai numeroşi.

– La ce te-ai referit spunînd „sud"? Florida?

– Florida, Carolina de Sud, Caraibe. E un om bătrîn, iar bătrînilor le place căldura.

– Ponte.

– Sigur că da. Îl ţinem sub supraveghere pe Sal Ponte.

Taggart făcu un efort ca să-şi controleze furia atît cît să conceapă un plan.

– Contactează-l pe Ponte. Aminteşte-i că Mikey ne datorează bani. Asigură-l de înţelegerea noastră pentru dificultăţile cu care se confruntă, dar cere-i să ne achite ce ni se cuvine. Spune-i că sîntem dispuşi să discutăm pentru a găsi o rezolvare onorabilă.

Reggie oftă.

– Ai uitat că l-ai ameninţat pe Mikey Nebunul cu privire la Helen?

În cele din urmă, în a treia zi de la masacrarea familiei Rizzolo, în revărsat de zori, spionii lui Reggie au aflat că Salvatore Ponte şi-a anulat pe neaşteptate toate întîlnirile. Reggie trimisese o echipă la biroul acestuia de pe Fifth Avenue, iar Taggart aştepta rezultatele.

Riley veni la el şi-i spuse:

– Au sunat muierile alea cu amenajările interioare. Trebuie să fac modificări în hol? Pretind un purcoi de bani, cît pentru un tronson de metrou.

– Anulează modificările. Spune-le că o să le explic eu cînd o să am timp.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Chryl şi Victoria apărură pe acoperiş. Evaluară pagubele cu priviri experte şi glumiră cu muncitorii, comparînd ceea ce vedeau cu accidentele clasice prin care trecuseră cu toţii pe alte şantiere. Victoria flutură mîna veselă:

– Victoriosule! Trump o să moară de invidie, să ştii.

– Ce vreţi?

– Ne-am gîndit că a sosit timpul să bei un păhărel şi să tragi un pui de somn.

– Mă simt bine.

– Ben spunea că eşti aici de trei zile. Haide cu noi, fă şi tu o pauză. Băgă mîna pe sub puloverul lui. Doamne, ce puţi! Rectific: o *baie*, un păhărel şi-un pui de somn.

– Sînt ocupat.

– La fel şi noi. Vrem să trecem la treabă cu clubul. Haide, baia Jacuzzi încă mai funcţionează.

Chris se răsti la ele, clocotind de furie.

– *Nu mai facem nici un club!*

Victoria zîmbi:

– Ce, v-aţi şi certat?

– Nu citeşti blestematele alea de ziare?

– Ştii al naibii de bine că nu avem timp de ziare, interveni Chryl. Cînd o să ajungem bătrîne, o să citim cărţi despre ce s-a scris în ziare.

Victoria îl atinse din nou.

– Uite ce-i, flăcăule, eşti foarte obosit. Hai să mergem.

Taggart se răsuci şi se repezi la ele, cu o privire atît de violentă că un muncitor schiţă gestul de a-l opri.

– Dispăreţi de pe şantierul meu! Amîndouă!

Victoria făcu cîţiva paşi înapoi, apoi porni în fugă spre lift. Chryl rămase să-l înfrunte, albă ca varul din cauza mîniei.

– Îmi pare rău, spuse Taggart. Ce-am...

– Să nu te mai porţi *niciodată* aşa cu ea, răspunse Chryl şi fugi după prietena sa.

În timp ce liftul cobora, o ţinu pe Victoria în braţe, îi netezi părul şi-i sărută obrajii uzi de lacrimi.

– Lasă, nu te mai gîndi. Are probleme prea mari, asta-i tot. Regretă sincer izbucnirea de adineauri.

– Niciodată nu ne-a mai vorbit aşa.

Chryl atinse cu blîndeţe buzele Victoriei.

– Mai devreme sau mai tîrziu, tot avea să întîlnească pe cineva. Amîndouă ştiam lucrul acesta. Nu a fost al nostru decît pentru o vreme.

– Nu-i vorba de asta! Nu ştiu cum... dar începe să mă sperie.

Reggie se întoarse la căderea nopţii. El şi cu Chris îi lăsară pe mecanici să instaleze luminile de lucru pentru schimbul de noapte şi găsiră o terasă bătută de vînturi pe partea de nord a clădirii.

– Ce s-a întîmplat?

– A scăpat. Şi-a dat seama, cumva, că funcţionarii din parcare nu-s ceea ce par, ci sînt oamenii noştri, şi a şters-o pe uşa din spate.

– La naiba. Cine a dat-o în bară?

– În loc să caut ţapi ispăşitori, aş recunoaşte mai degrabă meritele lui Don Richard, îl sfătui Reggie.

– Îl vreau mort. Acum.

– S-a dat din nou la fund şi mă tem că aşa va rămîne.

– Şi cum îşi va supraveghea afacerile?

– Don Richard o să-i dea instrucţiuni lui Ponte. Ponte i le va transmite lui Mikey. Iar Mikey le va aduce la îndeplinire.

– Noi l-am făcut pe Mikey. Ticălosul nu era decît un mardeiaş de duzină înainte să ajungă, graţie nouă, cel mai mare distribuitor de droguri din New York.

– Între noi fie vorba, ceea ce am făcut noi a fost să-l readucem în acţiune pe Don Richard.

– Am să-l scot definitiv din acţiune.

– Din punctul de vedere al armatei tale, clanul Rizzolo este efectiv distrus, răspunse Reggie. Nu avem mijloacele necesare să anihilăm întreaga reţea a lui Don Richard.

– Atunci atacă din nou la vîrf. Mobilizează toate grupurile străine pe care le ai. Adu-le în ţară cu ambulanţele aeriene. Atacăm reşedinţa din Staten Island. Locuinţa lui Ponte din Alpine. Apartamentul lui Mikey din Whitestone. Le dărîmăm dracului din temelii. După aia...

– Nu.

– Cum adică, nu?

– N-are nici un sens. Toţi oamenii din eşalonul superior s-au dat la fund. Nu-s acasă.

– Nu-mi pasă. O să distrug...

Reggie îl privi cu răceală.

– Să le omori nevestele şi copiii? Nu asta îţi doreşti.

Taggart tăcu. Sigur că nu voia aşa ceva; vorbea şi el într-o doară. Dar simţea nevoia să facă ceva.

– Pune mîna pe Ponte. Fă-l să scuipe tot ce ştie.

– În clipa de faţă, Salvatore Ponte e mai bine protejat decît preşedintele Statelor Unite. În plus, agenţii Strikeforce nu-l scapă o clipă din ochi, fiindcă ştiu că el va fi intermediarul.

– Al dracu' de grozav, n-am ce zice.

Taggart urmări muncitorii din schimbul de noapte care ieşeau din lift, îndreptîndu-se spre locurile lor de muncă, şi întrebă mohorît:

– Cum crezi că ar reacţiona Helen dacă l-aş şterge pe Don Richard de pe faţa pămîntului?

– I-ar mînca ficaţii cu cea mai mare plăcere.

– Dar oare m-ar ierta?

– Noapte bună.

– Poftim? Unde pleci?

Reggie scoase un bilet de avion cu emblema Air France Concorde din buzunarul hainei.

– Mi-ai sugerat nu de mult să-mi iau o vacanţă.

– Nu acum, cînd am nevoie de tine.

– Trebuie să-ţi elaborezi un plan, Chris. Eu nu pot face nimic cîtă vreme femeia aceea îţi întunecă judecata. Ai pierdut din vedere faptul că voiai să te răzbuni. Nu mai ştii ce vrei.

– N-am judecata întunecată. Simt că-i datorez ceva, asta-i tot. Tatăl şi fraţii ei au murit din cauza mea.

– Erau nişte mafioţi.

– Spune-i ei asta. Ea mă consideră pe mine vinovat.

– Tot ce s-a întîmplat a avut la bază iniţiativa ta.

– Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut dacă mafia nu mi-ar fi ucis tatăl.

– Aşa mai vii de-acasă.

– N-am uitat.

Reggie îşi frecă bărbia şi privi oraşul. Soarele de iarnă apunea dincolo de Statuia Libertăţii – un disc roşu pe cerul cenuşiu.

– Ţii minte noaptea cînd garda de corp a lui Mikey Nebunul mi-a rupt coastele?

– Îmi amintesc că te-ai prefăcut că n-ai nimic, pînă cînd ai început să scuipi sînge.

– Prima mea reacţie a fost să i-o plătesc cu aceeaşi monedă. Dar ar fi fost suficient să-i provoc durere ca să-l determin să mă omoare. Aşa că trebuia să mă concentrez numai asupra obiectivului imediat, acela de a-l imobiliza. Ceea ce am şi făcut. Chestia asta e valabilă şi pentru tine, doar că la scară mult mai mare. Trebuie, pur şi simplu, să-ţi aduni minţile, să uiţi dorinţa de a te răzbuna pentru atacul ăsta şi să te rezumi la scopul tău iniţial. La drept vorbind, nu-ţi pasă cu adevărat ce a păţit familia Rizzolo. E vorba de tatăl tău. Aşa că, ori găseşti o cale consistentă de a ataca clanul Cirillo, ori laşi totul baltă.

– Tu pentru ce ai opta?

Reggie îl privi lung.

– Care-i opţiunea ta? Haide, spune-mi.

– Opreşte-te cît nu e prea tîrziu. E doar o chestiune de timp deconspirarea noastră fie de către autorităţi, fie de către mafie.

– „Autorităţile"? Asta pare un eufemism pentru „fratele meu".

– De pe poziţia pe care o ocupă, fratele tău poate afla foarte uşor.

– Nu renunţ.

– Şi-atunci ce ai de gînd să faci?

Taggart evită să-l privească pe Reggie în ochi.

– L-am susţinut pe Mikey pentru a-l scoate pe Don Richard din bîrlog. Cred că am cam subestimat reacţiile bătrînului ticălos.

– Asta e o exprimare eufemistică.

– De ce nu m-ai oprit?

– Dă-mi voie să-ţi amintesc un aspect, replică Reggie cu asprime. Iniţial, în planul tău era permis atacul lor asupra clanului Rizzolo. De fapt, chiar făcea parte din plan. Aminteşte-ţi, ai creat o mafie din umbră care să atace şi să suporte consecinţele acţiunilor sale. Un tampon între tine şi duşmanul tău. În schimb, planul nu prevedea că te vei îndrăgosti de conducătoarea acestei mafii din umbră.

– Ia-ţi vacanţă, răspunse Taggart cu răceală. O să descîlcesc eu treaba asta.

*

Acțiunile sale de pînă atunci fuseseră încununate de succes și, ca urmare, mafia era tot mai puternică. Revenirea lui Don Richard la comandă avea ca rezultat întărirea clanului Cirillo care, avînd o conducere puternică, umplea golul apărut în urma distrugerii familiilor mafiote rivale de către Taggart.

În același timp, Taggart îl făcuse pe Mikey Nebunul mult mai puternic decît ar fi ajuns vreodată prin forțe proprii. Căci, în etapele parcurse pentru a-l ademeni pe Mikey Nebunul să facă o datorie pe care acum nu mai putea s-o plătească, Taggart îl crease pe „Omul Care Poate", cum îl porecliseră distribuitorii negri de heroină pe mezinul clanului Cirillo. În ciuda cantităților de marfă pierdute, contrabandiștii independenți se întreceau în a-i contacta pe clienții lui Mikey, care controla în prezent traficul de heroină din New York într-o măsură mai mare ca oricînd.

Taggart își dădu seama că mai rea decît puterea obținută de Mikey era stabilitatea la care ajunsese clanul Cirillo cu ajutorul său involuntar. Pentru că ajunsese să facă atît de mulți bani și pentru că-l avea drept aliat pe însuși consilierul tatălui său, Mikey Nebunul cîștigase o poziție solidă care-i permitea să preia controlul asupra familiei încă din clipa morții bătrînului Don Richard. Astfel, chiar dacă Taggart reușea să-l descopere pe Don Richard și să-l ucidă, preluarea imediată și ordonată a puterii de către Mikey n-ar face decît să întărească și mai mult clanul.

Taggart ajunse la concluzia că are o singură șansă de a-și îndeplini răzbunarea: să-i distrugă concomitent pe toți trei membrii triumviratului. Să-i ucidă pe Don Richard, pe Mikey Nebunul și pe *consigliere* Ponte într-un interval de timp foarte scurt, astfel încît subalternii lor să se sfîșie unii pe alții luptîndu-se pentru putere. Agenții Strikeforce ai lui Tony puteau să ducă ei treaba la bun sfîrșit.

Mikey și Ponte reprezentau țintele la care se putea ajunge mai ușor. Deși erau protejați în fața rivalilor și a forțelor de ordine, asasinii plătiți ai lui Reggie puteau, în cele din urmă, să-i împuște. Dar lichidarea lui Mikey Nebunul și a lui Ponte nu afecta în nici un

fel menținerea controlului ferm asupra familiei de către Don Richard. Iar acesta putea foarte bine să mai trăiască încă vreo zece ani. Totul se reducea, în esență, la bătrîn. Trebuia să-l găsească pe Don Richard.

Taggart apelă la contactele sale din rîndul forțelor de ordine. Vorbi cu polițiști, cu agenți FBI și de la Narcotice, cu un investigator din Strikeforce și cu prietenul său Barney din Comisia Prezidențială. Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee unde se ascunde Don Richard; pînă și zvonurile erau contradictorii. La urmă se întîlni cu Jack Warner.

– Lăsați-o baltă, domnule Taggart, îi zise Warner privind anxios orașul de sus, din vîrful Turnului. Ultima oară cînd s-a dat la fund, a dispărut pentru cinci ani întregi.

– Jack, toată lumea îmi spune lucrul ăsta. De la tine aștept mai mult.

– Mi-aș dori să știu unde e. Ar fi șansa carierei mele, ca să nu mai vorbim de faptul că aș face o avere pe seama dumitale.

– Află și poți să te și pensionezi.

– Mă străduiesc, domnule Taggart. Dar, vă spun cinstit, n-o să iasă nimic.

Încercă apoi și o altă cale. Poate că Mikey Nebunul și *consigliere* Ponte destăinuiseră unei persoane de încredere locul unde se află Don Richard, sau poate că cineva din cercul lor auzise ceva, sau avea o bănuială. Taggart era dispus să plătească orice sumă, oricît de mare, pentru această informație. Încercă să-i tragă de limbă pe cîțiva dintre spionii lui Reggie care se învîrteau în jurul lui Mikey și a lui Ponte. Trei dintre aceștia petreceau destul de mult timp cu Mikey: o gardă de corp, un prieten cu care Mikey lua masa adeseori și proprietarul unui bordel ce-l însoțeau atunci cînd se ducea la femei. Dar nici unuia nu-i destăinuise locul unde se ascundea Don Richard. Reggie avea dreptate: numai Mikey Nebunul și *consigliere* Ponte știau unde se află bătrînul.

Cum ar fi putut să pătrundă în chiar eșalonul superior al clanului Cirillo, o performanță neatinsă nici de Reggie, nici de agenții

Strikeforce? Cîntări ideea de a-l răpi pe Mikey ori pe Ponte, pentru a-i obliga să divulge ascunzătoarea lui Don Richard. Dar a răpi pe cineva era mult mai dificil decît a-l ucide. Amîndoi bărbaţii se înconjuraseră de oameni bine pregătiţi şi aflaţi permanent în alertă. Ponte părea o ţintă mai uşoară, dar, deşi nu era un luptător, ca Mikey, rareori putea fi văzut singur. Gărzile de corp îl însoţeau permanent între locuinţa din Alpine, New Jersey şi biroul de pe Fifth Avenue. Masa de prînz o lua cu asociaţii săi la restaurantul Cristo de pe Lexington Avenue – o distanţă scurtă şi uşor de apărat. Duminicile se ducea însoţit în vechiul său cartier din Brooklyn pentru a-şi conduce mama la biserică. Restul timpului şi-l petrecea în spaţii închise, iar bronzul atrăgător probabil că-l obţinea cu ajutorul unei lămpi cu ultraviolete.

Într-a doua duminică petrecută la biserică, incapabil să-şi reprime starea de frustrare, Taggart porni la întîmplare cu maşina prin Brooklyn, pînă cînd se trezi în Canarsie. Intră pe strada lui Helen, cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

Casa ei avea un aer sumbru. Jaluzelele şi draperiile întunecate acopereau ferestrele, iar de cununa festivă de Crăciun agăţată de uşă, acum uscată, fuseseră legate panglici negre. Simţi că maşina îi e urmărită; încetini şi văzu oameni apărînd din casele învecinate, fiecare cu o mînă la spate, ca pentru a ascunde o armă. O dubă merse în spatele lui pînă ieşi din cartier.

Se întoarse o oră mai tîrziu. Ea se afla pe peluza din faţa casei, într-un trening negru, înconjurată de gărzi de corp, făcîndu-şi încălzirea. La curbă aşteptau mai multe maşini cu motorul pornit. Taggart merse mai departe; fusese de ajuns să-i zărească chipul o clipă ca să nu-i mai iasă din minte. Helen îşi ridicase privirea atunci cînd el trecuse prin faţa casei. Vîntul rece îi biciuia pletele mătăsoase; avea ochii adînciţi în orbite, buzele supte şi cute amare pe chip. El se duse în Canarsie Park, merse pe jos pînă pe ţărm, unde ştia că Reggie o întîlnise adesea. Într-adevăr, Helen apăru, alergînd cu paşi mari, armonioşi, cu părul lucind în soare şi răsuflarea transformată în aburi de frigul de afară. Era mult în faţa gărzilor

care o însoțeau; Taggart ar fi putut foarte ușor să-i iasă în față și să intre în ritm cu ea. Dar ce-ar fi putut să-i spună? Ce merita să spună? Se întoarse cu spatele și porni grăbit spre mașină.

Trecu o a treia săptămînă fără nici un fel de roade. Apoi, pe neașteptate, cînd aproape că-și pierduse orice speranță, i se oferi ocazia de a-l obliga pe *consigliere* Ponte să divulge ascunzătoarea lui Don Richard. Unchiul Vinnie apăru într-o zi la biroul din Turnul Taggart, aducînd o pungă mare de hîrtie cerată și un termos.

– M-am gîndit să bem o cafea împreună.

Ceea ce însemna că vrea să stea de vorbă cu el. Taggart nu era nici pe departe într-o dispoziție adecvată, dar nu putea să-i refuze nimic cumnatului preferat al tatălui său.

– Tot munceşti, tot munceşti, spuse Vinnie pe un ton însuflețit.

Dar avea mușchii feței încordați, ba mai și învîrtea punga de hîrtie în mîinile sale grăsune.

– Singura cale de a te îmbogăți. Cum o mai duci?

– Grozav, grozav. Chiar foarte bine... Am adus cîte ceva de mîncare.

– Ia să vedem.

Chris făcu loc pe birou, iar unchiul Vinnie scoase la iveală *cannoli*, niște spaghetti Napoleon și plăcintă italiană cu brînză și lămîie. Desfăcu termosul și turnă cafea espresso tare în pahare de plastic.

– Mi-am zis că, din moment ce apartamentul tău e distrus, n-o să ai cafea. Cum merg reparațiile?

– Cunoşti pe cineva care să aibă nevoie de un braț de macara îndoit?

– Ce-i cu tipul pe care l-au găsit?

– Jumătate din el. Nu știe nimeni nimic.

– Am auzit vorbindu-se despre sabotaj.

– Crezi că încerca să rupă cablul cu dinții?

– E un noroc că n-a mai fost rănit nimeni altcineva.

– Mda, în miezul nopții.

– Dumnezeu te are în paza lui. Unchiul Vinnie bagă în gură un cannoli și se strîmbă. Îi detest pe bucătarii care pun umplutura în

chestiile astea mai devreme decît trebuie. Aluatul parcă-i de cauciuc.

Taggart luă şi el un *cannoli* şi bău din cafea.

– Aşadar, cum îţi mai merge?

– Păi, am o problemă.

– Stai jos.

Unchiul Vinnie se potoli, mai luă o îmbucătură şi se apucă să studieze covorul chinezesc al lui Taggart.

– E vorba de fratele tău.

– Ei, drăcie. Te are în vizor?

– Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Eu n-am făcut nimic rău.

– Asta-i bine, fiindcă n-aş putea să-ţi întind o mînă de ajutor.

– Să intervii într-un caz al lui Tony? Ai ajunge la răcoare înaintea mea. Nu. Tony vrea ca eu să pun la cale o cacealma.

– Ce fel de cacealma?

– Ştii, ceva de genul ăsta: să te dai drept proprietarul unei firme-fantomă ca să ademeneşti cîte un isteţ să facă o prostie.

– Da, ştiu ce-i o cacealma. L-am ajutat şi eu în vreo două rînduri. Ce anume urmăreşte Tony?

– A fost într-o seară la noi la cină, şi a adus vorba despre o cacealma cînd mătuşă-ta Marie era în bucătărie. După aia s-a uitat la mine... ştii tu, privirea aia a lui, de parcă ştie toate relele pe care le ai pe suflet, ba chiar şi cele pe care ai de gînd să le faci.

– Aşa s-a uitat la mine în ziua cînd m-am născut.

– Se aşteaptă să-i dau o mînă de ajutor. Ştii, ca şi cum aş fi unul din acei furnizori asupra cărora se exercită presiuni ca să facă oferte la preţuri mici. Dar asta ar însemna să calc pe coadă o mulţime de oameni. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Tony, i-aş fi spus să se ducă învîrtindu-se. Dar pe el mi-e imposibil să-l refuz. Poţi să vorbeşti tu cu el?

Taggart rămăsese cu privirea în gol. Avea senzaţia că Dumnezeu i l-a trimis pe unchiul Vinnie, favoritul tatălui său, exact cînd avea mai multă nevoie de ajutor. Căci, fără să ştie, Vinnie tocmai i-l oferise pe Sal Ponte pe o tavă de argint.

– Te rog, vorbeşti cu Tony?

– Pot să ţi-l iau de pe cap, astfel încît să nu-ţi mai ceară niciodată un asemenea serviciu, răspunse Taggart tărăgănat.

Se gîndea intens cum să folosească la maximum această ocazie. Dacă *el* nu putea să-l răpească pe Sal Ponte ca să-l facă să divulge locul unde se află Don Richard, de ce să nu manevreze Strikeforce, prin Tony, în aşa fel încît aceasta să ducă treaba la bun sfîrşit în locul lui?

– Sigur, pot să ţi-l iau de pe cap, dar ştii la fel de bine ca mine că Tony nu te va ierta niciodată pentru că n-ai vrut să-l ajuţi.

– Ştiu, fir-ar să fie, zise unchiul Vinnie amărît.

– Prin urmare, esenţial e să scapi din situaţia asta fără să-ţi pierzi cinstea obrazului. Aşa-i?

– Aşa-i. Dar cum naiba să procedez?

Taggart luă cuţitul de plastic furnizat de brutărie şi tăie o felie de plăcintă cu brînză. „Ia-o uşurel; fii precaut", îşi spuse sieşi.

– Vinnie? Ştii cine-i Sal Ponte?

– Avocatul mafiei?

– *Consigliere* al bătrînului Cirillo, aşa am auzit eu.

– Ce-i cu el?

– Ai auzit vreodată spunîndu-se despre el că face lucruri necurate în branşa noastră?

– Sigur. Ştii şi tu.

Taggart ştia, desigur, dar îl întrebă:

– Ce se spune despre el? Aruncă o privire prin încăperea mai mult goală şi coborî vocea. Ţine sub papuc sindicatele de construcţii din Jersey pînă-n Westchester. Şi-a vîrît coada cînd s-a pus problema semnării contractului meu de la aeroportul Newark pentru pista aceea. Ca să n-am necazuri cu şoferii de utilaje, a trebuit să închiriez betonierele de la ei. Din banii ăştia, o mare parte au intrat direct în buzunarul lui Ponte.

Westchester se afla în limitele Districtului de Sud, teritoriul lui Tony. Taggart mai tăie o felie de plăcintă şi i-o întinse lui Vinnie, ţinînd-o în echilibru pe lama cuţitului.

– Ce lucrări ai în Westchester?

– Un magazin în White Plains; o clădire administrativă mică în Armonk.

– Ceva mai mare?

– Licitez pentru un nou garaj subteran la aeroport. Ce legătură are Ponte cu Tony?

– Tony ar vrea foarte tare să-l pună la zid.

– Şi cum va reuşi?

– Să zicem, prin extorcare de fonduri. Sau măsluirea licitaţiilor. Şmecherii sindicale ilegale. Facturi false. Ce părere ai?

– Nu pricep.

– Ce-ar fi să-i spun lui Tony că nu te poţi angaja într-o cacealma pentru el fiindcă faci deja una cu mine?

– Cum adică, cu tine?

– Ţi-am spus, cînd şi cînd îl mai ajut şi eu pe Tony. Acum vreo doi ani am pus în legătură nişte agenţi FBI cu o firmă falsă de instalaţii electrice ca să-i poată prinde pe nişte isteţi din Chelsea. O să-i spunem lui Tony că ai vrut să te consulţi cu mine înainte de a vorbi cu el.

– Crezi că o să te creadă?

– O să-i spun că abia începusem să pun totul la cale şi că aveam de gînd să-l informez cît de curînd. Dar mai întîi, tu şi cu mine o să licităm pentru garajul acela de la aeroport şi o să-l obţinem, ca să-l determinăm pe Ponte să facă presiuni asupra noastră. Asta o să-l bucure pe Tony foarte tare... Ce s-a întîmplat?

– Ştii, nu vreau să am necazuri cu Cirillo.

– Nu-ţi face griji, n-o să te amestec deloc. Sarcina ta e ca la licitaţie să ceri un preţ suficient de mic ca să obţii contractul acela.

– Eşti sigur că Tony o să marşeze?

Taggart nu era sigur, dar, în gura unchiului Vinnie, cacealmaua părea mult mai plauzibilă decît dacă i-ar fi prezentat-o el însuşi lui Tony.

– Să-ţi spun ceva, dar rămîne între noi doi. Acum vreo cîteva săptămîni m-am certat cu Tony. Ne-am spus lucruri urîte, legate

de tata, şi altele despre care nici măcar nu vreau să vorbesc. Am tot căutat o cale prin care să-l împac, iar asta mi se pare perfectă. Îţi sînt recunoscător că ai venit la mine.

Vinnie încă mai părea nehotărît.

– Şi după ce obţin contractul, ce se întîmplă?

– După aia, o să iei prînzul cu domnul Ponte. Ca să-ţi exprimi respectul şi să-l asiguri că ai vrea să fie o lucrare fără probleme. Agenţii lui Tony o să-ţi pună un microfon şi astfel se va înregistra momentul cînd Ponte o să-ţi ceară bani.

Vinnie se ridică, dînd la o parte plăcinta.

– Nici nu mă gîndesc! Chiar crezi că o să depună mărturie împotriva *mafiei?!*

– A, nu, nu să depui mărturie. Tony n-o să vrea să intenteze un proces pentru o infracţiune neînsemnată ca şantajul, împotriva unui mafiot atît de important cum e Ponte. Nu, el va folosi dovezile ca să-l oblige pe Ponte să-i furnizeze informaţii despre şefii lui, aşa încît să poată instrumenta nişte cazuri de anvergură. Nimeni nu va afla vreodată că Ponte a fost arestat. Ideea e ca agenţii să-l aresteze în taină, ca nimeni să nu ştie că a devenit informatorul autorităţilor. Ca un fel de răpire.

– Ponte o să ştie că e arestat, şi o să cunoască motivul.

– Îţi garantez că Ponte nu va putea să facă absolut nimic în privinţa asta. Ascultă, o să fim parteneri la lucrarea asta. Cine-i antreprenorul general?

Vinnie numi o firmă din Westchester, Eastern Casting.

– Cumpăr eu lucrarea.

– N-au s-o vîndă. Afacerile le merg ca pe roate.

Taggart rîse. El era Chris Taggart, proprietarul firmei Taggart Construction, din nou în forma cea mai bună şi pus pe lucruri mari.

– Dacă Eastern n-o să vîndă lucrarea, îi cumpăr cu totul.

După plecarea unchiului Vinnie, trimise o telegramă pe adresa unui hotel din Paris unde-şi primea Reggie Rand mesajele: „Vacanţa s-a terminat".

23

Trecuseră douăsprezece săptămîni de la dispariția fără urmă a lui Don Richard; Reggie Rand îi fixă lui Jack Warner o întîlnire într-o parcare din apropierea autostrăzii interstatale 84, care permitea supravegherea împrejurimilor în toate direcțiile. Aerul nopții de primăvară era răcoros. La marginea parcării exista o mică mlaștină, de unde batracienii își trimiteau chemări stridente la împerechere. Cei doi bărbați ieșiră din bătaia becurilor și se percheziționară reciproc în căutare de microfoane ascunse.

Se scurseseră zece luni de la week-end-ul de Ziua Eroilor, cînd Taggart își pusese în aplicare planul de răzbunare, informînd agenții Strikeforce de tranzacția cu heroină a subalternului lui Nicky Cirillo și în același timp răpind-o pe Helen Rizzolo. Reggie avea impresia că percepe o acumulare de forțe – într-un fel sau altul – și-l îngrijora că nu poate să prevadă ce explozie va provoca răzbunarea lui Taggart.

– Vreau să-ți dau ceva, îi spuse lui Warner.

Acesta chicoti.

– Tu vrei să-mi dai *mie* ceva? Eu sînt cel care ar trebui să-ți dea cevauri. Tu scoate banii.

Detectivul cel voinic era primul agent trădător din Districtul de Sud în ultimii optzeci de ani, și Reggie Rand, care admira această instituție de elită, se mîndrea cu performanța sa. Banii

reprezentaseră calea de acces către acest vlăstar inteligent al cartierului newyorkez Lower East Side, absolvent al liceului de elită Stuyvesant. Reggie depusese deja o sută optzeci de mii de dolari în contul elvețian al polițistului, dar estimase cifra magică a lui Warner la jumătate de milion și intenționa să-l țină la distanță de această sumă cît timp avea nevoie de el. Warner era genul de om capabil să trădeze cu ușurință, dar merita să-și asume riscul. Cunoștea mafia newyorkeză atît de bine încît era invitat în mod regulat să ia parte la ședințele Strikeforce pentru planificarea operațiunilor și se bucura, la fel ca oricare polițist de elită, de încrederea lui Tony Taglione, procurorul general adjunct și șeful Strikeforce.

– Salvatore Ponte are o amantă.

Warner nu mai rîdea.

– Nu-i adevărat.

– E extrem de precaut în ce-o privește. Nimeni nu știe, nici măcar Don Richard.

– Cum dracu' ai aflat?

– Te interesează?

– În cel mai înalt grad.

Această informație aparent banală avea o valoare enormă, fiindcă, dacă Ponte se ducea la ea pe furiș, singur, putea fi arestat discret, fără ca prietenii lui să prindă de știre, și convins să coopereze.

– Cum o cheamă?

– Întreabă-te mai întîi de ce ți-am spus.

– Îți dau orice vrei, numai să pot. Ce vrei?

– Dacă și cînd folosești informația aceasta împotriva lui Ponte, vreau rezultatele imediat, într-o oră. Ne-am înțeles?

– Voi fi plătit pentru acele rezultate?

– Desigur.

Warner se uită în jur, scrutînd autostrada, refugiile de pe margine, puținele mașini din parcare pe care le inspectase minuțios în așteptarea englezului. Un BMW porni pe rampa spre ieșire și parcă lîngă un Saab. Warner așteptă pînă cînd amîndouă mașinile plecară în sensuri opuse.

– Există, totuşi, o problemă. Noi îl luăm de sub plapuma amantei lui, îl arestăm în taină, şi-l facem să vorbească. Şi dacă ne dezvăluie nişte lucruri tari de tot? Eu îţi spun ţie, şi dacă tu transmiţi informaţia cui nu trebuie, el o să sfîrşească mort. Şi în cazul acesta, Taglione să răcnească „Cine a vorbit?!"

– N-o să păţească absolut nimic. Ai cuvîntul meu.

– Nu-i de ajuns. Nu-mi place chestia asta.

– Îmi pare rău, dar de data asta nu accept un refuz, spuse Reggie cu blîndeţe. Trebuie să accepţi.

– Regret, amice.

– Şi eu, răspunse Reggie, lăsîndu-se pe vine şi scoţînd pistolul de la gleznă dintr-o singură mişcare continuă.

Dădu cîţiva paşi înapoi, adăpostind arma lîngă trup, căci era de la sine înţeles că un poliţist newyorkez care supravieţuise timp de optsprezece ani pe străzi este un om periculos. Warner rînji.

– Chiar nu-mi vine să cred că ai de gînd să tragi. N-o să dezarmez pe cineva care n-are nici un motiv să mă împuşte.

– Nu te mişca.

– Regret, rînji Warner din nou, încercînd răbdător să se dumirească unde bate Reggie.

Acesta bagă mîna în buzunar şi-i aruncă un obiect metalic mic.

– Ştii ce e?

Warner întoarse obiectul în lumina becurilor din parcare.

– Sigur. Încărcătorul de la pistolul pe care-l ţii la gleznă.

– Mai uită-te o dată.

Warner încercă să scoată un cartuş, dar nu reuşi.

– Ce-i asta?

– Casetofon.

Warner simţi cum i se urcă sîngele la cap.

– *Ce?!*

– Îl pun în armă ori de cîte ori sînt mai interesat să înregistrez decît să împuşc, ceea ce s-a întîmplat la fiecare din întîlnirile noastre.

Warner ţîşni spre el.

– Dar nu şi-n seara asta, replică Reggie făcînd un pas rapid în spate şi trăgînd piedica.

– Ce dracu' încerci să-mi faci?

– Cînd îmi spui tot ce i-a mărturisit Ponte lui Tony Taglione, îţi plătesc trei sute cincizeci de mii de dolari.

– Remarcabil, Reggie, remarcabil. De ce te porţi aşa cu mine? Eu nu ţi-am făcut nici un rău.

– O să fii un om bogat.

– Există şanse serioase s-o încurc rău de tot. Va trebui să exercit presiuni ca să se facă arestarea.

– O să am grijă de tine, Jack. Ţine minte, domnul Taggart te consideră şi acum un om foarte valoros.

Warner îşi trecu mîna prin păr şi se uită la noroiul de pe pantofii lucraţi manual pe care-i purta.

– Bine. Cum o cheamă?

– Doamna Hugel. E măritată şi locuieşte în Great Neck. Se pare că Ponte o iubeşte foarte mult.

– Cum dracu' ai aflat?

Reggie zîmbi.

– De ce ţi-aş spune? Acum ascultă-mă. Spune-i lui Taglione că poţi să-l arestezi pe Ponte în taină cînd se furişează la întîlnire. Sugerează-i eventual să folosească femeia ca o pîrghie în plus, pentru a-l determina să vorbească.

– Cred că la asta se poate gîndi şi singur.

– Du-te la maşina ta. Nu te uita în urmă.

Warner făcu un pas, dar fu străfulgerat de o idee.

– Spune-mi şi mie, ce te face să crezi că Taglione are motive să-l aresteze pe Ponte?

– Mi-a şoptit o păsărică.

Întorcîndu-se în oraş, Warner ajunse la concluzia că englezul a comis o greşeală spunîndu-i de casetofon. Existenţa dovezilor ce-l incriminau însemna că, dacă Taggart avea să fie prins vreodată, el se va oferi de îndată să depună mărturie împotriva acestuia, ca să nu ajungă şi el la puşcărie. Dar oricum, cariera lui în poliţie va fi compromisă, îşi spuse Warner cu un aer nefericit. Se consolă la gîndul că Taggart e prea precaut ca să se lase prins. În ciuda situaţiei dificile în care se afla din cauza lui Reggie, Warner se trezi întrebîndu-se cum naiba se potriveau intrigile lui Taggart cu lucrurile ciudate care se petreceau în sînul mafiei.

Mai întîi, Taggart ieşea cu Helen Rizzolo în vreme ce familia fetei se extindea tot mai mult în Brooklyn. Pe urmă, Cirillo atacă clanul Rizzolo şi, pe neaşteptate, Taggart îşi manifestă interesul faţă de Sal Ponte, consilierul lui Mikey Nebunul şi al bătrînului Don Richard. De ce? Brusc, îşi aminti că, în urmă cu un an, în noaptea cînd îl ţinuse atîrnat la ultimul etaj al clădirii sale, Taggart pusese la cale arestarea lui Nicky Cirillo. Warner zîmbi pentru sine. Avea să petreacă o noapte lungă alături de dosarele sale.

Reggie merse pe nişte drumuri lăturalnice pînă cînd se convinse că Warner nu fusese urmărit, apoi se îndreptă spre Auberge Maxime din nordul Salem-ului. Întrucît era o seară tîrzie de la mijlocul săptămînii, muşteriii localului se pregăteau să-şi termine desertul. Excepţie făcea un grup de bărbaţi graşi ce mîncau raţă aşezaţi la o masă lungă – maeştri bucătari de la alte moteluri din Westchester, Putnam şi Fairfield – şi Christopher Taggart, care, aşezat la o masă din colţ, stătea singur, citea meniul şi bea vin de Bordeaux.

– Vin?

– Whisky, te rog.

Chelnerul preluă comanda.

– Cum a mers?

Reggie îşi acoperi faţa cu palmele şi se frecă la ochi.

– Splendid, presupun.

– Care-i necazul?

Reggie ridică din umeri şi-şi cumpăni răspunsul.

– Sper că ştii ce faci. Warner e un om predispus la trădare. Acum, după ce l-am ameninţat, poate deveni periculos.

I se aduse băutura.

– Noroc.

– Noroc. Şi zîmbeşte, Reg. În faza următoare, trebuie să-l aducem pe Mikey înapoi la adăpătoare.

– Şi cum propui să facem asta?

– Spune-le oamenilor lui că o să-i reeşalonăm datoria, astfel încît s-o poată plăti pe parcursul tranzacţiilor viitoare.

– Chiar dacă o să fie de acord, tot n-avem heroina.

– Mai dispunem de vreo douăzeci-treizeci de kile.

– Nu-i destul pentru Mikey.

– E mai mult decît destul, zîmbi Taggart. Trebuie doar să-i trezeşti interesul.

– Vrei să-mi mulţumeşti? întrebă unchiul Vinnie cînd îl sună Tony Taglione. Atunci vino să cinezi cu mine şi cu fratele tău.

– Sînt ocupat pînă peste cap.

– Şi el a contribuit. Hai, puştiule, îmi eşti dator. La Abatelli. Ora zece. N-ai decît să lucrezi pînă tîrziu dacă vrei. Oricum trebuie să mănînci. După aia te poţi duce şi tu acasă să dormi.

Se întîlniră. Taggart cu un aer precaut, şedea faţă-n faţă cu Vinnie şi Tony. Acesta, subţire ca o nuieluşă faţă de rotunjimea ca de minge a lui Vinnie, a fost la început rezervat, dar în scurtă vreme privirea i se încălzi de afecţiune.

– Unchiule Vinnie, să ştii că ai făcut un lucru nemaipomenit cu Sal Ponte. Nu pot spune mai mult, dar ai deschis o adevărată cutie a Pandorei.

– Ei, n-am fost doar eu, protestă Vinnie. Şi Chris a contribuit.

– Sigur. Amîndoi. N-o să scrie nimic despre voi în ziare, dar să ştiţi că aţi făcut un serviciu legii.

– Cu multă plăcere, spuse Taggart.

Helen Rizzolo îşi făcea exerciţiile de încălzire în faţa casei. Eddie se afla lîngă ea, dînd instrucţiuni gărzilor ei de corp:

– Dacă faceţi vreo tîmpenie, vă trimit să-l păziţi pe unchiu-meu din Westport. Nici un bar, nici o femeie, nici un film. Numai copaci de jur-împrejur.

– Mai bine la puşcărie, replică unul din ei.

Eddie rîse forţat; tot forţat făcea şi glume proaste, străduindu-se din greu să le menţină tuturor moralul ridicat, în vreme ce soldaţii lui îşi pierdeau minţile în aşteptarea următoarei surprize din partea lui Cirillo. Helen îi aruncă o privire îngrijorată.

Sub aspect fizic, Eddie părea indestructibil; singurele amintiri de pe urma celor trei gloanţe încasate de la Cirillo erau un uşor şchiopătat şi, uneori, dureri de cap. Dar părea pierdut fără Frank

alături, mai irascibil ca oricînd şi tot mai înclinat să riște. Frank, cu firea sa calmă, avusese darul să-l tempereze.

Eddie fusese afectat şi de moartea tatălui lor, mai mult decît şi-ar fi închipuit Helen. Se trezise brusc capul familiei, abia trecut de treizeci de ani, ceea ce era prea devreme pentru un italian cu un tată puternic. Pe ea părea că o detestă, ca şi cum ar fi fost furios că ei doi le-au supraviețuit, lui Frank şi tatălui lor. Ba, mai rău decît atît, părea hotărît să demonstreze că se poate descurca singur. Mama lor presupunea că-şi face griji în privința ei, afirmație care, la prima vedere, exprima un adevăr elementar; dar, desigur, mama lor nu ştia cît de periculos putea fi Eddie dacă acționa de capul lui.

Helen îi făcu semn să se apropie.

– Ce ai de gînd să întreprinzi în absența mea?

– O să sap o groapă în pămînt.

– Eddie! Fără tranzacții cu droguri.

– Stai liniştită!

– Vorbesc serios. Nu mai vreau să văd pe nici unul din aşa-zişii importatori pe lîngă casă. Asta ar mai lipsi, să fii arestat!

– Nu-ți face griji!

– Ba-mi fac. Numai pe tine te mai am.

Helen sări peste gardul viu scund şi începu să alerge pe trotuar. Eddie se întoarse furios spre gărzi:

– Ce naiba mai aşteptați, caraghioşilor? Uite-o, a străbătut deja jumătate de cvartal.

Trei soldați Rizzolo țîşniră în picioare şi porniră după ea, urmați de cîteva maşini.

Helen alergă cîteva mile, pînă cînd, în cele din urmă, tremurul interior i se potoli, iar efortul consumă adrenalina care i se vărsase în sînge, sfîşiind-o ca o mulțime de cuțite. După ce înconjură Canarsie Park, încetini ca să studieze pînzele pictorilor amatori care, profitînd de căldura neobişnuită a zilei, ieşiseră pe promenadă ca tot atîtea păsări de apă cu picioare lungi. Departe, lîngă zid, stătea un pictor solitar. Cu inima strînsă, se îndreptă spre el, îşi încrucişă brațele şi-i studie pînza. Înfățişa aceiaşi pescăruşi deasupra aceloraşi insule golaşe din Jamaica Bay, dar acest pictor

avea, în plus față de ceilalți, un talent special în redarea luminii; surprinsese unghiul soarelui extrem de precis, parcă pentru a imortaliza momentul acela de început de primăvară.

– Tabloul ăsta l-ai cumpărat, sau chiar îl pictezi?

Reggie Rand apăsă unghia degetului mare în vopseaua de pe pînză pentru a crea un nou pescăruș, apoi își șterse degetul pe o batistă ieșită pe jumătate din mîneca halatului călcat impecabil. Se întîlniseră deseori în felul acesta, pînă la masacrul de la Crăciun, însă de astă dată picta cu adevărat.

– M-am apucat de pictură în ulei într-un moment de restriște, cînd eram în convalescență. Un balsam pentru sufletele răvășite.

– Da, înțeleg ce vrei să spui. Eu învăț să cînt la vioară.

– Stai cu fața spre apă cînd vorbești, în eventualitatea că tipii folosesc microfoane puternice pentru distanță.

– Zău? Și dacă sînt acolo, într-un submarin? Spune-mi, ce face Taggart? Știe ce ni se întîmplă?

– Domnul Taggart a menționat aceste riscuri încă de la început.

– Sîntem decimați.

– Mai puteți rezista puțin?

– Cît să mai rezistăm?

– Te asigur că domnul Taggart are un plan în derulare.

Helen rămase tăcută cîteva clipe. Nu-i făcea plăcere să pună întrebarea, dar n-avea încotro.

– Reggie?

El o privi și-o întrebă cu blîndețe:

– Spune!

– De ce nu vrea să vorbească personal cu mine?

Reggie ridică pensula. Ea regretă că-l întrebase; probabil o considera naivă.

– Rămîne între noi?

– Cum dorești.

– Îi e rușine să dea ochii cu dumneata.

– Rușine?

– Nu se va întîlni cu dumneata decît după ce-și va repara greșeala. Nu poate să-și ceară iertare decît dacă face ceva ca să îndrepte lucrurile.

– Aşa că te trimite pe tine.

– Noi colaboram încă înainte de povestea asta.

Supărată pe ea însăşi pentru că-şi recunoscuse sentimentele, stînjenită în faţa lui Reggie şi înfuriată pe Taggart pentru că o evita, spuse pe un ton agresiv:

– Aşadar, te scoate şi pe tine în faţă, exact ca pe mine, amîndoi sîntem nevoiţi să ducem greul. În ce-l priveşte, n-are de gînd să se implice în nici un fel.

Reggie muie pensula în vopsea cenuşie şi retuşă din cîteva trăsături de penel marginea vestică a insulei, unde valurile măcinaseră ţărmul şi formaseră o plajă îngustă.

– Oamenii fac o mare greşeală considerînd cenuşiul o culoare intermediară aflată undeva între alb şi negru. Cenuşiul e cenuşiu, draga mea. Nu vrea să fie nici alb, nici negru. Îi *place* să fie cenuşiu, aşa cum mie îmi face plăcere să-l servesc pe domnul Taggart. Tinereţea şi exuberanţa lui au darul să mă stimuleze. Iar eu, pe măsură ce îmbătrînesc, tînjesc după ceva mai mult decît după simpla emoţie pe care o simţi cînd ucizi de amorul artei. Deşi nu mi-am pierdut apetitul, adăugă cu un zîmbet rece. Ne-am înţeles?

– Nu mă ameninţa!

– Nici nu-mi trece prin minte. Domnul Taggart nutreşte sentimente „complexe" pentru dumneata, şi acesta e singurul lucru care contează pentru mine. Ca atare, dumneata şi cu mine nu sîntem duşmani. Iar ceea ce ai numit „ameninţare", ar putea fi considerat un sfat prietenesc de a nu încerca niciodată să creezi o ruptură între domnul Taggart şi mine.

Helen privi ochii englezului, şi-şi văzu propria imagine reflectată de suprafaţa lor impenetrabilă.

– Ai ceva sînge italian în vine?

Reggie îi răspunse cu un zîmbet la fel de rece şi de lipsit de veselie ca al ei. Helen o rupse brusc la fugă. Gărzile ei o urmară, şi cînd întoarse capul, îl văzu pe Reggie mînuind o pensulă lungă, absorbit de ceea ce făcea. Oare şi pe englez l-ar fi surprins să constate omniprezenţa lui Taggart în gîndurile ei?

„Sentimente complexe?" Iată o expresie care reflecta propriile ei simţăminte, deşi era mult prea blîndă. Tatăl ei murise. La fel şi

Frank – motive suficient de puternice pentru a-l urî pe Taggart. Încercase, dar eşuase lamentabil, căci nu putea să uite întîmplările din prima parte a nopţii cînd tatăl şi fratele ei fuseseră ucişi: mîndria afişată de Taggart la balul de la Waldorf, felul cum ea îşi destăinuise toată viaţa în faţa vitrinelor magazinului Saks, nesaţul cu care făcuseră dragoste şi reacţiile lui prompte, aproape animalice cînd o salvase de la căderea din vîrful Turnului şi aproape că se lăsase ucis pentru a o proteja. Departe de a-l urî, simţea o pornire vinovată să-l cuprindă în braţe, să se ghemuiască la pieptul lui, să împartă responsabilităţile şi s-o ia de la capăt.

Jack Warner descoperi că amanta lui Sal Ponte, doamna Hugel, era o femeie frumoasă, blondă, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Soţul ei conducea o reprezentanţă Volvo şi nici unul dintre ei nu avea legături cu mafia. Înarmat cu mandate de arestare semnate de însuşi Tony Taglione, Warner a urmărit-o, împreună cu un partener de-al său, o săptămînă întreagă. În a opta zi, ea a plecat de acasă din Great Neck, îndreptîndu-se spre nord; după o oră de mers, a oprit la Boxtree Inn din localitatea Purdys. Femeia a intrat cu un zîmbet timid în motelul lambrisat cu scîndură albă; la scurt timp după aceea a apărut, într-un Cadillac închiriat, nimeni altul decît Sal Ponte şi s-a strecurat înăuntru după ea.

– Singur, remarcă Warner. Ticălosul a venit singur.

Agenţii se ghemuiră în staţia de metrou aflată peste drum de autostradă, ca să supravegheze motelul. După-amiaza trecea; se întuneca treptat şi se făcea tot mai frig. Fumau, vorbeau şi-şi imaginau perechea făcînd dragoste în motelul aproape gol. Pentru Warner, ea era întruchiparea tuturor femeilor bogate pe care le vedea prin magazine, despuiată de hainele elegante, transpirînd abundent, cu respiraţia precipitată de plăcere. Gîndurile partenerului său, rostite pe un ton egal, îl iritau.

– Crezi că şi bărbatul ei calcă pe de lături?

– Dacă o face, e un idiot.

– O fi ştiind că Ponte e mafiot?

– Nu, zise Warner cu hotărîre.

Alungă gîndurile despre femeia din patul lui Ponte şi reexamină stadiul relaţiilor sale cu Taggart, ceea ce nu avu darul să-i ridice moralul. Se părea că Taggart se alăturase familiei Rizzolo, dar asta nu era cu putinţă: nici o familie nu accepta un străin la nivelul conducerii, mai ales un clan atît de demodat ca Rizzolo. Şi de ce îl interesa Ponte pe Taggart? Oare încerca să-l găsească pe bătrînul Don Richard?

Partenerul lui Warner încerca să ghicească la ce oră trebuie să se întoarcă femeia acasă.

– Şase.

– Copiii ei sînt mari, la colegiu.

– Şapte.

La ora cinci traficul spre nord se înteţi, aşa că se apropiară de motel, aşezîndu-se în faţa magazinului de legume şi fructe. Cîteva minute mai tîrziu, cei doi ieşiră şi se urcară fiecare în maşina cu care venise, Ponte în cea închiriată, iar doamna Hugel în Volvo-ul soţului său. Merseră în tandem pe Route 684 pînă la Hutchinson River Parkway, de unde ea o luă spre podul Whitestone şi Long Island unde locuia, în vreme ce Ponte intră pe Cross County Parkway, claxonînd şi aprinzînd faza scurtă în semn de rămas-bun.

Partenerul lui Warner acţionă în momentul în care şoseaua de legătură Thruway South, ce se desprindea din Cross County, dădu într-un drum de acces. Ţîşni în faţa lui Ponte, care încetinise să vadă dacă drumul e liber, şi tăie drumul Cadillac-ului, forţîndu-l să intre în parcarea Howard Johnson.

Warner îi arătă prin parbriz insigna. Ponte respiră uşurat cînd înţelese că nu e atacat de ucigaşi plătiţi. Scoase din buzunar o batistă de mătase roşie şi se şterse sub nas.

– Mandat?

– Patru. Unul pentru biroul tău, unul pentru locuinţa ta, unul pentru tine şi unul pentru maşină. Deschide portiera.

Warner îi dădu mandatele şi-l înghionti.

– Dă-te la o parte!

Prinse cătuşele de încheietura mîinii lui Ponte şi de cadrul metalic al locului pasagerului, pentru a-i da de înţeles mafiotului că dăduse de bucluc, şi se îndreptă spre New York, lăsîndu-i timp să citească

acuzațiile. Nu spuse nimic pînă nu ieşiră de pe FDR Drive şi intrară în Manhattan.

– Mandat RICO, Sal. Ai în față perspectiva a douăzeci de ani sau mai mult.

Ponte împături mandatele cum putu mai bine cu o singură mînă şi i le înapoie cu calm.

– Vrei să-l sun pe şeful Strikeforce? Să vedem dacă este dispus să stea de vorbă cu tine?

Ponte zîmbi fără pic de veselie şi clătină din cap.

– Nimeni nu ştie că ai fost arestat.

Ponte îşi feri privirea. Warner continua să-l preseze.

– Pot să te duc direct la puşcărie. Sau putem să ne întîlnim cu şeful. Nu pierzi nimic dacă vorbeşti... Vrei să încerc?

– Dacă vreau să *încerci?* îl imită Ponte. Pe cine crezi că duci de nas? Ştiu de ce m-ai înhăţat ca din oală. Tony Taglione vrea să ajungem la o înțelegere.

Jack Warner zîmbi şi el.

– Domnul Taglione oferă douăzeci de ani. Ai ceva care să valoreze cît douăzeci de ani?

Warner parcă în spatele Centrului Corecțional Manhattan.

– Asta-i închisoarea. Comunică cu clădirea Procuraturii Federale şi cu cea a Tribunalului Federal. Şi acolo e o capelă.

– Da' ce eşti, ghid turistic?

Warner continuă pe un ton neutru:

– Îmi place cum sînt adunate. Asta-mi aminteşte întotdeauna de un castel medieval. Reşedința regelui – curtea, capela şi turnul. Tot ce ține de lege şi civilizație într-un singur loc. Regele coexistă cu Dumnezeu, legea şi pedeapsa.

– Du-te-n mă-ta!

– Desigur, vremurile se mai schimbă. Blestemata de Curte Supremă a abolit proba focului. Aşa că acum regele e de fapt procurorul federal. El trebuie să convingă juriul pentru ca judecătorul să te poată întemnița în turn... De data asta te-am prins, Sal. N-ar fi mai bine să vorbeşti cu regele?

Ponte ridică din umeri.

– Sînt dispus să ascult pe oricine.

Warner îi făcu semn partenerului său, care eliberă de spectatori o intrare laterală. Mafiotul parcurse împleticit drumul de acces în clădirea procuraturii, apoi coridoarele pustii, şi păşi cu insolenţă în lift. Ajuns la etaj, ridică o sprînceană, ironic, la vederea indicatorului pe care scria „Strikeforce".

Warner observă că un singur lucru îl făcuse pe Ponte să tresară: o fotografie color înfăţişînd o duzină de agenţi ai Serviciilor Secrete care păzeau limuzina preşedintelui. Limuzina părea învăluită cu un fel de putere pe care Ponte părea s-o înţeleagă. Însă în clipa următoare spuse cu dispreţ, privind mochetele şi piesele uzate de mobilier:

– Cineva ar trebui să-i spună regelui că trăieşte ca un ţăran.

– Ai putea s-o faci chiar tu?

Warner îl conduse pe Ponte într-un birou aglomerat, inundat de lumina intensă a soarelui ce apunea. Pe masa de lucru, pe scaune şi pe pervazurile late ale ferestrelor se aflau grămezi de hîrtii. Fişetele ce acopereau pereţii erau doldora de rapoarte şi transcrieri. Dintr-un cărucior de supermarket aflat lîngă uşă se revărsau cutii cu probe materiale. Pe masă se mai aflau cîteva telefoane, ale căror cordoane creau impresia unui cuib de şerpi.

Tony Taglione şedea la masa de lucru; purta cămaşă albă şi cravată albastră. Îşi suflecase mînecile, dînd la iveală antebraţele suple, şi îşi desfăcuse nodul de la cravată. Îl fixă cu privirea pe mafiot ca un preot mîniat, îngreţoşat şi neîndurător.

– Convorbiri interceptate de pe telefonul tău secret, spuse Taglione întinzîndu-i lui Ponte nişte transcrieri. Cel din biroul de la capătul holului.

Ponte încercă să-i susţină privirea ameninţătoare, dar nu reuşi, aşa că examină hîrtiile din faţa sa.

– Am aflat numărul de telefon cu ajutorul unui microfon instalat în localul Cristo, unde mîncai fripturi cu antreprenorii pe care-i jefuiai.

Taglione îl privi cum răsfoieşte prin hîrtiile cu transcrieri. Cînd Ponte ajunse la transcrierile convorbirilor interceptate în restaurant, îi spuse:

– Chelnerul care servea masa voastră servea doi stăpîni.

Taglione porni casetofonul stereo de lîngă el, un mamut argintiu

de ghetou, cu ditamai difuzorul de înalte. Vocea mafiotului umplu încăperea, tare şi răspicată, pe fundalul alcătuit de clinchetul veselei şi de murmurul conversaţiilor de la alte mese. Ponte privea fix casetofonul. Taglione opri caseta la mijlocul frazei.

– Erai în formă maximă sub aspectul vocii, Sal. Juriul nici măcar n-o să aibă nevoie de căşti.

– Astea-s tîmpenii. Tipul cu care eram nu va depune mărturie împotriva mea.

– Nici nu trebuie s-o facă. De fapt, nici nu-i vom cere. Dar chelnerul va depune mărturie. Taglione îşi permise să zîmbească cu răceală. Profitabilă investigaţie, Sal. Extorcarea ne-a dus la narcotice. Ai făcut o mulţime de afaceri la aceeaşi masă. Richie Cirillo e curat de data asta, dar *tu* eşti terminat.

– Nu poţi folosi porcăria asta la tribunal.

– Prevederile Articolului trei, Sal. Aprobat la Washington de către însuşi procurorul general. Respectate cu minuţiozitate. Cînd ai sunat-o pe fetiţa ta s-o feliciţi pentru aniversarea de şaisprezece ani, agenţii au oprit înregistrarea. Cînd finul tău, Mikey Cirillo, a telefonat în legătură cu heroina care ajunge în şcolile din Bed-Stuy, agenţii au reluat înregistrarea. Probe admisibile sută la sută.

– Avocaţii mei...

– Mandat RICO, Sal: *Racketeer Influenced Corrupt Organizations*. Parc-ar fi numele tău mic.

– Avocaţii mei...

– E un delict federal, să organizezi şi să comiţi crime. Fiecare *consigliere* din oraş ştie că asta e calea pe care ajungem la boşii cei mari. Tu şi cu micul Richie sînteţi ultimii mohicani.

– Avocaţii mei...

– Avocaţii tăi or să te îndemne să accepţi tîrgul. Eu te sfătuiesc să cazi la învoială acum.

– Crezi că mă poţi băga la puşcărie? răbufni Ponte. N-ai decît, bagă-mă la puşcărie.

– Asta e simplu. Dar am o idee mai bună. Cu permisiunea procurorului federal, o să-ţi ofer imunitate...

– N-ai decît să te ştergi la fund cu Programul de Protecţie a Martorilor.

– Nu vreau să depui mărturie.

– Nu? întrebă Ponte precaut, uitîndu-se pe furiş la Warner, a cărui privire era total inexpresivă. Cum adică, nu vrei să depun mărturie?

– Am nevoie de un informator.

– Informator? Ţi-ai pierdut mințile. Am fost în tabăra cealaltă prea mult timp ca să mă întorc împotriva oamenilor mei. Prefer să fac închisoare.

– Douăzeci de ani, de dragul clanului Cirillo? Ei nu sînt sînge din sîngele tău. Ai de gînd să le spui soţiei şi copiilor tăi că *douăzeci* de ani nu e mare scofală?

– Prefer ca fiii mei să ştie că nu sînt genul de om care cedează la presiuni.

– Jack, află dacă domnul Koestler şi doamna Gallagher mai sînt în birourile lor. Vreau să asiste nişte avocaţi la conversaţia noastră cu acest domn.

– Uite că ajungem şi la asta, remarcă Ponte după ce Warner închise uşa după ei.

– La ce anume?

– Varianta a treia. Chiar dacă nu vorbesc, o să le spui oamenilor mei că i-am turnat. Iar ei mă vor omorî.

– Noi nu ne rezolvăm cazurile în felul ăsta, Sal. Te vom înfunda pe cinstite şi pe faţă, la tribunal.

Taglione îl studie pe Ponte. Era, într-adevăr, un om care nu cedează la presiuni. Dar, în acelaşi timp, se îndrăgostise foarte tare şi pe neaşteptate la vîrsta de cincizeci şi unu de ani, ceea ce făcea ca acea femeie să-l poată determina să cedeze, căci acum avea mai multe de pierdut decît în tot restul vieţii sale. Pentru un infractor de talia lui, era o scăpare rară, una care trebuia exploatată la maximum. Iar Ponte ştia al naibii de bine că Jack Warner nu-l prinsese dintr-o pură întîmplare la intersecţia de la Thruway.

– Pentru cineva de vîrsta ta, douăzeci de ani de închisoare sînt totuna cu o condamnare pe viaţă. Chiar dacă reuşeşti să obţii eliberarea condiţionată, tot vei fi trecut de şaizeci.

Ponte se strîmbă, dar se vedea bine că suferă.

– Pentru ce faci porcăriile astea? Te amuză să închizi oameni despre care crezi că sînt corupţi?

Taglione răspunse politicos, pentru a-l face pe Ponte să renunțe mai ușor.

– Dacă îți dedici viața concetățenilor, așa cum am procedat eu, atunci crezi, în mod firesc, că oamenii au dreptul să trăiască în ordine și siguranță. Cei de teapa voastră încalcă acest drept.

– Hai să fim serioși! Dacă vrei infractori, n-ai decît să arestezi toată suflarea de pe Wall Street.

Taggart ridică din umeri, deși îi venea tot mai greu să joace rolul adversarului înțelegător și respectuos.

– Democrația e prea fragilă ca să supraviețuiască atacurilor inițiate de cei de teapa voastră.

– Noi apărăm democrația, protestă Ponte, lansîndu-se într-o apărare ferventă. Noi sîntem ca niște revoluționari. Noi îi protejăm pe cei săraci de regulile celor bogați. Cataloghezi acțiunile noastre „crime", dar contrabanda a fost în America o necesitate încă de la Revoluție. Știi și dumneata că tatăl lui Jack Kennedy a făcut contrabandă cu alcool. Organizarea sindicală? Ce s-ar alege de forța de muncă fără sprijinul nostru? Ai ceva împotriva împrumuturilor? Spune asta băncilor, care nu-i bagă în seamă pe micii întreprinzători.

– *Palavre stil Robin Hood!* Voi îi încolțiți pe cei slabi. Impuneți propriile reguli de joc, și după aceea îl acaparați. Iar dacă victima protestează, o ucideți.

– Hei, dacă n-ar fi nevoie de noi, afacerile noastre n-ar exista.

– „Afacerile" voastre, după cum spui, s-au impus prin forță.

– Noi oferim niște servicii de care oamenii au nevoie.

Taglione simți cum i se suie sîngele la cap.

– Nu mai face pe prostul cu mine! Mafia spune: „*Noi* sîntem aici, iar *tu* ești acolo! *Noi* facem ce vrem *noi*." Voi reprezentați dușmanul, Sal, o a doua societate, una brutală, care-o înghite pe prima. Poate că vă urăsc pentru asta, poate că nu, dar un lucru e al dracu' de sigur: n-o să vă las să scăpați fără să vă primiți pedeapsa.

– *Poate?* întrebă Ponte ironic. Poate? Toată lumea știe că ne urăști, Taglione. Procurorul e al dracu' de mare și tare, pînă cînd

lucrurile iau o turnură personală; atunci intervine răzbunarea. Ce poate fi mai tipic sicilian?

– Dacă aş vrea răzbunare, aş face ceea ce ai spus mai devreme, replică acesta strîngînd documentele de pe masă. M-aş folosi de crimă, şantaj şi droguri drept scuză pentru a le spune alor tăi că ai vorbit. Şi i-aş lăsa pe prietenii tăi să aibă grijă de tine.

– Ce te împiedică să procedezi aşa?

– Nu sîntem toţi nişte gangsteri jegoşi, Sal, indiferent ce le-aţi băgat oamenilor în cap.

Ponte înţepeni.

– Asta-i o expresie pe care n-am mai auzit-o de foarte mult timp.

– Tatăl meu o folosea cînd se referea la deştepţi ca voi. Îndărătul acelui aşa-zis birou de avocatură elegant al tău, nu eşti decît un gangster jegos.

– Pentru că taică-tău a păţit-o, acum vrei să te răzbuni pe întreaga mafie?

Tony Taglione simţi că i se întunecă vederea şi-i vuieşte capul. Îşi lipi palmele cu degete prelungi pe urechi, se duse la fereastră şi-şi privi imaginea oglindită în geam. Soarele apusese, iar sticla ferestrei era aproape neagră. Ponte dădu să se ridice de pe scaun.

– Stai jos!

– Nu te înţeleg, zise Ponte. De ce nu poţi să accepţi realitatea, ca fratele tău?

– Ai grijă ce spui, Sal.

– Chris Taggart s-a împăcat cu trecutul. El a mers mai departe. Şi-a asumat responsabilitatea pentru afacerea familiei. Tatăl vostru ar fi fost mîndru de un asemenea fiu.

Taglione îşi băgă mîinile în buzunare înainte ca Ponte să le surprindă tremurul.

– Ai văzut vreodată un bărbat care să îndure o asemenea durere încît să izbucnească în plîns?

Ponte ridică din umeri.

– Eu sînt avocat. Nu cunosc treburi din astea.

– Nu mai rămăsese în el decît durerea care-l făcea să plîngă.

– Spui că nu ştii? Atunci să-ţi spun eu, Robin Hood, cum şiroiesc

lacrimile o dată cu sîngele; dar mai rău decît asta sînt sunetele... Tatăl meu a avut, în cele din urmă, curajul să spună unui gangster să se ducă învîrtindu-se, aşa că unul ca tine, dintr-un blestemat de birou de pe Fifth Avenue, a dat ordinul; l-au nenorocit atît de tare că a murit plîngînd.

– Nu s-a făcut un film despre asta?

– Jack, vino încoace! Hai să-i pregătim ticălosului ăstuia actul de acuzare.

Warner se întoarse, iar Tony îl fixă îndelung pe Ponte, obligîndu-l să-şi coboare privirea în podea. Apoi se întoarse la fereastră şi se uită la geamurile luminate care semnalizau prezenţa femeilor de serviciu în clădirile de pe Wall Street. Făcuse prostia să-şi piardă stăpînirea de sine, permiţîndu-i lui Ponte să-l atace direct.

Ponte ridică privirea cînd uşa se deschise din nou şi văzu o femeie tînără care intră în birou.

– Lasă jos carnetul de stenografie, draga mea. N-am nimic de spus.

Taglione îi mulţumi printr-un semn scurt din cap, şi chipul ei se lumină.

– Domnişoara Gallagher nu-i stenografă, Sal. E procuror. De fapt, a făcut parte din echipa care l-a acuzat pe Pauly Conforti. Acum mă bate la cap s-o las să se ocupe de cazul tău, dacă nu reuşim să ajungem la o înţelegere pe care ar urma s-o aprobe procurorul general. Domnişoară Gallagher, ţi-l prezint pe Salvatore Ponte – Sally Deşteptul, pentru prietenii apropiaţi.

Sarah întinse mîna, îl lăsă pe Ponte să-i evalueze cu o privire apreciativă părul blond, aproape alb, şi întrebă:

– Ei bine, avocate, ce va fi? Douăzeci de ani de închisoare, sau un mic serviciu adus în taină cetăţenilor?

– Pauly o să facă recurs.

– N-o să facă, fiindcă e eliberat pe cauţiune, zîmbi Sarah. Şi oricum, eu nu pierd recursuri.

Taglione îi făcu semn să vină lîngă el la fereastră. Ponte părea afectat de aluzia la numărul nelimitat de procurori federali de elită, fermi şi enervant de tineri de care dispunea. Districtul de Sud abia reuşise să-l scoată din sărite pe şeful Strikeforce, şi iată că se

trezea înfruntat de o femeie de douăzeci şi opt de ani, nerăbdătoare să muncească oricît de mult pentru a-l vedea pe el după gratii.

– Te descurci foarte bine, îi spuse Tony lui Sarah. Unde-i Ron?

– Îi naşte soţia.

– La naiba! Chiar aveam nevoie de el. Tu cu ce te ocupi acum?

– Trebuie să pregătesc mandatele pentru raidul FBI.

– Las-o pe mai tîrziu puţin. Hai să-l scuturăm niţel pe capsomanul ăsta.

– Vrei să fiu amabilă cu el?

– Încă nu.

Tony se întoarse şi-l ţintui pe Ponte cu cea mai dură privire de care era capabil.

– Cine e amanta ta, Sal?

Ponte păru alarmat:

– Soţul ei are o reprezentanţă Volvo. Amîndoi sînt oameni cinstiţi, ai cuvîntul meu.

– Cuvîntul tău? replică Tony luînd de pe masă transcrierile. Sal, am sub ochi dovezi de trafic de droguri, de extorcare. Şi-mi vine foarte greu să-ţi accept cuvîntul de onoare.

– Spun adevărul. Ea...

– Ai minţit şi-ai înşelat toată viaţa ta, ticălosule. Preferi s-o sfîrşeşti în puşcărie, sau vrei ca lucrurile să meargă aproape la fel de bine ca înainte să punem mîna pe tine?

– Ce vrei să spui?

Taglione trase un scaun şi se aşeză în faţa lui. Pe pielea bronzată a mafiotului luceau broboane de transpiraţie.

– În schimbul imunităţii în faţa acestor acuzaţii, şi numai a acestora, vreau rapoarte regulate asupra operaţiunilor clanului Cirillo.

– Nu pot să-mi trădez prietenii.

– Te asigur că bătrînul Richie o să te trădeze pe *tine*, cînd am să-l găsesc.

– Don Richard mi-a fost prieten de...

– O va face pentru a-şi salva copilul... Taberele se conturează dincolo de uşa asta. Oamenii mei fac arestări în dreapta şi-n stînga.

În noaptea asta e ultima ta şansă.. De mîine încolo acţionezi pe cont propriu.

Îi făcu semn lui Sarah. Ea se apropie de Ponte, dînd la o parte şuviţele de păr care-i acopereau obrazul, şi şopti, de parcă toţi trei ar fi conspirat, ceea ce se şi întîmpla, desigur:

– Familia Cirillo e foarte mare, domnule Ponte. Şi nu toţi membrii ei îţi sînt prieteni.

Ochii lui Ponte exprimau un amestec de viclenie şi frică. Pe neaşteptate, Taglione îi adresă ceea ce asistenţii lui numiseră „zîmbetul". Ironic şi fugar, zîmbetul sugera că faptele sale sînt comise cu voia Domnului, şi că poate data viitoare roata se va învîrti şi *consigliere* va fi acuzatorul, iar Taglione – prizonierul lui. Nu credea aceasta nici o clipă, dar era o tactică foarte eficientă cu nemernicii cărora le plăcea să creadă că, în adîncul fiinţei lor, sînt de fapt nişte oameni oneşti.

– Sarah are dreptate. Poţi să-ţi salvezi viaţa.

Ponte îşi plimbă privirea de la el la Sarah şi apoi iar la el. Taglione îşi ţinu respiraţia. Sunetele care punctau tăcerea dintr-un birou – şoapta sistemului de aer condiţionat, bîzîitul lămpilor fluorescente, murmurul traficului dincolo de geamurile groase – căpătau profunzime. Taglione îşi asculta bătăile inimii, se uita cum pulsează sîngele într-o venă albastră de pe tîmpla lui Sarah şi privea buzele lui Ponte, tot mai strînse. Acesta se uită cu jind la uşă.

– O să mă duceţi la pieire.

– În nici un caz. Vom fi foarte, foarte precauţi. Valorezi prea mult atîta vreme cît eşti în viaţă. Jack va pregăti o casă conspirativă.

Ponte tot mai ezita.

– S-ar putea să ieşi din mizeria asta relativ neatins, Sal, spuse Taglione. Eşti destul de tînăr ca să te retragi, să porneşti o afacere cinstită şi poate chiar să-ţi faci o viaţă nouă. Noi nu-ţi vom sta în cale, dacă ne dai ceea ce-ţi cerem.

Căută într-un sertar şi scoase o fotografie Polaroid făcută de Jack Warner cu teleobiectivul.

– Pariez că *ea* crede că eşti deja un om cinstit.

Ponte dădu aprobator din cap. Taglione îi întinse acordul de imunitate.

– Depinde de aprobarea procurorului general.

Ponte zîmbi acru.

– Foarte sigur pe tine. Îl aveai pregătit.

– Mai degrabă contam pe faptul că nu eşti prost.

Ponte scoase capacul unui stilou de aur şi semnă. Taglione şi Sarah semnară ca martori.

Tony spuse:

– Ai cuvîntul meu: dacă joci corect cu mine şi eu îţi voi răspunde cu aceeaşi monedă. Dar dacă revii vreodată asupra înţelegerii noastre, eşti un om terminat.

Întinse mîna ca să pecetluiască tîrgul.

– Du-te dracului! Nu dau mîna cu tine.

Ponte îşi aruncă stiloul în coşul de hîrtii, plin pînă la refuz, al lui Taglione. Acesta se uită la stiloul din vîrful grămezii de hîrtii; părea a fi aur masiv şi, cu siguranţă, valora mai mult decît oricare alt obiect din biroul lui.

– Crezi că totul se va încheia cînd ne vei prinde? strigă Ponte. Crezi că o să cîştigi?

– Noi chiar cîştigăm, Sal. O să vă învingem. Vom distruge mafia.

– O să cîştigaţi un rahat, rîse Ponte aspru. Nu faceţi decît să săpaţi gropi în nisip. Alţii ne vor lua locul.

– Dar nu oameni cu treizeci de ani de experienţă, *consigliere* Ponte. Nu profesionişti ca tine.

– Poate alţii mai periculoşi.

Ponte porni orbeşte spre uşă, urmat de Warner.

– Sal? Încă ceva, înainte să pleci.

– Ce mai vrei?

– Unde-i Don Richard?

Jack Warner aşteptă pînă cînd Sal Ponte înapoie maşina închiriată fără nici un incident. Apoi, în timp ce se uitau după un taxi pe East Fourty-eighth Street pentru ca Ponte să se întoarcă la biroul său, la gărzile sale de corp şi la viaţa sa adevărată, Warner spuse:

– Sal, dacă mă dai de gol vreodată, am să le divulg prietenilor ce s-a întîmplat în seara asta.

– Du-te naibii. Am făcut un tîrg cu Taglione, iar tu trebuie să mă protejezi.

– Ai făcut tîrgul cu un procuror. Eu sînt poliţist. Nu m-ai văzut în viaţa ta.

Zîmbind, luă mîna lui Ponte, ca un om de afaceri care-şi ia rămas-bun de la alt om de afaceri, şi-i strînse degetele pînă cînd *consigliere* se crispă de durere.

Se apropie un taxi fals. Ponte făcu semn, dar Warner îl opri şi-i chemă un taxi galben. Pe urmă porni pe jos spre Second Avenue. După ce taxiul lui Ponte dădu colţul, cel fals se apropie şi Warner urcă.

La volan se afla Reggie Rand, purtînd şapcă şi nişte ochelari atît de negri că Warner se minuna că vede ceva prin ei noaptea.

– Ce-a spus?

Warner oftă. Nu avusese intenţia să-i dea raportul lui Reggie atît de curînd, în speranţa că agenţii FBI îl vor găsi pe Don Richard în scurt timp. Dar cînd Reggie opri la un semafor, îşi scoase ochelarii şi-l învălui într-o privire impenetrabilă, nu putu să rişte o minciună.

– Micul Richie e în Miami.

– Altceva?

– Altceva?! E cel mai mare secret de pe faţa pămîntului.

Reggie ridică din umeri şi-şi concentră din nou atenţia la trafic.

– Mă interesează orice altceva mai dezvăluie Ponte în viitor.

Era atît de indiferent, încît Warner se alarmă.

– Ai să mă plăteşti?

Reggie ridică privirea spre oglinda retrozivoare:

– Firește, Jack. Te-am plătit întotdeauna. Unde să te las?

– Foley Square.

Reggie îl lăsă la vreo sută de metri de clădirea procuraturii şi porni apoi mai departe. Warner urcă la etaj, mai nedumerit ca oricînd în privinţa jocului lui Christopher Taggart cu mafia. La început crezuse că acesta are de gînd să-l omoare pe Don Richard şi se temea că se va pîrli şi el la dogoarea consecinţelor ce decurg de aici. Lui Reggie îi plăcea să se joace cu el precum o pisică cu un şoarece, dar, pe de altă parte, nu păruse deloc

impresionat la auzul veştii despre locul unde se ascunde capul clanului Cirillo. Tony Taglione se afla tot la masa lui de lucru, deşi era aproape ora nouă.

– Gata treaba pe ziua de azi?

– Ponte a plecat spre birou în condiţii normale.

– Bun. Jack, stai jos puţin. Pune alea pe duşumea.

Warner luă un teanc de hîrtii de pe scaun şi se aşează, în gardă. Era neobişnuit ca Tony Taglione să-ţi ceară să stai jos înainte să treacă la subiect.

– Am o problemă. Cred că tu mă poţi ajuta.

Oare o făcuse de oaie? Îl trădase englezul?

Taglione îşi lipi palmele una de alta şi se uită la Warner peste vîrful degetelor.

– Vreau să ştiu ceva.

– Ce anume?

– Cu cine se întîlneşte fratele meu, Chris.

Warner îşi reprimă un zîmbet de uşurare. *Fratele* lui Taglione, gangsterul solitar. Iar el crezuse că şeful Strikeforce îl are în vizor.

– Nu sînt sigur că ştiu la ce te referi, zise el.

– Exact ce am spus. Dar vreau să afli fără să faci valuri.

– Ai vreo idee ce ar trebui să caut?

Taglione oftă, vizibil supărat.

– Nu ştiu. Familia Rizzolo, poate. Ştii de relaţia lui Chris cu sora lui Eddie Poliţistul?

Warner încuviinţă precaut.

– Am auzit nişte zvonuri.

– Zvonuri! Caută în presă.

– Credeam că asta e de domeniul trecutului.

– Sper că da, dar vreau să ştiu ce-i cu ea şi cu oricare altă femeie cu care el are de-a face.

Warner ezită, încercînd să găsească o cale optimă pentru a profita de ceea ce părea să fie o ocazie foarte bună.

– Îmi permiţi să spun ceva? întrebă în final.

– Te rog.

– Uite ce e, domnule Taglione. Nu-i o plăcere ca fratele tău să iasă cu fata unui mafiot, dar dacă e s-o iei la bani mărunţi, ce mare

scofală? Nu există nici o lege care să-ţi interzică să regulezi o femeie care arată bine, chiar dacă fratele ei e, din întîmplare, un gangster.

Taglione roşi.

– Sau e vorba de ceva mai mult decît nişte simple întîlniri?

– Nu ştiu. Am o presimţire sumbră.

– Poţi să...

– Nu! Află cu cine iese şi atît.

Warner se ridică.

– Foarte bine.

Taglione îi adresă un zîmbet forţat.

– Ai făcut treabă bună cu Ponte. Mulţumesc, Jack.

– Vrei să merg în Miami?

– Nu. FBI-ul l-a trecut pe Don Richard pe lista celor mai căutaţi zece criminali. Îl vor găsi. Tu ocupă-te de ce te-am rugat.

Taglione se întoarse la hîrtiile lui, concediindu-l astfel pe Warner. Acesta puse teancul de hîrtii înapoi pe scaun şi plecă. Amuzant era că începuse deja să se informeze pe cont propriu despre Taggart. Se duse în Chinatown, găsi un telefon public, apelă robotul telefonic al lui Reggie Rand şi apoi aşteptă cîteva minute să fie sunat.

– Informaţia asta merită cincizeci de miare.

– Asta hotărăsc eu.

– Şefu' mi-a cerut să-l ţin la curent cu întîlnirile amoroase ale fratelui său.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Reggie spuse:

– Banii tăi vor fi depuşi mîine.

– Ce să fac?

– Trage de timp. Mai avem nevoie de un răgaz.

Reggie închise şi se întoarse spre Taggart, care studia atent un pistol cu amortizor.

– Jack Warner a sunat. Fratele tău devine curios cu privire la prietenele tale.

– O să irosească vreo şase luni pentru Helen. Am avut dreptate să mă afişez în lume cu ea.

Reggie îşi spuse că Taggart manifestă un optimism exagerat.

– Poate, dar...

Taggart îl întrerupse cu un gest şi reveni la pistolul pe care-l studia; amortizorul aluneca pe ţeavă cu fineţe, iar încărcătorul era compact şi greu.

– Vor folosi garantat arma asta, da?

Îi întinse lui Reggie pistolul, iar acesta îl puse într-o servietă, într-un suport căptuşit cu catifea verde.

– Garantat.

– Cum pot fi absolut sigur? întrebă Taggart.

– Ucigaşii plătiţi nu mint niciodată.

Don Richard Cirillo stătea la soare, lungit pe un şezlong. Se afla pe o plajă particulară, pustie, la nord de Miami. Casa din spatele lui era proprietatea unui individ pe care nu-l cunoştea nimeni. Oceanul scînteia, cînd verde, cînd albastru. Alături de el şedea Frankie DeLuca. Cei doi se cunoşteau de cincizeci de ani, de pe vremea uceniciei lui Don Richard la cazinoul Glen Island, cînd îndeletnicirea lui era să rupă degetele datornicilor.

Briza caldă aduse spre ei o minge de plajă viu colorată. După minge venea o fată care încerca s-o prindă. Don Richard observă că fata e frumuşică, aşa că încercă să oprească mingea, dar aceasta sări peste adîncitura lăsată de un pas în nisip, prinse avînt cît să sară peste piciorul lui şi se rostogoli mai departe, un vîrtej de roşu, alb şi albastru. Fata privi peste umăr. Departe, pe plajă, un copil mic venea cu paşi nesiguri pe urmele ei. Se afla prea departe ca Don Richard să-şi dea seama dacă micuţul plînge, dar presupuse că aşa era.

– Pariez o mie de dolari pe minge.

Frankie DeLuca îşi ridică privirea de pe formularul de curse, se frecă la ochi, îşi puse ochelarii de soare şi văzu mingea, care era deja departe de ei. Apoi o evaluă pe fata care o rupse la fugă, hotărîtă.

– S-a făcut, zise Frankie, pariind că fata va prinde mingea.

Dar, aşa cum presupusese Don Richard, nu-l observase pe

micuț, fiindcă Frankie era mai aproape de umbrela menită să-i apere de vînt și care-l împiedica să-l vadă. În plus, vederea lui se deteriora tot mai mult.

Fata se uită în urmă la copil și iuți pasul; atingea nisipul cu pași fermi, care-i făceau sînii să salte. Frankie arătă cu mîna spre apă, unde un catamaran cu pînză portocalie se apropia de plajă.

– Fugi unde-i nisipul tare! Pe nisipul tare! Aproape de linia apei!... Ce-și închipuie, că e la o cursă în noroi?!

Fata se uită iarăși peste umăr, se opri brusc și alergă înapoi ca să ia copilul în brațe. Mingea se rostogoli mai departe, un punct viu colorat, tot mai depărtat, pierzîndu-se la orizont, unde un grup de zgîrie-nori sclipeau ca niște jucării din staniol. Frankie își șterse fruntea cu palma și-și reluă formularul.

– Pentru asta sînt folosiți jocheii.

– Îmi datorezi o mie.

– Poți aștepta pînă la prînz?

Don Richard își observă gărzile de corp, doi tineri localnici, apropiindu-se cînd catamaranul se opri pe plajă. Pînza portocalie flutura în vînt, cu plesnituri ce semănau cu focurile de armă. Din ambarcațiune săriră patru bărbați, doi negri cu înfățișare dură și doi albi cu prosoape de plajă. Negrii erau cei care manevrau barca. Păreau indigeni veniți pe calea apelor direct din Jamaica. Traseră de catamaran, aducîndu-l din nou în apa puțin adîncă, și stopară fluturarea pînzei. Cei doi albi porniră spre Don Richard, dar gărzile acestuia îi opriră, la vreo cinci-șase metri distanță.

– Ce-a fost asta? întrebă Frankie ridicîndu-și din nou privirea de pe hîrtii la auzul celor două sunete înăbușite.

Zgomotele fuseseră mai slabe decît cele ale pînzei care flutura în bătaia vîntului, dar gărzile căzură la pămînt. Turiștii păși peste ei și se așezară pe vine în fața bătrînilor. Sub prosoape aveau pistoale cu amortizoare lungi, groase.

– Domnul Cirillo?

Don Richard arătă cu degetul spre vechiul său prieten, Frankie.

– El.

24

Christopher Taggart stătea cu spatele lipit de uşa camerei. Se afla într-un hotel de lîngă aeroportul LaGuardia. Camera era cufundată în beznă. Lemnul uşii vibra sub el la fiecare trecere a unui avion prin apropiere. O dungă cenuşie subţire, abia vizibilă, marca punctul de îmbinare a draperiilor trase, iar jarul roşu al unei ţigări semnala prezenţa ucigaşului plătit, aflat în plină euforie, căci luase o doză de cocaină. Nici unul din ei nu putea să vadă chipul celuilalt. Pentru dublul onorariului său obişnuit, ucigaşul lui Don Richard descria operaţiunea. Era un neozeelandez care cutreiera lumea ca angajat la bordul unui iaht; avea un accent destul de slab, un fel de combinaţie între engleza scrobită a lui Reggie şi accentul californian al lui Ronnie Wald. Omul descrise în puţine cuvinte cum a acostat pe plajă şi i-a împuşcat pe paznici.

– Şi au căzut ca doi bolovani; noi trecem peste ei şi ne ducem la babalîcii care stau la soare. „Domnu' Cirillo?" întreb eu de parcă l-aş chema la telefon în palmieru' de-alături, şi ce crezi că face moşu'? Îmi zice că prietenul lui e el. Ei, drăcie. Doi babalîci unu' lîngă altu', fără păr, fără dinţi, slabi de li se văd coastele, cum mă-sa să ştiu care-i care? Da' am noroc, că englezoiu', cînd mi-a încredinţat misiunea, mi-a dat poza lui Cirillo. Aşa că mă uit la poză şi-i clar ca bună ziua că Cirillo îi dă brînci în groapă ăluilalt, amicu' lui. Amicu' arată de zici că acuş începe să plîngă; şi cum

să nu, cînd Cirillo l-a vîndut ca să-şi scape pielea. Ce să-ţi mai spun? A, da. Zic: „Asta-i pentru Mike şi Helen". Aşa cum mi-a zis englezoiu'... Amicu' stă liniştit şi zîmbeşte cînd totul se termină, de parcă ar fi cîştigat o cursă fin'că a reuşit să trăiască mai mult. Mă uit la el şi ştiu precis că babalîcu' o să spună, cînd o fi să vină poliţia, că dormea buştean. Aşa că-i zic „Pa-pa", zice şi el „Pa-pa", şi după aia ne întoarcem, ne urcăm în barcă şi ne facem nevăzuţi.

– Cirillo a înţeles ce i-ai spus?

– Ştia că o să moară.

– Dar a înţeles *de ce?*

– Vrei să ştii dacă a întrebat „Şi cine-s ăştia, Mike şi Helen?" Amice, dacă n-a priceput, atunci are la dispoziţie vreo opt milioane de ani în rai ca să se lămurească.

– În rai?

Ucigaşul rîse.

– Ticăloşii ca ăsta dau telefon dinainte şi fac rezervare. Îl aşteaptă cu fanfară şi covoru' roşu.

Taggart părăsi camera; traversă un coridor lung, coborî nişte scări şi luă liftul. Planul lui era aproape încheiat, la mai bine de zece ani de la asasinarea tatălui său. Uneori, noaptea, se întrebase dacă nu cumva anii lungi de aşteptare nu-i vor micşora satisfacţia. Dar n-o micşoraseră.

În holul de la recepţie îl întîmpinară doi ofiţeri din poliţia statală, în uniformă.

– Vă căutam, domnule Taggart. Avionul guvernatorului tocmai a aterizat. Vrea să meargă în oraş cu maşina dumneavoastră.

– Sîntem în întîrziere. Voi avea nevoie de o escortă.

– Girofaruri şi sirene?

Poliţistul zîmbi larg, ştiind cît de bun prieten era Taggart cu poliţia, şi dădu să-l bată amical pe spate. Dar Taggart se îndrepta deja spre uşă cu paşi mari, iar privirea lui glacială îi dădu de înţeles tînărului agent că prietenul guvernatorului nu e într-o dispoziţie prea cordială.

Plecară grăbiţi de la hotel, traversară autostrada şi pătrunseră în aeroport pe o cale de acces laterală. Şoferul lui Taggart îndreptă

Rolls-ul spre zona de parcare pentru avioanele particulare exact în clipa în care avionul guvernatorului Costanza apărea şi el dinspre pista de rulare. Guvernatorul coborî cu agilitate rampa şi urcă în maşina lui.

– Bun venit acasă, îi ură Taggart, fluturînd o sticlă de Moet pe care se lupta s-o deschidă cu mîini tremurătoare.

– Cu ce ocazie?

– Am obţinut o mare realizare.

Scosese sîrma, dar nu reuşea să prindă dopul cu degetele.

– Lasă-mă pe mine, spuse Costanza.

Taggart apăsă butonul care acţiona geamul despărţitor şi-i dădu şoferului sticla de şampanie.

– Deschide asta. N-o scutura.

Şoferul bîjbîia.

– Pentru Dumnezeu, ţine dopul şi răsuceşte sticla!

În fine, dopul ieşi şi Taggart înşfăcă sticla din care se revărsa spuma. Umplu două pahare şi-i oferi unul lui Costanza, care-l privea cu curiozitate.

– Să bem pentru tatăl meu.

– Cu mare plăcere.

Guvernatorul ridică paharul şi ciocni cu Taggart.

– Pentru Mike Taglione.

– *Pentru Mike Taglione.*

Taggart bău cu poftă. Maşina se puse în mişcare; părăsiră aeroportul în viteză, încadraţi de maşini ale poliţiei. Guvernatorul se aşeză comod.

– E delicios. Ce-ai mai făcut de data asta? Ai pus mîna pe Gracie Mansion?

– Nu mă provoca. Dacă totul o să iasă aşa cum vreau eu, primul eveniment sportiv de pe Stadionul Super-Spire va fi dedicat strîngerii de fonduri pentru Prietenii Animalelor, iar pe ticălosul ăla chel o să-l arunc în cuşca unui leu. Spune, cum stăm?

În drum spre Manhattan discutară despre proiectul stadionului. Guvernatorul tocmai se întorsese de la Washington, unde obţinuse unele rezultate la Departamentul Transporturilor în privinţa

tronsonului de metrou, dar, aşa cum îi aminti lui Chris, nu puteau ignora indiferenţa primarului. Taggart opri la World Trade Center, destinaţia guvernatorului; înainte să coboare, acesta repetă un lucru pe care i-l tot spunea în ultima vreme:

– Ar fi grozav dacă ai reuşi să obţii sprijinul primarului. Eu te susţin, Chris, aşa cum ţi-am promis, şi voi face presiuni unde e nevoie, dar ştii foarte bine că, în Manhattan, influenţa mea este mai mică decît a lui.

– Într-o bună zi o să-i vin eu de hac, pentru că se joacă cu mine.

Costanza îl privi cu reproş.

– Uiţi că politica nu e un război. Nu poţi cîştiga distrugînd un individ pe care data viitoare o să-l vrei de partea ta. Nu te ambala, Chris. Şi transmite fratelui tău salutări din partea mea.

Taggart îi ceru şoferului să se întoarcă în Queens.

La *Visions*, clubul lui Helen, barmanii se pregăteau să deschidă localul. Intră, scrise un bilet şi le ceru celor trei zdrahoni sicilieni care barau accesul la biroul ei să i-l ducă.

Helen se afla la masa de lucru; impresia de frumuseţe rece a chipului său era accentuată de bluza albă din mătase şi costumul din catifea neagră pe care le purta. El observă că pare mai în vîrstă, mai temperată, cumva, mai înţeleaptă, în pofida amărăciunii din privire. Îşi schimbase oja de unghii roşie cu una roz; şi nuanţa rujului era mai deschisă. Purta cercei mari cu diamante. Oamenii lui Reggie o supravegheaseră îndeaproape şi nu descoperiseră nici un indiciu că s-ar întîlni cu cineva, dar, chiar şi aşa, se întrebă dacă nu cumva primise bijuteriile în dar, şi în acel moment simţi împunsătura geloziei.

Ea atinse biletul cu unghiile sale lungi.

– Veşti bune?

– Ştii că Don Richard a fost cel care ţi-a atacat familia.

– Ştiu asta, zise ea cu răceală. Cunosc şi motivul..

– E mort.

– *Cînd?!*

– Astăzi. În Florida. Împuşcat. Ziarele vor afla în curînd.

Ea îi studie expresia triumfătoare de pe chip înainte să remarce:

– Tatăl meu ar fi fost mulţumit.

– Dar tu?

– O parte din mine se bucură să constate că bătrînii se scot reciproc din joc. Cealaltă parte se întreabă ce importanţă mai are.

– Eu am adus vestea pentru partea care se bucură.

– Şi tu cum te simţi?

– Cum adică?

– Nu-l învinovăţeai şi de uciderea tatălui tău?

– Ţi-am spus că nu.

– N-am crezut asta nici o clipă.

Taggart dădu aprobator din cap; nu reuşise s-o păcălească.

– E o veste bună şi pentru mine. Foarte, foarte bună. Mi-am plătit o veche datorie.

– Şi acum ce urmează?

– Mi-am plătit o datorie şi faţă de tine. Urmează Mikey Nebunul.

– Şi pe urmă?

Taggart ar fi vrut să spună „Pe urmă ne retragem", dar nu era momentul potrivit. Mai trebuia rezolvată problema lui Mikey Nebunul. Se mulţumi să adauge:

– După Mikey, vom discuta despre castele.

– Castele? Helen luă un stilou şi începu să deseneze stele pe o scrisoare din faţa ei. Între timp, noi am pierdut teritoriu şi elan. Eddie şi cu mine ne ţinem cu ghearele şi cu dinţii de ceea ce avem.

– Ştiu cum stau lucrurile.

– Oare? Ţi-a luat cineva clădirile? Ţi-a bombardat cineva fabrica, ori utilajele?

Liniile pe care le desena erau tot mai apăsate, adîncite în textura foii de hîrtie. Întoarse scrisoarea spre Taggart cu o mişcare bruscă.

– Vezi asta?

Pulsul lui Taggart se acceleră. Emblema Departamentului de Justiţie. Şi, sub text, semnătura cu linii ascuţite a fratelui său.

– E o „invitaţie" de a merge acolo pentru o mică discuţie.

– Nu te poate obliga. Avocatul tău poate să rezolve problema.

– Am fost deja.

– De ce?

– Din curiozitate. În plus, tatăl meu obişnuia să spună: „Orice întrebare îţi oferă un răspuns".

– Ce investighează Tony?

Helen zîmbi straniu.

– Totul... şi nimic.

– Ce întrebări ţi-a pus?

– Nici una. Mi-a spus să-mi ţin mîinile „murdare" departe de tine.

– Tony te-a chemat la el la birou special pentru asta?

Ea ridică privirea şi-i surîse timid.

– Ştii ceva? Mi-e greu să recunosc lucrul ăsta, dar ţi-am simţit lipsa în ultimele trei luni.

– Trei luni, două săptămîni şi o zi. Nu puteam să vin decît după ce rezolvam problema lui Don Richard.

Ea încuviinţă.

– Cred că ăsta e unul din lucrurile care îmi plac la tine... Ce mai fac femeile tale?

– Nu m-am întîlnit cu ele decît în interes de serviciu.

Ea se ridică, ocoli biroul, îl cuprinse pe Taggart cu braţele pe după gît şi-l sărută.

– Îmi pare bine. Îţi mulţumesc că te-ai întors.

– Ce i-ai spus lui Tony?

– L-am acuzat că abuzează de postul pe care-l deţine. Că profită de puterea cu care a fost învestit. I-am mai zis că ar trebui să dau statul în judecată.

– N-ai idee cît de greu i-a fost să facă asta.

– Ba ştiu. Nu putea să-şi ascundă afecţiunea faţă de tine. O clipă am crezut că mă va omorî chiar acolo, în birou.

– Nu încearcă decît să mă salveze de mine însumi.

– E mult prea tîrziu.

Ea rosti cuvintele zîmbind, îl sărută iarăşi, ba chiar îi permise s-o ducă în braţe, grăbit, pe canapea, pentru un fel de sărbătorire

primitivă. Dar se simțea înghețată pe dinăuntru de tonul indiferent cu care îi adusese la cunoștință crima. O speria privirea glacială pe care o avuseseră ochii lui albaștri-cenușii cînd promisese că urmează la rînd Mikey. Membrii clanului Cirillo erau dușmanii ei de moarte, da, și meritau mai mult ca oricine să moară. Dar Chris nu părea în stare să înțeleagă că, la un moment dat, va fi prea tîrziu să se prefacă că e diferit de ei; și asta destul de curînd. Prea tîrziu să se prefacă mai departe că jocul lor cu castelele e altceva decît un vis.

„Și ce-ți pasă?" se întrebă ea. Răspunsul, ironic, era că iubește – o stare periculoasă a inimii și minții ei, ce dezvăluia frumusețea acolo unde nu o văzuse niciodată și orori pe care tatăl ei o învățase să le ignore.

Sal Ponte plecase să se întîlnească cu doamna Hugel cînd auzi știrea la radio. Întoarse mașina și intră pe Hutchinson Parkway, spre Long Island. Gărzile de corp ale lui Mikey Nebunul locuiau în apartamente alăturate locuinței acestuia; cînd Ponte sosi, doi dintre ei supravegheau ușa de la intrare a lui Mikey, iar alții trei așteptau într-o mașină.

Mikey bea cafea, singur, la masa din bucătărie. Era o bucătărie modernă, cu un colț rezervat pentru micul dejun; totul sclipea de curățenie. Ferestrele dădeau spre East River și podul Whitestone. Mikey purta un pulover de cașmir, pantaloni scurți, mulați și nelipsitul lanț de aur cu lingurița pentru cocaină. Ponte simți iz de parfum, dar fata plecase.

– Am vești proaste, copile.

– Am auzit. Stai jos.

– Cine ți-a spus?

– Blestematul de radio. Stai jos, Sal.

Ponte se lăsă moale pe scaun.

– Mai ai puțină cafea?

– Numai noi doi știam unde se află. Eu n-am spus nimănui. Ceea ce înseamnă că trădătorul ești tu.

– Stai o clipă!

– Ce ți-au oferit în schimb?

– Cine?

Ponte zări ceașca de cafea în mîna încleștată a lui Mikey, o văzu că se apropie, dar nu reuși să se ferească destul de repede. Ceașca se făcu țăndări de fruntea lui; cafeaua fierbinte îi ardea pleoapele. Forța loviturii îl aruncă de pe scaun și, în cădere, se lovi cu capul de frigider. Mikey înhăță cafetiera de pe plită și-o înclină deasupra capului lui Ponte.

– Ce ți-au dat oamenii lui Rizzolo ca să le spui unde e tatăl meu?

– N-am spus nimic oamenilor lui Rizzolo!

O spuse cu o convingere atît de fermă – în definitiv, era purul adevăr – încît Mikey ezită suficient de mult ca Ponte să apuce să vorbească.

– De ce naiba le-aș fi spus oamenilor lui Rizzolo? Crezi că v-aș fi trădat pe tine și pe tatăl tău pentru o adunătură de *cafone* din Brooklyn? Ce, sînt nebun?

Mikey nu se clinti.

– Cineva le-a spus.

Ponte pregătise un răspuns pe drum, venind la Mikey. Era șubred, dar își spuse că, dacă el însuși n-ar fi știut că l-a vîndut pe Don Richard agenților Strikeforce și că cineva din Strikeforce a dat greș, ar fi făcut o presupunere similară.

– Probabil că i-a dat cineva de urmă. Ghinion.

Mikey clătină din cap.

– Nu pot face afaceri crezînd în ghinion. Știi ceva? S-ar putea să nu le fi spus oamenilor lui Rizzolo.

– Așa e.

– Atunci *cui* ai spus?

Ponte simți că leșină. Mikey înclină cafetiera; jumătate de ceașcă de cafea fierbinte i se prelinse lui Ponte pe față. Acesta strigă și-și acoperi obrajii. Inima îi bătea de parcă ar fi fost gata să explodeze.

– Sal, nu sînt aşa de prost pe cît crezi. Cui ai spus unde se află tatăl meu?

Ponte ştia că are o singură şansă: să-şi susţină cauza cu claritate.

– Îmi acorzi o favoare, pentru toţi anii în care ţi-am servit părintele?

– Ce favoare?

– Eşti dispus să-mi asculţi motivele?

Întrebarea echivala cu mărturisirea trădării; Mikey înţepeni.

– *Ridică-te!*

Mikey mătură cu palma cioburile de sticlă de pe masă, scoase o ceaşcă din dulap, o umplu, i-o dădu lui Ponte şi-şi completă ceaşca proprie, după care puse cafetiera la loc pe plită.

– De ce ai făcut-o?

– Pentru tine.

– Pentru mine... Mikey se uită pe fereastră, apoi iar la Ponte. Mi-ai ucis tatăl spre binele meu? Nu-mi plăcea ticălosul, dar ştiai al naibii de bine că nu-l urăsc suficient de mult ca să-l ucid.

– Am făcut-o şi pentru el.

– Nu te juca cu mine.

– N-am spus oamenilor lui Rizzolo. I-am spus lui Tony Taglione.

– *Taglione?!*

– Mă strînsese cu uşa. Trebuia să-i ofer ceva.

– Cum adică, trebuia să-i oferi ceva? ţipă Mikey. Cum adică, „*ceva*"*?!* Dacă te avea la mînă, n-aveai decît să-ţi ispăşeşti pedeapsa. De cînd e permisă trădarea?

– Am făcut-o din mai multe motive, nu doar pentru mine.

– Ai face bine să-mi spui cîteva, şi asta cît mai repede.

– În primul rînd, ca să te pot îndruma cînd vei prelua conducerea. Nu-ţi sînt de nici un folos din închisoare. Avem opt sute de soldaţi, Mikey. Jumătate dintre *capi* se consideră îndreptăţiţi să-ţi ia locul. Mai cu seamă cei mai în vîrstă, pentru care eşti doar un copil.

– N-ar fi trebuit să preiau conducerea dacă tatăl meu n-ar fi murit.

– N-am vrut să-i provoc moartea. Am făcut-o ca să-i salvez

viața. Mai devreme sau mai tîrziu, familia Rizzolo l-ar fi găsit. De unde era să știu că au pe cineva în interiorul Strikeforce?

– Familia Rizzolo n-ar fi reușit să-și strecoare un om în Strikeforce nici dacă ar fi fost invizibil.

– Vrei să spui că agenții FBI ți-au împușcat tatăl?

Mikey izbi cu pumnul în masă.

– Tot n-ai priceput? *Altcineva* e responsabil. *Altcineva* din interiorul FBI. *Altcineva* mi-a ucis tatăl.

– Cine?

– De unde mă-sa să știu? Mikey se uită furios la Ponte; apoi se calmă și reveni la subiectul anterior. Știi, mai există un motiv pentru care l-ai turnat pe taică-meu. Pentru el erai doar consilier. În cazul meu, fiindcă ești mai bătrîn și mai inteligent, ți-ai închipuit că mă poți manipula. Ți-ai spus că, o dată îndepărtat tatăl meu, ești aproape șeful cel mare. Zîmbi. Recunoaște, Sal, trebuie să te fi gîndit nițel la asta.

Nemaiavînd nimic de pierdut, Salvatore Ponte riscă un răspuns sincer.

– Nițel.

Mikey Nebunul se uită pe fereastră. Tăcerea lui se prelungi un minut, încă unul; Ponte privea secundarul ceasului din bucătărie tîrîndu-se pentru a treia oară în jurul cadranului și simțea că ajunsese la capătul răbdării.

– Ce ai de gînd să faci?

– Să-l sun pe Eddie Rizzolo și să pun capăt blestematului ăstuia de război.

– Eddie Rizzolo?

– Și de ce nu? Știu că nu el mi-a ucis tatăl. De-o vreme încoace tot încearcă să ia legătura cu mine. Vrea să ne ocupăm de niște droguri împreună. Și de ce nu? Sîntem tineri amîndoi. E loc destul în New York pentru amîndoi. Și dacă mai apare altcineva, îi venim de hac. Ce crezi, *consigliere?* Mai bine punem capăt războiului înainte ca Strikeforce să ne lichideze.

– Tatăl tău susținea că soră-sa conduce totul.

– Nimeni nu mi-a spus.

– Asta era părerea lui.

– Tu ce crezi?

– Poate. E deşteaptă.

– Dă-l încolo pe Eddie, rîse Mikey. Mai bine fac o coaliţie cu soră-sa.

– Nu te sfătuiesc.

– Glumeam. Dar de ce nu, *consigliere?*

– Tatăl tău mi-a cerut să angajez un tip ca s-o lichideze.

– Iisuse Hristoase! A fost ideea ta?

– Nu.

– Eddie ştie?

– Tipul a ratat. Nu ştiu ce a aflat Eddie. Habar n-am dacă ea i-a spus sau nu.

– Probabil că nu. Altfel, Eddie n-ar mai vrea să facem pace. Rîse încet. Pentru unul ca Eddie, să-i omori tatăl şi fratele e una, dar e de ajuns să laşi impresia că vrei să-i faci vreun rău surorii lui, că te şi provoacă la un afurisit de duel.

– Acum ştii.

– Mulţumesc pentru avertisment, spuse Mikey.

Apoi se cufundă iarăşi în tăcere. Ponte îşi mută încet privirea spre fereastră şi rămase cu ochii pe o ambarcaţiune cu pînze care aluneca pe apă. Ziua era atît de frumoasă! Spera ca...

– Ştii ce ţi-aş putea face, Sal?

– Ştiu.

– Ce i-aş putea face iubitei tale?

– Ştiu, spuse Ponte, întrebîndu-se cum a aflat Mikey, dar deja nu-l mai mira nimic.

– Chiar şi familiei tale, dacă ar trebui.

– *Familiei mele?*

– Sal, mi-ai ucis tatăl!

– N-am vrut.

Mikey se ridică şi se întinse; muşchii braţelor sale puternice se ghiceau pe sub puloverul de caşmir. Ponte văzu brusc în el omul nou creat de evenimente, prinţul războinic devenit rege.

Nu mai putea să suporte tăcerea. Detestîndu-se pentru teama care i se strecura în voce, întrebă:

– Ce ai de gînd să faci?

– O să iau legătura cu Eddie Rizzolo.

– Şi în privinţa mea?

Mikey Nebunul se apropie de naşul său; Ponte crezu că vrea să-l sărute. Dar în loc de asta, Mikey luă în mînă linguriţa pentru cocaină care-i atîrna la gît şi puse cu blîndeţe ţevile puştii miniaturale între buzele lui Ponte.

– Gîndeşte-te, Sal. Cel mai bun lucru, pentru tine, pentru mine, pentru soţia ta, pentru iubita ta, e să te arunci în faţa metroului.

Epuizat şi dezgustat de sine, Jack Warner stătea lungit pe pat, privind ţintă tavanul şi aşteptînd ca Tony Taglione să-şi dea seama cine a divulgat informaţia despre ascunzătoarea din Miami a lui Don Richard. Ziarul *The New York Post* zăcea, nedesfăcut, pe jos. Pe prima pagină se afla imaginea unui metrou, pentru acei cititori care nu văzuseră unul pînă atunci, şi o fotografie a lui Sal Ponte, prezentat ca „Sally Deşteptul, consilierul ucis al unui lider mafiot".

De îndată ce şeful Strikeforce s-ar fi eliminat pe sine, pe Sarah Gallagher, noua lui asistentă, şi poate pe asistentul principal, Ron Koestler din cercul suspecţilor care ar fi putut lăsa informaţia să se scurgă – ceea ce i-ar fi luat vreo cinci minute –, poate că avea să se oprească asupra agenţilor FBI care primiseră misiunea de a-l găsi pe Don Richard. Ar beneficia astfel de un răgaz de cîteva zile, cît era nevoie pentru a se dovedi că nici unuia din agenţii FBI nu i-a scăpat informaţia, intenţionat sau accidental. Dar în cele din urmă, el, Warner va fi un om terminat. Sau, mai exact, se gîndi cu dezgust, unul care şi-a făcut-o cu mîna lui, lăsîndu-se ademenit de Taggart şi Reggie Rand. Firește că-l vînau pe Don Richard. Altfel, de ce i-ar fi plătit trei sute cincizeci de mii de dolari? Măcar plătiseră. Îşi verificase contul din Elveţia. Tare-i mai folosea asta, îşi zise el în timp ce zăcea pe pat, într-un apartament înghesuit de pe East

Ninth Street, la un cvartal distanţă de clădirea unde crescuse. De cîte ori scîrţîiau treptele scării de acces, se uita la uşă, aşteptîndu-şi partenerii să dea buzna înăuntru, fluturînd pistoale şi mandate de arestare – în ordinea asta. Arma lui era încuiată în seiful pentru arme, un cub de oţel cîntărind o sută de kilograme, aflat sub pat. „Al dracu' să fiu dacă am de gînd să omor pe vreunul din băieţi", îşi spuse.

Cînd sosiră, tocmai aţipise. Un tip intră pe fereastră agăţat de o frînghie, ca Tarzan. Era îmbrăcat din cap pînă-n picioare în piele groasă, menită să-l protejeze de cioburile de sticlă. Ochii îi luceau prin fantele măştii de pe faţă. Ţinînd un pistol îndreptat spre Warner, desfăcu grilajul de la fereastra care dădea spre scara de incendiu, o deschise şi-i întinse mîna englezului. Reggie Rand sări graţios de pe pervaz şi-i spuse lui Tarzan să iasă pe uşă.

– Nu, n-am venit să te lichidez, îi zise lui Warner după ce rămaseră singuri.

– Ai trecut pe la mine să-ţi ceri scuze?

– Ai cuvîntul meu, întîmplările mi-au scăpat de sub control, replică englezul. Voi face tot posibilul ca să mă revanşez.

– Ce-ai zice de o graţiere din partea preşedintelui?

Warner nu se clintise nici măcar un centimetru, şi nici n-avea de gînd să se mişte. Zăcea acolo, cu mîinile sub cap, întrebîndu-se de ce-şi dă englezul atîta osteneală să-l ucidă personal, cînd Tarzan ar fi putut s-o facă în locul lui.

– În seara asta te trimit în Europa. În străinătate eşti un om bogat. Vei avea nevoie de un specialist în chirurgie plastică. Ar putea fi şi mai rău.

– La puşcărie ar fi mai rău, recunoscu Warner. Şi moartea ar fi mai rea.

– Vorbeşti rusa, nu-i aşa?

– *Da.* Am prins-o în cartierul unde m-am născut.

– Nu-ţi face griji, zise englezul, iar Warner începu să spere că poate spune adevărul. Dacă o să ajungi să te plictiseşti de banii tăi, vei găsi destule lucruri interesante de făcut.

– Stai aşa, să mă lămuresc. Îmi salvezi pielea pentru că ţi-ai încălcat cuvîntul cu privire la uciderea păduchelui ăluia de Ponte. Iar eu nu trebuie să fac nimic în schimb.

– Un singur serviciu mic.

Aşa deci.

– Care? Să deturnez avionul?

– La aterizarea pe aeroportul Orly, o doamnă îţi va indica un american care ţine socoteala celor care vin şi pleacă, pentru CIA. Îl vei lăsa să te intercepteze şi, înainte să dispari, o să-i oferi informaţia că Mikey Cirillo zis Nebunul pune la cale o tranzacţie cu heroină pe rîul Hudson.

– Ce le pasă celor de la CIA?

– Va părea o scuză faţă de foştii tăi colegi.

– Şi dacă tipul nu mă lasă să dispar?

– Se va ocupa doamna de el.

Warner se ridică în capul oaselor pe marginea patului şi-l privi pe Reggie cu interes. Acum ştia că Reggie n-o să-l ucidă. Şi, în final, începea să înţeleagă intenţiile lui Taggart – deşi tot nu-şi dădea seama care-i erau motivele. Dar nu mai avea timp să-şi folosească teoria împotriva lui Taggart, şi-n plus se confrunta el însuşi cu necazuri prea mari ca să-şi mai bată capul.

– Se pare că Taggart îi pregăteşte lui Mikey o capcană.

– Te poţi gîndi la vreun suflet care s-o merite mai mult ca el?

Tony Taglione împinse pe masă o fotografie lucioasă, alb-negru, care trecu din mînă-n mînă prin grupul de agenţi adunaţi în biroul lui. Teancurile de hîrtii de pe mese, scaune şi pervazuri fuseseră luate şi îngrămădite în hol. Fumul de ţigară invadase încăperea. Procurorilor subordonaţi nu le permitea să fumeze în prezenţa lui, dar poliţiştii şi anchetatorii aveau alt statut.

– Ce-i anormal la fotografia asta? întrebă el.

Patru mafioţi coborau dintr-o limuzină. În fundal se vedeau alţii, adunaţi la porţile din fier, în stil baroc, ale unui cimitir din New Jersey, unde rudele şi asociaţii lui Don Richard se adunaseră pentru înmormîntarea acestuia.

– Haideţi, oameni buni. Patru mafioţi care coboară dintr-o maşină.

– Păi, în primul rînd, Eddie Rizzolo zis Poliţistul şi cu Mikey Nebunul nu se împuşcă reciproc, zise o femeie.

– Bun. Ce altceva?

Interveniră şi alţii.

– Mîna lui Eddie s-a vindecat.

– Ce-a mai rămas din ea.

– Arată ca un muncitor la sfîrşitul programului, cu patru beri în faţă.

– Las-o baltă! Începînd de vara trecută, cînd clanurile mafiote din New York au intrat în război, printre morţi se numără cinci capi de familie: Imperiale, Conforti, Bono, Rizzolo şi Cirillo. După acţiunile noastre care au distrus consiliile de conducere, pe de o parte, şi crimele comise de unii împotriva altora, pe de altă parte, întreaga mafie pare să fie cu susul în jos.

– De fapt, interveni un detectiv din poliţie, tipii pe care i-am băgat la puşcărie s-au dovedit a fi cei norocoşi.

Intervenţia stîrni rîsete, la fel şi remarca unui mucalit de la Narcotice, care observă:

– Poate cu excepţia lui Eddie Rizzolo Senior.

Taglione puse capăt cu asprime hazului general:

– Nici unul dintre noi nu se poate mîndri cu o crimă petrecută în închisoare. Întîmplarea e la fel de dăunătoare pentru prestigiul Strikeforce ca şi trădarea blestematului de Jack Warner. Aşa că, să nu ne dăm rotunzi. Privirea lui străpungătoare îi îngheţă pe toţi. Dar toate astea sînt de domeniul trecutului. Acum trebuie să profităm de partea bună a acestor vărsări de sînge continuînd să-i urmărim pe succesori cîtă vreme nu şi-au recăpătat echilibrul, şi să sperăm că vom reuşi să-i stăvilim înainte să fie prinşi la mijloc cetăţeni nevinovaţi. Dar trebuie să aflăm care vor fi noii lideri. Cine o să preia conducerea?

– Ia uitaţi-vă la rînjetul de pe mutra lui Eddie Poliţistul, se aventură un agent. Pare foarte fericit, deşi tatăl şi frate-său au fost omorîţi nu demult.

– Clanul Rizzolo profită din plin de puterea sa.

– Am auzit că pe Eddie îl interesează din nou tranzacțiile cu droguri.

– La fel am auzit și eu.

– Da, sigur.

Taglione întrebă:

– Ce-ar fi să desemnăm mai mulți oameni ca să-l supravegheze pe Eddie Rizzolo? În felul acesta o să aflăm cu cine e în legătură.

Ieșiră cu toții entuziasmați din birou, dar el continua să se frămînte. De cîte ori avea necazuri – ceea ce se părea că se întîmplă și în momentul acela – Tony Taglione apela la șeful și mentorul său, Arthur Finch, procuror federal cu aer aristocratic. Se hotărî să-i lase mesaje pe robotul telefonic din birou. Arthur apăru la etajul Strikeforce, se strîmbă, ca de obicei, la vederea haosului înstăpînit acolo, și-l întrebă:

– Ai timp să bem ceva?

– Nici vorbă. Uită-te la transcrierile astea ale convorbirilor interceptate începînd de vara trecută.

– În lumea reală se obișnuiește să se spună „Mulțumesc, Arthur, dar în seara asta nu".

Taglione îi arătă o foaie aleasă la întîmplare:

– Uită-te la asta. Telefon public în fața unei pizzerii din Rego Park.

Arthur își puse ochelarii și citi cu vocea-i cultivată, de absolvent la Harvard, rîndul subliniat cu marker galben.

– *„Plătește-le jigodiilor cît vor. Au legături cu familia Rizzolo."*

Taglione îi dădu altă hîrtie.

– *„Am niște informații despre Frankie Rizzolo"*, citi Arthur. Îi înapoie foaia. Nu încetează să mă uimească *lenea* de care dau dovadă mafioții. De ce nu se urcă în mașină să se ducă un kilometru mai încolo, la un telefon sigur?

– Aroganță. Uite altul.

– *„Ne descurcăm bine. Am stabilit legătura cu Rizzolo."*

– Şi...

– „*Cunoşti pe careva din clanul Rizzolo? Atunci întreabă-i pe ei.*"

– Rizzolo, Rizzolo şi iar Rizzolo. Dintr-o dată, în mai puţin de un an, în vreme ce noi îi vînăm pe cei din clanul Cirillo, familia Rizzolo devine cap de afiş, a doua familie ca importanţă în New York.

Arthur împinse hîrtiile de pe marginea unui scaun şi se aşeză.

– Stai aşa. Vrei să spui că oamenii lui Rizzolo i-au omorît pe şeful lui Tommy Lucia, pe Vito Imperiale, pe Joey Reina, pe Harry Bono, pe Al Conforti şi pe Richard Cirillo?

– Constat că familia Rizzolo a obţinut avantaje de pe urma acestor asasinate.

– Pînă cînd Eddie senior şi fiul lui, Frank, au fost ucişi.

Taglione îi arătă fotografia de la cimitir.

– Dar uite-l aici pe Eddie „Poliţistul" la înmormîntare, cu aerul că spune „Hai să facem pace".

– În stilul oamenilor de stat.

– Eddie e un mardeiaş oarecare. FBI-ul se aştepta să fie de cealaltă parte a străzii, cu puşca după el.

– Aşadar, ne putem întreba cum a ajuns un mardeiaş să dea dovadă de atîta inteligenţă? spuse Arthur scoţîndu-şi ochelarii şi îndreptîndu-şi cravata ţipătoare.

Taggart găsi altă fotografie.

– Surioara lui.

Arthur citi dosarul lui Helen Rizzolo, care cuprindea evenimentele importante ale vieţii ei: căsătoria, anularea căsătoriei, colegiul, vizitele făcute tatălui ei la închisoare şi zvonurile despre răpire. Apoi ridică privirea cu un zîmbet vag.

– Presupun că n-ai discutat teoria asta cu oamenii tăi.

– Ai auzit de Chris?

– I-am văzut împreună la balul guvernatorului. Izbitoare pereche, ca Adonis cu întunecata lui Persefona... „Vai, vai ţie, Adonis."

– Ce zici de teoria mea?

– Îmi place. La început, ea reprezintă mesagerul tatălui. E

inteligentă, are ceva educaţie şi fler pentru afaceri, şi-şi lasă fraţii iubitori de violenţă să se ocupe de treburile murdare.

– Doar un lucru nu se potriveşte. Jack Warner aterizează la aeroportul Orly, face o figură stil James Bond, după care dispare. Corect? Pînă prinde Interpolul de veste, se primesc rapoarte despre mai mulţi zdrahoni de vreo treizeci şi nouă de ani, americani de origine irlandeză, cu alură de poliţişti newyorkezi, care traversează graniţele Elveţiei, Italiei şi Spaniei, pleacă din diverse porturi şi navighează pe Mediterana. Cum naiba a reuşit clanul *Rizzolo* să-l scoată pe Jack din ţară?

– Şi de ce au riscat în felul ăsta?

– Aveau legături pe aeroportul Kennedy, la transportul de mărfuri, aşa că poate au izbutit să-l urce la bordul unui avion. Poate.

– Dar la Paris? Asta nu pot eu să pricep. Pe cine cunosc ei în Franţa?

– Şi cine i-a procurat actele lui Jack? Departamentul de Stat jură că e imposibil să zburde prin Europa fără nişte falsuri de primă mînă.

– De fapt, spuse Arthur cu blîndeţe, exact întrebările astea mi le pune procurorul general. S-a exprimat cam aşa: Cum se face că o gaşcă de macaronari din Brooklyn au devenit maeştri în spionajul internaţional? El crede că familia Rizzolo şi-a creat contacte internaţionale.

– Strălucit. Dar prin cine?

– Cineva pe care ea ar fi putut să-l cunoască în Europa. Ştiai că a făcut o călătorie în Italia pentru a contribui la operaţiunile de ajutorare a populaţiei sinistrate în urma unui cutremur?

– Cu ani în urmă.

– Totuşi, procurorul general crede că merită să investigăm o eventuală verigă siciliană.

– Aiurea. M-am gîndit la asta din primul moment, dar cred că e vorba de ceva mai sofisticat.

Arthur ridică o sprînceană.

– Analizează modul cum s-au produs crimele, replică Taglione. Joe Reina ucis de o bombă pusă într-o maşină şi acţionată prin telecomandă, ca-n Orientul Mijlociu. Imperiale împuşcat cu arme Beretta, de doi atacatori, în stilul israelienilor. Agenţii mei mi-au spus că Imperiale arăta de parcă ar fi fost muşcat de o armată de şerpi. Aşa sînt învăţaţi să tragă ucigaşii israelieni.

– Dar atacatorii erau negri.

– Înseamnă că fuseseră instruiţi de israelieni, care mişună prin toate părţile Africii. Şi pătania gorilelor lui Joey Cirillo în Bronx, cu un lansator de rachete? Nu par toate astea prea sofisticate pentru nişte „macaronari" din Bronx, ba chiar şi pentru sicilieni?

– Ba da.

– Şi mai e un lucru de care procurorul general nu ştie. O femeie cu care am lucrat pe vremuri la Washington şi care a intrat între timp la CIA mi-a spus că Jack Warner a transmis un mesaj. Un fel de dar de despărţire.

– Ce anume?

– Înainte să dispară, Warner l-a căutat pe agentul CIA de pe Orly ca să-i spună că a auzit că Mikey Cirillo cumpără o mare parte din heroină chiar aici, în New York, de la un tip cu care se întîlneşte o dată pe săptămînă pe o barcă, pe rîul Hudson.

25

Două bărci cu motor ultrarapide stăteau alături la pontonul acoperit din Tarrytown al lui Taggart: cea neagră pe care Taggart o folosea pentru întîlnirile cu Mikey Cirillo şi o alta, roşie. de lux. Noua ambarcaţie, furată cu o noapte înainte din portul Hawk Racing Yard din Mamaroneck, avea o formă asemănătoare. dar coca era din aluminiu, ceea ce făcea din ea ţinta perfectă a radarelor.

Reggie scosese capacul unuia din cei opt cilindri în V ai bărcii negre, în vreme ce Taggart se ocupa cu depozitarea pungilor cu heroină sub podeaua bărcii roşii. Englezul purta cămaşă albă şi cravată şi, cu toate că umbla la valve cu o cheie şi un şubler, manşetele îi rămăseseră la fel de imaculate ca heroina.

– O să-mi fie dor de tine, Reggie, spuse Chris.

– De ce nu te mulţumeşti să-l *omori* pe Mikey, şi cu asta basta?

– Pentru că într-o zi va începe să vorbească; poate nu în momentul arestării, ci mai tîrziu, în timpul procesului sau chiar în drum spre închisoare. Şi ştie destule ca să distrugă întreaga organizaţie a clanului Cirillo şi ce a mai rămas din familiile Conforti şi Imperiale.

– Şi de ce ar vorbi?

– Numai Mikey a mai rămas din familia lui. Frate-său e la închisoare, taică-său şi Ponte au murit. Ceilalţi şefi mai mari sau

mai mici îi sînt dușmani. Iar dacă nu vorbește, o să putrezească în pușcărie pentru tot restul vieții. Așa că, și într-un caz, și-n celălalt, tatăl meu și cu mine ne-am luat revanșa.

Reggie fixă capacul la loc și inspectă firele conectate la explozibilul din santina bărcii negre. Apoi ieși din compartimentul motorului, porni motoarele și închise compartimentul. Întorcîndu-se spre Taggart, îl învălui în privirea sa întunecată, impenetrabilă.

– Și *după aceea* te vei retrage din joc?

– Mi-ai pus aceeași întrebare acum zece ani.

– Ai memorie bună.

– Categoric.

– Și domnișoara Rizzolo? Dacă ea nu vrea să renunțe?

Taggart zîmbi.

– O reformez.

– Și dacă se împotrivește să fie reformată?

– O răpesc iarăși și-o duc în Europa.

– Știi, ea te poate distruge.

– Ăsta ar fi un act sinucigaș. Dar nu are motive. De fapt, s-ar putea chiar să fie îndrăgostită de mine. N-ai vrea să-mi fii cavaler de onoare?

– „...Și vom trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți."

– Cu excepția lui Mikey Nebunul.

– Și redutabilul Eddie Rizzolo?

– Eddie constituie un motiv în plus pentru a o reforma pe Helen. Vreau ca Helen să iasă din joc înainte ca nătărăul ăla să facă o tîmpenie și să fie condamnat.

– Grăbește-te! În momentul de față adulmecă de zor în căutarea unei tranzacții.

Reggie desfăcu parîmele și porni cu barca roșie pe apele rîului, care deveniseră violete în lumina amurgului.

La ora cînd Taggart îl privea pe Reggie dispărînd în aval pe Hudson, Tony Taglione primi un telefon de la șeful agenților FBI din Strikeforce. Un agent plantat pe post de instructor la clubul de sănătate din Manhattan unde Mikey Nebunul acceptase să-l

întîlnească pe Eddie Rizzolo făcuse o înregistrare incredibilă. Douăzeci de minute mai tîrziu, agentul sosi în fugă, cu pardesiul descheiat. Tricoul roşu, mulat pe pieptu-i impresionant de musculos, provocă fluierături admirative din partea agenţilor şi procurorilor pe care Taglione îi adunase în pripă ca să audieze noile probe. Taglione băgă caseta în casetofonul mare, strident ornamentat, gen ghetou. La început se auzi un scrîşnet puternic, punctat de sîsîieli ascuţite.

– Ai zice că-i un afurisit de şarpe.

– Sunetul puternic e produs de lanţul care ridică şi coboară greutăţile. Microfonul este ascuns în aparatul cu greutăţi.

– Ce-i sîsîitul ăla?

– Respiraţia nemernicului. Încep acuşica să vorbească. Mikey e la aparat, face ridicări. Eddie „Poliţistul" vine şi stă lîngă el, în picioare. În jur sînt numai gangsteri care încearcă să se întreacă unii pe alţii, lucru caraghios, pentru că mulţi dintre ei au o burtă cît toate zilele – deh, macaroanele! E un club legal, aşa că mai sînt o mulţime de tipi şi tipe, cetăţeni oneşti, care circulă şi fac schimb de aparate. Îi puteţi auzi în fundal. Eu stau lîngă Mikey şi-i dau instrucţiuni partenerei mele, Zell, cum să-şi antreneze plămînii... Bun. Începe imediat. Mikey se preface surprins că-l vede pe Eddie, de parcă n-ar fi stabilit totul în urmă cu o săptămînă.

Aparatul revărsă în cameră vocea răguşită a lui Cirillo:

– *Ce mă-sa?*

Agenţii rîseră.

– Terminaţi! interveni Taglione.

– Da, domnule. Acum vorbeşte Eddie, subtilitatea în persoană.

Vocea lui Eddie Rizzolo vibră; avea o tonalitate profundă, specifică unui prezentator radio:

– *Am auzit că-i eşti dator unui tip.*

– *De unde ai aflat-o şi pe asta?*

– *Pe străzi se spune: „Omul Care Poate e dator vîndut".*

– *Am înţeles că vrei să închei o tranzacţie.*

– *Tu ai dat de veste că vrei pace. Tatăl meu obişnuia să spună că afacerile sînt cea mai bună cale pentru a pune capăt*

războiului. Cei care cumpără şi vînd nu trebuie neapărat să fie prieteni, dar nu pot fi duşmani.

– N-am nevoie să fac afaceri cu tine.

– Cu cît vinzi mai mult, cu atît îţi achiţi datoria mai repede.

– Nu mă interesează afacerile tale.

– Brooklyn.

– Ce-i cu Brooklyn?

– Dacă nu-mi furnizezi marfă, am de gînd să iniţiez un program de dezintoxicare pentru dependenţii de heroină în Brooklyn.

– Ce tot spui?

– Mda. E o metodă nouă. În loc de metadonă, consiliere şi toate rahaturile alea, noi o să punem bandele de puştani pe urmele oamenilor tăi.

Se auzi din nou scrîşnetul lanţului. Răsuflarea lui Mikey se auzea sîsîit, la fiecare mişcare. Agentul remarcă:

– Fiţi atenţi, Mikey se poartă foarte frumos. Vreau să spun că nu-i Mikey Nebunul pe care-l cunoaştem şi-l iubim cu toţii. Zîmbeşte, de parcă Eddie ar face glume.

– De unde ai să ştii care-s oamenii mei?

– Toţi cei care nu-s ai mei. Aşa că fii Omul Meu Care Poate, şi vom avea amîndoi de cîştigat.

– De cînd te ocupi de marfă?

– Am aşteptat furnizorul potrivit. Ăsta eşti tu. Ascultă, îţi ofer lumea pe tavă. O piaţă de desfacere stabilă din partea unui tip în care poţi avea încredere.

O altă perioadă de linişte, punctată de sunetul aparatului. Taglione întrebă:

– Sînt oameni în jur?

– Da, dar nu prea aproape. Şi-şi văd cu toţii de treburile lor. De fapt, ce-au spus pînă acum?

– Nemernici aroganţi!

– Ce părere are sora ta?

– Soră-mea nu are nimic de-a face cu chestia asta.

Taglione fixă cu privirea casetofonul, conştient de faptul că celorlalţi le e teamă să se uite la el.

– *Relaxează-te! Întrebam doar.*

– Daa, sigur, spuse agentul.

– Tacă-ţi gura!

Taglione se aplecă spre casetofon, dar Mikey Cirillo schimbă brusc subiectul.

– *Ţi-am spus. Ne-am făcut unul altuia zile fripte cu vîrf şi-ndesat. Tatăl şi fratele tău au murit. Fratele meu e la răcoare. Tatăl meu a fost ucis. Consilierul lui, naşul meu, s-a sinucis.*

– De remuşcare, remarcă Sarah Gallagher.

– *Cine-a mai rămas?* continuă Mikey. *Tu şi cu mine. Cum ziceai şi tu, sîntem doi tipi tineri. Lucrăm pe cont propriu. Putem să ne înţelegem.*

– *Aşadar, cînd îmi faci cunoştinţă cu omul tău?*

– *Asta va fi o problemă. El a spus „fără parteneri".*

– Cine-i individul ăsta? întrebă Taglione. De ce nu putem obţine nici o informaţie despre el?

– *Ce dacă? Facem presiuni asupra lui*, spuse Eddie. *Îi spui, de pildă, că n-am vorbit serios. O să-şi dea seama că riscă să rămînă fără clienţi.*

– *Tipul e independent.*

– *Fii realist, e om de afaceri. N-o să se lupte cu două familii. Dacă o face totuşi, îl putem lichida, şi-atunci nu mai datorezi nimănui nimic. Gîndeşte-te, ce ai de pierdut?*

– *O sursă al dracului de bună, asta am de pierdut.*

– *Regret, Mikey. Dacă e vorba să avem încredere unul în altul, trebuie să-l cunosc.*

Lanţul scrîşni din nou.

– Fiţi pe faţă, interveni agentul. Vă amintiţi, n-au pe ei decît pantaloni scurţi.

– *Eddie? Te deranjează dacă te controlez ca să mă asigur că n-ai vreun microfon asupra ta?*

– Apoi Mikey se ridică de pe banchetă şi-l caută pe Eddie de microfon, şi toată lumea din sala de sport încremeneşte.

Imaginați-vă, doi tipi în pantaloni scurți care își inspectează reciproc bucile de parcă...

– Unde se întîlnesc cu furnizorul lor?

– Nu știu, Tony. Au intrat apoi la saună. M-am ținut aproape de ei, dar n-am prins prea mult.

– Au spus ceva despre o barcă?

Agentul păru surprins.

– Glumești?

– Nicidecum. Ce-au spus?

– Mikey i-a zis lui Eddie: „Sper că n-ai rău de mare".

Taglione se uită la cei din birou. Cineva remarcă:

– S-ar părea că se întîlnesc pe o ambarcațiune, undeva în larg.

– Să-i prindem pe ăștia, pe amîndoi, cu o încărcătură de heroină?

– În nici un caz.

– Imposibil. Pînă și Eddie e suficient de deștept să nu se apropie de marfă.

– Îl puteți supraveghea în permanență pe Eddie Rizzolo? îl întrebă Taglione pe agentul șef de la Narcotice.

– E nevoie de o mulțime de oameni.

– Nu-mi pasă nici dacă e vorba de o sută de oameni. Vreau să știu în fiecare clipă unde se află. Și, pe toți dracii, oricine o fețelește de data asta poate să se ducă direct după Jack, în Europa.

Planul lui Taggart era simplu: să-l blocheze pe Mikey în barca roșie, în care era ascunsă heroina, să predea barca pe mîna agenților FBI și să lase forțele de ordine să tragă singure concluziile. Plecă din Tarrytown la miezul nopții și porni în josul rîului, în adierea răcoroasă a vîntului. Ambalate doar pe jumătate, la numai treizeci și cinci de noduri, motoarele torceau abia auzit, fără efort, astfel că distingea șoapta valurilor undeva, în întuneric. Trecu pe sub podul Tappan Zee, zări podul George Washington și acceleră. După o jumătate de oră, șiragul de lumini al podului George Washington umplu orizontul, iar pe ecranul radarului său, undeva în sectorul din dreapta, jos, apăru o țintă masivă, cu fiecare clipă tot mai mare, ca o uriașă floare albă.

Taggart îşi trase masca pe cap şi schimbă direcţia bărcii. Îl găsi pe Reggie cu barca roşie ancorată la două mile înaintea podului şi două sute de metri de Palisades; colinele se profilau întunecate pe ţărmul dinspre New Jersey. Mikey Nebunul se afla la pupa, alături de un zdrahon pe care, la început, Taggart îl luă drept gardă de corp. Dar, cînd aduse barca neagră alături de cea roşie şi-i aruncă lui Reggie o parîmă pentru a le lega una de alta, observă că şi Reggie făcuse aceeaşi greşeală.

Lîngă Mikey, cu braţele încrucişate pentru a ascunde lipsa celor cîtorva degete, rînjea Eddie Rizzolo.

– El ce dracu' caută aici? întrebă Taggart în şoaptă.

– A ajuns la bord înainte să-mi dau seama că nu este garda de corp. Am decis că e cel mai bine să las lucrurile aşa.

– I-ai verificat să n-aibă microfoane?

– A, da. Şi ei m-au controlat pe mine. Eddie a adus bani. Numerar.

– Cît timp avem la dispoziţie?

– Nu timpul e problema noastră, ci Rizzolo. Telefonul va transmite automat un mesaj înregistrat cu această poziţie, cînd stabilesc legătura prin radio. Cum facem să-l separăm pe Eddie de Mikey?

Taggart privea undeva, în noapte. Luminile podului aveau să semnaleze orice barcă venind dinspre sud. Dar la nord era beznă, aşa că pericolul putea veni fără ştirea lor.

– Du-te la radar. Nu-mi place deloc treaba asta.

– E periculos, cu barca de aluminiu atît de aproape, avertiză Reggie trecînd la bordul bărcii negre.

Taggart urcă pe barca roşie.

– Ţi-am spus că nu vreau parteneri.

– Dacă vrei să-ţi primeşti banii, trebuie să fii mai tolerant.

– Nu „trebuie" să fac nimic. Dacă vrei să cumperi de la mine, cunoşti regulile.

– În seara asta n-o să facem decît să discutăm despre schimbarea regulilor. Tu nu-ţi asumi nici un risc. Fă cunoştinţă cu partenerul meu şi vezi dacă vrei să faci afaceri cu noi amîndoi.

– Dacă plătesc, vreau să ştiu unde se duce mălaiu' meu, interveni Eddie Rizzolo.

Taggart trebuia să-l îndepărteze pe Eddie de barca roşie.

– Bine, Mikey. Îl iau pe Eddie să facem o plimbare. Tu aştepţi aici.

– Nici pomeneală, spuse Mikey.

– Eu n-am nimic împotrivă, zise Eddie. Nu mă deranjează.

– Pe mine da, replică Mikey. E furnizorul meu. Dacă urci în barca lui, poţi să-ţi iei adio de la străzile tale.

Eddie rînji; dinţii îi luciră, luminaţi de becurile de pe pod.

– Poate ar trebui să te arunc peste bord.

„Pare gata s-o facă", îşi spuse Taggart, şi apoi se întrebă: de ce nu? Dar Mikey valora mult mai mult viu decît mort.

– Omorîţi-vă în altă parte. Vii, Eddie?

Mikey se dovedi însă mai iute de picior. Înşfăcă servieta cu echipamentul electronic de verificare şi sări în barca neagră.

– În regulă. Eu fac o plimbare cu englezul. Voi doi staţi de vorbă.

Taggart se uită la Reggie, care-şi dezlipi o clipă privirea de pe ecranul radarului. Oare avea Mikey vreo bănuială, sau nu era decît instinctul primitiv de a se retrage din calea pericolului? Oricum ar fi fost, Taggart şi Eddie se aflau pe barca nepotrivită. Barca roşie nu numai că era o ţintă radar, dar conţinea şi heroină.

De undeva, dinspre apele întunecate de la nord se auzi zgomotul unor motoare puternice.

– Unul din voi a fost urmărit, spuse Reggie cu calm în vreme ce ecranul radar prinse viaţă, arătînd o duzină de puncte albe, mişcătoare.

– Poliţia, strigă Eddie Rizzolo.

Dinspre sud se auzi un elicopter bîzîind pe sub pod, sclipind cînd galben, cînd albastru în luminile podului. Taggart văzu cum atenţia lui Mikey se mută de la elicopter la zgomotul bărcilor, apoi la ecranul radar, înălbit de ţinte şi, în final, la Reggie, care se afla la comenzi.

– Barca asta! strigă Taggart. E mai rapidă.

Porni motoarele bărcii roşii, care începură să urle. Reggie se năpusti peste bord de parcă i-ar fi fost viaţa în cumpănă. Mikey prinse cîrma bărcii negre în palme.

– Sări, ţipă iarăşi Taggart. E mai rapidă.

Mikey ezita, frămîntînd înnebunit linguriţa de cocaină în formă de puşcă.

– Grăbeşte-te!

– Aşteaptă-l, strigă Eddie.

Mikey dădu drumul linguriţei pentru cocaină, scoase la iveală o puşcă adevărată cu ţevile retezate, pe care o ascunsese în servieta cu echipament electronic şi îndreptă ţevile căscate spre Taggart şi Reggie:

– Jos! Treceţi pe cealaltă barcă! N-am de gînd să fiu prins conspirînd cu voi.

Taggart şi Reggie se retraseră.

– Dacă scăpaţi, mai vorbim. Dacă ne prind, pe mine şi pe Eddie, nu sîntem decît doi plimbăreţi nocturni. Aşa-i, Eddie?

– Aşa-i, răspunse Eddie.

Deşi părea surprins, desfăcu parîma care lega bărcile una de alta, în timp ce Taggart şi Reggie urcau în barca neagră. Taggart lăsase motoarele pornite, iar Reggie le ambală.

– Sper că-şi aduce aminte să ridice ancora.

Dar timpul fusese prea scurt. Lumina unui reflector străpunse bezna nopţii; apoi încă unul, şi un al treilea din lateral, un disc alb, orbitor, centrat exact pe ţintă. O voce amplificată tună:

– *Nu mişcaţi, nenorociţilor!*

26

Bărcile de patrulare apărură din beznă: o duzină de ambarcaţiuni, unele robuste, altele suple şi rapide, avînd la bord nenumăraţi agenţi înarmaţi. Din amplificatoare se revărsă ca un tunet avertismentul: „Nu mişcă nimeni!". Taggart se repezi la dulapul în care ţinea ochelarii în infraroşu, în vreme ce Reggie ambală motoarele bărcii la maximum şi trase tare de timonă. Văzu barca roşie ţintuită în lumina reflectoarelor, înconjurată de ape spumegînde, căci elicele se străduiau s-o propulseze, iar ancora o ţinea pe loc în ciuda forţei motorului. Mikey Cirillo zis Nebunul şi Eddie Rizzolo se luptau în cabină pentru a pune mîna pe timonă.

Prova bărcii negre se ridică în aer şi ambarcaţiunea se roti cu o sută optzeci de grade, ca un cal de luptă. Reggie smuci timona în direcţia opusă, îndreptîndu-se spre un spaţiu liber, tot mai mic, din şirul bărcilor de patrulare. Una dintre acestea ţîşni cu intenţia de a acoperi spaţiul rămas gol, dar, cînd ambarcaţiunea neagră, lungă de cincisprezece metri năvăli înspre ea, barca micuţă fugi din calea ei. Motoarele cu suprainjecţie urlau; barca, cu Reggie la timonă, străbătu cordonul poliţiei şi începu să prindă viteză tot mai mare. Taggart crezu că scăpaseră, dar o clipă mai tîrziu, deasupra lor se revărsă lumina puternică a unui reflector, dintr-un elicopter al poliţiei.

Şi iarăşi se auzi tunetul vocii amplificate, ale cărei avertismente erau estompate de bubuitul motoarelor, iar cîteva clipe mai tîrziu

fugarii auziră răpăielile stridente, în succesiune rapidă, ale unei mitraliere. La doar cîţiva centimetri deasupra capetelor lor, aerul păru să explodeze. Reflectorul îi căuta; razele lui trecură peste cocpit, reveniră, dar vopseaua neagră, mată a bărcii de camuflaj o făcea să se contopească cu noaptea, iar materialele folosite pentru construcţia ei, precum şi lipsa de suprafeţe reflectorizante împiedicau radarul s-o depisteze. Barca ţîşni pe rîu în jos, cu o viteză de peste şaptezeci de noduri, în timp ce elicopterul continua să cerceteze apele mult în urma lor. Cîteva clipe mai tîrziu trecură pe sub podul George Washington, apoi ieşiră din zona luminată a podului şi se cufundară în beznă.

Taggart auzi un sunet nou: un piuit strident.

– Ce naiba e asta?!

Se uită în urmă, la flotila Strikeforce care înconjura barca cea roşie. Reggie îi arătă ecranul radarului, unde apăruseră două puncte luminoase, care veneau dinspre Jersey şi se apropiau cu repeziciune. Taggart îi puse lui Reggie ochelarii în infraroşu, apoi îşi luă şi el o pereche. Cercetînd împrejurimile, acum strălucitoare, văzu două bărci mici care-i urmăreau, lăsînd în urma lor un siaj puternic.

– Credeam că radarul nu ne poate depista.

– Nu poate, strigă Reggie. Dar folosesc nişte afurisiţi de ochelari în infraroşu, la fel ca ai noştri. Şi au să transmită poziţia noastră blestematului de elicopter.

Cîrmi către malul dinspre Manhattan, îndreptîndu-se spre luminile portului de iahting din dreptul Seventy-ninth Street, aflat la circa patru mile. Barca neagră înghiţi aproape două mile în mai puţin de două minute.

– Sînt tot mai aproape, anunţă Taggart.

Reggie apropie barca la cîţiva metri de malul stîncos, de-a lungul căruia maşinile goneau pe West Side Highway. Bărcile poliţiei îi urmară, apropiindu-se atît de mult, încît Taggart reuşea să distingă siluetele oamenilor din echipaj: cîte un om la timonă şi unul cu o armă cu ţeavă lungă în mînă. Reggie se uită în urmă şi reduse viteza.

– Ce faci?

– Uită-te înainte! Vezi unde sînt barierele împotriva gheţii.

În urma lor, foarte aproape, se auzi un portavoce. Taggart cercetă cuprinsul apei, între ei şi docurile luminate.

– Uite-le!

La două sute de metri înaintea iahturilor şi bărcilor de tot felul înşirate în port, un şir de bariere în formă de V întors se înălţau din apă. Barierele erau făcute din şine de cale ferată şi aveau menirea de a proteja portul de sloiurile de gheaţă care pluteau uneori pe rîu.

Reggie privi din nou în urmă şi, cînd barca din frunte ajunse aproape lipită de pupa lor, acceleră la maxim şi cîrmi drept spre bariere. Taggart se prinse cu mîinile de bord; spaţiile dintre bariere erau înguste, iar ei se apropiau cu o viteză de peste şaptezeci de noduri. Cînd ajunseră atît de aproape încît Taggart reuşi să distingă conturul fiecărei şine în parte, Reggie cîrmi spre tribord, trecu printre două bariere şi îndreptă barca neagră spre mijlocul rîului. Taggart, pe care forţa virajului îl aruncase în peretele opus al cabinei, se uită în urmă. Barca urmăritorilor aflată în frunte se ciocni de o barieră; propria viteză o propulsă de-a lungul barierei în formă de V întors. După ce pluti prin aer vreo sută de metri se prăbuşi pe o parte înapoi în apă.

A doua barcă trecu razant pe lîngă o barieră, se ridică în aer cîţiva metri, cu motoarele urlînd, şi ateriză pe apă în poziţie corectă.

– O mie de draci smoliţi, mormăi Reggie. Se opresc să-i ajute pe ceilalţi?

– Da, înconjoară... nu! Nişte oameni de pe doc îi scot pe ceilalţi din apă. Se apropie!

Barca poliţiei se năpusti pe rîu după ei, cîştigînd iarăşi viteză. Se auzi bubuitul portavocei, subliniat de o rafală de focuri de armă.

– Barca lor e vătămată, spuse Reggie.

În clipa următoare, un glonţ îl trînti pe punte. Taggart se aplecă spre el:

– Reg!

– Treci la timonă!

– Eşti teafăr?

– Nu. Dar o să murim amîndoi dacă nu preiei timona! Ţine capul jos.

Taggart se strecură la timonă şi corectă direcţia, aruncînd priviri neliniştite spre pupa şi spre Reggie, care-şi ţinea strîns braţul stîng; printre degetele lui se vedea o pată de sînge.

– Îndreaptă-te spre Twenty-Third Street înainte să anunţe elicopterul. Clubul Internaţional de Iahting.

Două mile. Taggart se pricepea la bărci, dar nu era nici pe departe la fel de bun ca Reggie şi ştia că n-ar fi reuşit niciodată cascadoria cu barierele împotriva gheţii. Trecură în urlet de motoare de-a lungul centrului Manhattan-ului. Goneau cu viteză maximă pe mijlocul rîului; barca urmăritorilor se apropia. Taggart zări vîrful auriu al Turnului său proiectat pe cer şi se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată.

– Te simţi bine?

Reggie se ridică în picioare; braţul stîng îi atîrna fără vlagă pe lîngă trup.

– Nu chiar.

Se tîrî spre barul aflat în partea cealaltă a cabinei, puse gheaţă pe rană şi-o înfăşură la repezeală cu nişte prosoape.

– Uite şi elicopterul.

Taggart văzu cheiul indicat de Reggie apropiindu-se cu repeziciune.

– Nu ne putem mulţumi să scăpăm cu viaţă. Trebuie să împingem barca mai departe şi s-o aruncăm în aer, spuse el.

– La asta mă gîndeam şi eu, aprobă Reggie.

Scoase apoi o cheie roşie din buzunar, o băgă într-un panou aflat sub cîrmă şi apăsă pe cîteva butoane; de fiecare dată, un led roşu de alarmă clipea scurt. Se uită iarăşi în urmă.

– Înconjurăm cheiul şi reducem viteza la minimum. Tu sari din barcă. Avem în port un iaht cu motor, *Popeye*. Înoţi pînă la el şi urci pe scara de la pupa.

– Şi tu?

– Vin şi eu, de îndată ce-i fac vînt bărcii.

– Tu ai doar un braţ sănătos, Reg. Aranjez eu barca.

– Nu mă contrazice. Ţin eu timona. Tu redu viteza cînd îţi spun.

Reggie trecu la timonă. Barca neagră trecu ca o săgeată pe lîngă portul de iahting şi înconjură cheiul care delimita portul de rîu, dinspre aval.

– Acum!

Barca încetini, de parcă s-ar fi lovit de un zid. Reggie îndreptă barca din nou cu prova spre rîu şi-i spuse lui Taggart:

– Du-te! *Ce faci?!*

– Îmi pare rău, bătrîne prieten. Mi-am pierdut deja tatăl. N-am de gînd să rămîn şi fără înlocuitorul lui.

Taggart îl ridică pe Reggie în braţe, uimit cît de uşor este, şi-l scoase din cabină. Reggie se lupta cu braţul sănătos.

– Pentru asta mă plăteşti.

– Acum e rîndul meu.

Îl aruncă pe Reggie peste bord, cîrmi pe lîngă el, acceleră la maximum şi trimise barca spre rîu. Barca urmăritorilor înconjură cheiul; elicopterul zbura deasupra ei, ţinînd-o în lumina reflectorului. Taggart sări şi el peste bord. Barca neagră trecu pe lîngă el cu motoarele urlînd; coca îi atinse capul şi el se cufundă, instinctiv, în apa rece ca gheaţa. Auzi un zgomot de motor, văzu silueta întunecată a bărcii urmăritorilor venind direct spre el şi încercă să plonjeze sub apă. Barca îi atinse în trecere spinarea, ceea ce-l cufundă şi mai adînc. Avea senzaţia că pe deasupra capului său trece un tren în viteză. Ieşi la suprafaţă, dînd din mîini şi din picioare în spuma lăsată în urmă-i de ambarcaţiunea care se năpustise spre barca neagră.

Urletul motoarelor celor două bărci se auzea tot mai departe pe rîu, însoţit de zumzetul elicopterului. Brusc, în mijlocul rîului Hudson izbucni o lumină incandescentă. Flăcările şi tunetul exploziei străpunseră noaptea. Cîteva clipe mai tîrziu se înstăpîni liniştea, tulburată doar de mormăitul surd, frustrat al bărcii Strikeforce, care căuta infractorii supravieţuitori pentru a-i aresta.

Taggart înotă spre chei şi-l văzu pe Reggie escaladînd puntea din lemn de tek a navei *Popeye*, un iaht luxos de mari dimensiuni, ancorat într-o parte întunecată a portului. Taggart îl ajută.

– De unde ai făcut rost de ăsta?

Reggie se ridică în picioare şovăielnic. Îşi pierduse ochelarii în infraroşu; Taggart văzu că încearcă să zîmbească.

– Noi nu acordăm niciodată o a doua şansă, dar păstrăm întotdeauna o alternativă în rezervă. Nu-ţi scoate ochelarii; e mai bine ca oamenii mei să nu-ţi vadă faţa.

Un căpitan cu înfăţişare de om dur îi întîmpină în salon. Reggie îi dădu porunci rapide.

– Medicul navei, baie fierbinte pentru amîndoi, haine uscate şi o maşină pînă la avionul sanitar.

O oră mai tîrziu, Taggart şi Reggie ieşeau din port. Maşina opri la intersecţia Park Avenue şi Twenty-Third Street; Reggie întinse mîna. Avea chipul cenuşiu, de durere şi oboseală, dar privirea lui era la fel de impenetrabilă ca întotdeauna.

– Ţi-ai atins scopul. A fost interesant.

– Ăă... hai să... dacă nu te doare braţul prea tare, hai să mergem să cinăm. Localul Tina's e chiar la colţ.

– Trebuie să mă grăbesc. Dacă nu te deranjează, te las aici. Sînt un pic cam dărîmat.

Spre surpriza lui Reggie, Taggart îl îmbrăţişă. Voia să-i spună ceva, dar nu reuşi să rostească decît:

– Unde te duci?

– În Europa.

– În seara asta?

– În seara asta. După ce fratele tău şi oamenii lui din Strikeforce vor termina cu interogatoriul lui Mikey Nebunul, probabil că vor începe să caute un englez.

Taggart rămase pe trotuar şi privi maşina lui Reggie îndepărtîndu-se. Apoi se uită spre Park Avenue, unde partea superioară a Turnului său, luminată, părea un far. Lui Mike Taglione i-ar fi plăcut; o fracţiune de secundă simţi prezenţa tatălui său, ca şi cum inima lui Mike ar fi bătut în trupul lui.

Apoi căută în grabă un telefon public şi încercă s-o sune pe Helen, pentru a vedea ce poate face pentru fratele ei, dar toate liniile ei erau ocupate.

Tony Taglione acceptă propunerea unui şerif federal de a-l duce cu maşina acasă, ceva ce făcea rareori. De obicei nu ceda tentaţiei de a abuza de puterea pe care o deţinea, aşa că fie lua un taxi, fie mergea cu maşina personală. Dar în noaptea aceea – în dimineaţa aceea, mai bine-zis, căci prin ceaţă se zărea discul alb, incandescent al soarelui – îşi cîştigase acest drept.

Mikey Cirillo zis Nebunul şi Eddie Rizzolo „Poliţistul" fuseseră prinşi pe o barcă destinată contrabandei, mulţumită agenţilor care-l urmăriseră pe Eddie Rizzolo şi puseseră microfoane exact în aparatul de gimnastică potrivit. Eddie aruncase peste bord o servietă – nu-i spusese nimeni că banii plutesc? Opt milioane de dolari. Iar sub puntea bărcii găsiseră cincizeci de kilograme de heroină pură.

Fiecare dintre ei susţinea că e vorba de o înscenare, ceea ce, îşi aminti Taglione cu un surîs obosit, îi făcuse pe unii din cei mai duri agenţi de la Narcotice să chicotească. De-acum începea munca procurorului. Cincizeci de kilograme însemnau imposibilitatea eliberării pe cauţiune, astfel că, în timp ce pregăteau rechizitoriul, procurorii din subordinea lui aveau suficient timp să-l convingă pe unul dintre cei doi să vorbească. Nu pe Eddie, ci poate pe Mikey Nebunul, dacă ştiau cum să-l ia. Una peste alta, fusese cea mai rodnică zi a lui de cînd lucra în Strikeforce.

– Am ajuns, domnule Taglione. Vreţi să vă aştept?

– O să dorm vreo cîteva ore. Poate careva să vină să mă ia la ora unu?

Parcurse cu paşi împleticiţi aleea ce ducea spre casă, luă de pe trepte ziarele din ultimele două zile şi intră. În ciuda oboseli, ştia că nu va adormi uşor. Îşi puse într-un pahar o porţie zdravănă de whisky Canadian Club, sec. Privirea îi căzu pe pianul la care cîntase cîndva, şi pe macheta clădirii tatălui său.

– Salut, tată. Ce mai faci?

Micuţa macara, pe care Chris o rupsese în seara zilei cînd îl înmormîntaseră pe Mike, şedea neclintită, pe o parte, pe capacul

pianului. Taglione îşi jură că-şi va găsi cît de curînd timp să repare macheta, aşa cum i se întîmpla de fiecare dată cînd o vedea. Roti privirea prin cameră, bucuros că rămăsese în casa aceea. Acolo, mama şi tatăl lui continuau să trăiască. Lăsase salonul neschimbat. Într-una din încercările de a-i cîştiga prietenia, Vicky şi Chryl îi recomandaseră cîţiva profesionişti din East Side – tapiţeri şi oameni de serviciu – care se ocupau de casă.

Într-o bună zi, va trebui să plece de acolo. Era aproape un păcat ca o singură persoană să ocupe atît de mult spaţiu, într-un oraş aşa de aglomerat. Dar casa răspundea nevoilor sale. Cînd şi cînd, la insistenţele lui Arthur, accepta cîte un interviu, iar reporterul întreba invariabil: „Nu vă simţiţi singur, nefiind căsătorit?" Renunţase să mai spună adevărul; se mulţumea să afirme că munca reprezintă totul pentru el. Aşa şi era, dar... în casa aceea simţea că are o familie. Casa, amprenta pe care părinţii săi şi-o puseseră asupra ei, cartierul. Vecinii şi mătuşile continuau să se strecoare în casă pe uşa din dos şi să-i lase în frigider castroane cu mîncare şi tăvi cu plăcintă cu brînză. Iar timpul zbura. Copiii care se plimbau acum cîţiva ani cu bicicletele ajunseseră adolescenţi cinstiţi care-l întrebau care e cea mai bună facultate de drept. Băiatul care aducea ziarele tocmai absolvise Academia de Poliţie, iar fetişcana care plivea straturile de flori ale mamei sale îşi începea practica la biroul lui, vara următoare.

Urcă la etaj; preluase dormitorul părinţilor săi. Era mare şi confortabil, avea propria baie şi un pat dublu, aspecte foarte convenabile cînd venea cu vreo prietenă acasă. Folosea biroul tatălui său, aşezat într-un colţ al camerei, iar pentru lectură avea, în alt colţ, un fotoliu comod. Draperiile erau atît de groase încît lumina zilei nu pătrundea deloc prin ele.

Fie că alcoolul începea să-şi facă efectul, fie că nu mai vedea bine de oboseală, abia după ce se aşeză pe pat, încercînd să-şi scoată pantofii, îşi dădu seama că nu-i singur. Simţi miros de parfum; ridică privirea. Se aprinse o veioză; acolo, pe fotoliul lui, cu picioarele sub ea şi o sclipire stranie în ochii negri, se afla Helen Rizzolo.

27

Unde ți-s gorilele, în dulap?

Îi era teamă, și sub imperiul spaimei deveni furios. Auzise procurori vorbind despre asemenea întîmplări. Se foloseau mijloacele de precauție obișnuite – numere de telefon secrete, protecția poliției în cazul în care se primeau amenințări, chiar transferarea condamnaților agresivi în închisori mai aspre, pentru a li se aminti că nu procurorul, ci guvernul este cel care împarte dreptatea.

– Am venit singură, spuse ea.

– Atunci pleacă așa cum ai venit. Ce dracu' cauți în casa mea?

– Fratele meu a fost arestat.

– Știu.

– L-ai acuzat de trafic de droguri.

– Domnișoară Rizzolo, te rog să pleci de-aici.

– El nu face trafic de droguri.

– Afară!

– Eu nu-i *permit* să facă tranzacții cu droguri.

– Domnișoară, vorbești cu un om al legii. Trebuie să te avertizez că tot ce spui poate fi folosit împotriva ta. Vrei să-mi dai și alte informații cu privire la ceea ce-i permiți sau nu fratelui tău?

– Tatăl meu a murit. La fel și fratele meu Frank. Numai Eddie mi-a mai rămas.

– Nu te pot ajuta în privinţa asta.

Se ridică de pe pat, dar oceanul de suferinţă şi osteneală din privirea ei îl îndemnă să întindă mîna pentru a o ajuta să se ridice din fotoliu.

– Eşti frîntă de oboseală, spuse el. Du-te acasă şi culcă-te. Lasă-i pe avocaţii voştri să-şi facă meseria.

– Familia mea e pe moarte.

– De ce-mi spui mie asta, drăguţă? Nu-i vina mea. E vina lor. Au făcut rău unor oameni. Au luat ce nu li se cuvenea, au pervertit. Şi au fost prinşi. Îi vom închide, ca pe toţi cei din clanul Cirillo. Şi ca pe tatăl tău.

Ea ridică privirea. Avea ochii umezi şi se întreba: oare i-ar fi frică, dacă n-ar avea nimic de oferit în schimbul a ceea ce voia să ceară? Ar îngrozi-o Taglione dacă ea ar fi lipsită de apărare? S-ar resemna oare la gîndul că fratele ei va rămîne închis pentru totdeauna? Dar astfel de întrebări erau colaterale. Nu intrase în casa procurorului cu mîna goală. Avea destule de oferit, dacă era necesar; mai multe decît îşi putea închipui Taglione – dacă o va lăsa inima să procedeze astfel. Dar Helen se ruga, totuşi, să existe şi o altă cale.

– Tatăl meu... Îşi umezi buzele cu vîrful limbii. Nu te-ai uitat la mine nici o clipă, în timpul procesului.

– Eram ocupat. Mă confruntam cu cel mai important caz, din toate la care pledasem pînă atunci.

– Avocaţii lui spuneau că eşti foarte bun.

– Trebuia să dea şi ei vina pe cineva.

– Tatăl meu nu şi-a învinovăţit avocaţii.

Taglione zîmbi cu răceală.

– Am uitat: gangsterii columbieni îşi împuşcă avocaţii, dar cei italieni înţeleg puterea unui tribunal, aşa că împuşcă martorii.

– De ce nu voiai să te uiţi la mine?

– A mă trezi pălmuit sau muşcat de rudele de sex feminin ale mafioţilor contravine concepţiei mele despre conduita oamenilor într-o sală de judecată.

– Ştii mai bine ca oricine că n-aş face una ca asta.

Taglione ridică din umeri. Fusese nedrept.

– Sigur că te-am văzut. Ai venit la tribunal în fiecare zi, îngrijită şi demnă: micuţa directoare a companiei de transport, cu taior de in, eşarfă de mătase şi servietă Gucci. Şi lanţul acela gros de aur pe care-l purtai la gît, astfel încît nimeni din cei aflaţi de partea ta să nu uite cît de bogaţi şi puternici sînteţi voi.

Helen îi zîmbi, uşurată să constate că, undeva îndărătul privirii severe de preot, în el mai sălăşluiau sentimente. Taglione simţi că alunecă şi se cufundă în privirea ei... se trezi plutind în trecut, cu zece ani în urmă, aproape unsprezece, o amintire intensă, o clipă spontană, minunată, nesfîrşită... un moment de nebunie a vieţii lui, declanşată în noaptea cînd Chris mîncase bătaie la Abatelli.

– I-ai spus vreodată? şopti ea.

Era înspăimîntător, cît de bine îi citea Helen gîndurile.

– Ce să spun, cui? întrebă el, dar zîmbetul involuntar îl dădu de gol, arătînd că ştie despre ce e vorba.

– Fratelui tău, i-ai mărturisit că ne-am întîlnit în cabina telefonică?

– Abia toamna trecută, cînd voi doi aţi început să ieşiţi împreună. E fratele meu mai mic; el te-a văzut primul, şi i s-au aprins călcîiele. Nu puteam să-i fac o asemenea figură.

Helen îşi feri privirea: aşadar, Chris îi spusese adevărul. Chiar se îndrăgostise de ea la prima vedere.

– Şi înainte de asta, nu i-ai pomenit niciodată de întîlnirile noastre?

– Nu... N-am vrut. Era ceva care-mi aparţinea.

– Nu numai ţie.

– Dar nici lui. Sau tatălui meu. A fost ultima nebunie din viaţa mea.

– Ai deschis uşa cabinei telefonice, îşi aminti ea. Şi ai surîs. Îmi mai zîmbiseşi o dată, cînd ai trecut pe lîngă masa mea. Şi mi-am zis „Ce naiba, n-au decît să mă mărite dacă vor, dar ăsta e secretul meu."

– Ai ieşit din toaletă, drogată pînă-n vîrful firelor de păr. Doamne, erai o fată atît de frumoasă!

– De cîte ori văd un Lincoln vechi mă gîndesc la maşina tatălui tău... Nu te-am întrebat niciodată cu cine vorbeai la telefon atunci.

– Un detectiv de la secţia penală a procuraturii federale. M-a pus să aştept cît timp a verificat ce-i cerusem: informaţii despre tatăl tău.

– M-am întrebat întotdeauna dacă ieşeai cu mine ca să-mi spionezi familia. Aşa a fost?

– Aşa ceva nu se învaţă la facultatea de drept.

– De ce nu ai mai încercat să mă cauţi?

– După ce m-am întors la Harvard, cînd am reuşit, în fine, să gîndesc logic, mi-am dat seama că nu pare a fi o relaţie de viitor. În plus, erai logodită.

– Credeam că motivul a fost refuzul meu de a mă culca cu tine.

Tony zîmbi.

– Să-ţi spun drept, Helen, a fost mai plăcut să te sărut şi să te mîngîi în maşina tatălui meu decît să mă culc cu alte femei.

– Mulţumesc.

– Şi de ce n-ai vrut?

Ea rîse.

– Tu marcai un moment de cotitură în viaţa mea, Tony Taglione. A fost prima dată cînd am avut remuşcări în privinţa unui tip. Îţi sînt datoare. Tu m-ai ajutat să-mi găsesc un echilibru. M-am măritat. Şi chiar dacă mariajul meu a eşuat, am devenit o femeie adevărată, astfel că, atunci cînd familia mea a avut nevoie de mine, eram pregătită. Poate că întreaga mea familie îţi datorează ceva.

Tony se crispă şi veselia din priviri i se stinse.

– Te-ai gîndit la mine cînd l-ai acuzat pe tatăl meu?

– Sigur că da. Şi nu numai o dată. Îţi sînt dator pentru o amintire care-mi revine în minte în cele mai bizare, mai nepotrivite momente. E o amintire pe care o preţuiesc şi acum.

– N-ai pomenit despre asta cînd m-ai avertizat să-ţi las fratele în pace.

– Amintirea aceea datează de mai mulți ani. Nu mai face parte din viața mea. Nici dintr-a ta.

Privirile li se întîlniră; se uitară îndelung unul la altul, fără să scoată un cuvînt.

– Îl iubesc, zise ea. E un sentiment autentic, pentru amîndoi.

– Asta voiai să-mi spui?

– Nu m-am așteptat să se întîmple.

– Îți spun de pe acum că nu voi putea veni la nuntă.

– N-am ajuns acolo, nu încă.

– Am auzit că nu v-ați mai întîlnit de cînd a fost ucis tatăl tău.

Helen încuviință, deși el ar fi putut să mintă; nu era exclus ca agenții săi să-l fi văzut pe Chris venind la clubul ei, după ce l-a omorît pe Don Richard.

– A fost o perioadă cumplită, zise ea.

– Mda.

– Așadar, cum stăm?

– Ca și pînă acum. Tu de o parte a străzii, eu de cealaltă.

– Tony, nu putem ajunge la o înțelegere?

– Doar pentru că acum zece ani ne-am întîlnit de cîteva ori?

– Trecutul ne poate ajuta să comunicăm. N-am venit cu un avocat.

– Nici măcar avocații tăi n-ar intra în casa mea prin efracție.

– Ușa din dos era deschisă.

– La ce înțelegere te-ai gîndit?

– Fratele meu.

– Ce oferi? O depoziție?

– Voi depune mărturie împotriva lui Mikey Cirillo.

– Cu privire la ce?

– Orice ai nevoie.

– Vrei să spui că vei depune mărturie mincinoasă?

– Ce informații vrei?

– Ai de gînd să inventezi?

– Spune-mi ce fel de informații ai nevoie.

– Am deja ce-mi trebuie: pe amîndoi ticăloșii la închisoare.

– Dar mai rămîne totuşi să obţii condamnarea lui Mikey. Este cel mai mare şef mafiot din New York. Fratele meu e doar un prostănac.

– Chiar crezi că te-aş lăsa să depui mărturie mincinoasă, doar ca să cîştig? Helen, eşti mai pervertită decît mi-am închipuit.

Ea tresări, dîndu-şi seama că făcuse o greşeală foarte mare abordîndu-l astfel.

– Dă-mi-l pe Eddie înapoi. Te rog.

– Ai vorbit cu avocaţii voştri? Ai văzut acuzaţiile?

– A fost tras pe sfoară, Tony. Mikey Nebunul i-a întins o capcană.

– Cum îţi explici faptul că Mikey se află în celula alăturată?

– Unul din duşmanii lui l-a trădat.

– Fratele tău a fost arestat pe o barcă, în mijlocul rîului, cu cincizeci de kilograme de heroină pură.

– A fost păcălit.

– Multă vreme, am făcut speculaţii cu privire la activităţile fratelui tău. Şi la cele ale lui Mikey. Dar acum am terminat cu asta. Am pus mîna pe amîndoi. Cel puţin şase detectivi vor jura că l-au văzut pe Eddie aruncînd în apă o servietă plină cu bani.

– Mint.

– Uite, vrei să vezi?

Tony se aplecă să ia servieta, pe care o lăsase lîngă pat. Scoase o fotografie alb-negru, lucioasă, şi i-o dădu lui Helen. Hîrtia era încă moale, de la substanţele folosite la developare.

Ea strînse din ochi, dar nu înainte ca imaginea să i se întipărească pe retină: Eddie arunca o servietă peste bordul unei bărci, cu o expresie înnebunită pe chipul luminat necruţător de reflectoare, ca un băieţel pe care preotul l-a surprins cu o revistă porno.

– Renunţă, Helen. Eddie a făcut o greşeală prostească şi a fost prins. Pînă şi avocaţii voştri de cinci sute de dolari pe oră au amuţit cînd au văzut asta.

Ea deschise ochii.

– Ce pot face?

– Vrei sfatul meu?

– Fac orice.

– Dacă eşti implicată, retrage-te. Am început de mult să dezmembrăm mafia. I-am prins pe cei bătrîni, iar acum vom pune mîna şi pe cei tineri.

– Nu sînt implicată, replică ea automat.

Tony luă de la ea fotografia şi închise servieta.

– Îţi ofer un singur lucru, Helen. Nu în numele trecutului, ci de dragul fratelui meu. Un avertisment cinstit. Vezi tu, eu cred că eşti consilierul lui Eddie. Poate chiar mai mult, de la moartea tatălui vostru. Retrage-te! Pentru că, în clipa cînd voi găsi dovezi că tu conduci clanul Rizzolo, va veni şi rîndul tău. Voi pune mîna pe tine, la fel cum am făcut şi cu tatăl tău sau cu cei din clanurile Cirillo, Bono şi Conforti. Cînd voi putea dovedi că eşti implicată, vei ajunge şi tu în închisoare.

Helen se întrebă dacă Taglione ar accepta mărturisirea cu privire la implicarea ei, în schimbul eliberării lui Eddie. Întrebarea îi stătea pe buze, dar şi-o reprimă. Cine ar mai proteja familia, dacă ea ar fi la închisoare? Nu putea să aibă încredere în Eddie, singur. Fără supravegherea ei, avea să fie prins din nou, iar mama ei, oamenii din vechea gardă, afacerile, toate s-ar duce de rîpă.

– Retrage-te, spuse Taglione. Nu te mai amesteca cu lumea interlopă. Şi pleacă din oraş.

– Unde? întrebă ea mohorîtă.

– Ai putea să încerci să te duci la unchiul tău din Westport. E un om cinstit.

– Mă bucur să constat că mi-ai supravegheat toate mişcările.

– Supraveghez mişcările fiecărui gangster din oraş.

– Ţi-a scăpat unul.

– Asta ce vrea să însemne?

Helen Rizzolo îi zîmbi cu răceală, dar simţea cum încep să-i tremure buzele, ca şi cum trupul ei ar fi ştiut, înaintea minţii, că nu există nici o ieşire, nici o altă modalitate de a-şi salva familia.

– Am venit la tine pentru fratele meu. Eliberează-l pe Eddie.

– Eddie nu se poate întoarce acasă.

– Vreau să se renunțe la orice acuzații împotriva lui. Sînt dispusă să plătesc.

– Oprește-te!

– Sînt dispusă să plătesc.

– Să plătești? Ai de gînd să-mi plătești *mie?* Asta-i mituire. Helen cu siguranță că nu vrei să spui...

Ochii i se umplură de lacrimi.

– *Voi plăti.*

– În casa asta nu există nimic de vînzare.

– Ba da, este.

– Nu e nimic.

– Întotdeauna există ceva de vînzare. Chiar și în viața unuia care se crede Dumnezeu.

– Te avertizez: dacă mai scoți o vorbă, te acuz de încercare de mituire. Se ridică în picioare și-o luă brutal de braț. Ieși afară din casa mea.

Helen se smuci din strînsoare.

– Ticălosule, am venit să mă tîrguiesc. Și îți pot oferi ceva în schimb.

– Ce? întrebă el cu dispreț.

– *Chris.*

El simți cum sîngele i se scurge din obraji; avea chipul înghețat și inima cuprinsă de flăcări. Dintre toate gîndurile care-i dansau în minte, îl rosti pe primul care i se păru acceptabil:

– Minți!

– Despre ce? întrebă ea. Încă nu ți-am spus nimic.

– *Minți!*

– *Fratele tău în schimbul fratelui meu.*

– Fratele meu nu e un infractor.

După expresia de extremă suferință de pe chipul lui Taglione, ea înțelese că a cîștigat. I se frîngea inima, dar nu avea încotro.

– Să încep cu răpirea mea de către oamenii lui? Sau cu ziua cînd a fost ucis tatăl vostru?

28

Chris? Helen la telefon.

Sylvia se grăbise să răspundă cînd sună telefonul de pe linia lui personală, dar Taggart ajunsese înaintea ei; cînd auzi vocea lui Helen, îi făcu semn să iasă din birou. Sylvia îl întrebă pe muteşte:

– Ce facem cu răspunsul negativ al primarului?

– Scuză-mă, îi zise lui Helen. Apoi acoperi receptorul şi spuse cu violenţă: Ducă-se în mă-sa! Împreună cu întregul Comitet orăşenesc. M-am săturat. N-are decît să-şi construiască singur un stadion.

– Chris, stai o clipă. Pe cealaltă linie aşteaptă Henry Bunker. Kenny Adler l-a sunat, cu rugămintea de a face pe intermediarul.

– N-am nevoie de rahaturile astea.

– E *Henry*. Te rog, vorbeşte cu el.

– La dracu'. Bine, bine. Helen, mai aşteaptă o clipă. Apăsă furios butonul. Henry?

– Chris, uite ce-i: sînt la fel de furios ca şi tine. Dar m-a sunat Kenny. Domnul judecător consideră că, între tine şi primar, lucrurile au cam scăpat de sub control.

– În sfîrşit, sîntem de aceeaşi părere.

– Asta e o mare concesie, ţinînd seama de faptul că vine din partea lui; nu uita că e un tip iute la mînie, care, din întîmplare, deţine douăzeci şi două la sută din voturile cetăţenilor din oraşul

nostru. Voia să-ţi spun că regretă. Zicea că poate reuşim să începem lucrările anul viitor.

– Asta mi se oferă? Să aştept un an?

– Anii trec repede cînd plăteşti dobînzi.

– Vrei să-i transmiţi ceva, Henry?

– Sigur.

– Mesajul e: „Du-te dracului, Domnia ta."

– Chris, hai să nu ne purtăm prosteşte!

– O să-i spun Sylviei să-i trimită o scrisoare de confirmare. Trînti receptorul.

– Nu mai vreau nici un telefon, Sylvia. Şi trimite scrisoarea aia prin curier.

Sylvia ieşi, descurajată. Taggart se reculese şi reveni la telefon.

– Bună! Mi-a fost foarte dor de tine.

– Mda, ştii, am fost cam hărţuită în ultima vreme.

– Cum îi merge fratelui tău?

– Nu prea grozav. Se încaieră cu gardienii. Dar fratelui tău?

– Răsfăţatul lui *New York Post* – „Tony Războinicul". Păcat că urăşte publicitatea.

– Vreau să te văd.

– Într-o jumătate de oră e prea devreme?

– Am putea să plecăm undeva la sfîrşit de săptămînă?

– Asta e ca întrebarea pe care prima Elenă, din Antichitate, i-a pus-o constructorului grec de corăbii – a vrut să ştie dacă are ceva care să plutească pe apă. Hai să plecăm la ţară. Tot mai e frig ca naiba, dar o să facem un foc mare, şi...

– Du-mă în Atlantic City. Vreau să merg la un cazinou.

– Cazinou? Te duc la Monte Carlo.

– Nu. Mai degrabă Atlantic City.

– Ştii ce, o să închiriez un Concorde. Mergem la Monte Carlo, Macao şi apoi în Atlantic City, la întoarcere.

Ea rîse.

– Singurele drumuri pe care vreau să le fac sînt de la pat la masă şi înapoi. Mi-ar plăcea să cîştig, şi iar să cîştig, şi să cheltuiesc totul pe mese şi pe cadouri.

– Bine. Îl sun pe Trump, să-mi dea etajul lui.

– Un pat mare într-un apartament va fi perfect. Conduc eu.

– Nici gînd; nu intenționez să-mi prind degetele în schimbătorul de viteze. Vin să te iau cu Rolls-ul. Nu uita să te îmbraci comod. E un drum lung.

Helen puse receptorul în furcă; în minte îi reverberau cuvintele lui pline de încredere.

– Ați auzit.

Tony Taglione, împreună cu Marty, agentul spătos al FBI infiltrat în clubul de sport al lui Eddie Rizzolo din East Side și Zell, partenera lui cea platinată, își scoaseră căștile de pe urechi.

– Asta înseamnă că trebuie să-i punem ei microfonul, spuse Marty. Speram să-l putem plasa undeva în mașină.

– Să-mi puneți mie microfonul? Nu i-ați auzit vocea? Omul ăsta mă iubește. Ce-ați vrea, să-i dau peste mînă dacă încearcă să mă atingă?

La început, Tony Taglione refuzase s-o creadă. Îi ceruse dovezi menite să demonstreze că n-a inventat povestea despre planul de răzbunare al lui Taggart pentru a obține anularea acuzațiilor aduse fratelui ei. Voia să se convingă de vinovăția fratelui său chiar din gura acestuia. Așa că prețul pentru eliberarea lui Eddie Rizzolo se ridicase: Helen trebuia să-l păcălească pe Taggart, să-l determine să recunoască modul în care dobîndise controlul asupra mafiei din New York, urmînd ca totul să fie înregistrat pe bandă.

– Zell, ce părere ai?

– Mda, avem o șmecherie nouă pe care ar putea s-o poarte. E moale și chiar drăguță. Se potrivește cu tenul tău... ești brunetă autentică, sper?

Taglione interveni:

– Relația lor e una intimă. Un microfon e prea periculos. Dacă-l descoperă?

– N-o să-mi facă nici un rău.

– Eu unul nu m-aș bizui pe asta, spuse Marty.

Zell încuviință din toată inima. Helen se întoarse spre Tony.

– Hai să lămurim ceva: ştii al naibii de bine că n-o să-mi facă nici un rău.

Strategia era simplă. Ea trebuia să se prefacă că vrea să fie cu el, ceea ce corespundea realității; că vrea să se culce cu el, ceea ce, de asemenea, era adevărat. Urma să se poarte ca şi cum l-ar fi adorat la fel de mult cum o adora el. Partea dificilă era să ascundă faptul că ştie care va fi deznodământul. Încă şi mai greu îi venea să-şi ascundă regretele.

Tot drumul spre Atlantic City l-au petrecut dezmierdîndu-se ca doi adolescenți, pe bancheta din spate a Rolls-ului. Apartamentul lor avea o masă de biliard la care ea l-a bătut de două ori, o cadă cu apă fierbinte pe care au abandonat-o pentru cearşafurile răcoroase, aşternute pe patul cu oglindă deasupra, şi un pian alb, care-l făcu pe Chris să-şi exprime regretul că nu ştie să cînte. Ieşiră să cineze, dar seara de vineri se transformă într-un dezastru: ea a plîns tot timpul în brațele lui. El a alinat-o, crezînd că suferă doar din cauza lui Eddie.

Sîmbătă dimineața şi-au luat revanşa; au rămas în pat pînă la prînz, apoi s-au întors şi-au luat-o de la capăt. În aceeaşi seară, Taggart, lungit în pat, savura priveliştea pe care i-o oferea Helen îmbrăcîndu-se.

– N-am mai cunoscut o altă fată care să poarte portjartier.

– Numai în ocazii speciale.

– Ai nevoie de ajutor?

– Stai acolo.

– Nu ți-e frig?

– Înapoi. Înapoi, am zis.

– Exhibiționistă!

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Ce termen sofisticat foloseşti pentru „a tachina".

– I-am spus lui Reggie că vreau să mă însor cu tine.

Cuvintele lui îi sfîşiau inima. Încercă să-şi ascundă suferința tachinîndu-l.

– Ce-i cu băieţii ăştia italieni? Imediat ce trec de treizeci de ani, simt că e timpul să se însoare?

– Te-aş fi cerut chiar dacă aş fi avut doar zece ani.

– Ce-a spus Reggie?

– A fost de acord să-mi fie cavaler de onoare.

– Mai întîi ar trebui să-l găsim. Unde e?

Tony Taglione şi asistenţii lui plini de zel fuseseră de acord că existenţa lui Reggie Rand i-ar susţine în mare măsură relatarea. Dar ea ştia că Taggart nu l-ar trăda niciodată pe englez în mod conştient.

– Vrei?

– Ce să vreau.

– Să te căsătoreşti cu mine.

– Nu.

– De ce nu?

El părea să-i uşureze misiunea, întinzîndu-şi singur capcane, şi asta o ucidea. Făcu un efort de imaginaţie pentru a şi-l închipui pe Eddie, însîngerat, pe o pardoseală de beton, bătîndu-se cu gardienii. Asta îi dădu puterea necesară pentru a profita de ocazia apărută.

– Pentru că se întîmplă lucruri despre care tu nu ştii.

– Ca de pildă?

– Trebuie să mă întîlnesc cu nişte oameni.

– Cu cine?

– Nişte oameni din Philadelphia.

– Stai o clipă.

Taggart se ridică din patul cu aşternuturi boţite şi scoase din dulap o servietă.

– Sînt unele obiceiuri care nu dispar.

– Ce faci?

– Verific dacă nu sînt microfoane în cameră.

– Am luat camera în ultima clipă, sub nume false. Cine să ne pună microfoane?

– Nu ştiam că o să facem afaceri, replică Taggart descuind servieta.

– Nici nu facem.

Helen îşi trase rochia pe ea, înconjură patul şi-i învălui corpul cu trupul ei.

– Am venit să jucăm. Vreau doar să-i verific. Poți să tragi afurisitul ăsta de fermoar?

– Nu știu dacă o să mă pot abține să te dezbrac în loc să te îmbrac. Cînd ai luat legătura cu cei din Philadelphia?

– Glumești? Ei m-au contactat. Au venit la mine, la masa de joc, în clipa cînd tu ai plecat la plimbare.

– Și dacă-s polițiști?

– A, nu. I-am recunoscut. I-am văzut în Vegas, și o dată la New York.

– Ce ți-au spus?

– Merita să-i auzi. Parcă-s din altă țară: vorbesc așa, din colțul gurii.

– De unde te cunosc?

– Chris, nu poți păcăli strada. Toată lumea știe că clanul Rizzolo e cel mai puternic. Philadelphia și New England trebuie să stabilească legături în New York. Mi-au făcut invitația de a-mi încerca puterile în Atlantic City ceea ce seamănă cu o propunere de pace. Desigur, ar trebui să mă lupt ca să păstrez ce-aș cîștiga, dar e vorba de foarte, foarte mulți bani. Prin comparație cu orașul ăsta, Vegas-ul pare o simplă fantomă. Singura problemă este că oamenii implicați nu reușesc să ajungă la o înțelegere. Cei din Philadelphia, niște *cafone* cu toții, se împușcă reciproc, își distrug imaginea și irosesc o șansă fantastică. Oricum, pentru asta mă îmbrac: iau cina cu un tip.

– Ce tip?

– Unul dintre cei care m-au contactat.

– Te deranjează dacă vin și eu?

– Nu-ți face probleme, e cu prietena lui.

– Oricum aș vrea să vin. Mi se pare interesant.

Gazdele lor îi așteptau într-un restaurant italian, la distanță de un cvartal de Broadwalk. Marty era un tip cu pieptul lat și un rîs conspirativ, dar inimos. I-l amintea lui Taggart pe unchiul Vinnie, mai ales prin remarca:

– N-arată cine știe ce, dar e plăcut, intim și mîncarea e bună.

Zell, prietena lui Marty, era îmbrăcată cu oarecare ostentație, dar vorbea puțin; roși cînd Chris îi zîmbi larg, amuzat, fiindcă o

surprinsese holbîndu-se la vînătăile „din dragoste" lăsate de Helen pe gîtul lui.

– Te cunosc, spuse Marty. Eşti constructorul.

– Tu cu ce te ocupi? întrebă Taggart.

– Şi eu sînt constructor. N-ai cum să fi auzit de mine. Încă n-am ajuns aşa de sus.

– Construieşti prin zonă?

– Pennsylvania. Pe-aici e mai mult distracţie, dar vorbeam mai devreme cu Helen despre viitorul pe care-l are oraşul ăsta.

– Şi eu lucrez în construcţii, interveni Zell.

– Ce anume?

– Dragă... o admonestă Marty. Are o firmă de instalaţii. Ştii, dorinţa de afirmare.

– Dar eu conduc afacerile, insistă Zell.

– Stai în banca ta, iubito. Procedaţi la fel şi-n New York, Chris? Să vă folosiţi de anumite firme ca paravan?

– Eu unul nu.

Taggart se uită la Helen, care nu scosese o vorbă de cînd veniseră. Ea ridică din umeri abia vizibil.

– Au încercat întruna să ghideze conversaţia într-o direcţie anume, remarcă Taggart în drum spre hotel. De parcă ar fi urmărit un scop numai de ei ştiut.

– Nici mie nu-mi plac.

– S-au străduit prea mult să-şi etaleze calităţile, zise el după ce ajunseră în cameră. Cred că sînt nişte prefăcuţi.

– Cum adică?

– Nişte gangsteri de mîna a şaptea care încearcă să profite de tine.

Chris ieşi pe terasă; o vreme stătu acolo, uitîndu-se la ocean. Ieşi şi ea după el. Cînd o văzu că tremură de frig, o cuprinse în braţe.

– Nu eşti cu adevărat interesată de Atlantic City, nu-i aşa? Am putea merge în Europa, şi...

Ea-şi întoarse faţa. Îi venea să ţipe: „*Da*, hai să plecăm! Acum! Fugi!"

– E o mină de aur, Chris.

– Dar...

– Aş putea să-mi fac o situaţie aici şi să plec naibii din New York. Mai puţine riscuri.

– Chiar crezi asta?

– Am toate şansele să preiau controlul. Să pun capăt luptelor de-aici. Şi nimeni nu va încerca vreodată să-mi ia ce-am cîştigat. E ca un cadou pentru familia potrivită.

Intrară în apartament şi-şi pregătiră ceva de băut. Taggart era tăcut. Ieşi din nou să privească oceanul. Ea îl urmări, cu inima bătînd nebuneşte. Îl văzu cum se apleacă peste balustrada terasei, ca să vadă luminile strălucitoare aliniate de-a lungul plajei. Ea ştia că tot aşa privea şi New York-ul, căutînd spaţiile întunecate pe care să le umple cu noi clădiri.

Reuşise. Îi băgase în cap ideea că îi aşteaptă un premiu valoros. „Şi partea cea mai bună e că, chipurile, fac şi eu parte din premiu", îşi spuse cu amărăciune. Prăjitura otrăvitoare. Se gîndi la fratele ei, la familie. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi ieşit pe terasă şi s-ar fi aruncat de la etaj.

Taggart rămase afară mult timp, gîndindu-se. Cînd se întoarse, ea îşi atîrna rochia pe umeraş. Veni în spatele ei, îi cuprinse cu o palmă sînul, cu cealaltă abdomenul şi-i atinse urechea cu buzele.

– Am de gînd să-ţi fac o ofertă.

Ea se întoarse iute şi-i acoperi gura.

– Ne mai gîndim pînă dimineaţă.

– E nebunească. O să-ţi placă foarte tare.

Ea-l atrase spre pat.

– Nu mai spune nici o vorbă pînă dimineaţă.

– Vorbesc serios.

– Taci. De cîte ori deschizi gura, sînt tentată s-o astup cu mine însămi. Sst.

– Ascultă-mă...

– Te-am avertizat...

Dimineaţa, ea se trezi devreme, se duse în camera alăturată şi sună la room-service pentru a comanda cafea. Chris se întoarse

somnoros pe partea cealaltă cînd sosi chelnerul. Ea luă cafeaua, apoi se întoarse în pat, îi puse capul în poala ei şi rămase aşa, bînd cafea şi mîngîindu-i părul. Îşi dorea ca timpul să se oprească în loc.

– Pot să vorbesc?

– Îmi spui la micul dejun.

– O să fie aproape prînz, avertiză el în glumă.

În cele din urmă, cu puţin timp înainte de prînz, aşezată în sufrageria cu arcade a hotelului, ale cărei ferestre lăsau să se vadă reclamele luminoase ale unui cazinou, Helen Rizzolo desfăcu în poală şervetul de in roz, ciocni un pahar cu Taggart şi-l ascultă cu o privire gravă.

– Dacă vrei să ai Atlantic City...

– Nu ştiu, şopti ea. Poate ar trebui să...

– Mi-ai înaripat imaginaţia. M-am gîndit cum era Las Vegas cu ani în urmă. Cu sprijinul tău, aş putea să fiu un fel de Howard Hughes în Atlantic City. Am deveni proprietarii acestui oraş. E un loc grozav pentru a construi hoteluri, mai ales că femeia pe care o iubesc e în măsură să mă ajute la stabilirea zonelor. Oraşul are deja mai mult stil decît a avut vreodată Las Vegas. Putem să-l conducem după bunul nostru plac. Noi vom fi proprietarii. Fără amestecul statului.

– Chris, eşti sigur?

– Consideră că e cadoul de nuntă. Dacă vrei să preiei controlul asupra Atlantic City, asta vei primi.

Ea îşi feri privirea, căci, dacă s-ar fi uitat în ochii lui, ar fi izbucnit în plîns. Dar pînă în acel moment nu-l făcuse să spună nimic care să-l ajute pe Tony Taglione să construiască un dosar. Era „acum ori niciodată".

– Ei, ce spui? insistă el.

– Cum vom proceda?

– Exact ca-n New York. La naiba cu caraghioşii ăia de aseară. Nu avem nevoie de ei. Vom acţiona în stilul nostru. O să căutăm o familie bună, unită, ca a ta, ca să ne reprezinte pe stradă. Dacă nu putem găsi o familie, organizăm noi una sau aducem oamenii noştri. Apoi am să vorbesc cu Reggie să ne furnizeze drogurile şi

oamenii cu ajutorul cărora acea familie va ajunge cea mai puternică. Putem cuceri oraşul ăsta într-o lună – dacă eşti sigură că vrei să mai facem asta odată.

– Nu ştiu, şopti ea.

Îi luă mîna şi-o apăsă între coapsele ei, acoperind microfonul, dar era prea tîrziu. Văzu cum intră agenţii, pe mai multe uşi.

– Eu sînt sigur, spuse Taggart. Aici aş putea construi vreme de zece ani fără întrerupere, dacă am controla instituţiile statului. E o ocazie grozavă, dinamită curată. Şi partea cea mai grozavă e că vom face totul împreună.

Helen se aplecă peste masă şi-i cuprinse ceafa cu palmele. Se uită pierdută în ochii lui. Taggart văzu, uluit, că ochii ei se umplu de lacrimi.

– Ce-i? o întrebă. Ce s-a întîmplat?

Ea îşi apăsă cu putere buzele pe gura lui. Cînd el întredeschise buzele, îl trase şi mai tare spre ea. Trupul ei tremura de efort. Chris îi simţi dinţii, apoi gustul sîngelui. Cu un tremur convulsiv, ea îi dădu drumul. Cînd se despărţiră, el avu senzaţia că va muri.

– *Iisuse!* Hai să mergem sus.

– Iartă-mă, spuse ea.

Pe buzele ei era sînge, o picătură de un roşu aprins – al lui, al ei? Nu avea să afle niciodată.

– Aş vrea ca lucrul ăsta să nu se fi întîmplat niciodată, spuse Helen.

– De ce?

Ea întoarse capul. El ridică privirea, cu inima bătînd şi acum nebuneşte, şi se trezi zîmbind surprins:

– Tony! Uite-l pe Tony! Hei, Tony! Ce faci, eşti pe urmele vreunui răufăcător? Stai jos, frăţioare. Ia-ţi un scaun. Chelner!

Chelnerii se retrăseseră lîngă perete. Aşteptau să se întîmple ceva. Taggart se uită la Helen. Obrazul ei era alb; gura – o dungă frămîntată, cu colţurile lăsate. Se întoarse iarăşi spre fratele lui, văzu agenţii care se răsfirau în spatele lor şi-şi spuse: „L-au prins pe Jack Warner." Cu Tony erau patru indivizi solizi, iar la fiecare uşă aşteptau alţi agenţi.

– Ce se petrece, Tony? Cine-s greii?

– Au venit să te aresteze, Chris.

– Poftim?

– Eu am venit să-ți citesc drepturile. Orice vei spune ar putea fi folosit împotriva ta. Ai dreptul la un avocat. Ai dreptul...

– Pentru ce naiba?

– Trafic de heroină.

Taggart rîse. Lucrul acesta era imposibil de dovedit.

– Hei, nu-s decît un om de afaceri.

– Activități în cadrul crimei organizate.

– Las-o baltă.

– Și crimă, încheie Tony cu răceală. N-am crezut-o pe Helen... n-am *vrut* s-o cred. Așa că am avut nevoie de asta pentru a deschide dosarul.

Scoase un minicasetofon Sony din buzunar și-l porni.

– *Exact ca-n New York. La naiba cu caraghioșii ăia de aseară. Nu avem nevoie de ei. Vom acționa în stilul nostru. O să căutăm o familie bună, unită, ca a ta, ca să ne reprezinte pe stradă. Dacă nu putem găsi o familie, organizăm noi una, sau aducem oamenii noștri. Apoi am să vorbesc cu Reggie să ne furnizeze drogurile și oamenii cu ajutorul cărora acea familie va ajunge cea mai puternică.*

Tony opri aparatul.

– Cine-i Reggie?

Taggart avu senzația că luminile din încăpere încep să se învîrtă în jurul lui. Se uită la Helen; pe obrazul ei aluneca o lacrimă. Se întinse s-o ia de mînă, dar făcu un pas înapoi.

– Unde ai ascuns microfonul?

– În portjartier.

– Aș vrea să ascult restul casetei, dacă n-am făcut-o să se topească. Vrei să-mi spui de ce?

– Nu spune nimic. Orice afirmație poate fi folosită împotriva ta.

– Vreau să știu de ce.

– Eddie. E un tîrg; pentru fratele meu.

– Dar noi...

– Noi sîntem *stranieri*, șopti ea. „O soție e ceva, o soră înseamnă ceva mai mult."

29

Doi agenți se apropiară de masă.

Vă rog să vă ridicați.

Taggart îndreptă degetul spre fratele său.

– Știi și *tu*, la fel de bine ca și mine, că mafia ne era datoare.

– Era datoare justiției. Ca și tine acum. Încearcă să nu-mi îngreuiezi misiunea, iar eu voi face, la rîndul meu, tot posibilul ca să-ți ușurez situația. Cine e Reggie?

Încăperea se rotea în jurul lui Taggart. În mijloc era Helen; lacrimile îi cădeau pe mîini, căci și le ridicase în dreptul buzelor.

– Reggie? Nu e puștiul ăla bogat din benzile desenate cu Archie?

Helen avu impresia că un cutremur puternic zguduie încăperea țipător ornamentată: prin gluma aceea, el îi dădea de înțeles că i-a iertat trădarea, ca și trădările viitoare, care aveau să vină în timpul procesului. Iar asta era mai groaznic decît faptul că nu va mai putea să-l vadă niciodată. Decît înapoia gratiilor închisorii, ca pe tatăl ei.

Înainte să-l urce în avionul închiriat, i-au legat cătușele de un lanț petrecut în jurul mijlocului. Poliția newyorkeză îi escortă cu girofarurile și sirenele în funcțiune de la aeroportul LaGuardia pînă

în Piaţa Foley. Pe treptele Tribunalului federal se aflau două şiruri de poliţişti înarmaţi care strigau „Faceţi loc! Faceţi loc!"

Tony Taglione, căruia deontologia profesională îi interzicea să se implice direct în cazul fratelui său, observă desfăşurarea procedurii de punere sub acuzare a lui Taggart din colţul de sală rezervat publicului. Nu scoase un cuvînt în vreme ce agenţii Strikeforce citiră acuzaţiile, dar privirea lui, cînd furioasă, cînd plină de suferinţă, strălucea ca raza unei lanterne pe gheaţă.

Taggart îşi susţinu nevinovăţia. Era încă profund zguduit de arestare. Atingerea cătuşelor îl copleşea; în răstimpuri destul de dese era nevoit să se lupte cu sine pentru a-şi reprima impulsul de a sfărîma metalul.

Avocaţii lui Taggart, care făcuseră şi ei parte cîndva din secţia penală a procuraturii federale, înaintară cererea de eliberare pe cauţiune.

Asistenţii lui Tony acţionară imediat pentru a influenţa stabilirea cauţiunii. Îl caracterizară pe Taggart ca fiind un criminal cu relaţii internaţionale, care dispunea de mijloacele necesare pentru a ieşi de sub jurisdicţia tribunalului înainte ca statul să poată încheia investigaţiile referitoare la amploarea conspiraţiei lui.

Şeful echipei de apărare a lui Taggart replică sarcastic:

– Dacă am face o analogie între inconsistenţa cazului împotriva clientului nostru şi cel mai subţire conductor al unui element electronic de dimensiuni microscopice, ar fi de ajuns ca să-l invalidăm. Nu vom învrednici cu atenţia noastră această înşelătorie a unei femei demne de dispreţ – o femeie cu un frate mafiot la puşcărie, aflată ea însăşi într-o poziţie extrem de fragilă – menţionînd-o vreodată, de aici înainte. Doamnă judecător, domnul Taggart solicită eliberarea pe cauţiune exclusiv pe temeiul apartenenţei sale la comunitate.

Se aşeză şi şopti:

– Dacă se va ajunge vreodată la proces, o să le mîncăm la micul dejun „martorul-complice".

– Fă ce ştii, dar nu-i lăsa să mă bage la închisoare.

Asistenţii lui Tony prezentară al doilea argument: acela că acuzatul constituie un pericol pentru comunitate. Avocatul lui Taggart se ridică din nou în picioare, aparent amuzat.

– Un *pericol* pentru societate? Poate că domnul procuror a confundat realitatea cu văicăreala vreunui membru dezamăgit al Comisiei pentru Monumente Istorice. Dar eu unul resping categoric ideea că domnul Christopher Taggart, care a construit patru zgîrie-nori în Manhattan numai anul acesta, plus un liceu în Queens şi mai multe mii de locuinţe pentru familiile cu venituri mici în Bronx, constituie un pericol pentru comunitate. Dumnezeule atotputernic, domnul Taggart *este* însăşi comunitatea, doamnă judecător.

Judecătoarea, o femeie de vîrstă mijlocie, cu faţă rotundă şi înfăţişare banală, replică:

– În mod evident, acuzaţiile aduse sînt extrem de grave. La fel de evident, ceea ce apărarea numeşte „apartenenţa la comunitate" a acuzatului i-ar putea asigura mijloacele – adică bogăţie şi putere – de a fugi, ieşind de sub jurisdicţia tribunalului. De aceea, acuzatul va preda paşaportul său procurorului federal. Iar cauţiunea este fixată la opt sute de mii de dolari.

Taggart ridică mîinile.

– Doamnă judecător, s-ar putea să mi se scoată astea, ca să completez cecul?

30

Şi, desigur, spuse chefliul, ai auzit de povestea băiatului de la Eton care a fugit de la şcoală. Pentru a-şi şterge urma şi-a încheiat ultimul nasture de la vestă.

Jack Warner îşi pipăi vesta – blestemăţia era încheiată de sus pînă jos; îşi termină berea răsuflată şi ieşi din cîrciuma anostă din apropierea staţiei de metrou Charing Cross. Apoi rătăci o vreme fără ţintă pe străzile reci şi umede ale Londrei. Detesta situaţiile ale căror reguli îi scăpau de sub control. Plictisit de săptămînile petrecute în Europa continentală, se refugiase în Anglia; dar Anglia îi plăcea chiar mai puţin. În rezumat, totul era de mîna a doua. Sau, altfel spus, nimic nu se putea compara cu New York-ul. Îi lipseau portoricanii, negrii şi chinezii. Tînjea după străzile murdare, periculoase, şi după italienii puşi pe căpătuială. I-ar fi plăcut să ştie care-s băieţii buni şi care-s băieţii răi. Dar, mai presus de toate, îi era dor de meseria lui de poliţist.

Se îndreptă spre un stand de ziare pentru a cumpăra o hartă a Irlandei şi descoperi, cu surprindere, fotografia lui Christopher Taggart pe prima pagină. Cum naiba l-au înfundat pe ticălosul acela viclean? Warner începu să citească articolul din *International Herald Tribune*, dar la jumătatea primei coloane sări ca ars şi făcu semn unui taxi.

– Aeroportul Heathrow!

– Ce-ai găsit în ziar, amice?

– Biletul meu spre casă.

Vameşii nici nu clipiră la vederea paşaportului fals pe care i-l dăduse Reggie Rand cînd fugise din New York. Warner reuşi să treacă de lucrătorul de la Imigrări de pe aeroportul Kennedy şi prinse un taxi care-l duse pînă la apartamentul său din Lower East Side. Se strecură înăuntru neobservat, intră în cămară şi deschise o uşă micuţă din spate, dincolo de care se afla un panou electric străvechi. Da, Helen Rizzolo îi *spusese* lui Tony Taglione ce a făcut frate-său, dar a şti şi a *dovedi* sînt două lucruri complet diferite, fapt cunoscut oricărui poliţist din lume.

Pe panoul metalic erau cinci siguranţe; apăsă comutatorul principal şi dezactivă panoul. Luminile se stinseră, iar frigiderul se opri cu o zguduitură care făcu să se cutremure podeaua. Lucrînd la lumina lanternei, scoase şuruburile panoului, îl dădu la o parte, băgă mîna înăuntru şi extrase un cilindru lung de carton, de genul celor folosite în serviciile de mesagerie. Apoi băgă cilindrul de carton în buzunarul pardesiului şi porni spre St. Andrew's Square.

Recepţionerul de la sediul Strikeforce îl privi neîncrezător.

– Spune-i lui Taglione că-l caută Jack Warner de la Poliţia oraşului New York, şi-ţi garantez că o să lase totul baltă.

Ca poliţist, determinase mulţi arestaţi să vorbească; fraza-cheie era „*Te bag în închisoare*", şi cei care ţineau la libertate cooperau. Un agent FBI sosi şi-l percheziţionă, precaut. Ba chiar examină interiorul cilindrului de carton.

– N-am venit să-l împuşc, fraiere.

– Aş fi preferat ca ăsta să fie motivul; mi-ar fi oferit o scuză să te împuşc eu pe tine. Uite mandatul pentru arestarea ta.

– Scuteşte-ne pe amîndoi de complicaţii şi aşteaptă să vorbesc cu şefu'.

Taglione era la telefon. Cîţiva asistenţi cu figuri obosite îl aşteptau cu diverse documente în mînă. Mai mulţi agenţi umblau agitaţi pe coridor, fumînd încontinuu. Warner zîmbi. Exact aşa cum bănuise cînd citise primul articol din presă: toate promisiunile acestui caz important se dovediseră a fi vane.

Taglione acoperi receptorul şi-l străpunse cu privirea sa pătrunzătoare.

– Ai venit să te predai?

– Discut doar cu tine, singur.

Taglione îl studie cu un dispreţ sumbru, mormăi ceva în receptor şi le ceru asistenţilor săi să revină peste cinci minute. Warner închise uşa şi se sprijini de ea.

– Nu vreau decît să-mi recapăt insigna.

– *Insigna?!* Eşti norocos dacă primeşti numai zece ani. De ce ţi-aş da insigna înapoi?

– Pentru că, fără mine, n-ai nici o dovadă împotriva lui Taggart.

– Avem un martor-complice. N-aş zice că e vorba de un caz slab.

– Nu ai pe nimeni care să confirme acuzaţiile.

Taglione se mulţumi să-l privească fix.

– Hei, am lucrat pentru fratele tău. Ştiu cît de precaut era. Muieruşca n-are nici o dovadă pe care s-o poată folosi împotriva lui. El n-a făcut decît să-i relateze cele întîmplate.

– Jack, ai trădat cea mai prestigioasă forţă de ordine din America. Ai vîndut-o şi-ai fugit. Nu-ţi pot da insigna înapoi.

Warner ridică din umeri.

– Atunci fratele tău scapă.

– Iar tu intri la închisoare.

– Grozav. Grangurele scapă, iar executantul intră la pîrnaie. S-ar putea ca procuratura din Kansas să procedeze aşa. Dar cea a Districtului de Sud din New York...?

Taglione se înroşi violent şi Warner înţelese că l-a convins. Tony spuse:

– Chiar dacă Arthur Finch o să fie de acord, poliţia se va opune. Toţi ştiu că ai fugit.

– N-am fugit, spuse Warner ironic. De unde ţi-a venit ideea asta? A fost o înscenare. De fapt, eu lucram sub acoperire, la o capcană importantă, pentru tine.

– *N-a fost aşa.*

– Dar dacă tu şi cu Finch le spuneţi tuturor că am fost siliţi să înscenăm o fugă, înseamnă că am ieşit basma curată, iar tu poţi să-ţi construieşti dosarul.

Taglione îl privi crunt, de parcă ar fi fost pe punctul să-l ucidă, dar nu avea alternativă şi ştia lucrul acesta.

– Ca să putem fi de acord cu chestia asta, va trebui să faci al naibii de multe.

Warner rîse.

– Hei, nimeni nu ştie mai multe despre mafie decît Jack Warner.

Luă cilindrul de carton din buzunar, scoase capacul şi revărsă conţinutul pe biroul lui Taglione: însemnări, copii xerox, transcrieri după înregistrări, evidenţe telefonice, nume şi date. Tony le frunzări cu ambele mîini.

– Ce înseamnă toate astea?

– Înseamnă că, dacă-mi recapăt insigna, o să-mi folosesc dosarele ca să orientez investigaţiile voastre în cincisprezece direcţii diferite, urmate în trecut de fratele tău. Helen Rizzolo nu ştie nici jumătate.

Arthur Finch, procurorul federal, îi invită pe Taggart şi avocatul acestuia la o şedinţă în biroul său. Cînd sosiră, îl găsiră acolo pe Tony Taglione aşezat pe o canapea; după privire, s-ar fi spus că are febră. Avocatul lui Taggart începu să se plimbe prin cameră, adulmecînd primejdia şi învîrtind un trabuc între degete. Taggart stătea calm lîngă fereastră, privind spre podul Brooklyn; aştepta să audă în ce consta întorsătura foarte proastă a lucrurilor. Arthur se aşeză la masa de lucru.

– Îi voi da ocazia clientului tău să accepte o înţelegere.

– Nu ne interesează.

– Ai să mă implori, după ce o să afli ce dovezi avem.

– Vorbe goale, Arthur. Asta e o mascaradă menită să-mi sperie clientul. Chiar mîine dimineaţă voi face o moţiune pentru a se renunţa la toată aiureala asta.

Ochii lui Finch căpătară lucirea oţelului; pentru prima oară, după ani mulţi de cînd se cunoşteau, Taggart înţelese valoarea moştenirii juridice a lui Finch.

– Ai terminat, domnule avocat?

Finch îl fixă cu privirea pe avocatul lui Taggart pînă cînd acesta se uită, stînjenit, în altă parte.

– Pînă acum ştiam doar ce a făcut clientul tău. Acum putem dovedi prin ce mijloace.

– Dacă eşti aşa de sigur, Arthur, cum se face că vorbeşti despre o înţelegere?

– Pentru că prefer o listă completă a tuturor oamenilor din aparatul de stat pe care i-a corupt clientul tău, a mafioţilor susţinuţi de el, precum şi a reţelelor de droguri pe care le-a creat, decît să-l bag imediat la închisoare pe clientul tău.

– Ar trebui să oferim şi un leac împotriva cancerului?

– Am încheiat un acord de cooperare cu unul din ajutoarele clientului tău. El ne îndrumă în toate direcţiile în care avem nevoie. Conspiraţia e mult mai amplă decît am crezut.

– Las-o baltă. Care „ajutor"?

Avocatul se uită la Taggart, care ridică din umeri şi-şi spuse: „Jack Warner".

– Sînt dispus să transform toate acuzaţiile, adică acelea care au fost deja formulate, ca şi cele care vor fi formulate, în două mandate RICO pentru trafic cu heroină, fiecare însemnînd douăzeci de ani, cu executarea simultană a pedepselor. Nu vreau să-ţi văd clientul umblînd pe stradă înainte să împlinească cincizeci de ani.

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Care „ajutor"? Cine e „ajutorul" ăsta?

Atmosfera din încăpere devenise apăsătoare. Taggart întredeschise fereastra. Îşi ridică faţa spre adierea răcoroasă, apoi se întoarse să-i studieze pe cei care-i discutau soarta. Arthur îi aruncă o privire tăioasă şi Taggart înţelese că procurorul federal voia în acelaşi timp să-l bage pe el la închisoare şi să-i salveze cariera lui Tony. Gura avocatului său era o dungă îngustă, exprimînd îngrijorarea. Iar masca lui Tony alunecă; Chris observă pe obrazul fratelui său un tic pe care-l cunoştea din copilărie.

– Domnule, vrei să părăseşti încăperea? îi spuse avocatului său.

– Domnule Taggart...

– Pleacă! Te rog.

– Insist să-mi asculţi sfatul...

Taggart se uită la Tony. Acesta se ridică în picioare.

– Arthur? Ce ai zice dacă fratele meu şi cu mine am face o plimbare?

– N-am nimic împotrivă. Domnul avocat şi cu mine ne putem petrece timpul depănînd amintiri din vremurile bune de odinioară, înainte ca el să fi abandonat serviciul public pentru a se îmbogăţi.

– Unii dintre noi nu s-au născut cu un supozitor de argint în găoază, replică avocatul iritat. Domnule Taggart, ceea ce faci este periculos. Îţi atrag atenţia...

– Ies la o plimbare cu fratele meu, şi-atît.

În lift, şi apoi în drum spre piaţetă, Taggart simţi că Tony îl studiază, de parcă n-ar fi ştiut cum să-l abordeze pentru a-l face să vorbească.

– „Domnule Comunitate", deocamdată eşti eliberat pe cauţiune. Ce-ţi doreşti? O plimbare? O băutură? Un hamburger la Mick's? zise Tony făcînd semn cu capul spre sediul poliţiei, alături de care se afla un bar aglomerat, frecventat de poliţişti.

Taggart ridică ochii spre vîrfurile clădirilor.

– Hai să mergem în Turn.

– Ai de gînd să vorbeşti?

– Da. O să găsim noi o soluţie. Vreau să văd şantierul.

Se îndreptară în grabă spre Center Street şi luară un taxi.

– Aşa, începu Tony ridicînd geamul despărţitor dintre ei şi şofer. Acum sîntem doar noi. Totul e adevărat, nu-i aşa?

– Tu ce crezi?

– Dar *de ce?* Pentru ce ai făcut toate astea?

– Pentru tata.

Tony se holbă la el.

– Răzbunare?

– Ţi-am spus de-acum zece ani. Ne erau datori.

– Totul pentru tata?

– Totul.

– Şi banii?

– Care bani? Am cheltuit mult mai mult decît am cîştigat.

Rămaseră tăcuţi pînă cînd taxiul ajunse în Union Square.

– Tot nu eşti conştient de faptele tale, nu-i aşa? întrebă Tony. Nu înţelegi delictele. Ai vîndut droguri.

– Momeală.

– Ai ucis oameni.

– Nişte mafioţi jegoşi.

– Ai corupt...

– Am fost prins.

– Dar nu înţelegi ce-ai făcut?

– Ba da. Am distrus cea mai mare familie mafiotă din New York.

– Nu se poate face aşa ceva!

– Se poate. Eu am reuşit. Am subminat clanul Cirillo. N-ai decît să te ocupi de rămăşiţe.

– Ai mers pe o cale greşită.

– A *funcţionat*.

– Ai subminat totul. La ce bun un guvern, dacă tu poţi decide orice şi poţi să ucizi oameni ca să-ţi satisfaci dorinţa de răzbunare? La ce mai foloseşte justiţia?

– Spune-mi tu.

– Pentru că un om poate să greşească oricînd. Iar noi, ceilalţi, trebuie să fim protejaţi în faţa celui supus greşelii.

– Dar eu am avut dreptate. Şi tu ştii foarte bine că aşa e. Ne-am certat pe tema asta încă de la început. Tu tot mai încerci să impui teoriile în faţa realităţii. Dar ştii că am avut dreptate.

– Nu chiar. O să ajungi la închisoare.

– Asta mai vedem.

– A, nu, chiar vei face închisoare. Acum aparţii justiţiei.

– Aceeaşi justiţie care n-a mişcat un deget cînd a fost ucis tata.

– Tata! ţipă Taglione. Dă vina pe tata!

– Dar l-au ucis pe tata!

– Tata! Şi cu *mine* cum rămîne?!

– Poftim?

– Te-ai folosit de mine, de meseria mea. M-ai manipulat, Chris. M-ai păcălit şi m-ai determinat să-ţi fac munca murdară.

– Ţi-am dat indicii reale.

– Mulţumesc. Voi doi, tu şi cu tata. Ţii minte cum făceaţi glume pe seama mea? Vă distraţi de minune. „Tony e corect, Tony e cinstit, e ca un preot. Seamănă cu mama." Şi apoi tata continua: „Tony are să fie avocatul meu".

– Şi ce-i rău în asta? Te iubea. Tu erai fiul lui cel mare.

– Tata ştia că nu voi putea fi avocatul lui într-o mie de ani. Nu te-ai întrebat niciodată? Pe cine a numit ca executor testamentar? Pe tine. Eu studiam dreptul, dar te-a preferat pe tine ca să administrezi banii.

– Eu eram implicat în afacere, protestă Taggart.

Adevărul e că şi el se mirase la momentul respectiv şi, în ciuda mîndriei de a fi fost ales, regretase pentru Tony. Acum îşi dorea să fi spus ceva atunci, cînd ar fi contat.

– Da, iar Tony cel corect făcea exces de zel, spuse Taglione cu amărăciune.

– *Eu* am vrut să fii avocatul meu. Ţi-am cerut-o de nenumărate ori.

– Nu voiai un avocat, ci un om care să manipuleze. Doreai ca eu să găsesc modalităţi de a eluda legea, de parcă ar fi fost vorba de un joc pe care-l cîştigi dacă eşti deştept. Ei bine, astea-s tîmpenii. Legea e menită să apere oamenii neajutoraţi de cei care sînt atît de puternici încît cred că pot face orice vor – oameni ca tine, frăţioare. Oameni înspăimîntători... Recunoaşte: îţi doreai să plec din Strikeforce pentru că ştiai că, pînă la urmă, o să-ţi vin de hac.

– Tot ce a vrut tata vreodată, tot ce mi-am dorit şi eu a fost ca tu să participi la afacerile familiei.

– M-ai folosit. M-ai mînţit. Vorbeşti despre familie, dar m-ai tratat de parcă aş fi fost vreuna din amărîtele tale de femei.

– Hei, nu-mi vorbi despre femei. Nu le cunoşti.

– A, dar tu le cunoşti?! explodă Tony. Ticălos arogant! „Fă orice ai chef, oricînd ai chef." Aşa trăieşti tu. Dacă te înfurii, omori pe cineva, nu-i aşa, frăţioare? E evident că tu l-ai omorît pe Rendini sau ai pus pe cineva să-l omoare. Ai întîlnit o fată din mafie şi, gata, te-ai îndrăgostit. Fratele tău, pe care spui că-l iubeşti, îmbrăţişează o meserie la care ţine, aşa că-l foloseşti pe mătărău. Eşti complet lipsit de scrupule. N-ai nici o măsură. Pic de *caracter*.

Uită-te ce-ai făcut: ai distrus totul. Firma, pe noi, chiar şi pe tata. Şi eu l-am iubit, să ştii. Nu era nevoie să fiu de acord cu el ca să-l iubesc. Tu crezi că tata te-ar fi susţinut într-o asemenea acţiune? Chiar nu-ţi dai seama cît de departe ai ajuns cu fărădelegea? Îţi închipui că tata te-ar fi *aprobat?!*

– Singurul lucru pe care-l regret e că ţi-am pricinuit necazuri, replică Taggart mînios. Îmi pare nespus de rău. N-ai fi avut de suferit dacă n-aş fi fost prins şi, crede-mă, Tony, nu intenţionam să mă las prins.

– Dar cine te crezi, Dumnezeu? Era normal să fii prins.

Taggart roşi violent.

– Numai pentru că Eddie Rizzolo s-a băgat în tranzacţia aceea capcană cu heroină. La cercetări, vei vedea că-i întinsesem o cursă lui Mikey Nebunul. El era ultimul. L-am lichidat pe Don Richard, l-am terminat şi pe Sal Ponte. Am dezmembrat toată familia aia blestemată. Mai era Mikey, şi cu asta aş fi terminat. Iar moartea tatălui meu... a tatălui nostru, ar fi fost răzbunată. *Nu-mi cer scuze pentru că l-am răzbunat pe tata.*

– Dar n-ai fi putut să renunţi, strigă Tony. Îţi place puterea pe care a trebuit s-o obţii ca să-i înfrîngi. *Un Howard Hughes pentru Atlantic City!*

– Eu...

– Sau poate un Al Capone pentru Chicago? Ori, de ce nu, un Mussolini al Italiei?!

Taggart îi susţinu îndelung privirea. Ce era să spună? Că a acceptat pentru Helen? În parte, da. Dar trebuia să recunoască cum că acţionase în egală măsură şi în propriul interes. Castelul din Europa era o fantezie. Trebuia să muncească. Să construiască clădiri. Iar construirea lor fără să întîmpine nici o piedică reprezenta o tentaţie atît de mare...

– Conteşti afirmaţia?

– O ai pe casetă, recunoscu el.

Cîteva clipe nesfîrşite, singurele sunete pe care Taggart le auzi fură cele ale cauciucurilor taxiului pe asfalt şi bubuitul slab al tobei de eşapament ruginite.

– Poate că asta e adevărata crimă ce derivă din împlinirea

răzbunării, spuse Tony încet. Te face să te simți prea bine ca să te mai poți opri.

Taggart întoarse capul şi-n minte îi apăru brusc imaginea tatălui său, în fața gratiilor unei celule de închisoare. Mike Taglione avea haina pe braț şi o privire dezamăgită în ochi, chiar dacă încerca să-i zîmbească încurajator.

– Chris?... Chris!

Halucinația dispăru, şi-l văzu iarăşi pe Tony, alături de el, în taxi. Mîinile începură să-i tremure atît de violent că se sperie. Se uită prin geamul despărțitor din plastic şi prin parbrizul de dincolo de geam. În depărtare se vedea Turnul lui, tot mai mare.

– Ce-i? întrebă apatic.

– Ți-a sunat ceasul, fără doar şi poate, şopti Tony. E doar o chestiune de timp. Dacă nu cooperezi, Arthur te va închide pentru tot restul vieții. Iar oamenii mei vor trebui să-l ajute.

Şoapta lui Tony se stinse, ca vocea unui copil gata să izbucnească în plîns. Brusc, Taggart îşi dădu seama că nu va putea ieşi niciodată din această fundătură. Oricît s-ar lupta, Strikeforce îl va închide. Nu exista nici o cale să învingă. Mîinile îi tremurau în continuare. Tony observă.

– Trebuie să vorbim, spuse el. Să găsim compromisul cel mai bun pentru tine. Chris, asta e tot ce pot face.

În vreme ce taxiul trecea pe lîngă Helmsley Building şi intra în Park Avenue, Tony îi punctă informațiile pe care avea să le ceară Arthur Finch pentru a accepta un acord de cooperare.

– Multe lucruri nu le ştiu. Nu m-am plimbat încoace şi-ncolo cu o puşcă-n mînă.

– Bun, şi atunci cine ştie?

Taggart ridică din umeri.

– Vorbeşte cu Jack Warner.

– Am vorbit deja. Cine-i Reggie Rand?

– Las-o baltă!

– Chris, e vorba de viața ta.

– Îmi pare rău, dar nu-mi trădez prietenii.

– Chryl şi Victoria au vreun amestec?

– Iisuse, nu.

– Sylvia? Şefii tăi de şantier?

– Nu. Afacerea e perfect legală.

– Ne întoarcem la Rand, nu-i aşa?

– Uită de el.

– Trebuie să ajungi la o înţelegere. Dacă Arthur te aduce la tribunal, nu mai ieşi din închisoare.

Taxiul încetini, din cauza traficului tot mai intens. Taggart se cufundă într-o tăcere profundă, care, în ciuda insistenţelor şi sfaturilor lui Tony, dură pînă cînd ajunseră, în cele din urmă, la poarta şantierului. Acolo, Tony fu surprins să-şi vadă fratele revenind exploziv la viaţă; Taggart îi plăti grăbit taximetristului şi sări pe trotuar, nemaiavînd ochi decît pentru construcţie. „La fel ca tata", îşi spuse Tony. „Şeful: exact ca Mike Taglione."

Chris intră în şantier, cu paşi mari. Tony alergă după el, la fel cum, pe vremuri, se străduia să ţină pasul cu tatăl şi fratele lui. Cînd îl ajunse din urmă, îl văzu pe Chris făcînd semne unui maistru:

– Charley, e vai de fundul tău dacă o să ia foc containerul ăla de gunoi. Scoate-l de aici!

– Scuze, Chris; camionul de gunoi e pe drum.

– Ar fi şi cazul, ce naiba. Ce-ţi fac copiii?

– Se străduiesc să intre în *Little League*.

– Vorbeşte cu Sylvia pentru uniforme. Ţi-l prezint pe fratele meu, Tony. Poate convingi procuratura federală să sponsorizeze o echipă.

Maistrul, care citea ziarele, se holbă la ei. Tony înşfăcă două căşti de protecţie şi-l urmă pe Chris spre construcţie. Săriră pe un lift de marfă care începuse deja să se ridice. Pe măsură ce urcau de-a lungul clădirii aproape terminate – etajul zece, douăzeci, patruzeci, optzeci – Taggart devenea tot mai gînditor. Contururile oraşului păreau mai clare, privite de sus, în lumina după-amiezei tîrzii.

– O să-mi fie dor de asta, spuse el încet. De acest moment al zilei, cînd lumina soarelui face clădirile să arate mai bine decît în realitate. Pentru o clipă, fiecare clădire capătă individualitate. Îi zîmbi lui Tony; liftul se opri. Acum e clipa de maximă frumuseţe a oraşului.

Acoperişul era aşternut cu pietriş rotund, alb, proaspăt pus. Îl traversară, ajunseră pe margine şi se căţărară pe singura structură de oţel dezgolit care mai exista – noile grinzi care le înlocuiau pe cele distruse de macaraua ce se prăbuşise peste apartamentul suspendat al lui Taggart. Acesta merse pe o grindă îngustă pînă la capăt şi se odihni rezemat de o coloană singuratică. Tony îl ajunse din urmă, îl ocoli cu mişcări agile şi se sprijini de partea cealaltă a coloanei. Vîntul le învolbură hainele şi părul. Tony bătu oţelul cu palma:

– Ce-i asta?

– A trebuit să scot o grindă care a fost distrusă în timpul accidentului – apropo, n-a fost deloc un accident; Don Richard a trimis un tip s-o omoare pe Helen. Şi mi-am zis: ce naiba, dacă tot fac reparaţiile, hai să mai adaug o cameră.

Fu tentat să glumească pe seama primarului căruia nu-i ceruse aprobarea de a mai adăuga clădirii o suprafaţă neautorizată, dar brusc, durerea pe care începuse s-o simtă încă din Atlantic City ieşi la suprafaţă şi-l înghiţi ca un val uriaş. Reuşi să îngaime:

– Ar fi trebuit să fie o surpriză... un mic salon pentru muzică, în nori.

Tony îşi adună curajul şi încercă să privească chipul lui Chris. Se aplecă de cealaltă parte a coloanei şi văzu lucrul de care se temuse de la bun început. Existau oameni care supravieţuiau la închisoare şi oameni care nu supravieţuiau. Fratele lui avea să se stingă treptat, ca un vultur captiv.

– *Cum ai putut fi atît de prost încît să ai încredere în Helen Rizzolo?!*

Taggart îl privi nedumerit, încercînd să desluşească sensul celor spuse de Tony.

– Acum nu mai vorbeşti despre bine şi rău. Pui problema în cu totul alţi termeni.

Tony tremura.

– M-ai auzit foarte bine. Cum ai putut fi atît de prost? Mi te-a oferit pe tavă.

– Nu regret că m-am îndrăgostit.

Sudoarea umezea palmele lui Tony. Erau atît de transpirate încît începură să-i alunece pe bîrna de oțel. Și le șterse pe pantaloni și cuprinse iarăși grinda. Știa că el e singura forță de pe pămînt care-l poate salva pe Chris, dar pentru asta trebuia să renunțe la toate lucrurile în care credea. Încercă din nou să găsească o soluție.

– Ascultă, dacă l-aș putea convinge pe Arthur să mai reducă pedeapsa cu cîțiva ani, i-ai da ceea ce vrea? Știi, poate aș reuși să te scot, condiționat, peste cîțiva ani.

– Nu-l pot denunța pe Reggie Rand.

Tony își șterse palmele din nou.

– Așa mi-am închipuit și eu, șopti Taglione.

Chris simți mîna fratelui său și se uită în jos: Tony îi strecurase în palmă o cărțulie mică, albastră, subțire.

– Ia-l!

Taggart se holbă la el, în culmea uimirii. Era pașaportul lui.

– Ai la dispoziție trei ore.

Fața prelungă a lui Tony era încordată, iar ochii negri – opaci.

– Trei ore. Urcă-te într-un avion. Pleacă. *Nu te mai întoarce niciodată.*

– Ce se va întîmpla cu tine?

– E cam tîrziu să-ți mai faci griji pentru asta. Du-te! Din cîte știu deja, poți să dispari cu eleganță.

Taggart răsfoi paginile tari. Vîntul le frunzărea și el cu repeziciune, ca degetele abile ale unui traficant. Vizele de intrare în peste douăzeci de țări erau ca o hartă a tot ce făcuse, de-a lungul anilor, pentru a-și răzbuna tatăl. Se aplecă la rîndul lui de cealaltă parte a coloanei, să vadă chipul fratelui său. Ticul din copilărie făcea să tresalte din nou obrazul lui Tony, iar flacăra din ochii lui murea.

– Și legea?

– Nu pot schimba legea ca să ți se potrivească.

– Dar postul tău? Și Strikeforce?

– O să mă descurc.

– Nu, e imposibil. Legea este familia ta, așa cum tata a fost familia mea. N-o poți trăda.

– Numai pentru tine.

Spiritul de sacrificiu al lui Tony avu asupra lui Taggart impactul unei lovituri de baros.

– Acelaşi lucru am simţit şi eu pentru tata! *De asta am făcut totul!*

– Du-te!

– Nu. Nu te pot lăsa să plăteşti în locul meu.

Încercă să strecoare paşaportul în mîna lui Tony. Acesta se feri.

– Nu fi nebun, frăţioare. O să-ţi petreci cei mai frumoşi ani ai vieţii la închisoare.

Taggart se cutremură. Helen îi va face o vizită pe săptămînă, din loialitate, pînă la sfîrşit. Căci, într-un mod cumplit, tulburător, el devenise o parte a familiei Rizzolo, şi ea îl va sluji cu credinţă. Dar nu putea să-i ceară asta, aşa cum nu-i putea pretinde lui Tony să se dezică de el însuşi.

– Dacă fug, cariera ta juridică va fi terminată. Iar sufletul tău – mort.

Taggart se retrase de partea lui, dincolo de coloană, şi privi oraşul. Oriunde i se îndrepta privirea, descoperea frumuseţe: orizontul plin de reliefuri, formele luminate de soare, învelişurile strălucitoare de sticlă ale clădirilor, noi structuri de beton înălţîndu-se spre cer. Se aplecă să vadă pămîntul. Patru sute de metri mai jos de ei, Park Avenue se întindea ca un rîu lat mărginit de două ţărmuri de sticlă. Pe mijlocul bulevardului, straturile lungi de narcise galbene păreau să plutească, aidoma unui şirag de barje aurii.

– Dar ai să mori în închisoare, insistă Tony. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Taggart îngenunche pe bîrnă şi îndesă paşaportul în fanta care marca locul de întîlnire a grinzii orizontale cu cea verticală, ca să nu-l ia vîntul. Se ridică încet şi cuprinse obrazul fratelui său în palmele-i mari.

– Cred că e mai mult decît merit.

– *Chris!*

Tony se întinse spre el, dar fratele lui fu mai iute.

– Te iubesc, spuse Taggart, prăbuşindu-se în gol.

EPILOG

SFINȚI RĂZBUNAȚI, ÎNGERI SEDUȘI

(două luni mai tîrziu)

Un Rolls-Royce alb rula încet pe Mott Street.

Jack Warner tocmai urcase dealul pe Mosco Street, pe traseul lui obişnuit din Police Plaza pînă la Hunam House, şi respira anevoie. Singurul lui gînd era să se desfete cu un păhărel de tărie şi o bere chinezească rece, aşa că nu observă limuzina decît în clipa cînd se întîlni cu ea în faţa restaurantului.

– Jack!

Warner tresări. În limuzină se afla Reggie Rand.

Prins pe picior greşit, Warner îşi dădu seama că nu poate fugi, aşa că acţionă instinctiv: sări, se aruncă în compartimentul pentru pasageri al limuzinei şi-şi propti pistolul în abdomenul lui Reggie.

– *Jack!* Uşurel.

În loc de armă, Reggie avea în mînă un pahar rudimentar; arăta de parcă ar fi băut deja cîteva porţii, impresie întărită şi de izul respiraţiei sale. Chiar şi aşa, Warner îl percheziţionă amănunţit, dar pistolul de la gleznă lipsea, la fel şi tocul de armă şi cuţitul pe care le purta uneori la centură.

– Vrei ceva de băut?

Warner închise portiera şi-şi puse arma în toc. Geamul despărţitor era ridicat, şoferul – invizibil, iar aparatul de aer condiţionat crea o răcoare plăcută în maşină.

– Ce faci în New York? Jumătate din agenţii FBI din America te caută.

– Duc la bun sfîrşit nişte treburi rămase neterminate. Te-am văzut pe stradă şi mi-am spus...

– De unde ai maşina? Am crezut că FBI-ul a confiscat-o.

– Aveam mai multe, în eventualitatea că am fi fost urmăriţi. De fapt, adăugă Reggie sec, îmi amintesc că în vreo două rînduri te-am făcut şi pe *tine* să ne pierzi urma în felul ăsta. Whisky?

Warner încuviinţă, întrebîndu-se dacă n-ar fi mai bine să-l aresteze chiar el pe englez. Grea decizie. Îl studie cu luare-aminte; Reggie deschise barul, îşi umplu mai întîi paharul propriu, cu mîini tremurătoare, şi mai umplu unul, pentru Warner, fără gheaţă.

– Pentru ce să bem? întrebă Reggie cu o privire ironică, golind paharul dintr-o înghiţitură. Pentru supravieţuitori?

– Aşa să fie. Pentru supravieţuitori.

Reggie umplu iarăşi paharele.

– De data asta cu gheaţă?

– Mda.

– Scuză-mă că o iau cu mîna. Cineva a şterpelit afurisitul ăla de cleşte.

Warner sorbi o înghiţitură zdravănă şi se lăsă pe spate, ca să simtă cum alcoolul îşi face efectul. Bine... mult mai bine. Fără doar şi poate, Reggie îl speriase de moarte. Îşi spuse că, totuşi, are reflexe bune. Chiar dacă cineva ar fi încercat să-i facă de petrecanie, poate că ar fi reuşit să se salveze prin acţiunile sale rapide.

– Ce ai de gînd să faci? îl întrebă pe Reggie. Ai vreun plan?

– Nu sînt prea sigur, răspunse acesta. A fost un şoc puternic, neaşteptat.

– Păi, dacă te apuci de vreo chestie, ţinem legătura. Înţelegi ce vreau să zic.

Reggie învîrtea paharul şi se uita la băutură cu aerul unei bufniţe în plină zi. Bău, umplu din nou paharul şi mai turnă puţin în al lui Warner.

– Ciudat, spuse Warner rupînd tăcerea.

– Ciudat?

– E o zicală din bătrîni: „Să nu ai niciodată încredere într-o femeie".

– Helen? Λ, nu ştiu ce să spun. Familia ei a fost pe primul plan. Acesta era codul ei de onoare, şi trebuie respectat faptul că l-a urmat.

– Italiencele nu uită niciodată. Dacă le tragi pe sfoară o dată, nu scapi nepedepsit. Mai mult ca sigur că el i-a făcut ceva.

Reggie puse paharul jos.

– Indiferent ce a fost între Helen Rizzolo şi domnul Taggart, Helen a făcut un *sacrificiu* ca să-şi salveze fratele. Merită să i se respecte tăria, ca şi... onestitatea?

– L-a turnat.

– A apărat o valoare superioară. Ceea ce se deosebeşte radical de trădarea făcută în interesul propriu.

– Poftim?

– Jack, domnul Taggart ar fi reuşit să demonstreze că acuzaţiile formulate împotriva lui erau nefondate, dacă fratele lui n-ar fi primit dovezi suplimentare. Dovezi pe care numai tu sau eu i le-am fi putut furniza. Eu unul n-am făcut asta.

Maşina se puse în mişcare. Jack băgă mîna în buzunarul de la haină şi atinse pistolul.

– Ţi-a trecut prin cap vreo idee ţicnită de a face ceva în privinţa asta? Hei, amice, vorbeşti cu un poliţist. Pot să-ţi zbor creierii şi să-ţi predau leşul la cea mai apropiată secţie de poliţie.

– Ţi-ai trădat insigna. Ţi-ai trădat partenerii din poliţie. Şi l-ai trădat pe domnul Taggart. Totul pentru Jack şi numai pentru el. Tu nu te afli în slujba nimănui... Mi-ai fi stîrnit mila, dacă trădarea ta egoistă nu mi-ar fi distrus prietenul.

– Ce ai de gînd să faci în privinţa asta?

Reggie ridică braţul, strîmbîndu-se de parcă ar fi avut o rană încă nevindecată, şi desfăcu brăţara ceasului. Acul unui cronometru parcurgea cadranul. Apăsă un buton şi acul se opri, tremurînd.

– Faptul e consumat.

Warner clipi. Reggie părea brusc foarte treaz. Maşina încetini la un semafor. Pe lîngă ei treceau chinezi şi turişti care priveau nepăsători spre geamurile fumurii.

Warner îşi simţi gîtul încleştat. Se uită la pahar.

– Are un gust ciudat.

– E otrava, spuse Reggie cu gravitate.

Warner se întinse spre portieră, dar aceasta părea să se afle la distanţă de cîţiva kilometri. Iar Reggie crea impresia că se prăbuşeşte într-o groapă adîncă, devenind din ce în ce mai mic. Warner încercă să vorbească, dar vocea lui nu era decît o şoaptă şi efortul îi provoca nişte dureri atroce. Reuşi să articuleze o întrebare, în ciuda ghearei care-l sugruma:

– Cum se face că nu m-ai împuşcat?

Ca răspuns, Reggie coborî geamul despărţitor, iar Warner văzu cu uimire că englezul are un nou şef. Helen Rizzolo, aflată la volan, se întoarse spre el; părul ei negru, mătăsos se revărsa de sub cascheta de şofer.

– N-aş fi avut conştiinţa împăcată, spuse ea. Domnul Taggart ar fi vrut să ştii că a fost răzbunat.

– Ai cîştigat totul, fură ultimele cuvinte ale muribundului Warner.

Poate că aşa e, îşi spuse Reggie. Poate că Helen a cîştigat – ce a mai rămas de la Taggart. Dar privirea ei sumbră era întunecată de suferinţă, iar din vocea ei răzbătea amarul singurătăţii.

Sfîrşit

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Prin apariția acestui roman, editura noastră își continuă tradiția publicării cărților de mare succes ale scriitorului JUSTIN SCOTT: *Văduva dorinței, Răfuiala, Mîndria regilor, Dincolo de aparențe, Suspiciuni, Petrecerea, Vulpea de argint,* care s-au bucurat de excelente aprecieri din partea cititorilor români.

În *Iubire trădată,* autorul face încă o dată dovada talentului său extraordinar, acțiunea remarcîndu-se prin suspans şi dramatism. Chipeşul şi neîndurătorul *Chris* este un bărbat foarte bogat şi influent. Fratele său, *Tony Taglione,* se află în prim-planul războiului pe care Departamentul de Justiție îl poartă împotriva Mafiei. Un loc aparte în desfăşurarea acțiunii îl ocupă *Helen Rizzolo,* fiica senzuală a unui criminal, prea frumoasă pentru a fi părăsită şi prea periculoasă pentru a fi iubită.

Acțiunea debutează cu asasinarea tatălui lui *Chris,* ceea ce declanşează dorința arzătoare de răzbunare a acestuia.

Atunci cînd onoarea devine obsesie, nimic nu mai poate sta în calea hotărîrii lui.

Dar, fapt neprevăzut, în această încleştare pe viață şi pe moarte, iubita sa, *Helen,* se vede pusă într-o situație imposibilă: acceptarea unui dureros sacrificiu.

O carte ce nu poate fi lăsată din mînă pînă la sfîrşit.

EDITURA LIDER